

ПИТЪР В.
БРЕТ

Защитения

The book cover features a central illustration of a man in a dark brown hooded cloak. His face is partially obscured by intricate, dark, swirling patterns that resemble tattoos or magical markings. He has a serious, intense expression. To his right, a sword with a highly ornate, multi-pointed hilt and a blade with red markings is positioned vertically. The background is a dark, textured blue with faint, repeating patterns of the word 'Защитения' in a lighter color. The overall mood is dark and mysterious.

Страхът,
а не демоните,
осакатява
човечеството

Clibri

**ПИТЪР В. БРЕТ
ЗАЩИТЕНИЯ
КНИГА ПЪРВА ОТ
„ДЕМОНСКИ ЦИКЪЛ“**

Превод: Лилия Трендафилова

chitanka.info

Отраснал на твърда диета с фентъзи, комикси и „Подземия и дракони“, Питър В. Брет (за приятелите си Пийт) пише фентъзи разкази, откакто се помни. През 1995 г. става бакалавър по английска литература и история на изкуството в университета „Бъфало“, а следващото десетилетие прекарва в писане на публикации в областта на фармацията, преди да се завърне към истинската си слабост. Живее в Бруклин със своята съпруга Даниел, дъщеря им и двете котки Джинкс и Макс Пауърс.

Посети Питър Брет на <http://www.petervbrett.com>

Във великолепия дебют на Питър В. Брет човешкият род е разгромен от демоните, които владеят нощта. След векове ужас, страх и изолация няколко души дръзват да се изправят срещу врага.

Единадесетгодишният Арлен живее с родителите си в малък чифлик, на половин ден път от изолираното селце Потока на Тибит. Щом се спусне мрак над света, от земята се издига зловеща мъгла, която обещава сурова смърт за всеки, достатъчно глупав да застане на пътя ѝ. Гладните ядрони — демони, които не могат да бъдат ранени от оръжията на смъртните — се материализират от изпаренията и тръгват на лов за човешка плът.

Залезе ли слънцето, хората остават без друг избор, освен да потърсят убежище в магии и заклинания и да се молят да издържат до сутринта, когато съществата ще се разпаднат отново. Животът на Арлен бива разбит от демонска чума, но в мъката си той успява да осъзнае, че страхът, а не демоните, осакатява човечеството. Вярата, че животът не се изчерпва единствено с постоянен страх, го кара да изостави сигурността на дома си, за да открие нов път.

Към моите български читатели:

Всеки път, когато моя творба бъде издадена на друг език, аз се чувствам смирен, припомняйки си, че ние, хората по света, си приличаме толкова много. В края на краищата всеки понякога се плаши от тъмното...

Добре дошли в семейството! Надявам се че приключението ще ви хареса.

С най-сърдечни пожелания

Питър В. Брет

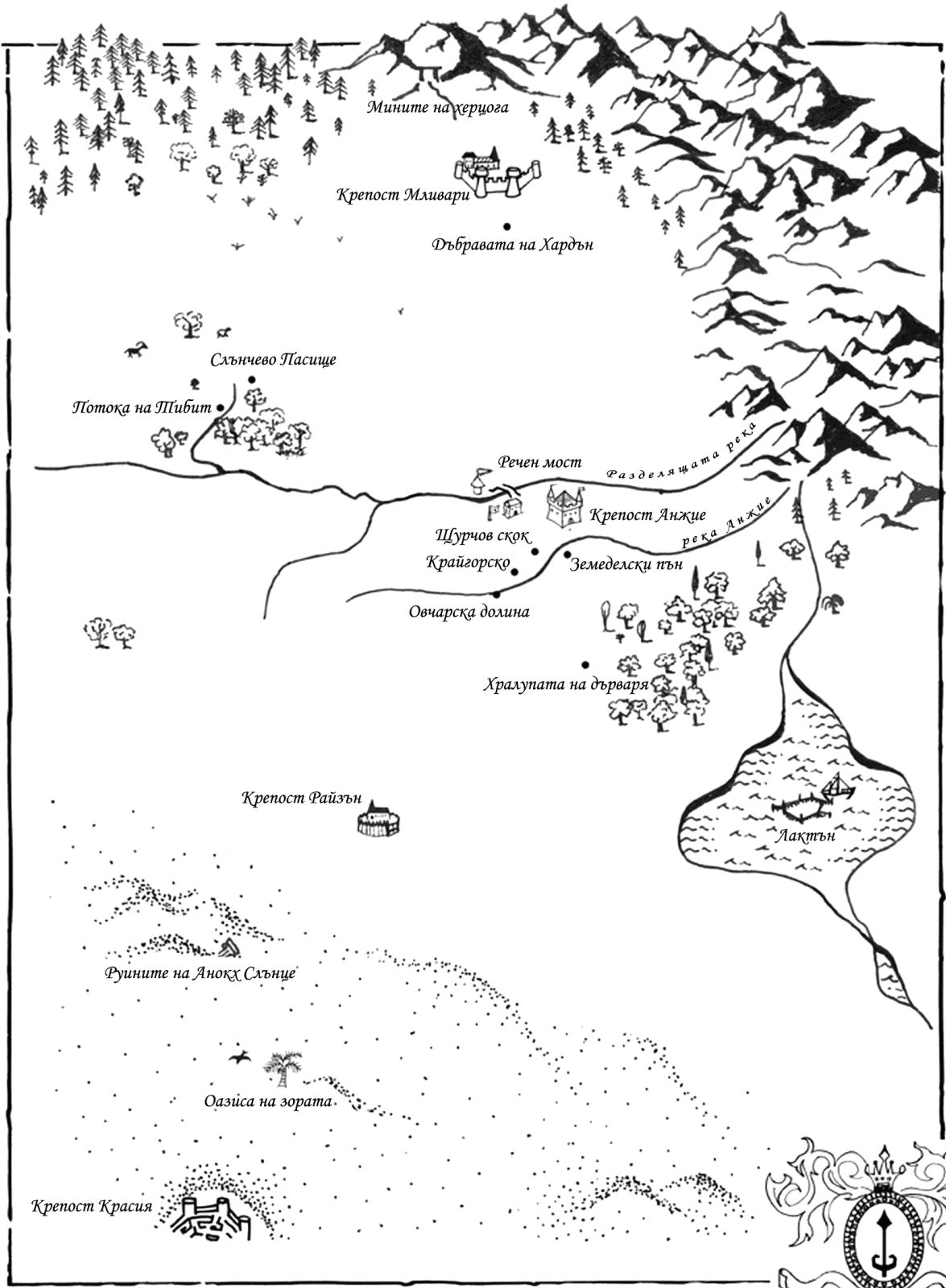
A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Peter V. Brett'. The signature is stylized with several loops and a long horizontal stroke extending to the right.

*На Отси,
истинския Защитен*

*Страхът,
а не демоните,
осакатява
човечеството*

БЛАГОДАРНОСТИ

Сърдечно благодаря на всички, които прочетоха книгата предварително: Дани, Майк, Амилия, Нийл, Мат, Джошуа, Стийв, мама, татко, Триша, Нета и Коуби. Без вашите съвети и подкрепа нямаше да мога да превърна хобито си в нещо повече. А също и на моите редактори Лиз и Ема, които рискуваха с млад автор и ме предизвикаха да надхвърля дори собствените си високи стандарти. Никога нямаше да успея без вас.

ЧАСТ I
ПОТОКЪТ НА ТИБИТ
318–319 СЗ

ПЪРВА ГЛАВА
ПОСЛЕДСТВИЯ
319 СЗ

Огромният рог забуча.

Арлен прекъсна работата си и погледна към лавандуловото зарево на развиделяващото се небе. Въздухът все още бе пропит от мъгла, в която витаеше до болка познатият влажен, остър привкус. Тих страх се надигна в стомаха му, докато се заслушваше в утринната тишина с надеждата, че му се е причуло. Беше на единадесет.

Последва затишие, след това рогът избуча два пъти подред. Едно продължително и две кратки означаваше юг и изток. Селището край гората. Баща му имаше приятели сред дърварите. Някъде зад гърба на Арлен входната врата на къщата се отвори и той знаеше, че това е майка му, покрила уста с две ръце.

Арлен се върна към работата си, без да чака някой да го подканва. Някои домашни задължения можеше да се отложат за утрешния ден, но животните трябваше да бъдат нахранени и кравите издоени. Остави ги в обора и отвори плевника, сипа помия на прасетата и изтича да донесе ведрото за мляко. Майка му вече клечеше под първата крава. Той грабна свободното столче и двамата заработиха в ритъм под звуците на млечните струйки, които барабаняха по дървените дъна като погребален марш.

Докато преминаваха към следващата двойка крави, Арлен видя баща си да впряга в каруцата най-силния им кон, една петгодишна дореста кобила на име Миси. Работеше с мрачно лице.

Какво щяха да открият този път?

Не след дълго тримата вече седяха в каручката и се люшкаха към малкото селище от къщички, скупчени край гората. Беше опасно по тези места, имаше повече от час тичане до най-близката защитена постройка, но дървата им трябваша. Майката на Арлен, увита в износения си шал, държеше здраво сина си, докато пътуваха.

— Вече съм голям, мамо — оплака се Арлен. — Няма нужда да ме прегръщаш като бебе. Не ме е страх.

Това не беше съвсем вярно, но той не можеше да допусне другите деца да го видят вкопчен в майка му по време на пътя. И без това му се подиграваха достатъчно.

— Мен пък ме е страх — каза майка му. — Аз нямам ли нужда някой да ме прегръща?

Обзет от внезапна гордост, Арлен отново се притисна до майка си и така продължиха напред. Тя не можеше да го излъже, но въпреки това винаги знаеше точно какво да каже.

Стълб от мазен дим им съобщи много повече, отколкото искаха да знаят, далеч преди да стигнат целта си. Изгаряха мъртвите. А щом бяха напалили кладите толкова отрано, без да чакат останалите да дойдат и да се помолят, значи телата бяха много. Прекалено много, за да се молят за всеки един поотделно, ако искаха да смогнат преди залез-слънце.

Повече от осем километра дяляха бащината ферма на Арлен от Селището край гората. Когато го доближиха, дори малкото останали огньове бяха изгасени, въпреки че вече не беше останало много за горене. Петнадесет къщички, всичките превърнати в отломки и пепел.

— Че и запасите от дърва — каза бащата на Арлен и плю настрани от каручката. Посочи с брадичка почернелите купчини — всичко, което беше останало от сечта за сезона. Арлен направи физиономия при мисълта, че разнебитената ограда, зад която пазеха животните, трябваше да издържи поне още година, и веднага се почувства виновен. В края на краищата това беше просто дървесина.

Щом спряха с каручката, говорителката на града дойде при тях. Силия, която майката на Арлен понякога наричаше Силия Безплодната, беше корава жена, висока и слаба, с кожа като пергамент. Дългата ѝ побеляла коса бе прибрана в стегнат кок, а шала си носеше сякаш е длъжностен знак. Тя не търпеше никакви глупости, както Арлен бе разбирал неведнъж откъм далечния край на тояжката ѝ, но днес присъствието ѝ го успокои. Също като баща му, Силия някак си му вдъхваше чувство за безопасност. Въпреки че нямаше свои деца, Силия се държеше като родител на всички в Потока на Тибит. Малцина можеха да се мерят с нея по мъдрост, а още по-малко — по инат. Когато си на страната на Силия, се чувстваш сякаш си на най-безопасното място на света.

— Добре че дойде, Джеф — каза Силия на бащата на Арлен. — Силви и младият Арлен също — продължи тя и кимна към тях. — Всяка помощ е добре дошла. Дори момчето може да се включи.

Бащата на Арлен изсумтя на слизане от каруцата.

— Донесох си инструментите — каза той. — Само кажи какво да правим.

Арлен събра безценните инструменти от задния край на каручката. Металът бе рядкост в Потока и баща му се гордееше с двете си лопати, кирката и триона. Този ден всичките щяха да влязат в сериозна употреба.

— Колко са жертвите? — попита Джеф, макар да нямаше вид на човек, който наистина иска да разбере.

— Двадесет и седем — каза Силия. Силви сподави дъх и покри устата си с ръка, а очите ѝ се напълниха със сълзи. Джеф се изплю отново.

— Оцелели има ли? — пита той.

— Няколко — отвърна Силия. — Мейни — тя посочи с тояжката си момче, което се беше вторачило в погребалния огън — е пробягал целия път до дома ми в тъмното.

Силви ахна. Никой досега не бе стигал толкова надалеч тичешком и то жив.

— Защитите над къщата на Брайн Кътър са издържали през по-голямата част от нощта — продължи Силия. — Той и семейството му са видели всичко. Някои от останалите успели да избягат от ядроните и намерили убежище у тях, докато огънят не стигнал до покрива им. Чакали в горящата къща, докато гредите не запращели и тогава рискували да излязат навън в последните минути преди изгрева. Ядроните убили съпругата на Брайн, Мийна и сина им Пол, но останалите оцелели. Изгарянията ще зараснат и децата ще се оправят след време, но останалите...

Нямаше нужда да довършва изречението. По някакъв начин оцелелите след нападение на демони умираха скоро след това. Не всички и дори не повечето, но достатъчно на брой. Едни от тях се самоубиваха, други просто оставаха да гледат с празен поглед, като отказваха да ядат и пият, докато не издъхнеха от изтощение. Хората казваха, че никога не знаеш дали си оцелял от нападение, ако оттогава не е минала поне година.

— Има още десетки, за които нямаме сведения — каза Силия, но със слаба надежда в гласа.

— Ще ги изровим — съгласи се Джеф мрачно, с поглед, вперен в съборените къщи, някои от които все още димяха. Дърварите строяха домовете си най-вече от камък, за да ги предпазят от пожари, но дори камъкът гореше, ако защитите не бяха наред и ако наоколо са бяха събрали твърде много огнени демони.

Джеф се присъедини към останалите мъже и някои от поздравите жени в разчистването на отломките и пренасянето на трупове до кладата. Телата трябваше да бъдат изгорени, разбира се. Никой не би искал да бъде заровен в същата земя, от която демоните излизаха всяка нощ. Пастир Харал, запретнал ръкавите на робата си така, че да оголи яките си ръчища, сам вдигаше мъртъвците един по един, хвърляше ги в огъня и докато пламъците ги поглъщаха, шептеше молитви и рисуваше защиты във въздуха.

Силви отиде при останалите жени да наглежда по-малките деца и да се грижи за ранените под зоркото око на билкарката на Потока, Колийн Триг. Но никоя билка не можеше да смекчи болката на оцелелите. Брайн Кътър, наричан още Брайн Широкоплещия, бе мъж, огромен като мечка, с гръмогласен смях, и имаше навика да подхвърля Арлен във въздуха, когато идваха да се пазарят за дърва. Сега Брайн седеше в пепелта до разрушената си къща и бавно удряше главата си в почернялата стена. Мърмореше си нещо под носа и беше свил ръце около тялото си, сякаш му е студено.

Арлен и другите деца бяха впрегнати да носят вода и да претърсват отломките за годна дървесина. От годината оставаха още няколко топли месеца, но нямаше да им стигне времето да насекат достатъчно дърва за зимата. Пак щяха да горят тор и къщата да смърди.

Арлен отново помръкна от чувство за вина. Нито го горяха в кладата, нито си удряше главата от шок, че е изгубил всичко. Имаше далеч по-големи злочестини от къща, миришеца на фъшкии.

С напредването на утрото все повече и повече селяни прииждаха. Заедно със семействата си и запасите, които бяха успели да заделят, те идваха от Рибарска Дупка и Градски площад; идваха от Хълма на Богин и Мочурливо тресавище. Някои бяха пътували чак от Южен

Пост. Един по един, Силия ги посрещаше с мрачните новини и им раздаваше задачи.

Мъжете, вече повече от стотина, удвоиха усилията си, като половината от тях продължиха да копаят, а останалите се заеха с единствената постройка от Селището, която можеха да спасят: дома на Брайн Кътър. Силия отведе Брайн настрана, като успяваше някак да подкрепя залитация гигант, докато селяните разчистваха отломките и мъкнеха нови камъни. Някои си извадиха защитните комплекти и започнаха да рисуват нови защити, докато децата подреждаха сламения покрив. До залез-слънце къщата щеше да бъде възстановена.

Арлен бе сложен в екип с Коуби Фишър да носи дърва. Децата натрупаха порядъчно голяма купчина, макар да бе едва частица от изгубеното. Коуби беше високо, едро момче с тъмни къдрици и космати ръце. Беше популярен сред останалите деца, но популярността му бе изградена за сметка на другите. Малко деца успяваха да избегнат обидите му, а още по-малко — ударите.

Коуби изтезаваше Арлен от години, а останалите деца следваха примера му. Фермата на Джеф се намираще в най-северната част на Потока, далеч от детското сбирище в Градски площад, и Арлен прекарваше по-голямата част от свободното си време сам, в скитосване из Потока. Повечето деца бяха сметнали, че няма губещи, ако жертват него, за да избегнат гнева на Коуби. Всеки път когато Арлен отиваше за риба или минеше покрай Рибарска Дупка на път за Градски площад, Коуби и приятелите му сякаш научаваха за това и го причакваха на връщане винаги на едно и също място. Понякога просто ръсеха обиди по негов адрес или го блъскаха, но в други случаи той се прибираше окървавен и натъртен, а майка му му крещеше, че се е бил. Най-накрая на Арлен му дойде до гуша. Скри един дебел прът на въпросното място и следващия път, когато Коуби и приятелите му се нахвърлиха върху него, Арлен се направи, че бяга само колкото да извади — сякаш от въздуха — оръжието си, а след това се обърна и го развъртя.

Коуби бе първият цапардосан, понесе здрав удар, който го остави в калта със сълзи на очи и стичаща се от ухото кръв. Уилъм се сдоби със счупен пръст, а Гарт накуцваше повече от седмица след сблъсъка. Това хич не помогна на популярността на Арлен сред останалите деца, а и баща му го наби с пръчка, но другите момчета повече не посмяха да го закачат. Дори сега Коуби се държеше на разстояние от него и

потрепваше при всяко рязко движение на Арлен, въпреки че беше много по-едър от него.

— Оцелели! — провикна се внезапно Бил Бейкър, застанал до съборена колиба на края на Селището. — Чувам ги, залостени са в мазето!

Веднага всеки заряза каквото вършеше и хукна натам. Разчистването на отломките щеше да отнеме прекалено много време и затова мъжете започнаха да копаят, навеждайки гърбове в мълчалива целенасоченост. Малко по-късно успяха да пробият стената на мазето и започнаха да вадят оцелелите. Те бяха мръсни и ужасени, но до голяма степен живи. Три жени, шест деца и един мъж.

— Чичо Чоли! — извика Арлен, а майка му се появи на секундата и запрегръща брат си, който залиташе пиянски. Арлен изтича при тях и се мушна под другото му рамо, за да му даде опора.

— Чоли, какво правиш тук? — попита Силви. Чоли рядко напускаше работилницата си в Градски площад. Майката на Арлен бе разказвала стотици пъти как тя и брат ѝ са въртели заедно подковачницата, преди Джеф да започне да чупи нарочно подковите на конете си, за да идва да я ухажда.

— Дойдох да ухаждам Ана Кътър — измънка Чоли. Задърпа си косата, а от нея вече беше оскубал цели кичури. — Тъкмо отворихме скривалището, когато започнаха да минават през защитите...

Коленете му се подгънаха, а с тежестта си повлече надолу и Арлен, и Силви. Падна на колене в калта и заплака.

Арлен погледна към другите оцелели. Ана Кътър не беше сред тях. Гърлото му се сви, докато децата го подминаваха. Познаваше всяко едно от тях; семействата им, къщите им отвътре и отвън, имената на животните им. Погледите им се срещнаха за секунда при разминаването и в този момент той преживя нападението през техните очи. Видя себе си, натикан в тясна дупка в земята, докато тези, които не успяваха да се поберат в нея, се обръщаха, за да се изправят срещу ядроните и огъня. Изведнъж сякаш въздухът му секна, той започна да се задушаваше, задъха се и спря едва когато Джеф го удари по гърба, за да го освети.

Привършваха със студения си обяд, когато чуха бученето на рог откъм далечния край на Потока.

— Какво, два пъти за един ден? — промълви стъписано Силви и покри уста с ръка.

— Глупости — изръмжа Силия. — Посред бял ден? Използвай си главата, момиче!

— Тогава какво...?

Силия не ѝ обърна внимание, а стана, за да вземе рог и да отговори на сигнала. Рогът на Кевин Марш вече беше в готовност, както този на хората от Мочурливо тресавище. В тресавищата беше лесно да се изгубиш, а никой не би искал да се лута сам, точно когато излизат блатните демони. Бузите на Кевин се надуха като жабешка гуша, докато изсвири няколко ноти.

— Вестоностки рог — Коран Марш уведоми Силви. Коран беше белобрад старец, говорител на Мочурливо тресавище и баща на Кевин. — Амче сигур' са видели дима. Кевин им казва к'о се е случило и де са сички.

— Вестоносец през пролетта? — попита Арлен. — Мислех, че идват през есента след жътва. А ние едва този месец засяхме!

— Миналата есен тъй и не дойде вестоносец — каза Коран, докато плюеше пенест кафяв сок от корена, който дъвчеше, през дупката от липсващите си зъби. — Кахърехме се, нещо да н'се е случило. Рекохме си, че вестоносецът ням' да дойде да ни дон'се сол до другата есен. Или че ядроните са превзели Свободните градове и ний сме отрязани.

— Ядроните никога няма да превземат Свободните градове — каза Арлен.

— Арлен, тихо! — изсъска Силви. — Той е по-възрастен от теб!

— Остави момчето да говори — каза Коран. — Някога да си бил в Свободен град, момче? — попита той Арлен.

— Не — призна Арлен.

— А да познаваш някой, дет' да е бил?

— Не — каза отново той.

— И к'о те прави такъв разбирач? — попита Коран. — Никой не е бил в такъв град освен вестоносците. Само тях не ги е страх от нощта, че да ходят толко' надалеч. Кой може тогаз да каже, че Свободните градове не са най-обикновени места като Потока? Щом ядроните могат нас да ни превземат, могат да ги превземат и тях.

— Старият Шопар идва от Свободните градове, — каза Арлен.

Руско Шопара беше най-богатият човек в Потока. Той държеше смесения магазин, който беше пъпът на цялата търговия в Потока на Тибит.

— Тъй, тъй — каза Коран, — пък на мен старият Шопар ми каза още преди време, че едно пътуване му било предостатъчно. Щеше му се след година-две пак да отиде, ама разправяше, че не си струвало риска. Тъй че ти го питай, дал' Свободните градове са по-безопасни от което и да е друго място.

Арлен не искаше да повярва. Би трябвало да има и безопасни места по света. Но през ума му отново прелетя представата как го хвърлят в мазето, и той осъзна, че никъде не беше напълно безопасно нощем.

Вестоносецът пристигна след час. Беше висок мъж, току-що прехвърлил трийсетте, с ниско подстригана кестенява коса и къса гъста брада. Върху широките си рамене носеше ризница от метални халки, имаше дълга, черна мантия, дебели кожени панталони и ботуши. Яздеше лъскава кафява бързонога кобила. Няколко различни по вид копия бяха прикрепени с каиши към седлото. Вестоносецът приближаваше с мрачно изражение, но раменете му бяха изправени и горди. Той огледа тълпата и лесно забеляза говорителката, която стърчеше между останалите и им даваше нареждания. Той обърна коня си към нея.

На няколко крачки зад гърба му върху тежко натоварена талига, теглена от чифт тъмнокафяви кобилки, идваше жонгльорът. Дрехите му бяха изработени от крѳпки в ярки цветове, а на пейката до него лежеше спокойно лютнята му. Косата му беше с цвят, какъвто Арлен виждаше за пръв път, нещо като блед морков, а кожата му беше толкова светла, сякаш че слънцето не я беше докосвало. Седеше прегърбен и изглеждаше напълно изтощен.

С ежегодния вестоносец винаги идваше жонгльор. За децата и някои от възрастните, той беше по-важният от двамата. Откакто се помнеше, Арлен бе виждал все един и същи човек, прошарен, но чевръст и изпълнен с настроение.

Този, новият, беше по-млад и изглеждаше навъсен. Децата веднага се втурнаха към него и младият жонгльор се оживи, а безсилието, изписано по лицето му, се стопи така бързо, че Арлен започна да се съмнява, дали въобще някога го е имало. Жонгльорът

скочи в миг от талигата и завъртя цветните си топки във въздуха сред радостните възклицания на децата.

Мнозина, сред които и Арлен, забравиха за работата си и се завтекоха към новодошлите. Силия се въртна към тях, решена да не търпи никакви такива.

— Денят няма да стане по-дълъг, само защото вестносецът е дошъл! — скастри ги тя. — Обратно на работа!

Чу се мърморене, но всички се върнаха по местата си.

— Ти не, Арлен — каза Силия. — Ела тук.

Арлен откъсна поглед от жонгльора и отиде при нея, точно когато пристигна и вестносецът.

— Силия Безплодната? — попита вестносецът.

— Просто Силия е напълно достатъчно — каза тя педантично. Очите на вестносеца се ококориха и той се изчерви, като горните части на бледите му бузи станаха тъмночервени над брадата му. Скочи от коня си и направи дълбок поклон.

— Моите извинения — каза вестносецът. — Не помислих. Грег, вашият редовен вестносец, ми каза, че така се наричате.

— Радвам се, че разбрах, какво мисли Грег за мен след всичките тези години — каза Силия без нотка радост в гласа си.

— Мислеше — поправи я вестносецът. — Той е мъртъв.

— Мъртъв? — попита Силия, изведнъж с тъжно изражение. — Бяха ли...?

Вестносецът поклати глава.

— Настинката го покоси, не ядроните. Аз съм Рейджън, вашият вестносец за тази година. Правя услуга на вдовицата му. Гилдията ще избере нов вестносец за вас от следващата есен.

— Отново година и половина до следващия вестносец? — попита Силия с тон, който звучеше сякаш чете конско. — Едва изкарахме миналата зима без есенната сол — каза тя. — Знам, че в Мливари я приемате за даденост, но половината ни месо и риба се развалиха поради липсата на добра обработка. А писмата ни?

— Съжалявам — каза Рейджън. — Градовете ви са доста далече от обичайните пътища, а надницата за един вестносец, който всяка година да прекарва повече от месец по пътя, е висока. Гилдията на вестносеците не разполага с работна ръка, пък сега съвсем, покрай тази настинка на Грег.

Той се изхихика и поклати глава, но забеляза причернялата физиономия на Силия в отговор.

— Не се сърдете, госпожо — каза Рейджън. — Той беше и мой приятел. Просто... сред нас, вестоносците, не са много хората, които могат да се похвалят, че са си отишли с покрив над главите, върху легло и с млада съпруга до тях. Нощта обикновено ни застига преди това, нали разбирате?

— Да — каза Силия. — А ти имаш ли съпруга, Рейджън? — попита тя.

— Аха — отговори той. — Макар че за нейно удоволствие и мое нещастие, виждам кобилката си по-често, отколкото булката.

Той се изсмия и с това обърка Арлен, който не мислеше, че е смешно да имаш съпруга, на която не липсваш.

Силия изглежда не обърна внимание.

— Ами ако въобще не можеше да я виждаш? — попита тя. — Ами ако всичко, което ви свързваше, бяха писмата веднъж годишно? Как щеше да се чувстваш, ако знаеше, че писмата ви ще се забавят с половин година? Някои хора тук имат роднини в Свободните градове. Чакаат ту този, ту онзи вестоносец, пък от две поколения не са се виждали. Тези хора няма да се приберат, Рейджън. Писмата са всичко, което имаме от тях, и те от нас.

— Напълно съм съгласен с вас, госпожо — каза Рейджън, — но аз не ги решавам нещата. Херцогът...

— Но ти ще говориш с Херцога, когато се прибереш, нали? — попита Силия.

— Непременно — отвърна той.

— Да напиша ли съобщението вместо теб?

Рейджън се усмихна.

— Мисля, че ще мога да го запомня.

— Погрижи се да го направиш.

Рейджън се поклонил отново, още по-ниско.

— Моите извинения, че идвам на посещение в такъв тежък ден — каза той, докато очите му прескачаха към погребалната клада.

— Не заповядваме на дъжда кога да идва, нито на вятъра, нито на студа — каза Силия. — Нито пък на ядроните. Така че животът трябва да продължи, въпреки всички тези неща.

— Животът продължава — съгласи се Рейджън, — но ако аз и жонгльорът ми можем с нещо да ви помогнем, само кажете. Имам здрав гръб и много пъти съм лекувал рани от ядрони.

— Жонгльорът ти вече помага — каза Силия и кимна към младия мъж, който пееше и играеше номерата си. — Отвлича вниманието на малките, докато роднините им вършат работа. Колкото до теб, аз лично ще имам много за вършене през следващите дни, докато се възстановяваме от загубата. Няма да ми остане време да раздам пощата и да чета на тези, които не са си научили азбуката.

— Мога да чета на тези, които не могат, госпожо — каза Рейджън, — но не познавам достатъчно добре града ви, за да разнеса писмата.

— Няма нужда — отвърна Силия и бутна Арлен напред. — Нашият Арлен ще ви заведе до бакалията на Градски площад. Предайте писмата и колетите на Руско Шопара, когато занесете и солта. Всички ще се втурнат натам, щом тя пристигне, а Руско е един от малкото в този град, които могат да четат и смятат. Старият мошеник ще се оплаква и ще иска да му платиш, но ти му кажи, че в подобни смутни времена всеки трябва да даде нещо от себе си. Ти му кажи да раздаде писмата и да чете на тези, които не могат, иначе аз няма пръста си да помръдна следващия път, когато градът го подгони с бесилото.

Рейджън се вгледа внимателно в Силия, може би в опит да разбере дали се шегува, но каменното ѝ изражение нищо не му подсказа. Той отново се поклони.

— Хайде, тръгвайте вече — каза Силия. — Не се повъртайте и ще се върнете точно когато всички почнат да се прибират за през нощта. Ако с жонгльора ти не искате да плащате на Руско за стая, всеки тук с радост ще ви приюти в дома си.

Тя напъди двамата и се обърна, за да нахока онези, които бяха прекъснали работа за да зяпат новодошлите.

— Тя винаги ли е така... твърда? — Рейджън попита Арлен, докато вървяха към жонгльора, който забавляваше най-малките деца. Останалите бяха привикани отново на работа.

Арлен изсумтя.

— Трябва да я чуеш как говори със старците. Имаш късмет, че отърва кожата, след като я нарече „Безплодната“.

— Грег каза, че всички така я наричат — каза Рейджън.

— Така е — съгласи се Арлен, — само че не в лицето ѝ, освен ако не държат да хванат ядрона за рогата. Всички подскачат, когато Силия проговори.

Рейджън се изхихика.

— При това, тя е само една стара Дъщеря — замисли се той. — Там, откъдето идвам, само Майките могат да очакват всички така да им търчат по командите.

— Какво значение има това? — попита Арлен.

Рейджън сви рамене.

— Не знам, да ти кажа — призна той. — Просто така стоят нещата в Мливари. Хората правят нещата в света, а Майките — хората, така че те командват парада.

— Тук не е така — каза Арлен.

— Сигурно не е, в малко градче като това — отвърна Рейджън. — Няма достатъчно излишни хора. Но в Свободните градове е различно. Освен в Мливари, никъде другаде жените нямат право на глас.

— Това звучи също толкова глупаво — измърмори Арлен.

— Такова си е — съгласи се Рейджън.

Вестоносецът спря и подаде на Арлен юздите на коня си.

— Изчакай тук за секунда — каза той и се отправи към жонгльора. Двамата мъже се отдръпнаха настрана, за да поговорят и Арлен видя как физиономията на жонгльора се промени от ядосана към кисела до примирена, докато той се опитваше да спори с Рейджън, чието каменно изражение пък не помръдна през цялото време.

Без да сменя гневния си поглед от жонгльора, вестоносецът махна с ръка на Арлен, който му доведе коня.

— ... не ме интересува колко си изморен — говореше Рейджън със суров шепот, — тези хора имат купища гадна работа и ако трябва да танцуваш и да жонглираш цял следобед, за да занимаваш децата им, докато те се блъскат, най-добре ще е да го направиш! Сега махни тази физиономия и се захващай.

Той взе юздата от Арлен и я тикна в ръцете на човека.

Арлен успя да огледа по-обстойно лицето на младия жонгльор, изпълнено с възмущение и страх, преди онзи да го забележи. Веднага щом усети, че го наблюдават, жонгльорът надипли физиономията си и

само след секунда се превърна отново в жизнерадостния веселяк, който танцува за децата.

Рейджън отведе Арлен до талигата и двамата се качиха. Рейджън тръсна юздите и те потеглиха обратно по калния път, който водеше към главния.

— За какво се карахте? — попита Арлен, докато талигата подскочаше по пътя. Вестоносецът го погледна за момент и сви рамене.

— На Кийрън това му е първото излизане от града — каза той. — Много беше смел, докато пътувахме с цяла група и той разполагаше с покрита талига, в която да спи, но щом се разделихме с кервана в Анжие, куражът му се изпари. Има дневни пристъпи на паника от ядроните и това не го прави добра компания.

— Не си личи — каза Арлен и погледна назад към човека, който правеше цигански колела.

— Жонгльорите си имат своите артистични хватки — каза Рейджън. — Могат толкова силно да се правят на нещо, което не са, че накрая сами почват да си вярват. Кийрън се направи на смелчага. Гилдията го изпробва дали ще издържи на пътуване и той премина изпита, но никога не знаеш какво ще стане с някого след две седмици на пътя, докато не му се случи наистина.

— Но как стоите на открито през нощта? — попита Арлен. — Татко казва, че рисуването на защити в калта си е чисто дирене на белята.

— Баща ти е прав — отвърна Рейджън. — Виж в онова отделение до краката ти. Арлен така и направи, и извади от там голяма торба от мека кожа. В нея имаше въже с възли, между които бяха нанизани лакирани дървени плочки, по-големи от ръката му. Ококори очи, щом видя защитите, издълбани и оцветени в плочките.

Арлен веднага разбра какво е това: преносим защитен кръг, достатъчно голям за да обиколи талигата, че и други освен нея.

— Никога не съм виждал подобно нещо — каза Арлен.

— Не е лесно да се направи такъв — каза вестоносецът. — Повечето вестоносци прекарват цялото си чиракуване в усвояване на това изкуство. Ни вятър, ни дъжд не може да размаже знаците на тези защити. Но дори и с тях, не е като да имаш защитени стени и врата.

— Някога да си се срещал лице в лице с ядрон, момче? — попита той, обърна се към Арлен и го изгледа сурово. — Да си виждал как замахва към теб, без да имаш къде да избягаш и без никаква надежда за спасение, освен магията, която не виждаш? — Той поклати глава — Може би съм прекалено суров с Кийрън. Той си се справи добре с изпита. Попищя малко, но то се очакваше. Нощ след нощ обаче е съвсем друго нещо. Отразява им се на някои хора като се затревожат, че заблудено листо ще попадне върху някоя защита и тогава... — Той изведнъж изсъска, замахна с нокти към Арлен и щом момчето подскочи, той се разсмя.

Арлен прокара палец по всяка една гладка, лакирана защита, за да усети силата ѝ. На всеки тридесет сантиметра от въжето имаше по една малка плочица — точно колкото бяха необходими за добрата защита. Преброи повече от четиридесет.

— Въздушните демони не могат ли да влетят в такъв голям кръг? — попита той. — Татко поставя колове, за да не кацат по нивите.

Мъжът го погледна малко изненадан.

— Баща ти най-вероятно си губи времето — каза той. — Въздушните демони са изкусни летци, но се нуждаят от широко място, където да се засият или от височина, от която да скочат, за да излетят. В царевичната нива няма ни едното, ни другото, така че едва ли биха кацнали там, освен ако не зърнат нещо твърде изкусително, като например някое малко момче, заспало в полето от желание да докаже смелостта си. — Той погледна Арлен по същия начин, по който го гледаше и Джеф, докато го предупреждаваше, че с ядроните шега не бива. Като че ли не знаеше.

— Освен това, въздушните демони като завиват, изписват широки дъги — продължи Рейджън — и повечето от тях имат размах на крилете, по-голям от този кръг. Възможно е някой да влети, но досега не съм виждал това да се случи. Ако стане обаче... — той посочи към дългото, дебело копие, което държеше до себе си.

— Можеш да убиеш ядрон с копие? — попита Арлен.

— Вероятно не — отговори Рейджън, — но съм чувал, че можеш да ги зашеметиш, ако ги приковеш към защитите си. — Той се изхили. — Дано не ми се налага да проверявам това.

Арлен го погледна с широко отворени очи.

Рейджън отвърна на погледа му, този път със сериозно лице.

— Работата на вестносеца е опасна, момче — каза той.

Арлен задълго не откъсна очи от него.

— Ама си струва, щом виждаш Свободните градове — каза той накрая. — Каж ми честно, какво е във Форт Мливари?

— Това е най-богатият и най-красив град в целия свят — отвърна Рейджън и повдигна ръкава на ризницата си, за да разкрие върху предмишницата си татуировка, на която се виждаше град, сгушен между две планини. — Мините на Херцога са богати на сол, метал и въглища. Стените и таваните там са така добре защитени, че рядко се налага да се подлагат на проверка. Когато слънцето озари крепостта на града, дори планините умират от завист.

— Никога не съм виждал планина — каза Арлен, докато възхитено проследяваше с пръст очертанията на татуировката. — Баща ми казва, че те са просто големи хълмове.

— Виждаш ли онзи хълм? — попита Рейджън и посочи на север от пътя.

Арлен кимна.

— Хълмът на Богин. От него можеш да видиш целия Поток.

Рейджън кимна.

— Знаеш ли какво означава „стотица“, Арлен? — попита той.

Арлен отново кимна.

— Десет чифта ръце.

— Е, дори една малка планина е по-голяма от сто ваши Богинови хълмове, натрупани един върху друг, а планините на Мливари не са малки.

Арлен се ококори, опитвайки се да си представи подобна височина.

— Сигурно стигат до небето — каза той.

— Някои са даже над него — изфука се Рейджън. — Когато ги изкачиш, гледаш надолу и виждаш облаците.

— Искам някой ден да видя това — каза Арлен.

— Можеш да дойдеш в Гилдията на вестносеците, когато пораснеш достатъчно — отвърна Рейджън.

Арлен поклати глава.

— Татко казва, че хората, които напускат, са дезертъори — каза той. — И щом го каже, плюе.

— Баща ти не знае за какво говори — каза Рейджън. — Плюенето не прави думите верни. Без вестоносци дори Свободните градове биха се сринали.

— Че Свободните градове не са ли в безопасност? — попита Арлен.

— Нищо не е в безопасност, Арлен. Не и напълно. Мливари разполага с повече хора и може да се справи с жертвите по-лесно, отколкото Потока на Тибит, да речем, но ядроните всяка година си взимат своето.

— Колко души живеят в Мливари? — попита Арлен. — Тук, в Потока, имаме девет стотици, Слънчево пасище нагоре по пътя трябва да е също толкова голямо.

— Имаме над тридесет хиляди в Мливари — каза Рейджън с гордост.

Арлен го погледна объркано.

— Хиляда са десет стотици — поясни вестоносецът.

Арлен помисли за момент и поклати глава.

— Няма толкоз хора в света — каза той.

— Има, че и повече — отвърна Рейджън. — Широко е светът за този, който не се страхува от мрака.

Арлен не отговори и двамата продължиха пътя си в мълчание.

За около час и половина талигата се дотътри до Градски площад. Центърът на Потока, Градски площад, съдържаше няколко дузини защитени дървени къщи за тези, чиито професии не изискваха от тях да работят на полето или в оризището, да ловят риба или да секат дърва. Човек идваше тук, за да намери шивача, пекаря, подковача, бьчваря и други такива.

В центъра беше площадът, където хората се събираха, както и най-голямата сграда в Потока, смесеният магазин. В предната му част имаше голямо заведение с масички и бар, отзад беше още по-големият склад, а отдолу — мазето, пълно с почти всичко, което притежаваше някаква стойност в Потока. Дъщерите на Шопара — Дейзи и Катрин — въртяха кухнята. За два кредита човек можеше да се натъпче до горе с тукашните порции, но Силви наричаше стария Шопар мошеник, тъй като два кредита струваше и житото за цяла седмица. Все пак много

самотни мъже плащаха цената и то не само заради храната. Дейзи беше грозновата, а Катрин дебела, но според чичо Чоли този, дето успееше да се ожени за някоя от тях, щеше да си уреди живота.

Всички от Потока носеха собственото си производство на Шопара, независимо дали беше царевица или месо, кожа или грънци, плат, мебели или инструменти. Шопара вземаше нещата, пресмяташе стойността им и връщаше кредити на клиентите си, с които да си купят други стоки от магазина.

Нещата обаче неизменно изглеждаха някак си по-скъпи от това, което Шопара плащаше за тях. Арлен разбираше математиката дотолкова, че да види това. Понякога се получаваха ужасни спорове, когато хората идваха да продават, но Шопара определяше цените и най-често ставаше неговото. Почти всички го мразеха, но се нуждаеха от него и бяха по-склонни да му изчеткат палтото и да му отворят вратата, отколкото да го заплюят при разминаване.

Жителите на Потока работеха от тъмно до тъмно и едва-едва се сдобиваха с нужното им, докато Шопара и дъщерите му винаги имаха пълни бузи, закръглени тумбащи и чисти, нови дрехи. Арлен трябваше да се увива в черга всеки път, когато майка му му вземаше дрехите за пране.

Рейджън и Арлен спряха мулетата пред магазина и влязоха вътре. Барът беше празен. Обикновено въздухът в салона тежеше от миризмата на свинска мас, но днес от кухнята не се разнасяше никакъв аромат на готвено.

Арлен изтича пред вестносеца към бара. Там Руско държеше малък бронзов звънец, който си беше донесъл от Свободните градове. Арлен обожаваше този звънец. Плесна го с ръка и се ухили на ясният звук.

Отзад се чу изтрополяване и Руско излезе през завесите зад бара. Той беше едър мъж, все още здрав и изправен за своите шейсет години, но около кръста му висеше отпуснат корем, а металносивата му коса пълзеше назад от набръчканото му чело. Носеше леки панталони, кожени обувки и чиста бяла памучна риза, чиито ръкави бяха навити до лактите на яките му ръце. Бялата му престилка беше безупречна, както винаги.

— Арлен Бейлс — каза той с търпелива усмивка, щом видя момчето. — Само за да си играеш със звънца ли си дошъл или имаш и

друга работа?

— Работата е моя — каза Рейджън и пристъпи напред. — Ти ли си Руско Шопара?

— Просто Руско — каза мъжът. — Моите съграждани ми плеснаха това Шопара, но не ми го казват в лицето. Не издържат да виждат чуждия успех.

— За втори път — каза Рейджън замислено.

— К'во викаш? — попита Руско.

— За втори път записките от пътуванията на Грег ме подвеждат — отговори Рейджън. — Тази сутрин нарекох Силия „Безплодна“ в лицето ѝ.

— Ха! — засмя се Руско. — Вярно ли, бе? Ей, това заслужава едно питие за моя сметка, ако не друго. Как каза, че ти е името?

— Рейджън — каза вестносецът, пусна на земята тежката си чанта и се разположи на бара. Руско потупа с пръсти една бъчвичка и откачи една дървена халба от куката ѝ.

Бирата беше гъста и с меден цвят, а бялата ѝ пяна се вдигна над отвора на халбата. Руско напълни една за Рейджън и още една за себе си. После погледна към Арлен и му напълни по-малка чашка.

— Занеси това на някоя маса и остави възрастните да си поговорят на бара — каза той. — И ако си знаеш интереса, не казвай на майка си, че съм ти дал това.

Арлен засия и изтича с наградата си, преди Руско да успее да премисли. Той си беше отмъквал по глътчица от пивото на баща си по празници, но никога не бе разполагал със собствена чаша.

— Взех да се притеснявам, че вече никой няма да дойде — чу той Руско да казва на Рейджън.

— Грег настина точно преди да тръгне за насам миналата есен — отвърна Рейджън и отпи няколко големи глътки. — Неговата билкарка му каза да отмени пътуването, докато не се пооправи, но зимата си дойде, а здравето му се влошаваше. Накрая той ме помоли да му поема обиколката по вашия край, докато гилдията не му намери заместник. И без това трябваше да занеса фургон сол до Анжие, така че взех още една талига и се отбих насам, преди да продължа на север.

Руско взе халбата му и я напълни отново.

— За Грег — каза той — добър вестносец и звяр в пазарлъка.

Рейджън кимна, двамата мъже чукнаха чаши и пиха.

— Още една? — попита Руско, щом Рейджън удари с халбата по бара.

— Грег е написал в дневника си, че ти си звяр в пазарлъка — каза Рейджън — и че първо ще се опиташ да ме напиеш.

Руско се разхили и отново напълни халбата.

— Значи след пазарлъка, вече няма нужда да те поя за сметка на заведението — каза той и я подаде на Рейджън със свежа глава.

— Но ще ти се наложи, ако искаш пощата ти да стигне до Мливари — каза Рейджън, ухилен, и прие халбата.

— Ти май ще излезеш по-голям инат и от Грег — измърмори Руско и напълни собствената си чаша. — Ето — продължи той, след като пяната мина ръба, — сега и двамата ще можем да се пазарим пияни.

Двамата се разсмяха и отново удариха чаши.

— Какви са новините от Свободните градове? — попита Руско. — Красианците още ли настояват да се самоунищожат?

Рейджън вдигна рамене.

— По всичко личи, че да. Спрях да ходя до Красия преди няколко години, след като се ожених. Прекалено далече и прекалено опасно.

— Значи фактът, че покриват жените си с одеяла, няма нищо общо с това? — попита Руско.

Рейджън се разсмя.

— Не помага — отговори той, — но това не им пречи да ни мислят нас, Северняците, та дори и вестоносците, за страхливци, само защото не се навираме нощем между шамарите на ядроните.

— Може би нямаше така да налитат на бой, ако поглеждаха по-често жените си — замисли се Руско. — Ами Анжие и Мливари? Херцозите все още ли са на нож?

— Както винаги — отговори Рейджън. — Юкор се нуждае от дървесината на Анжие, за да движи рафинериите си, и от зърното им, за да изхрани народа си. Райнбек се нуждае от метала и солта на Мливари. Трябва да търгуват, за да оцелеят, но вместо да си улеснят живота, прекарват цялото си време в кроежи как да се измамат един друг, особено когато някоя пратка се изгуби по пътя заради ядроните. Миналото лято демони нападناха каруца със стомана и сол. Избиха водачите, но оставиха почти целия товар непокътнат. Райнбек си го прибра, но отказа да плати, защото той го бил спасил.

— Херцог Юкор трябва да е побеснял — каза Руско.

— Извън кожата си — съгласи се Рейджън. — Аз му съобщих новината. Лицето му почервения и се закле, че Анжие няма да види и прашинка сол, докато Райнбек не плати.

— Райнбек плати ли? — попита Руско и се наведе напред в очакване.

Рейджън поклати глава.

— Направиха всичко възможно, за да се уморят един друг от глад за няколко месеца и накрая Гилдията на Търговците плати, само и само за да разпратят стоките си преди да дойде зимата и да им изгният в склада. Сега Райнбек им е ядосан, понеже са клекнали пред Юкор, но те му спасиха реномето и пратките отново потеглиха, което беше най-важното за всички освен за онези две псета.

— Ще е добре да внимаваш как наричаш херцозите — предупреди Руско — дори и толкова отдалеч.

— Кой ще им каже? — попита Рейджън — Ти? Момчето? — той направи знак към Арлен. И двамата се разсмяха.

— И сега трябва да занеса новини на Юкор от Речен мост, което само ще влоши нещата — каза Рейджън.

— Онзи град на границата на Мливари — каза Руско, — само на ден път от Анжие. Там имам познати.

— Не, вече нямаш — отвърна Рейджън многозначително и мъжете се умълчаха за момент.

— Стига толкова лоши новини — каза Рейджън и стовари чантата си на бара. Руско я погледна усъмнено.

— Това не ми прилича на сол — каза той — и хич не ми се вярва, да съм получил толкова писма.

— Имаш шест писма и дузина колетти — каза Рейджън и подаде на Руско няколко сгънати листа. — Всичко е описано тук заедно с останалите писма в чантата и колетите в талигата, които трябва да бъдат раздадени. Дадох на Силия копие от списъка — предупреди той.

— За какво са ми тоя списък и тая пощенска чанта? — попита Руско.

— Говорителката е заета и не може нито да разнася пощата, нито да чете на неграмотните. И те писа доброволец.

— И как ще ме компенсират за това, че прекарвам работното си време в четене на местните неграмотни? — попита Руско.

— С удовлетворението, че си свършил едно добро дело за ближните си? — попита Рейджън.

Руско изсумтя.

— Не дойдох в Потока на Тибит, за да си търся приятели — отговори той. — Аз съм бизнесмен и правя много за този град.

— Така ли? — попита Рейджън.

— Много ясно — каза Руско. — Преди да дойда, единствената търговия, която познаваха в този град, беше размяната.

Той превърна думата в псувня и се изплю на пода.

— Хващаха си плодовете на труда и се събираха на площада всеки седмиден, за да се карат колко бобчета струва един кочан царевица или колко ориз трябва да дадеш на бъчваря, за да ти направи бъчва за ориза. И ако не намериш това, което ти е трябвало в седмиден, трябваше да чакаш до следващата седмица или да чукаш от врата на врата. Сега всички могат да дойдат тук, в кой да е ден от изгрев до залез и да си купуват и продават с кредити каквото им душа иска.

— Спасителят на града — каза Рейджън саркастично. — И не искаш нищо в замяна.

— Нищо освен една прилична печалба — каза Руско ухилен.

— И колко често селяните правят опити да те окачат на бесилото, защото си ги измамил? — попита Рейджън.

Очите на Руско се свиха.

— Прекалено често, имайки предвид, че половината не могат да броят отвъд пръстите на ръцете си, а другата половина най-много да добавят към аритметиката и пръстите на краката си — отговори той.

— Силия каза, че следващия път, когато се случи това, ще се оправяш сам — приветливият глас на Рейджън изведнъж бе станал суров — освен ако не изпълниш задачата си. На много хора от покрайнините са им се случили доста по-лоши неща от това, да прочетат на глас някое писмо.

Руско се намръщи, но взе списъка и пренесе тежката торба в склада си.

— Колко е зле положението, всъщност? — попита той, щом се върна.

— Много зле — отговори Рейджън. — Засега са двадесет и седем, и няколко в неизвестност.

— Създателю — изруга Руско и изписа защита във въздуха пред себе си. — Мислех си, че в най-лошия случай става дума за някое семейство.

— Де да беше — отвърна Рейджън.

Двамата замлъкнаха за миг, както беше редно, след това погледнаха един към друг едновременно.

— У теб ли е солта за годината? — попита Руско.

— У теб ли е ориза на херцога? — отговори Рейджън.

— Пазя го цяла зима, след като се забави толкова — каза Руско.

Рейджън присви очи.

— А, все още е добър! — каза Руско и ръцете му се вдигнаха, сякаш умолително. — Държах го запечатан и на сухо, а в мазето ми няма вредители!

— Ще трябва да се уверя, надявам се, че разбираш — каза Рейджън.

— Разбира се, разбира се — отвърна Руско. — Арлен, донеси ми онази лампа! — нареди той като посочи на момчето ъгъла на бара.

Арлен изприпка до фенера и хвана огнивото. Запали фитила и смъкна стъклото с благоговение. Никога досега не бяха му поверявали да държи стъкло. Беше по-студено отколкото очакваше, но се стопли бързо, когато езикът на пламъка го облиза.

— Занеси ни го в мазето — заръча Руско. Арлен се опита да съдържи въодушевлението си. Винаги бе искал да види какво е зад бара. Хората казваха, че дори всички в Потока да съберат вещите си на една голяма купчина, тя не би могла да се мери с чудесата в мазето на Шопара.

Пред очите му Руско дръпна халка на пода и отвори голям капак. Арлен избърза напред, обезпокоен, че старият Шопар би могъл да промени решението си. Слезе надолу по скърцащите стъпала, хванал лампата пред себе си, за да осветява пътя. Светлината докосваше натрупаните една върху друга щайги и бъчви, които стигаха до тавана, а правите им редици продължаваха нататък, извън границите на видимото. Подът беше дървен, за да предотврати атаки от Ядрото направо през мазето, но имаше и защити, издълбани в лавиците по стените. Старият Шопар внимаваше за съкровищата си.

Магазинерът поведе колоната между редиците, за да стигне до запечатаните бъчви в дъното.

— Изглеждат в добро състояние — каза Рейджън, докато проверяваше дървото. Замисли се за момент и после избра наслуки.

— Тази — каза той и посочи една от бъчвите.

Руско изсумтя и изтегли въпросната бъчва. Някои хора наричаха работата му лека, но ръцете му бяха едри и яки като на някой, който върти брадва или коса. Счупи уплътнението, махна капака, след това загреба ориз с плитка тавичка и го даде на Рейджън за проверка.

— Качествен ориз от Тресавищата — каза той на вестносеца. — Няма да намериш ни гъгрица, ни следа от гниене. Ще хване добра цена в Мливари, особено след толкова време.

Рейджън изпuffтя, кимна в знак да запечата отново бурето и двамата се качиха обратно горе.

Известно време поспориха колко бъчви ориз струват тежките чували сол в талигата. Накрая никой от тях не изглеждаше доволен, но си стиснаха ръцете за сделката.

Руско извика дъщерите си и всички отидоха до талигата, за да разтоварят солта. Арлен се опита да вдигне един от чувалите, но той се оказа твърде тежък. Момчето залитна, падна и го изпусна.

— Внимавай! — нахока го Дейзи и го плесна по тила.

— Ако не можеш да носиш, отивай да държиш вратата! — заповяда Катрин. Тя самата беше преметнала един чувал на рамо, а в месестата си ръка мъкнеше друг. Арлен скочи на крака и се завтече да държи вратата пред нея.

— Извикай Фърд Мелничаря и му кажи, че ще му дадем пет... нека са четири кредита за всеки чувал, който смели — заръча Руско на Арлен. Почти всеки в Потока работеше за Шопара, по един или друг начин, но тези от площада най-много от всички. — Пет, ако я опакова в бъчви с ориз, та да се запази суха.

— Фърд е при Селището — каза Арлен. — Почти всички са там.

Руско изсумтя, но не отговори. Скоро талигата бе изпразнена, без да се броят няколкото кутии и чували, които не съдържаха сол. Дъщерите на Руско ги огледаха жадно, но нищо не казаха.

— Тази вечер ще качим ориза от мазето и ще го оставим в задната стая, докато си готов да тръгнеш обратно за Мливари — каза Руско, след като пренесоха и последния чувал вътре.

— Благодаря ти — отвърна Рейджън.

— Да разбирам, значи, че работата на херцога е свършена? — попита Руско ухилен, а очите му прехвърчаха целенасочено към нещата, останали в талигата.

— Работата на херцога, да — каза Рейджън и му се ухили в отговор. Арлен се надяваше, че ще му дадат още една бира, докато се пазарят. Тя го накара да се почувства замаян, сякаш е хванал настинка, но без кихането, кашлянето и болките. Чувството му хареса и му се щеше да го изпита отново.

Помогна да пренесат останалите неща в салона, а Катрин донесе поднос сандвичи с дебели парчета месо. На Арлен му дадоха втора бира да прокара залька, а Шопара каза, че ще му впише два кредита за труда в тефтера си.

— Няма да казвам на родителите ти — каза Шопара, — но ако ги похарчиш за пиво и вашите те хванат, ще си отработваш ядовете, дето майка ти ще ми създаде.

Арлен закима с готовност. Никога не бе имал собствени кредити, които да харчи в магазина.

След обяд Руско и Рейджън отидоха до бара и отвориха останалите вързопи, които вестоносецът бе донесъл. Очите на Арлен блясваха при показването на всяко съкровище. Имаше топове плат, позлящни от всичко, което бе виждал досега, метални инструменти и карфици, керамични изделия и екзотични подправки. Имаше дори няколко чаши, направени от ярко, искрящо стъкло. Шопара не изглеждаше толкова впечатлен.

— Доставка на Грег от миналата година беше по-добра — каза той. — Ще ти дам... сто кредита за всичко.

Арлен зяпна. Сто кредита! Рейджън би могъл да купи целия Поток за половината от тази сума.

На Рейджън обаче офертата не му хареса. Очите му отново станаха сурови и той удари с ръка по масата. От трясъка Дейзи и Катрин зарязаха чистенето и надигнаха глави.

— Да се продъниш в Ядрото с тия кредити! — изрева той. — Не се дръж с мен все едно съм някой от твоите селски глупаци, освен ако не искаш гилдията да разбере какъв си мошеник!

— Нищо лично — изсмя се Руско, потупвайки успокоително въздуха, както му беше навик. — Трябваше да се пробвам... нали

разбираш. Още ли си падат по златото горе в Мливари? — попита той с лукава усмивка.

— Както навсякъде другаде — отвърна Рейджън. Продължаваше да се мръщи, но гневът се бе оттекл от гласа му.

— Не и тук — каза Руско и се мушна пак зад завесата. Чуваше се как тършува наоколо, докато продължава да им говори, но с повишен глас, за да достигат думите му до тях. — В този край, ако едно нещо не става за ядене, за обличане, за изписване на защити или за обработване на нивата, нищо не струва.

Върна се миг по-късно с голяма платнена торба, която остави на тезгяха със звън.

— Хората тук са забравили, че златото движи света — продължи той, бръкна в торбата и извади две тежки жълти монети, които размаха пред лицето на Рейджън. — Децата на Мелничаря ги ползваха за пионки! Пионки! Казах им, че срещу златото мога да им дам дялан дървен комплект за игра, който държах отзад. Помислиха си, че им правя услуга! Фърд дори дойде на следващия ден да ми благодари!

Той се изсмя с дълбок гърлен смях. Арлен се почувства сякаш би трябвало да се обиди от този смях, но не беше съвсем сигурен защо. Много пъти беше играл мелничарската игра и тя му се струваше далеч по-ценна от двата метални диска, колкото и да лъщяха.

— Донесъл съм много повече от стойността на две слънца — каза Рейджън, като кимна към монетите и после погледна към торбата.

Руско се усмихна.

— Няма страшно — каза той и развърза изцяло торбата. Когато плата ѝ легна на тезгяха, още лъчисти монети се разсипаха, заедно с верижки, пръстени и нанизии от блещукащи камъни. Всичко изглеждаше много хубаво, помисли си Арлен, но се изненада как очите на Рейджън изпъкнаха и добиха хищен плам.

Те отново започнаха да се пазарят, Рейджън вдигаше камъните към светлината и хапеше монетите, докато Руско опипваше топовете плат и опитваше подправките. На Арлен, чиято глава се въртеше от бирата, всичко това му беше пълна мъгла. Катрин зад бара подаваше халба след халба на мъжете, но те не показаха признаци да им е повлияло като на Арлен.

— Двеста и двадесет златни слънца, две сребърни луни, верижка и трите сребърни пръстена — каза Руско най-накрая. — И нито

медниче повече.

— Нищо чудно, че работиш в тоя пуцинак — каза Рейджън. — Сигурно са те изгонили от града за мошеничество.

— Обидите няма да те направят по-богат — отвърна Шопара, уверен, че този път му е стъпил на врата.

— Този път ще мина без печалба — каза Рейджън. — Като си приспадна разходите по пътуването, всяко медниче, от първото до последното, ще отиде за вдовицата на Грег.

— Да бе, Дженя — изрече Руско замислено. — Преди пишеше писмата на неграмотните в Мливари, сред които и моят племенник-идиот. Какво ли ще стане с нея?

Рейджън поклати глава.

— Гилдията не ѝ даде никакво обезщетение за смъртта, защото Грег си умря вкъщи — каза той. — И тъй като не е Майка, ще ѝ откажат много длъжности.

— Лоша работа — каза Руско.

— Грег ѝ остави някакви пари — продължи Рейджън, — макар че никога не е имал много, пък и гилдията пак ще ѝ дава поръчки за писане. С парите от това пътуване ще може да изкара известно време. Е, тя е млада сега, но парите все някога ще свършат, освен ако не се омъжи повторно или не си намери по-добра работа.

— И тогава? — попита Руско.

Рейджън сви рамене.

— Трудно ще си намери нов съпруг, след като вече се е омъжвала и не е могла да роди деца. Няма да стане просякиня, обаче. Моите братя по гилдия и аз сме се заклели да не я оставяме. Някой от нас ще я вземе за слугиня, преди това да се случи.

Руско поклати глава.

— И все пак, да паднеш от търговската класа до слугинската... — той посегна в доста поолекналата торба и извади пръстен с ясен, блещукащ камък. — Погрижи се тя да получи това — каза той, като му подаде пръстена.

Рейджън посегна, за да го вземе, но Руско бързо го дръпна обратно.

— Ще искам съобщение от нея, нали разбираш — каза той. — Знам как си оформя писмата.

Рейджън го погледна за момент и Руско добави:

— Без да се обиждаш.

Рейджън се усмихна.

— Твоята щедрост има повече тежест от обидата — каза той и взе пръстена. — Това ще я държи сита месеци наред.

— Е, да — отвърна Руско грубо, докато събираше останалото в торбата, — но не казвай на никого от местните, че ще си загубя репутацията на мошеник.

— Гроб съм — отговори Рейджън през смях.

— Би могъл да припечелиш още нещо за нея, може би — каза Руско.

— Тъй ли?

— Писмата, дето сме ги приготвили за Мливари, трябваше да заминат още преди шест месеца. Остани ден-два, докато напишем и посъберем още, можеш даже да дадеш да ти продиктуват някое и друго писмо, а аз ще ти платя за това. Със златото беше дотук — изясни той, — но на Дженя все ще й свърши работа някоя бъчва ориз, консервирана риба или брашно.

— Така си е — отвърна Рейджън.

— Мога да намеря работа и за жонгльора — допълни Руско. — Тук на Площада ще намери повече клиентела, отколкото ако прескача от ферма на ферма.

— Дадено — каза Рейджън. — Ама Кийрън ще иска злато.

Руско му хвърли кисел поглед и Рейджън се изсмя.

— Трябваше да пробвам... нали разбираш! — каза той. — Сребро тогава.

Руско кимна.

— Ще взимам по луна на представление и от всяка луна ще задържам по една звезда, а останалите три ще бъдат за него.

— Брей, уж ми каза, че местните нямат пари — отбеляза Рейджън.

— Повечето нямат — отвърна Руско. — Ще им продам луните... да кажем, на цената на пет кредита.

— Значи Руско Шопара обира каймака и от двете страни на сделката? — попита Рейджън.

Шопара се усмихна.

Арлен беше въодушевен по пътя на връщане. Старият Шопар му беше обещал да го пусне да гледа жонгльора безплатно, ако разнесе новината, че утре по пладне на Площада Кийрън ще изнася представление срещу такса от пет кредита или една мливарийска луна. Не разполагаше с много време, с Рейджън сигурно щяха да заварят родителите му готови за път, но беше сигурен, че ще успее да разнесе новината, преди да го дръпнат в каручката.

— Разкажи ми за Свободните градове — помоли Арлен, докато пътуваха. — Колко от тях си виждал?

— Пет — каза Рейджън. — Мливари, Анжие, Лактън, Райзън и Красия. Може да има и други отвъд планините или пустинята, но не познавам някой, който да ги е виждал.

— Как изглеждат? — попита Арлен.

— Крепостта Анжие, горската крепост, лежи на юг от Мливари, отвъд Разделящата река — отвърна Рейджън. — Анжие снабдява останалите градове с дърва. По на юг е голямото езеро, а на повърхността му е Лактън.

— Езерото нещо като блато ли е? — попита Арлен.

— Езерото спрямо блатото е като планината спрямо хълма — каза Рейджън и остави Арлен за момент, за да смели мисълта. — Във водата лактънците са в безопасност от огнени, каменни и дървесни демони. Защитната им мрежа ги предпазва от въздушни демони, а никой друг народ не е по-вещ в защитата срещу водни демони. Те са рибари и прехраната на хиляди из южните градове зависи от улова им.

— На юг от Лактън е Крепостта Райзън, която на практика не е крепост, защото можеш да прескочиш стената ѝ, но под нейна закрила са най-обширните обработваеми земи, които някога си виждал. Без Райзън останалите Свободни градове биха измрели от глад.

— А Красия? — попита Арлен.

— Само веднъж съм бил в Крепостта Красия — каза Рейджън. — Красианците не са гостоприемни към външни хора, пък ти трябва и седмици, за да прекосиш пустинята до там.

— Пустиня?

— Пясък — поясни Рейджън. — Нищо друго освен пясък километри наред във всички посоки. Ни храна, ни вода, освен това, което си носиш, и нищо, което да те скрие от жаркото слънце.

— И има хора, които живеят там? — попита Арлен.

— О, да — отговори Рейджън. — Красианците надвишаваха по брой дори мливарийците, но в момента измират.

— Защо? — попита Арлен.

— Защото се борят с ядроните — отговори Рейджън.

Очите на Арлен се облешиха.

— Можеш да се бориш с тях? — попита той.

— Можеш да се бориш с всичко, Арлен — отвърна Рейджън. — Целият проблем около битките с ядроните идва от това, че по-често губиш ти. Красианците убиват солиден брой, но ядроните им нанасят по-сериозни удари, от тези, които търпят. С всяка изминала година красианците намаляват.

— Баща ми казва, че ядроните поглъщат душата ти, когато се доберат до теб — каза Арлен.

— Да бе! — Рейджън се изплю встрани от талигата. — Глупави суеверия!

Тъкмо излизаха от един завой недалеч от Селището, когато Арлен забеляза нещо да виси от дървото пред тях.

— Какво е това? — попита той, посочил с пръст натам.

— Нощите да ме вземат — изруга Рейджън и изплющя юздите, при което кобилките се впуснаха в галоп. Арлен се прекатури назад в седалката си и му трябваше момент, за да си възвърне равновесието. Щом го направи, погледна към дървото, което бързо приближаваше.

— Чичо Чоли! — извика той при вида на мъжа, който риташе във въздуха и драпаше по въжето около врата си.

— Помощ! Помощ! — завика Арлен. Скочи в движение от талигата и падна здраво на земята, но веднага се изправи и се втурна към Чоли. Застана под мъжа, но един от риташите крака на Чоли го удари в устата и го повали. Усети вкуса на кръвта, но странното беше, че не изпита болка. Отново се изправи, сграбчи краката на Чоли и се опита да го повдигне, за да разхлаби примката, но се оказа прекалено нисък, а Чоли прекалено тежък и мъжът продължи да се дави и гърчи.

— Помогни му! — извика Арлен на Рейджън. — Задушава се! Някой да помогне! Погледна нагоре и видя как Рейджън извади копие от задната част на талигата. Вестоносецът се засили и метна копието, без да има повече от секунда за прицел, но се прицели точно и разкъса въжето, като събори горкия Чоли върху Арлен. Двамата се строполиха в калта.

Рейджън пристигна на мига и издърпа въжето от врата на Чоли. Това сякаш не помогна, мъжът все още се давеше и драпаше по врата си. Очите му бяха толкова изпъкнали, че сякаш щяха да изскочат от главата му, а лицето му бе толкова червено, че чак изглеждаше лилаво. Арлен изкрещя, когато Чоли се сгърчи със страховтна сила и се просна неподвижен на земята.

Рейджън заудря Чоли по гърдите и на няколко пъти вдиша едри глътки въздух в тях, но без резултат. Накрая вестносецът се отказа, свлече се в калта и заруга.

Арлен не виждаше смъртта за пръв път. Фантомът често посещаваше Потока на Тибит. Но едно беше да умреш от ядрони или от настинка. Това беше съвсем друго.

— Защо? — попита той Рейджън. — Защо снощи се бори така упорито за живота си, само за да се самоубие сега?

— Бори ли се? — попита Рейджън. — Дали някой от тях наистина се е борил? Или просто са бягали да се скрият?

— Аз не... — започна Арлен.

— Криенето не винаги е достатъчно, Арлен — каза Рейджън. — Понякога криенето убива нещо в теб, така че дори да оцелееш след нападението на демоните, пак не си оцелял.

— Какво друго би могъл да направи? — попита Арлен. — Не можеш да се биеш с демон.

— Бих предпочел да се сбия с мечка в собствената ѝ пещера — отвърна Рейджън, — но не е невъзможно.

— Но ти каза, че Красианците измират заради това — възрази Арлен.

— Така е — каза Рейджън. — Но следват сърцата си. Знам, че звучи налудно, Арлен, но дълбоко в себе си мъжете искат да се борят, както са правели в старите сказания. Искат да защитават жените и децата си, както би трябвало да бъде. Но не могат, защото великите защити са изгубени и сега те се свиват на кълбо като зайци в клетка, за да се скрият от ужаса на нощта. Понякога обаче, особено след като видиш смъртта на любими хора, не издържаш на напрежението и просто се пречупваш.

Той сложи ръка на рамото на Арлен.

— Съжалявам, че трябваше да видиш това, момче — каза той. — Знам, че сега може и да не го разбираш...

— Напротив — каза Арлен, — разбирам го.

И това беше истината, осъзна Арлен. Разбра необходимостта да се бориш. Не очакваше да спечели, когато онзи път нападна Коуби и приятелите му. Ако въобще бе очаквал нещо, то беше да го пребият по-зле от всякога. Но в онзи момент, когато грабна тоягата, това не го интересуваше. Знаеше само, че му е дошло до гуша да го тормозят, и искаше просто да прекрати това — по един или друг начин.

Успокояващо беше да знаеш, че не си сам.

Арлен погледна чичо си, който лежеше в калта с очи, изцъклени от страх. Коленичи, пресегна се и с върховете на пръстите си нежно ги затвори. Чоли нямаше от какво да се страхува повече.

— Убивал ли си някога ядрон? — попита той вестоносеца.

— Не — отвърна Рейджън и поклати глава. — Но съм се бил с няколко. Имам и белези, за да го докажа. Но винаги съм гледал по-скоро да се измъкна от тях или да не допусна да нападнат някой друг, отколкото да ги убия.

Арлен се замисли за това, докато увиваха Чоли в брезент и го качиха отзад на талигата, за да се върнат час по-скоро при Селището. Джеф и Силви вече бяха прибрали вещите си в каручката и с нетърпение чакаха да си тръгнат, но щом видяха тялото, гневът от закъснението на Арлен се разсея.

Силви зариде и се хвърли върху брат си, но нямаше време за губене, ако искаха да стигнат до фермата преди залез-слънце. Джеф трябваше да я издърпа назад, докато пастир Харал изрисува защитите по брезента, произнесе молитвата и хвърли Чоли в кладата.

Оцелелите, които нямаше да нощуват в къщата на Брайн Кътър, се разделиха и отидоха по чужди домове. Джеф и Силви предложиха убежище на две жени. Норийн Кътър бе на повече от петдесет лета. Съпругът ѝ бе загинал преди няколко години, но при това нападение тя бе изгубила и дъщеря си, и внука си. Мария Бейлс също бе стара. Почти на четиридесет. Съпругът ѝ бил оставен навън, когато останалите теглили жребий за мазето. И двете, както Силви, се свиха в задната част на каручката и се втреничиха в коленете си. Арлен помахаше за довиждане на Рейджън, когато баща му изплющя с камшика си.

Селището край гората вече се губеше назад, когато Арлен осъзна, че не е казал на никого да отиде да гледа жонгльора.

ВТОРА ГЛАВА

АКО БЕШЕ ТИ

319 СЗ

Времето им стигна точно, колкото да приберат каручката и да проверят защитите, преди да дойдат ядроните. Силви нямаше сили да готви, затова ядоха студена храна — хляб, сирене, наденица — и дъвчеха с неголям ентузиазъм. Демоните пристигнаха скоро след залез, за да пробват защитите, и всеки път щом магията лумваше и ги пращаше назад, Норийн изпищяваше. Мария въобще не докосна храната си. Седеше на сламеника си, обвила здраво краката си с ръце, клатушкаше се напред-назад и изскимтяваше всеки път когато магията лумваше. Силви изнесе чиниите, но така и не се върна от кухнята. Арлен я чуваше как плаче.

Арлен се опита да отиде при нея, но Джеф го хвана за ръката.

— Ела да си поговорим, Арлен — каза той.

Отидоха в малката стая, която приютяваше сламеника на Арлен, колекцията му от гладки речни камъчета и всичките му пера и кокали. Джеф избра едно от перата, ярко на цвят и около двадесет и пет сантиметра дълго, и взе да го върти из пръстите си докато говореше на Арлен, без да го гледа в очите.

Арлен разпозна сигналите. Когато баща му не го поглеждаше, това значеше, че му е неудобно да каже каквото си е наумил.

— Това, дето си го видял на пътя с вестоносеца... — започна Джеф.

— Рейджън ми обясни — каза Арлен. — Чичо Чоли вече е бил мъртъв, просто не го е разбрал веднага. Понякога хората оцеляват след атака, но и все пак умират.

Джеф се навъси.

— Не бих се изразил точно така — каза той. — Но е достатъчно вярно, предполагам. Чоли...

— Беше страхливец — довърши Арлен.

Джеф го погледна с изумление.

— Какво те накара да кажеш това? — попита той.

— Скрил се е в мазето, защото го е било страх да умре, а после се е самоубил, защото го е било страх да живее — отвърна Арлен. — По-добре щеше да е, ако бе хванал брадвата и бе умрял в бой.

— Да не съм те чул да говориш такива неща — каза Джеф. — Не можеш да се бориш с демони, Арлен. Никой не може. Нищо няма да спечелиш, ако умреш.

Арлен поклати глава.

— Те са като побойниците — каза той. — Нападат ни, защото сме прекалено изплашени, за да отвърнем на удара. Когато погнах Коуби и приятелите му с тоягата, те престанаха да ме закачат.

— Коуби не е каменен демон — каза Джеф. — Никаква тояга няма да ги изплаши тези.

— Трябва да има начин — отвърна Арлен. — Хората са го правели преди. Така казват във всички стари сказания.

— В сказанията се говори за магически, бойни защиты — каза Джеф. — Бойните защиты са изгубени.

— Рейджън каза, че на някои места хората и досега се борят с демони. Каза, че е възможно.

— Ще трябва да си поговоря с този вестоносец — промърмори Джеф. — Не бива да ти пълни главата с подобни мисли.

— Защо не? — попита Арлен. — Може би повече хора щяха да оцелеят миналата нощ, ако всички мъже имаха брадви и копия...

— И те щяха да са също толкова мъртви — довърши Джеф. — Има други начини да предпазиш себе си и семейството си, Арлен. Мъдрост. Благоразумие. Смиреност. Не е смело да водиш битка, която не можеш да спечелиш.

— Кой ще се грижи за жените и децата, ако всички мъже бъдат унищожени от ядроните, докато се опитват да убият това, което не може да бъде убито — продължи той. — Кой ще сече дърва и ще строи домове? Кой ще ловува, пасе животните, сади и коли? Кой ще запложда жените да раждат деца? Ако всички мъже умрат, ядроните печелят.

— Ядроните вече печелят — промълви Арлен. — Ти все казваш, че от година на година градът оредява. Побойниците идват отново и отново, когато не им отвърщаш.

Той вдигна очи към баща си.

— Не го ли усещаш? Понякога не ти ли се иска да се бориш?

— Разбира се, че ми се иска, Арлен — отвърна Джеф. — Но не и без причина. Когато има смисъл, когато наистина има смисъл, всички мъже искат да се бият. Животните бягат, когато могат, и се бият, когато трябва. Хората не са по-различни. Но този дух трябва да излиза най-вече само когато е наложително.

— Но ако навън с ядроните беше ти — каза той, — или майка ти, заклевам се, щях да се бия като луд, преди да им дам да те доближат. Разбираш ли разликата?

Арлен кимна.

— Мисля, че да.

— Браво — каза Джеф и го стисна за рамото.

Тази нощ сънищата на Арлен бяха изпълнени с картини на хълмове, които докосваха небесата, и езера, достатъчно големи, за да сложиш цял град на повърхността им. Видя жълти пясъци, които се простираха докъдето му стигаше погледа, и оградена със стена крепост, скрита сред дърветата.

Но видя всичко това през пролуката между два крака, които се люлееха лениво пред очите му. Погледна нагоре и видя как собственото му лице става лилаво в примката.

Сепна се от съня си, а сламеникът му беше влажен от пот. Все още беше тъмно, но хоризонтът бе бледо озарен и там небето с индигов цвят червенееше. Запали недогорелия остатък от свещ, навлече си гащеризона и с препъване се отпрати към общата стая. Намери си една коричка да сдъвче, докато вадеше кошницата за яйца и каните за мляко, за да ги подреди до вратата.

— Станал си рано — каза глас зад него. Той се обърна стреснато и видя втрещената в него Норийн. Мария още спеше на сламеника си, но се мяташе в съня си.

— Дните не стават по-дълги, докато спиш — каза Арлен. Норийн кимна.

— Така казваше и мъжът ми — съгласи се тя. — Бейлсови и Кътърови не могат да работят на свещ, както Скуерсови, викаше той.

— Имам много за вършене — каза Арлен, докато надничаше зад капака на прозореца за да види, колко време му остава преди да може

да прекоси защитите. — Жонгльорът ще изнася представление по пладне.

— Разбира се — съгласи се Норийн. — Когато бях на твоята възраст, жонгльорът бе най-важното нещо на света и за мен. Ще ти помогна с домашните задължения.

— Не е нужно да правиш това — каза Арлен. — Татко казва, че трябва да си почиваш.

Норийн поклати глава.

— Почивката само ме кара да мисля за неща, за които е най-добре да не мислиш — каза тя. — Ако ще стоя при вас, трябва да си изкарвам прехраната. След като съм секла дърва в Селището, колко трудно мислиш, че ще ми бъде, да дам помия на прасетата или да садя царевица?

Арлен сви рамене и ѝ подаде кошницата за яйца.

С помощта на Норийн, домашните задължения свършиха без време. Тя се учеше бързо, а черната работа и пренасянето на тежки неща не ѝ бяха за пръв път. Още преди миризмата на яйца с бекон да се разнесе из къщата, всички животни бяха нахранени, яйцата събрани, а кравите издоени.

— Спри да се въртиш на пейката — каза Силви на Арлен, докато ядяха.

— Младият Арлен няма търпение да види жонгльора — уведоми ги Норийн.

— Може би утре — каза Джеф и лицето на Арлен помръкна.

— Какво! — извика той. — Но...

— Никакво „но“ — каза Джеф. — Много работа остана от вчера, пък аз обещах на Силия да се отбия следобед до Селището за да помогна.

Арлен си избута чинията и с тежки стъпки се прибра в стаята си.

— Пусни момчето да иде — каза Норийн, след като той си отиде. — Мария и аз ще ви помогнем.

Мария само погледна нагоре при звука на името ѝ, но веднага след това се върна към ровичкането в храната си.

— Вчера беше тежък ден за Арлен — каза Силви и прехапа устна. — За всички ни бе така. Остави на жонгльора да го разсмее. Нямаме бърза работа.

Джеф кимна след момент.

— Арлен! — извика той. Когато момчето показва мрачното си лице, той попита:

— Колко взима старият Шопар за жонгльора?

— Николко — отвърна Арлен бързо, да не би баща му да си намери повод да откаже. — Понеже помогнах вчера да пренесат неща от каручката на вестносеца.

Това не беше съвсем вярно, а имаше и сериозен риск Шопара да му се ядоса, че е забравил да каже на хората, но пък ако успееше да разнесе новината по пътя за натам, сигурно щеше да доведе достатъчно народ, та с двата си кредита от магазина да влезе на представлението.

— Старият Шопар винаги се прави на щедър, когато дойде вестносецът — каза Норийн.

— Така и трябва, след като ни скуба цяла зима — отвърна Силви.

— Добре, Арлен, можеш да отидеш — каза Джеф. — После ела при мен в Селището.

До Градски площад имаше два часа ходене, ако се минеше по пътеката. Тя представляваше всичко на всичко един гол улей, отъпкан от каруците, който Джеф и други хора от местността редовно прочистваха, и се отклоняваше значително от пътя за моста в най-плитката част на потока. Пъргав и чевръст, Арлен можеше да съкрати пътя си наполовина, ако минеше на подскоци по хлъзгавите камъни, които стърчаха над водата.

Днес повече от всякога той се нуждаеше от това спечелено време, за да може да спира тук и там по пътя. Втурна се през глава по калния бряг на реката, като заобикаляше коварни корени и шубраци с бързоногата увереност на някой, който безброй пъти е минавал оттук.

Той мина покрай чифлиците край пътя и излезе от другия край на гората, но наоколо нямаше никого. Всички бяха или навън на полето, или при Селището да помагат.

Вече приближаваше пладне, когато стигна Рибарска дупка. Няколко човека бяха изкарали лодките си в езерцето, но Арлен прецени, че няма смисъл да им крещи. Освен тях, друг не се мяркаше из Дупката.

Докато стигне Градски площад, съвсем се отчая. Шопара може вчера да бе изглеждал по-мил от обикновено, но Арлен го бе виждал какъв става, когато някой му коства печалбата. Нямахше начин да му позволи да види жонгльора само срещу два кредита. Щеше да извади късмет, ако магазинерът не го погне с пръчката.

Щом стигна площада обаче, там намери над триста човека, дошли от всички краища на Потока. Имаше рибарци и тресавци, богинци и бейлци. Да не говорим за местните Скуерсови, Тейльрови, Мильрови, Бейкъррови и останалите. От Южен пост, естествено, никой не беше дошъл. Хората там отричаха жонгльорите.

— Арлен, момчето ми! — провикна се Шопара, като го видя да приближава. — Запазил съм ти място отпред, а въщи ще се прибереш и с торбичка сол! Добра работа!

Арлен го погледна с недоумение, докато не видя Рейджън, застанал до Шопара. Вестоносецът му смигна.

— Благодаря ти — каза Арлен, когато Шопара си тръгна, за да отбележи друг новодошъл в счетоводната си книга. Дейзи и Катрин продаваха храна и пиво за представлението.

— Хората заслужават представление — каза Рейджън и сви рамене. — Но няма да мине без изясняване на отношенията с вашия пастир.

Той посочи към Кийрън, който водеше разгорещен спор с пастир Харал.

— Няма да пробутваш ония глупости за Напастта на моето паство! — каза Харал, докато бодеше с пръст Кийрън в гърдите. Той тежеше колкото два жонгльора и грам сланина не участваше в разликата.

— Глупости? — попита Кийрън и пребледня. — В Мливари пастирите ще те обесят, ако не им разкажеш за Напастта.

— Не ме интересува какво правят в Свободните градове — каза Харал. — Това тук са добри хора. Достатъчно тежко им е и без да им казваш, че страдат, защото не са достатъчно набожни!

— Какво...? — започна Арлен, но Кийрън млъкна и се отправи към центъра на площада.

— Най-добре бързо да си намериш място — посъветва го Рейджън.

Както Шопара обеща, мястото на Арлен бе най-отпред, в частта, отредена обикновено за по-малките деца. Другите го гледаха завистливо и Арлен се почувства като важна клечка. Рядко му се случваше да му завиждат за нещо. Жонгльорът беше висок като мливариец и носеше облекло от ярки кръпки, което изглеждаше сякаш е било задигнато от боклука на бояджията. Имаше тънка брадичка-катинарче със същия морковен цвят като косата му, но мустакът така и не се бе съединил с брадата, та цялото нещо изглеждаше като че ли ще се измие с едно добро търкане. Всички, особено жените, говореха с изумление за неговата светла коса и зелени очи.

Докато хората продължаваха да прииждат, Кийрън крачеше напред-назад, жонглираше с цветните си дървени топки и разказваше вицове, за да разгрее тълпата. При знак от Шопара той взе лютнята си, засвири и запя със силен, висок глас. Хората пляскаха в такт с песните, които не знаеха, но всеки път когато жонгльорът подхванеше нещо, което се пее и в Потока, публиката се включваше в хор и го заглушаваше, без много да се притеснява от това. Арлен нямаше нищо против. Той пееше точно толкова силно, колкото и останалите. След музиката дойде ред на акробатичните изпълнения и фокусите. Междувременно Кийрън разказа и няколко вица за съпрузи, които накараха жените да пищят от смях, докато мъжете се мръщеа, и няколко други, за съпруги, които накараха мъжете да се плескат по бедрата, докато жените хвърляха кръвнишки погледи.

Накрая жонгльорът спря и вдигна ръце, за да призове към тишина. Из тълпата се разнесе шепот, а родителите сръчкваха най-малките да слушат. Малката Джеси Богин, която бе едва на пет, се покатери в скута на Арлен за да вижда по-добре. Преди седмица-две Арлен даде на семейството ѝ няколко кутрета от едно от кучетата на Джеф и сега тя се лепваше за него винаги, когато беше наоколо. И докато той я държеше, Кийрън зараказва Историята за Завръщането. Високият му глас падна до дълбок, ехтящ зов, който се разнесе надалеч из тълпата.

— Светът не винаги е бил такъв, какъвто го виждате — каза жонгльорът на децата. — О, не. Имало е време, когато човечеството е живяло в хармония с демоните. Тези ранни години се наричат Епохата на невежеството. Някой знае ли защо? — той огледа децата от предните редове и няколко от тях вдигнаха ръце.

— Защото не е имало никакви защиты? — попита едно момиче, след като Кийрън го посочи.

— Точно така! — каза жонгльорът и се преметна през глава, с което предизвика радостни писъци сред децата.

— Епохата на невежеството е било страховито време за нас, но тогава не е имало толкова много демони и те не са можели да убиват всички. Точно както и днес, хората са строели каквото могат през деня, а демоните го срутвали през нощта.

— В битката си за оцеляване — продължи Кийрън — ние се адаптирахме, научихме как да крием храна и животни от демоните, и как да се пазим от тях.

Той погледна наоколо сякаш бе ужасен, а след това избяга зад едно дете и се сви.

— Живеели сме в дупки в земята, за да не ни намерят.

— Като зайчета? — попита Джеси през смях.

— Точно като тях! — извика Кийрън, сложи по един трепкащ пръст зад всяко ухо и заподскача наоколо, мърдайки нос.

— Живеели сме както сме можели — продължи той — докато не сме открили писмото. От този момент не минало много, преди да научим, че някои писания могат да спират ядроните. Кои са тези писания? — попита той и направи фуния с ръка на ухото си.

— Защитите! — извикаха всички в един глас.

— Правилно! — поздрави ги той с превъртане. — С помощта на защитите сме успели да се предпазим от ядроните и от ден на ден сме ставали все по-добри. Откривали сме още и още защиты, докато най-сетне някой не научил една-единствена, която можела не просто да държи демоните настрана. Можела да ги наранява.

Децата ахнаха от изумление и Арлен, макар да бе гледал това представление всяка година откак се помни, осъзна, че е затаил дъх. Какво ли не би дал, за да научи подобна защита!

— Този напредък не се понравил на демоните — каза Кийрън ухилен. — Те били свикнали да бягаме и да се крием, и когато се обръщаме, за да се бием, те отвърщат на удара ни. Яростно. Така започнала Първата демонска война, а заедно с нея и втората епоха — Епохата на Избавителя.

— Избавителят бил човек, призован от Създателя да поведе войските ни и заедно с него да поведе нас! Печелели сме! — той

прониза въздуха с юмрук и децата заликуваха. Беше заразно и Арлен радостно погъделичка Джеси.

— След като магиите и тактиките ни се подобрили — каза Кийрън, — хората започнали да живеят по-дълго и броят ни се разраснал. Войските ни нараствали по численост, дори когато демоните започнали да намаляват. Появила се надежда, че ядроните ще бъдат унищожени веднъж завинаги.

Жонгльорът замълча и лицето му доби сериозно изражение.

— Тогава — каза той, — без предупреждение, демоните престанали да идват. Никога досега в историята на света не е имало нощ без ядрони. А сега, нощ след нощ, ни следа от тях и ние започваме да се чудим. — Той почеса глава, престорено объркан. — Мнозина помислили, че загубите на демоните от войната били толкова тежки, че те се отказали от битката и се скрили в Ядрото от страх.

Той се отдалечи от децата, сви се и засъска като котка с треперещо от страх тяло. Някои от децата се вживяха в представлението и заръмжаха заплашително срещу него.

— Избавителят — каза Кийрън, — който бе виждал демоните да се бият безстрашно всяка нощ, се усъмнил в това, но месеците отминавали без следа от изчадията и войските му започнали да се разпадат.

— Човечеството се радвало на своята победа над ядроните в продължение на години — продължи Кийрън. Хвана лютнята си, засвири весела мелодия и затанцува напред-назад. — Но докато се нижели годините без всеобщия враг, братството на хората натежало от спорове и завехнало. Дошъл ден, в който сме тръгнали на бой помежду си.

Гласът на жонгльора стана злокобен.

— Разпалила се войната и всички завикали Избавителя да ги поведе, но той им креснал: „Няма да се бия срещу хора, докато не изчезне и последния демон в Ядрото!“ Обърнал им гръб, напуснал земите, където вече марширували армии, и навсякъде се възцарил хаос.

— От тези ужасни войни възникнали могъщи нации — каза той и музиката му зазвуча приповдигнато. — Човечеството се разпростряло надлъж и нашир по света. Епохата на Избавителя приключила и на нейно място дошла Епохата на Науката.

— Епохата на науката — каза жонгльорът — била най-славният период в историята ни, но в основата на величието ѝ се криела и най-голямата ни грешка. Някой тук ще ми каже ли каква е тя?

По-големите деца знаеха, но Кийрън им направи знак да не казват и да оставят по-малките да отговорят.

— Защото сме забравили магията — отговори Гим Кътър и обърса нос с опакото на ръката си.

— Право казваш! — каза Кийрън и щракна с пръсти. — Научили сме много за това, как работи светът, за медицината и машините, но сме забравили магията и което е още по-лошо — забравили сме ядроните. След три хиляди години никой вече не вярвал, че те някога са съществували.

— И точно заради това — каза той мрачно — сме били неподготвени, когато те се завърнали.

— През вековете демоните се умножавали, докато светът бил в неведение за съществуването им. После, една нощ преди триста години, те се надигнали от ядрото на пълчища, за да го превземат отново.

— Цели градове били унищожени в онази първа нощ, когато ядроните отпразнували завръщането си. Мъжете се били срещу тях, но дори мощните оръжия от Епохата на науката не помагали срещу демоните. Епохата на науката приключила, Епохата на унищожението се възцарила.

— Така започнала Втората демонска война.

Мислено, Арлен видя тази нощ, видя как горят градовете, докато хората, ужасени, бягат от домовете си, само за да бъдат разкъсани от дебнещите ги ядрони. Видя как мъже се жертват, само за да спечелят време, в което семействата им да се спасят, видя как жени поемат върху телата си ноктите, насочени към децата им. И най-вече видя как ядроните танцуват и подскачат в жестоката си радост, докато кръвта се стича по зъбите и ноктите им.

Кийрън пристъпи напред, дори когато децата се дръпнаха назад от страх.

— Войната продължила с години и всекидневно касапницата ѝ вземала жертви. Без водач като Избавителя, не можели да се опрат на ядроните. За една нощ могъщите нации станали на пух и прах, а

натрупаното през Епохата на науката знание изгоряло, докато огнените демони ликували.

— Учените отчаяно претърсвали отломките от библиотеките за отговори. Старата наука не помогнала, но накрая хората открили спасение в приказките, които някога били обявени за измислици и суеверия. Започнали да рисуват несръчно символи в калта, за да се предпазват от нападенията на ядроните. Древните защити все още имали сила, но треперещите ръце, които ги изписвали, често допусkali грешки и за тях се плащало прескъпо.

— Тези, които оцелявали, събирали хора около себе си и ги защитавали през дългите нощи. Тези хора станали първите защитници, които ни бранят до ден-днешен.

Жонгльорът посочил към тълпата.

— Така че следващият път, когато видите защитник, благодарете му, защото му дължите живота си.

Това бе нова версия на историята, която Арлен не бе чувал. Защитници? В Потока на Тибит всеки започваше да изучава защитите, в момента, в който станеше достатъчно голям, за да рисува с пръчката. Мнозина нямаха талант за това, но Арлен не можеше да си представи как някой не би отделил време, за да научи основните щитове срещу огнени, каменни, блатни, водни, въздушни и дървесни демони.

— И така, сега сме в безопасност зад защитите си — каза Кийрън, — оставили сме демоните да лудуват отвън. Вестоносците — той направи знак към Рейджън, — най-смелите от всички мъже, пътуват от град на град заради нас, носят ни новини, придружават хора, пренасят стоки.

Той закрачи напред-назад, като пресрещаше с твърд поглед изплашените очи на децата.

— Но ние сме силни — каза той. — Нали?

Децата закимаха, все така ококорени от страха.

— Какво? — каза той и приближи ръка до ухото си.

— Да! — извика тълпата.

— Когато Избавителят се върне, ще бъдем ли готови? — попита той. — Ще научим ли демоните отново да се страхуват от нас?

— Да! — изрева тълпата.

— Те не могат да ви чуят — извика жонгльорът.

— Да! — изкрещяха хората, удряйки с юмруци във въздуха. Арлен най-много от всички. Джеси го имитираше и също удряше въздуха, докато пицеше, сякаш самата тя бе демон. Жонгльорът се поклони, а когато тълпата утихна, вдигна лютнята си и даде тон за нова песен.

Както му бе обещано, Арлен си тръгна от Градски площад с торбичка сол. Достатъчно, за да им стигне за седмици напред, дори с Норийн и Мария, които трябваше да хранят. Все още не бе смляна, но Арлен знаеше, че родителите му с удоволствие ще стрият солта сами, вместо да платят на Шопара за услугата. Всъщност повечето хора предпочитаха да правят това, но старият Шопар не им даваше избор, смилаше солта веднага щом пристигнеше и увеличаваше цената.

Арлен закричи въодушевено по пътя към Селището. Но когато мина край дървото, от което Чоли висеше, настроението му се развали. Отново си припомни думите на Рейджън за борбата с ядроните, както и думите на баща му за благоразумието.

Помисли, че може би баща му е прав: крий се, когато можеш, и се бий, когато трябва. Дори Рейджън изглежда бе съгласен с тази философия. Но Арлен не можеше да се отърси от чувството, че криенето също наранява хората по начин, който остава невидим за тях.

Срещна се с баща си при Селището и спечели потупване по гърба, когато показва възнаграждението си. Прекара остатъка от следобеда в тичане напред-назад да помага за възстановяването. Още една къща вече беше поправена, а до залез щеше да бъде оградена и със защити. След още няколко седмици, Селището щеше да е напълно възстановено и това бе в интерес на всички, които искаха дърва за зимата.

— Обещах на Силия да помагам тук през следващите няколко дена — каза му Джеф, докато стягаха каруцата същия следобед. — Ти ще бъдеш мъжът във фермата, докато ме няма. Ще трябва да проверяваш защитите и да плевеш нивите. Видях, че тази сутрин показва домашните си задължения на Норийн. Тя може да се заеме с двора, а Мария ще помага на майка ти вкъщи.

— Добре — отвърна Арлен. Плевенето на нивата и проверките на защитите си бяха тежка работа, но доверието го изпълни с гордост.

— Разчитам на теб, Арлен — каза Джеф.
— Няма да те разочаровам — обеща момчето.

Следващите няколко дена отминаха спокойно. Силви все още плачеше от време на време, но имаше доста работа и ни веднъж не каза дума накриво заради допълнителните гърла, които трябва да изхранват. Норийн, разбира се, се захвана с животните и дори Мария започна малко по малко да излиза от черупката си, за да помага с метенето, готвенето и тъкането след вечеря. Скоро взе да се редува с Норийн на двора. И двете жени изглеждаха решени да свършат своята част от работата, въпреки че лицата им добиваха тъжен и огорчен вид, когато работата затихваше.

Дланите на Арлен се покриха с мазоли от плевенето, а гърбът и раменете му го боляха в края на всеки ден, но той не се оплака. Само едно от новите задължения му доставяше удоволствие и това беше работата със защитите. Арлен открай време ги обичаше и беше овладял основните символи за защита, че и по-сложните защитни мрежи, още преди останалите деца да започнат въобще да учат. Джеф вече дори не му проверяваше работата. Ръката на Арлен бе по-стабилна от тази на баща му. Поставянето на защити не беше като да атакуваш демон с копие, но пак си беше някакъв вид борба.

Джеф пристигаше всеки ден по здрачаване, а Силви го чакаше с наточена вода от кладенеца, за да се измие. Арлен помагаше на Норийн и Мария да приберат животните, после сядаха на вечеря.

На петия ден, късно следобед излезе вятър, който завъртя вихрушки от прах на двора и заблъска вратата на обора. Арлен надушваше задаващия се дъжд и смраченото небе го потвърди. Надяваше се, че Джеф също е разпознал знаците и е тръгнал по-рано към къщи, или пък е останал да ноцува в Селището. Тъмните облаци означаваха ранно здрачаване, а ранното здрачаване означаваше понякога ядрони преди залез.

Арлен заряза нивата и отиде да помага на жените да приберат изплашените животни в обора. Силви също беше навън, ковеше с летви вратата на мазето и проверяваше дали защитите около кошарите са здраво закрепени. Нямаше време за губене, когато каручката на

Джеф се появи на хоризонта. Небето бързо се смрачаваше и слънчевата светлина изчезна. Ядроните можеха да излязат всеки миг.

— Нямаме време да разпрягаме — извика Джеф, плющейки с камшика, за да накара Миси по-бързо да влезе в обора. — Ще го направим сутринта. Всички в къщата, веднага!

Силви и другите жени тръгнаха да се прибират.

— Можем да го направим, ако побързаме — извика Арлен през бученето на вятъра, докато тичаше след баща си. — Миси ще се вкисне за дни напред, ако прекара нощта впрегната.

Джеф поклати глава.

— Вече е прекалено тъмно! Една нощ в хомота няма да я убие.

— Заклучи ме в обора тогава — каза Арлен. — Ще я разпрегна и ще изчакам бурята да отmine при животните.

— Прави каквото ти се казва, Арлен! — извика Джеф. Скочи от каручката, хвана момчето за ръка и направо го извлече от обора.

Двамата затвориха вратите и ги залостиха, когато светкавица разполови небето. Защитите, изписани върху вратите на обора, се осветиха в миг и им напомниха за онова, което предстоеше. Въздухът бе натечал от обещанието за дъжд.

Затичаха се към къщата, като се оглеждаха за мъглата, която щеше да предизвести надигането. Засега пътят беше чист. Мария държеше вратата отворена и те се стрелнаха вътре, точно когато първите едри капки дъжд размътиха прахта на двора.

Мария тъкмо затваряше вратата, когато от двора се нададе вой. Всички замръзнаха.

— Кучето! — извика Мария и покри уста с ръка. — Оставих го вързано за оградата!

— Остави го — каза Джеф. — Затвори вратата.

— Какво? — извика Арлен невярващо и вдигна глава към баща си.

— Пътят все още е чист! — извика Мария и се стрелна навън.

— Мария, не! — изкрещя Силви и се затича след нея.

Арлен също се втурна към вратата, но Джеф го хвана за презрамките на гащеризона и да го дръпна назад.

— Стой вътре! — нареди той и пристъпи към вратата.

Арлен залитна назад за момент, но после отново се втурна напред. Джеф и Норийн бяха навън на верандата, но останаха в

периметъра на външните защиты. Докато Арлен стигне верандата, кучето притича покрай него и влезе в къщата, с въжето увиснало на врата му.

Вън на двора вятърът виеше и превръщаше капките дъжд в жилещи насекоми. Той видя как Мария и майка му тичат обратно към къщата, точно когато демоните започнаха да излизат. Както винаги, огнените демони се надигнаха първи; мъглявите им форми се процеждаха от почвата. Тъй като бяха най-дребните ядрони, отпърво те пълзяха на четири крака, после започваха да се втвърдяват, докато не достигнеха едва петдесетина сантиметровата си височина до рамото. Очите, ноздрите и устите им грееха с опушена светлина.

— Тичай, Силви! — извика Джеф. — Тичай!

Изглеждаше сякаш ще успеят, но Мария се препъна и падна. Силви се обърна, за да ѝ помогне и в този момент първият ядрон се материализира. Арлен хукна към майка си, но ръката на Норийн го сграбчи здраво за рамото и го задържа.

— Не прави глупости — изсъска жената.

— Ставай! — викна Силви и задърпа ръката на Мария.

— Глезенът ми! — изкрещя Мария. — Не мога! Продължавай без мен!

— Нощите да ме вземат, ако го направя! — изръмжа Силви. — Джеф! — извика тя. — Помогни ни!

През това време по целия двор се сформираха ядрони. Джеф застина на място, когато те забелязаха жените, нададоха ликуващи писъци и се застрелкаха около тях.

— Пусни ме! — изръмжа Арлен и настъпи здраво крака на Норийн. Тя изкрещя от болка и Арлен отскубна рамото си. Хвана най-близкото оръжие, което намери — една дървена кофа за мляко — и изтича на двора.

— Арлен, не! — извика Джеф, но Арлен повече нямаше да го слуша.

Огнен демон, не по-голям от едра котка, се хвърли на гърба на Силви и тя изкрещя, когато ноктите му загребах дълбоки ивици в плътта ѝ и превърнаха гърба на роклята ѝ в кървава дрипа. От мястото, където се бе възкачил, ядронът изплю огън в лицето на Мария. Жената пицеше, докато кожата ѝ се разтапяше и косата ѝ гореше.

Арлен пристигна миг по-късно и замахна с кофата с всичка сила. Тя се пръсна при удара, но демонът бе съборен от гърба на майка му. Жената се олюля, но Арлен беше там, за да ѝ даде опора. Наобиколиха ги още огнени демони, докато въздушните демони започваха да изтягат крила, а на десетина метра от тях един каменен демон вече добиваше форма.

Силви изстена, но се изправи на крака. Арлен я издърпа от Мария и измъчените ѝ викове, но пътят обратно към къщата бе препречен от огнени демони. Каменният демон също ги забеляза и тръгна насреща им. Няколко въздушни демона, готови да излетят, застанаха на пътя на грамадния звяр и ноктите му ги пометоха с лекотата, с която косата реже царевични стъбла. Те се преметнаха във въздуха, изпотрошени, а огнените демони ги нападнаха и разкъсаха на парчета.

Безредието трая само миг, но Арлен се възползва от него и издърпа майка си в посока, обратна на къщата. Оборът също беше блокиран, но пътеката към кошарите все още бе чиста, стига да запазеха преднината си пред демоните. Силви крещеше, но дали от страх или от болка Арлен не знаеше. С омекнали крака обаче тя тичаше редом с него и поддържаше темпото дори с широките си поли.

В момента, в който той тръгна да тича, същото сториха и огнените демони, като почти ги обградиха. Дъждът падаше все по-здраво, а вятърът виеше. Светкавица разцепи небето и освети преследвачите им, а кошарите бяха толкова близо и същевременно толкова далеч.

Прахта по двора стана хлъзгава от растящата влага, но страхът ги дари с ловкост и те успяваха да се задържат на крака. Стъпките на каменния демон ехтяха, тежки като гръмотевици, докато той се носеше към тях и приближаваше все повече и повече, а земята под краката му се тресеше.

С приплъзване Арлен спря точно пред кошарите и зачовърка ключалката. В тази частица от секундата огнените демони ги настигнаха и застанаха така, че двамата да попаднат в обсега на най-смъртоносното им оръжие. Започнаха да плюят огън и уцелиха Арлен и майка му. Разстоянието отслаби удара, но Арлен все пак усети подпалването на дрехите си и миризмата на горяща коса. Плисна го заслепяваща болка, но той не ѝ обърна внимание и най-накрая успя да

отвори портата на кочината. Тъкмо прибираще и майка си вътре, когато нов огнен демон скочи върху нея и ноктите му се заровиха надълбоко в гръдния ѝ кош. С рязко движение Арлен я издърпа в кочината. Прекосиха защитите и Силви мина лесно, но магията лумна и ядронът бе хвърлен назад. Ноктите му, впити дълбоко в нея, излязоха с пръски от кръв и парчета плът. Дрехите им все още горяха. Арлен обгърна майка си с ръце и се хвърли заедно с нея на земята, като пое удара с тялото си. Двамата се овъргалиха в калта и пламъците угаснаха.

Нямаше начин да затворят портата. Демоните вече оградиха кочината, удряха по защитната мрежа и мятаха пръски магически огън по навързаните защити. Всъщност портата нямаше значение. Нито оградата. Докато защитите стояха невредими, двамата бяха в безопасност от ядроните.

Но не и от времето. Дъждът се превърна в студен порой, който плющеше по тях на режещи струи. Силви не можеше да се изправи отново след падането. Беше покрита с кръв и кал, и Арлен не знаеше, дали тя ще успее да оцелее при тези рани в съчетание с дъжда.

Залитайки, той се отправи към коритото с помията и го обърна с ритник, разплисквайки недовършените остатъци от вечерята на прасетата да гният в калта. Арлен виждаше каменния демон да блъска по защитната мрежа, но магията държеше и демонът не можеше да премине. Между светкавиците и кълбата демонски огън, той зърна Мария, заровена под рояк огнени демони, всеки от които си късаше по парче и с танцова стъпка се оттегляше за да пирува.

Миг по-късно каменният демон се отказа, с тежки стъпки отиде до Мария и я вдигна за крака с масивен захват, както зъл човек би вдигнал котка. Огнените демони се разпръснаха, щом каменният завъртя жената във въздуха. Тя издаде дрезгав стон и Арлен с ужас разбра, че все още е жива. Той изкрещя и се подготви да се втурне през защитната мрежа, за да стигне до нея. Но тогава демонът я стовари на земята, при което се чу отвратително изхрущяване.

Арлен се обърна, преди изчадието да започне да яде, а сълзите му се отмиваха от проливния дъжд. Издърпа коритото до Силви, откъсна подплатата на полата ѝ и я остави да се напои от дъжда. Почисти калта от раните, доколкото му бе възможно, и ги превърза с

подплатата. Едва ли можеха да се нарекат чисти, но все пак бяха почисти от калта в кочината.

Тя трепереше и той легна до нея за да я стопли и обърна отгоре им смрадливото корито като щит срещу пороя и гледката на хилещите се демони. Още една светкавица проблесна, докато снижаваше коритото. Последното, което видя, бе баща му, който все още стоеше вцепенен на верандата.

Но ако навън беше ти... или майка ти... Така му бе казал той, припомни си Арлен. Но въпреки всичките му обещания, изглежда нищо не можеше да накара Джеф Бейлс да се бие.

Ноцта минаваше безкрайно бавно. Нямаше надежда, че ще заспят. Дъждовните капки барабаняха по коритото с равномерен ритъм и ги пръскаха с остатъците от помията, полепнала по вътрешността. Калта, върху която лежаха, беше студена и смърдеше на свински изпражнения. Силви потрепери, блънувайки, и Арлен я прегърна здраво, за да ѝ даде и малкото топлина, която имаше. Собствените му ръце и крака бяха безчувствени.

Отчаянието пропълъзя в него и той заплака на рамото на майка си. Тя изстена, потупа ръката му и този прост, инстинктивен жест го освободи от ужаса, разочарованието и болката.

Той се би с демон и оживя. Беше в двор, осеян с тях, и оцеля. Безсмъртни или не, ядроните можеха да бъдат победени с по-изкусни маневри. Можеха да бъдат надбягани.

И както каменният демон показа, когато помете другия ядрон от пътя си, те можеха да бъдат наранени.

Но какво значение имаше това в свят, където мъже като Джеф отказваха да се изправят срещу ядроните, дори заради собствените си семейства? Каква надежда им оставаше?

Часове наред той се взираше в мрака наоколо, но всичко, което виждаше, бе лицето на баща му, който ги гледаше иззад предпазната мрежа на защитите. Дъждът понамаля преди изгрева. Арлен се възползва от стихването на бурята, за да повдигне коритото, но веднага съжали, защото насъбралата се топлина под дървото веднага излетя. Похлупи се отново, но продължи да надзърта крадешком, докато небето не започна да се прояснява.

Повечето ядрони бяха изчезнали преди дневната светлина да нахлуе, но няколко воители изчакаха докато небето не премина от индиго

в бледолилаво. Арлен повдигна коритото, с мъка се изправи на крака и напразно се опита да изчетка тинята и торта, залепнала по него.

Ръката му се бе схванала и се изпълни с бодежи, когато я раздвижи. Погледна надолу и видя, че кожата му е ярко червена на местата, където го бе уцелила огнената пљонка. *Нощта в калта ни стори поне едно добро*, помисли си той, тъй като беше наясно, че неговите изгаряния и тези на майка му щяха да бъдат много по-зле, ако не бяха изкарали нощта, покрити със студена тор. Когато последните огнени демони се дематериализираха, Арлен излезе от кочината и се отправи към обора.

— Арлен, не! — прозвуча вик от верандата. Арлен надигна глава и видя Джеф, увит в одеяло, да стои на пост на защитената си веранда. — Още не е изгряло слънцето напълно! Изчакай!

Арлен не му обърна внимание, отиде до обора и отвори вратите. Миси изглеждаше ужасно нещастна, все още вързана за каручката, но щеше да успее да стигне до Градски площад.

Една ръка го сграбчи за рамото, докато извеждаше коня.

— Да умреш ли искаш? — попита настойчиво Джеф. — Ще ме слушаш какво ти говоря!

Арлен се отскубна от него, без да го погледне в очите.

— Колийн Триг трябва да прегледа мама — каза той.

— Тя е жива? — попита Джеф невярващо, а погледът му се стрелна към мястото, където жената лежеше в калта.

— Не и благодарение на теб — отвърна Арлен. — Ще я закарам до Градски площад.

— Ние ще я закараме — поправи го Джеф и изтича, за да вдигне жена си и да я пренесе до каручката. Оставиха Норийн да се погрижи за животните и да издири това, което бе останало от бедната Мария, а те се отправиха към центъра.

Силви бе обляна в пот и въпреки че изгарянията ѝ не изглеждаха по-тежки от тези на Арлен, дълбоките рани, които ноктите на огнените демони бяха издълбали в тялото ѝ, все още кървяха, а плътта ѝ се бе зачервила в грозни подутини.

— Арлен, аз... — започна Джеф, докато пътуваха, и посегна с трепереща ръка към сина си. Арлен се дръпна и извърна поглед, а Джеф си я прибра обратно, сякаш се бе опарил.

Арлен знаеше, че баща му се срамува. Точно както Рейджън му каза. Джеф може би дори се мразеше както Чоли. И все пак, Арлен не можеше да изпита съчувствие. Майка му плати цената за малодушието на Джеф.

Остатъка от пътя изкараха в мълчание.

Двуетажната къща на Колийн Триг на Градски площад бе една от най-големите в Потока и беше пълна с легла. Освен семейството ѝ на горния етаж, у Колийн винаги имаше поне един човек на леглата за болни на приземния.

Колийн беше ниска жена с голям нос и никаква брадичка. Още нямаше трийсет, но шест деца я бяха удебелили в талията. Дрехите ѝ винаги миришеха на изгорели треви, а лековете ѝ обикновено включваха някакъв отвратителен на вкус чай, но всички си го изпиваха признателно, щом настинеха.

Билкарката хвърли само един поглед на Силви и остави Арлен и баща му да я внесат. Не зададе никакви въпроси, което беше добре, защото нито Арлен, нито баща му знаеха, какво да ѝ отговорят, ако го направи. Докато разрязваше всяка рана и изстискваше нездравата кафява гной, въздухът се изпълни с миризмата на гнило. Почисти засъхналите рани с вода и билки, после ги заши. Внезапно Джеф позеленя и закри уста с ръката си.

— Вън оттук с това! — извика Колийн и изпрати Джеф, сочейки с пръст навън. Джеф напусна къщата на бегом и тя погледна към Арлен.

— А ти? — каза тя с изискващ тон. Арлен поклати глава. Колийн се втренчи в него за момент и кимна одобрително.

— Ти си по-смел от баща си — каза тя. — Донеси ми хавана и чукалото. Ще те науча как се прави балсам за изгаряния.

Без да вдига поглед от работата си, Колийн обясни на Арлен за какво служи всяко бурканче и всяка торбичка в аптеката ѝ и как да смесва веществата в тях. Тя напредваше в страховитата си работа, докато Арлен нанасяше балсам по изгарянията на майка си.

Накрая, след като се погрижи за всички рани на Силви, тя се обърна за да прегледа и Арлен. Отначало той се възпротиви, но

балсамът си свърши работата и едва когато усети хладината му по ръцете си, Арлен осъзна колко много са го парели изгарянията.

— Тя ще се оправи ли? — попита той, вперил поглед в майка си. Тя изглеждаше сякаш диша нормално, но кожата около раните ѝ беше в грозен цвят и тази смрад на гнило все още изпълваше въздуха.

— Не знам — каза Колийн. Тя не беше от тези, които смекчават истината. — Никога не съм виждала някого с такива тежки рани. Обикновено, ако ядроните се приближат толкова много...

— Те убиват — каза Джеф от вратата. — Щяха да убият и Силви, ако не беше Арлен.

Той прекрачи прага, свел поглед.

— Снощи Арлен ме научи на нещо, Колийн — каза Джеф. — Научи ме, че страхът за нас винаги е бил по-голям враг от ядроните.

Джеф сложи ръце на раменете на сина си и го погледна в очите.

— Няма да те предам отново — обеща той. Арлен кимна и погледна настрани. Искаше да вярва на думите му, но мислите му продължаваха да се връщат към спомена за баща му на верандата, вцепенен от ужас.

Джеф отиде при Силви и пое влажната ѝ ръка в своята. Тя все още се потеше и се мятеше от време на време в упоения си сън.

— Ще умре ли? — попита Джеф.

Билкарката въздъхна дълбоко.

— Наместването на кости ми идва отръки — каза тя, — както и израждането на деца. Мога да прогоня треска и да направя защита срещу настинка. Мога дори да почистя рана от демон, ако все още е прясна. — Тя поклати глава. — Но това е демонска треска. Дала съм ѝ билки, които да притъпят болката ѝ, че да заспи, но ще ви трябва по-добра билкарка от мен, която да приготви лек.

— Кой друг да потърсим? — попита Джеф. — Ти си единственият в Потока.

— Жената, която ме обучи — каза Колийн. — Старата Мей Фриман. Живее в покрайнините на Слънчево пасище, на два дни път от тук. Ако някой може да я излекува, това ще е тя, но най-добре да побързате. Треската скоро ще се разпространи и ако се забавите прекалено много, дори Старата Мей няма да успее да я излекува.

— Но как да я намерим? — попита Джеф.

— Не можете много да сбъркате пътя — отвърна Колийн. — Той е само един. Просто на разклонението не хващайте пътя през гората, освен ако не искате да прекарате седмици, пътувайки за Мливари. Онзи вестonosец замина за Пасище преди няколко часа, но първо щеше да се отбива тук-там из Потока. Ако побързате, може и да го хванете. Вестonosците си носят защитите с тях. Откриете ли го, няма да ви е нужно да спирате до зазоряване, за да се подслоните. Вестonosецът може да съкрати пътуването ви наполовина.

— Ще го намерим — каза Джеф. — Каквото и да ни коства.

Гласът му доби решителна острота и в Арлен назря надежда.

Особен копнеж задърпа Арлен, докато гледаше от задната част на каручката как Потока на Тибит се губи в далечината. За пръв път щеше да се отдалечи на повече от ден път от дома си. Щеше да види друг град! Преди седмица подобно приключение бе най-голямата му мечта. Но сега единственото, за което мечтаеше, беше нещата да се върнат към предишното им състояние. Преди, когато фермата беше в безопасност.

Преди, когато майка му беше здрава.

Преди, когато не знаеше, че баща му е страхливец.

Колийн обеща да изпрати едно от момчетата си до фермата, за да каже на Норийн, че ще се върнат след около седмица, ако не и повече, та да поеме грижата за животните и защитите, докато ги няма. Съседите щяха да помагат, но загубата на Норийн бе прекалено скорошна, за да прекарва нощите сама. Билкарката им даде и простичка карта, внимателно навита и поставена в кожен калъф. Хартията бе рядкост в Потока и не се раздаваше с лека ръка. Арлен бе удивен от картата и прекара часове в изучаването ѝ, въпреки че не можа да разчете и малкото наименования по нея. Нито Арлен, нито баща му знаеха азбуката.

Картата описваше пътя до Слънчево пасище и местата, през които се минаваше дотам, но разстоянията бяха неясни. Бяха означени ферми, където можеха да помолят за подслон, но нямаше начин да разберат колко са раздалечени помежду си.

Майка му спеше неспокойно, плувнала в пот. Понякога проговаряше или извикваше нещо, но думите ѝ нямаша смисъл. Арлен ѝ слагаше студени компреси и я караше да пие резливия чай, както му

бе заръчала билкарката, макар да личеше, че няма голяма полза от него.

Късно следобед приближиха къщата на Харл Танър, фермер, който живееше в покрайнините на Потока. Фермата на Харл беше само на няколко часа път след Селището край гората, но докато Арлен и баща му тръгнат, следобедът се беше преполовил.

Арлен помнеше Харл и трите му дъщери от празненствата по случай лятното слънцестоене всяка година, но те спряха да идват откакто ядроните убиха жената на Харл преди две лета. Харл се бе превърнал в отшелник заедно с дъщерите си. Дори трагедията със Селището не ги изкара навън. Три-четвърти от нивите на Танър бяха почернели и овъглени; само най-близките до къщата бяха опазени със защити и засети. Мършава крава преживяше в калния двор, а ребрата на козата, вързана за кокошарника, ясно изпъкваха.

Къщата на Танърови представляваше едноетажна постройка от зидани камъни, подлепени с кал и глина. По-големите камъни бяха изрисувани с избелели защити. Арлен ги прецени като нескопосани, но явно бяха издържали досега. Покривът беше неравен, с къси, дебели защитени колове, които стърчаха от гниещата слама. От едната си страна къщата бе свързана с малкия обор, чиито прозорци бяха заковани с летви, а вратата му беше наполовина измъкната от пантите. В другия край на двора се намираше големият обор, който изглеждаше дори още по-зле. Защитите може и да го пазеха, но сякаш бе готов да се срути от самосебе си.

— За пръв път виждам дома на Харл — каза Джеф.

— Аз също — излъга Арлен. С изключение на вестоносците малцина имаха причина да вървят по пътя след Селището, а тези, които живееха там, бяха обект на сериозни обсъждания в Градски площад. Арлен неведнъж се бе промъквал да види фермата на Лудия Танър. Това бе най-голямото разстояние, на което се беше отдалечавал от дома си. Да се прибере преди здрач, означаваше да тича часове наред с всичка сила.

Веднъж преди няколко месеца за малко да не успее. Беше направил опит да зърне най-голямата дъщеря на Харл, Илейн. Другите момчета говореха, че тя имала най-големите цици в Потока и той искаше лично да се убеди в това. Чака цял ден и накрая я видя да излиза тичешком от къщата, плачейки. Беше много красива в своята

тъга и на Арлен му се дощя да отиде да я успокои, въпреки че бе с осем лета по-малък от нея. Не дръзна да го направи, но я гледа по-дълго от разумното и замалко да си плати скъпо за това, когато слънцето започна да залязва.

Докато приближаваха фермата, краставо куче се хвърли с лай към тях, а едно младо момиче излезе на верандата и ги загледа с тъжни очи.

— Може би ще трябва да пренощуваме тук — каза Джеф.

— Има още няколко часа до залез — каза Арлен и поклати глава.

— Ако дотогава не настигнем Рейджън, според картата по-нагоре има друга ферма, където пътят се разклонява към Свободните градове.

Джеф надникна над рамото на Арлен в картата.

— Това е доста далеч — каза той.

— Мама не може да чака — отвърна Арлен. — Днес няма да минем целия път, но с всеки изминал час сме с час по-близо до нейното излекуване.

Джеф погледна назад към Силви, която бе плувнала в потта си, а след това нагоре към слънцето и кимна. Помахаша на момичето на верандата, но не спряха.

През следващите няколко часа изминаха огромно разстояние, но не откриха ни вестносеца, ни другата ферма. Джеф погледна към оранжевото небе.

— След по-малко от два часа ще падне пълен мрак — каза той.

— Трябва да обърнем. Ако побързаме, можем да стигнем до Харл навреме.

— Фермата може да е точно зад следващия завой — възрази Арлен. — Ще я намерим.

— Не знаем това — каза Джеф и се изплю отстриани на каручката. — Не е ясно на картата. Обръщаме, докато все още можем, без възражения.

Очите на Арлен се разшириха от изумление.

— Така ще изгубим половин ден, да не говорим за нощта. Мама може да умре през това време! — извика той.

Джеф погледна жена си, която се потеше под купчината си одеяла и дишаше учестено. Погледна тъжно наоколо и към

издължаващите се сенки и подтисна побилите го тръпки.

— Ако ни хване мрака — тихо отвърна той — всички умираме.

Арлен заклати глава още преди баща му да довърши, отказвайки да приеме това.

— Можем да... — започна той несигурно. — Можем да нарисуваме защити в калта — каза той най-накрая. — Около каручката.

— А ако задуха вятър и ги развали? — попита баща му. — Тогава какво?

— Фермата може да се окаже точно след хълма! — настоя Арлен.

— Или да е на още трийсет километра отгук — отговори рязко баща му. — Или е изгоряла преди година. Кой знае какво се е случило, откакто е нарисувана картата?

— Значи, искаш да кажеш, че мама не си струва риска? — обвини го Арлен.

— Ти няма да ми говориш какво струва тя! — изкрещя баща му и почти събори момчето. — Обичал съм я цял живот! Знам по-добре от теб! Но няма да рискувам живота и на трима ни! Тя може да издържи нощта! Ще трябва!

С това той дръпна здраво юздите, спря каручката, и обърна назад. Здравно заудря хълбоците на Миси с кожения камшик и тя се втурна надолу по пътя обратно. Животното, изплашено от приближаващия мрак, откликна с неистово темпо.

Арлен се обърна назад към Силви, докато преглъщаше горчивината на гнева си. Гледаше как майка му се люшка нагоре-надолу, докато колелата минаваха през камъни и дупки, без да реагира по никакъв начин на неравния път. Каквото и да си мислеше баща му, Арлен знаеше, че шансовете й току-що бяха съкратени наполовина.

Слънцето почти се беше скрило, когато стигнаха самотната ферма. Джеф и Миси изглежда споделяха един и същи панически ужас и фучаха в бързината си като единно цяло. Арлен бе скочил в дъното на каручката и се опитваше да предпази майка си от подскоците на друсащата се бясно каруца. Притискаше я силно до себе си и поемаше много от натъртванията и ударите вместо нея.

Но не и всичките. Усещаше как внимателните шевове на Колийн поддават и раните започват да текат отново. Ако демонската треска не я довършеше, това пътуване щеше.

Джеф спря каручката точно пред верандата и закрепця:

— Харл! Нуждаем се от убежище!

Вратата се отвори почти мигновено, даже още преди да слязат от каручката. Навън излезе мъж с протрит гащеризон и дълга вила в ръката. Харл беше слаб и жилав, като сушено месо. Следваше го Илейн, здравата млада жена, която държеше дебела лопата с метален връх. Последният път, когато Арлен я видя, тя плачеше ужасена, но сега в погледа ѝ нямаше ужас. Не обърна внимание на пълзящите сенки, докато приближаваше каруцата.

Харл кимна, когато Джеф вдигна Силви от каручката.

— Вкарайте я вътре — нареди той. Джеф побърза да изпълни заръката и въздъхна тежко, щом прекрачи в обхвата на защитите.

— Отвори вратата на големия обор! — каза той на Илейн. — Каручката няма да се побере в малкия.

Илейн хвана полите си и хукна. Той се обърна към Арлен.

— Закарай каручката в обора, момче! Бързо!

Арлен направи каквото му се каза.

— Няма време да разпрягаш кобилата — каза баща му. — Трябва да издържи.

Това беше втората нощ подред. Арлен се зачуди дали Миси някога ще се отдели от каручката.

Харл и Илейн бързо затвориха вратата на обора и провериха защитите.

— Какво чакаш? — извика мъжът към Арлен. — Тичай към къщата! Те ще дойдат след миг!

Едва изрече тези думи, когато демоните започнаха да се надигат. Той и Арлен се втурнаха към къщата, докато тънките ръце с дълги нокти и рогатите глави сякаш израстваха направо от земята.

Заобикаляха отляво и отдясно надигащата се смърт, а адреналинът и страхът им даваха ловкост и бързина. Първите демони, които се материализираха — пъргава групичка от огнения вид — тръгнаха по петите им и започнаха да ги настигат. Докато Арлен и Илейн продължиха да тичат, Харл се обърна и метна вилата си сред тях.

Оръжието уцели демона водач право в гърдите и го хвърли в събратята му, но кожата дори на мъничкия огнен демон бе прекалено жилава и здрава, за да я пробие вила. Създанието взе инструмента с

ноктестите си ръце, изплю огнена буца към нея, с което подпали дървената ѝ дръжка, и я захвърли.

Въпреки че ядронът не бе наранен, ударът ги забави. Демоните се втурнаха напред, но Харл се добра със скок до верандата и те се блъснаха в преградата от защиты, която препречи пътя им със здравината на тухлена стена. Когато магията лумна ярко и ги хвърли назад в двора, Харл се втурна в къщата. Хлопна вратата, сложи резето и опря гръб на вратата.

— Слава на Създателя — каза той слабо, пребледнял и задъхан.

Въздухът във Фермата на Харл беше тежък и горещ, смърдеше на мухъл и изпражнения. Пълните с дървеници тръстики поемаха част от водата, която покривът пропускаше, но те трудно можеха да се нарекат свежи. Две кучета и няколко котки споделяха дома и принуждаваха всички да стъпват внимателно. В огнището висеше каменно гърне и добавяше към цялата смес киселата миризма на яхния, която не спираше да къкри. Завеса от кърки в единия ъгъл придаваше усещането за уединение около нощното гърне.

Арлен се постара до колкото му бе възможно да поднови превръзките на Силви, след това Илейн и сестра ѝ Вени я сложиха да си легне в стаята им, докато най-малката на Харл, Рена, постави на масата още две напукани дървени паници за Арлен и баща му.

Имаше само три стаи — една за момичетата, една за Харл и общото помещение, където готвеха, ядяха и работеха. Парцалива завеса разделяше пространството за готвене от това за хранене. Защитена врата свързваше общото помещение с малкия обор.

— Рена, вземи Арлен и провери защитите, докато мъжете си поговорят, а Вени и аз ще приготвим вечерята — каза Илейн.

Рена кимна, хвана Арлен за ръката и го повлече със себе си. Тя беше почти на десет, близо до възрастта на Арлен, който беше на единадесет, и под калните петна по лицето ѝ си личеше, че е хубава. Носеше обикновена невталена рокля, износена и кърпена внимателно, а кафявата ѝ коса беше вързана назад с дрипава лента плат, но много кичури коса се бяха освободили и падаха около овалното ѝ лице.

— Тази е протрита — отбеляза момичето и посочи защитна фигура на един от первазите. — Някоя котка трябва да е стъпила върху

нея.

Взе парче въглен от комплекта и внимателно свърза линията там, където беше прекъснатата.

— Така не става — каза Арлен. — Линиите вече не са гладки. Това отслабва защитата. Трябва да я нарисуваш наново.

— Не ми дават да рисувам цели защити наново — прошепна Рена. — Трябва да кажа на татко или на Илейн, ако има някоя, която не мога да поправа.

— Аз мога да го направя — каза Арлен и взе въглена. Внимателно почисти старата защита и нарисува нова с ловка, уверена ръка. Щом свърши, направи крачка назад, огледа целия прозорец и бързо замени и няколко други.

Докато си вършеше работата, Харл ги забеляза и нервно тръгна да се изправя, но едно движение и няколко уверени думи от Джеф го върнаха обратно на мястото му.

Арлен остана за миг, за да се полюбува на творенията си.

— Дори каменен демон няма да мине през това — каза той с гордост. Той се обърна и видя, че Рена е втренчила поглед в него.

— Какво? — попита той.

— Ти си по-висок, отколкото си спомням — каза момичето, погледна надолу и се усмихна срамежливо.

— Е, минаха няколко години — отвърна Арлен, без да знае какво друго да каже. Когато свършиха с проверката, Харл извика дъщеря си. Той и Рена си размениха няколко тихи думи и Арлен забеляза, че тя на няколко пъти отмества поглед към него, но не можеше да чуе какво си казват.

Вечерята беше яхния от пащърнак, царевица и някакво жилаво месо, което Арлен не можа да разпознае, но то засищаше. Докато се хранеха, двамата с баща му разказаха историята си.

— Ще ми се да бяхте дошли първо при нас — каза Харл, когато свършиха. — Много пъти сме ходили при Старата Мей Фриман. По-близо ни е, отколкото да бием път до Градски площад да видим Триг. Ако ви е отнело два часа галоп, за да се върнете при нас, значи сте щели да стигнете фермата на Мак Пасчър, стига да бяхте продължили. Старата Мей, тя е само на час път оттам. На нея тъй и не й хареса живота в града. Ако бяхте погнали кобилката с камшика, можеше да стигнете още тая вечер.

Арлен тресна лъжицата си. Всички погледи на масата се извърнаха към него, но той не забеляза — така бе вперил очи в баща си.

Джеф не можа да издържи дълго на този гневен поглед. Увеси нос.

— Нямахте как да знам — каза той тъжно.

Илейн докосна рамото му.

— Не се вини, че си бил предпазлив — каза тя. Обърна се към Арлен с укорителен поглед.

— Ще разбереш като пораснеш — каза му тя.

Арлен се изправи рязко и се изнесе с тежки стъпки от масата. Мина през завесата, сгуши се до един прозорец и се загледа в демоните през счупена летва на капака. Отново и отново опитваха безуспешно да пробият защитите, но Арлен не се чувстваше защитен от магията. Почувства се, сякаш е в нейните окови.

— Заведи Арлен в обора да си играете — нареди Харл на помалките дъщери, след като останалите приключиха с яденето. — Илейн ще се погрижи за съдовете. Оставете на големите да си поприказват.

Бени и Рена се изправиха едновременно и изскочиха от завесата. Арлен нямаше настроение за игри, но момичетата не го оставиха да възрази, задърпаха го докато се изправи и го завлякоха в обора.

Бени запали пропукан фенер и освети обора с бледо сияние. Харл имаше две стари крави, четири кози, свиня с осем сукалчета и шест кокошки. Всичките бяха мършави и кокалести, недохранени. Дори ребрата на прасето се брояха. Добитъкът явно едва изхранваше Харл и момичетата.

Самият обор не беше в по-добро състояние. Половината от капаците на прозорците бяха счупени, а сеното на пода беше гнило. Козите бяха прояли кошарата си и дърпаха сеното на кравата. Кал, помия и изпражнения се бяха размесили в обща гнусотия в кочината на прасета.

Рена задърпа Арлен да му покаже отделенията едно по едно.

— Татко не обича да даваме имена на животните — призна тя, — така че го правим тайно. Това е Копитка.

Тя посочи към кравата.

— Млякото ѝ е кисело на вкус, но татко казва, че си е наред. До нея е Цупла. Тя рита, но само ако я доиш прекалено силно или си се забавил. Козите са...

— Арлен не го интересуват животните — Бени смъмри сестра си. Хвана го за ръката и го издърпа при себе си. Бени беше по-високата от двете, а и по-голямата, но Арлен реши, че Рена е по-хубавата. Качиха се на сеновала и се тръшнаха на чистото сено.

— Хайде да играем на убежище — каза Бени. Извади от джоба си малка кожена кесийка и търкулна на пода четири дървени зара. Заровете бяха изрисувани със символи: огън, камък, вода, вятър, дърво и защита. Имаше много начини да се играе, но повечето версии използваха правилото, че трябва да хвърлиш три защиты, преди да хвърлиш четири, от каквото и да било друго.

Играха на зарове известно време. Рена и Бени си имаха свои правила, които Арлен заподозря, че са измислени, за да могат те да печелят.

— Две защиты три пъти една след друга се броят за три защиты — обяви Бени, след като хвърли точно това. — Печелим!

Арлен не беше съгласен, но не видя смисъл да спори.

— Тъй като ние спечелихме, ще трябва да правиш каквото ти кажем — заяви Бени.

— Не е вярно!

— Вярно е! — настоя Бени. Отново Арлен се почувства така, сякаш че и да спори, нищо няма да спечели.

— Какво ще трябва да правя? — попита Арлен недоверчиво.

— Накарай го да играе на цунки! — плесна с ръце Рена.

Бени перна сестра си по главата.

— Знам, тъпчо!

— Какво е цунки? — попита Арлен, страхувайки се, че вече знае отговора.

— О, ще видиш — каза Бени и двете момичета се разсмяха. — Това е игра за възрастни. Татко я играе понякога с Илейн. Като упражнение какво е да си женен.

— Как, като да си кажете сватбените клетви ли? — попита Арлен предпазливо.

— Не, тъпчо, ето така — каза Бени. Сложи ръце на раменете му и притисна устни към неговите.

Арлен не беше целувал момиче досега. Тя си отвори устата към неговата и той направи същото. Зъбите им изтракаха и и двамата се отдръпнаха.

— Ох! — каза Арлен.

— Правиш го прекалено силно, Бени — оплака се Рена. — Сега е мой ред. Наистина, целувката на Рена беше много по-нежна. На Арлен му се стори някак приятно. Като да стоиш до огъня, когато навън е студено.

— Ето така — каза Рена, когато устните им се отделиха. — Ето така се прави!

— Тази нощ ще делим едно легло — каза Бени. — Можем да се упражняваме по-късно.

— Съжалявам, че трябваше да си дадете леглото заради майка ми — каза Арлен.

— Няма проблем — каза Рена. — Преди трябваше да спим и трите на едно легло, докато мама не почина. Но сега Илейн спи при татко.

— Защо? — попита Арлен.

— Не ни е позволено да говорим за това — изсъска Бени към Рена.

Рена не ѝ обърна внимание и продължи с тих глас.

— Илейн казва, че сега, след като мама я няма, според татко е неин дълг да го прави щастлив така, както една съпруга би трябвало.

— Като да готви и шие, и такива неща? — попита Арлен.

— Не, това е една игра като цунки — отвърна Бени. — Но ти трябва момче, за да играеш.

Тя дръпна гащеризона му.

— Ако ни покажеш оная си работа, ще те научим.

— Няма да ви покажа оная си работа! — каза Арлен и отстъпи назад.

— Защо не? — попита Рена. — Бени показва на Люсик Богин и сега той иска да играе постоянно.

— Татко и бащата на Люсик казват, че сме обещани един на друг — изфука се Бени. — Затова няма проблем. Тъй като ти ще бъдеш обещан на Рена, ще трябва да ѝ покажеш своето.

Рена захапа пръст и извърна поглед, но наблюдаваше Арлен от крайчеца на окото си.

— Това не е вярно! — каза Арлен. — Не съм обещан на никого!

— За какво си мислиш, че си говорят големите вътре, тъпчо? — попита Бени.

— Не за това! — каза Арлен.

— Иди и виж! — предизвика го Бени.

Арлен погледна двете момичета, после слезе по стълбата надолу и се промъкна в къщата, колкото се може по-тихо. Дочу гласове иззад завесата и се промъкна по-близо.

— Искях Люсик веднага — каза Харл, — ама на Фърнан му трябва, за да мачка картофи още един сезон. Нужен ни поне още един чифт ръце, за да пълним стомасите, особено сега, след като кокошките спряха да снасят, а млякото на едната крава се подкисели.

— Ще вземем Рена на връщане от Мей — каза Джеф.

— Ще му кажеш ли, че е обещан? — попита Харл. Дъхът на Арлен му се запречи в гърлото.

— Няма причина да не го направя — отвърна Джеф.

Харл изсумтя.

— Мисля, че ще трябва да изчакаш до утре — каза той. — Когато сте сами на пътя. Понякога момчетата правят сцени, кат' им кажеш за пръв път. Това може да нарани чувствата на момичето.

— Вероятно си прав — каза Джеф. Арлен искаше да изкрещи.

— То се знае, че съм прав — отвърна Харл. — Довери се на човек с три дъщери. Разстройват се и от най-малката глупост, нал' тъй, Лейни?

Последва шляпване и Илейн изскимтя.

— И все пак — продължи Харл, — не можеш да ги нараниш така, че няколко часа рев да не ги оправя.

Последва дълго мълчание и Арлен тръгна да се измъква назад към вратата на обора.

— Лека ви ноц — изгрухтя Харл. Арлен замръзна. — Силви ще спи таз вечер в леглото ти, Лейни — продължи той, — затуй ти ела да спиш при мен, след кат' изстържеш купичките и турнеш в ред момичетата.

Арлен се мушна под един дърводелски тезгях и остана там, докато Харл се облекчи в гърнето, след това влезе в стаята си и затвори вратата. Арлен тъкмо щеше да се измъкне, за да се върне в обора, когато Илейн заговори.

— И аз искам да дойда — каза тя внезапно, точно след като се затвори вратата.

— Какво? — попита Джеф.

Арлен виждаше краката им под завесата от мястото, където се бе свил. Илейн заобиколи масата, за да седне до баща му.

— Вземете ме с вас — повтори тя. — Моля ви. С Бени всичко ще е наред, като дойде Люсик. Аз трябва да избягам.

— Защо? — попита Джеф. — Имате достатъчно храна за трима.

— Не е това — каза Илейн. — Няма значение защо. Ще кажа на татко, че ще съм на нивата, когато дойдете за Рена. Ще изтичам надолу по пътя и ще ви пресрещна там. Докато се усети, къде съм отишла, между нас ще има една нощ. Никога няма да ни последва.

— Не бих разчитал много на това — отвърна Джеф.

— Фермата ви е толкова далеч отгук, че не може повече — примоли се Илейн. Арлен видя как слага ръка на коляното на Джеф. — Ще работя — обеща тя. — Ще си изкарам хляба.

— Не мога просто да те отмъкна от Харл — каза Джеф. — Не сме в лоши отношения и не ща да си ги разваляме.

Илейн се изплю.

— Старият нещастник иска да си мислиш, че дяля постелята му само заради Силви — каза тя тихо. — По-вярно ще е да кажем, че ми налита на бой, ако не идвам всяка вечер при него, след като Рена и Бени си легнат.

Джеф замълча за дълго.

— Ясно — каза той накрая. Сви ръката си в юмрук и тръгна да става.

— Недей, моля те — каза Илейн. — Не го знаеш какъв е. Ще те убие.

— Значи да стоя със скръстени ръце? — попита Джеф. Арлен не разбираше за какво е целият този шум. Какво от това, че Илейн спи в стаята на Харл?

Арлен видя как Илейн се приближава към баща му.

— Ще ти трябва някой, който да се грижи за Силви — прошепна тя. — А ако тя почине — тя се приближи още по-близо и ръката ѝ се плъзна по бедрото на Джеф, както Бени се опита да направи с Арлен, — аз ще бъда твоя съпруга. Ще напълня фермата ти с деца — обеща тя. Джеф изпъшка.

На Арлен му се догади и лицето му пламна. Преглътна и усети горчилка в устата си. Искаше му се да изкрещи плана им на Харл. Този човек се изправи срещу ядрон заради дъщеря си, нещо, което Джеф никога не би направил. Представи си как Харл би фраснал баща му. Картината не беше неприятна. Джеф се поколеба и отблъсна Илейн.

— Не — каза той. — Утре ще заведем Силви при билкарката и тя ще се оправи.

— Вземете ме все пак — примоли се Илейн, като падна на колене.

— Аз ще... ще си помисля — отговори баща му. В същия момент Бени и Рена нахлуха от обора. Арлен бързо се изправи и се престори, че току-що е влязъл с тях, докато Илейн бързо скочи на крака. Разбра, че моментът да се изправи срещу тях, е отминал.

След като сложи момичетата да спят и извади мръсни одеяла за Арлен и Джеф в общото помещение, Илейн си пое дълбоко въздух и отиде в стаята на баща си. Не след дълго, Арлен чу тихото пъшкане на Харл и приглушените изскимтявания, които Илейн от време на време надаваше. Без да показва, че е чул нещо, той погледна към Джеф и го видя как си хапе юмрука.

Арлен стана преди изгрев-слънце на следващата сутрин, докато всичко в къщата още спеше. Мигове преди да се покажат първите лъчи, той отвори вратата и нетърпеливо загледа последните ядрони, които съскаха и деряха въздуха срещу него от външната страна на защитите. След като и последният демон на двора се превърна в мъгла, той излезе от къщата и отиде до големия обор, за да напои Миси и конете на Харл. Кобилата беше в лошо настроение и го ухапа.

— Само още един ден — каза ѝ Арлен, като ѝ сложи торбата за хранене.

Баща му още хъркаше, когато той се върна в къщата и почука по рамката на вратата, която водеше към стаята на Рена и Бени. Бени дръпна пердето и Арлен веднага забеляза тревожните лица на сестрите.

— Не може да се събуди — каза сподавено Рена, която беше коленичила до майката на Арлен. — Знаех, че искате да тръгнете

веднага щом изгрее слънцето, но когато я разтресох... — Тя посочи към леглото, а очите ѝ бяха насълзени. — Толкова е бледа.

Арлен се втурна при майка си и хвана ръката ѝ. Пръстите ѝ бяха студени и влажни, но челото ѝ беше горещо на допир. Дишаше учестено, а гниещата смрад на демонската болест се стелеше около нея. Превръзките ѝ бяха пропити с кафеникавожълта слуз.

— Татко! — извика Арлен. Миг по-късно се появи Джеф, а след него Илейн и Харл.

— Нямаме никакво време за губене — каза Джеф.

— 'Земи един от моите коне с твоя — каза Харл. — Сменяй ги кат' се изморят. Дай им яко зор и до следобяд ще сте при Мей.

— Задължени сме ти — каза Джеф, но Харл отметна мисълта с ръка.

— Бързай сега — каза той. — Илейн ще ви приготви по нещо за из път.

Рена хвана ръката на Арлен, когато той се обърна за да тръгне.

— Сега сме обещани един на друг — прошепна тя. — Ще чакам на верандата всеки ден по здрач, докато не се върнеш.

Целуна го по бузата. Устните ѝ бяха меки и усещането за тях остана дълго, след като тя се отдръпна.

Каручката се друсаше и мяташе, докато препускаха по неравния кален път. Спряха само веднъж, за да сменят конете. Арлен гледаше храната, която Илейн им беше приготвила, като че ли беше отрова. Джеф я изяде настървено.

Докато Арлен чоплеше зърнестия хляб и твърдото, смрадливо сирене, започна да си мисли, че може би всичко е било едно недоразумение. Може би не чу това, което си мислеше, че е чул. Може би Джеф не се поколеба, преди да отблъсне Илейн.

Това беше една съблазнителна илюзия, но Джеф я разби миг по-късно.

— Какво мислиш за по-малката дъщеря на Харл? — попита той. — Прекарахте известно време заедно.

Арлен се почувства така, сякаш баща му току-що го бе ударил в стомаха.

— Рена? — попита Арлен, правейки се на невинен. — Симпатична е, май. Защо?

— Говорих с Харл — каза баща му. — Ще дойде да живее с нас, когато се върнем във фермата.

— Защо? — попита Арлен.

— За да се грижи за майка ти, да помага с фермата и... по други причини.

— Какви други причини? — настоя Арлен.

— Харл и аз искаме да видим дали двамата ще се спогодите — отвърна Джеф.

— Ами ако не се? — попита Арлен. — Ами ако не искам някакво момиче да ме следва нагоре-надолу по цял ден и да ме кара да играем на цунки?

— Един ден — отвърна Джеф, — играта на цунки може и да не ти се стори толкова ужасна.

— Ами нека идва тогава — каза Арлен, сви рамене и се направи, че не знае накъде бие баща му. — И защо Харл иска да се отърве толкова много от нея?

— Видя в какво състояние е фермата им. Едва се изхранват — каза Джеф. — Харл много обича дъщерите си и иска най-доброто за тях. А най-добро за тях е да ги омъжи, докато са още млади, за да има синове, които да му помагат, и внуци преди да умре. Илейн вече е по-стара от повечето моми за женене. Люсик Богин ще дойде, за да помага във фермата на Харл от есента. Надяват се, че той и Бени ще се разбират добре.

— Предполагам, че Люсик също не е имал никакъв избор — промърмори Арлен.

— Ще отиде с радост и даже ще се чувства късметлия! — избухна баща му, изгубил търпение. — Ще трябва да научиш няколко тежки урока за живота, Арлен. В Потока има много повече момчета, отколкото момичета и ние не можем просто да си пропиляваме дните. Всяка година умират нови и нови хора от старост, болести, и ядрони. Ако не продължаваме да правим деца, Потока на Тибит ще изчезне, точно както стотици други градчета! Не можем да позволим това да се случи!

Като видя спокойния си по характер баща да кипи, Арлен замълча предвидливо.

Час по-късно Силви се разкрещя. Обърнаха се и я видяха как се мъчи да се изправи в каручката, впила пръсти в гръдния си кош, дишайки с шумни, ужасни хрипове. Арлен скочи до нея и тя го хвана с изненадващо здрави ръце, докато кашляше гъсти храчки по ризата му. Изпъкналите ѝ, кървясали очи се втренчиха бясно в неговите, но не личеше да са го разпознали. Арлен изкрещя, когато тя се замята насамнатам, и напрегна цялата си сила, за да я задържи.

Джеф спря каручката и заедно я накараха отново да легне. Тя се хвърляше и крещеше с дрезгави хриптения. И тогава, също като Чоли, тя се сгърчи за последно и застина.

Джеф погледна жена си, отметна глава назад и изкрещя. Арлен едва не отхапа устната си, докато се мъчеше да спре сълзите, но накрая не издържа. Заедно заплакаха над жената.

Когато риданията им поутихнаха, Арлен се огледа наоколо с безжизнени очи. Опита се да се съсредоточи, но светът му се струваше размазан, сякаш не беше истински.

— А сега какво ще правим? — попита той накрая.

— Връщаме се — каза баща му и думите пронизаха Арлен като нож. — Ще я закараме у дома и ще я изгорим. Ще се опитаме да продължим напред. Все още имаме грижата за фермата и животните, и дори с помощта на Рена и Норийн няма всичко да ни е леко и лесно.

— Рена? — попита Арлен без да вярва. — И все пак ще я вземем с нас? Дори сега?

— Животът продължава, Арлен — отговори баща му. — Скоро ще бъдеш мъж, а един мъж се нуждае от съпруга.

— Да не си уредил по една и за двама ни? — каза Арлен внезапно.

— Какво? — попита Джеф.

— Чух ви с Илейн снощи! — изкрещя Арлен. — Ти вече си имаш друга съпруга! Какво те е грижа за мама? Нали вече си имаш някой, който да се грижи за оная ти работа! Поне докато не убият и нея, защото ти ще си прекалено уплашен, за да ѝ помогнеш!

Бащата на Арлен го удари. Силен шамар през лицето, който разчупи утринния въздух. Гневът му веднага се изпари и той протегна ръка към сина си.

— Арлен, съжалявам...! — промълви той, но момчето се отдръпна и скочи от каручката.

— Арлен! — извика Джеф, но момчето го пренебрегна, тичайки с всичка сила към гората край пътя.

ТРЕТА ГЛАВА

ЕДНА НОЩ САМ

319 СЗ

Арлен тичаше през гората колкото може по-бързо, правеше резки, внезапни завой и избираше посоката си наслуки. Искаше да се увери, че баща му няма да може да го проследи, но когато виковете на Джеф заглъхнаха, той осъзна, че баща му въобще не е тръгнал след него.

„Защо ще се мъчи?“, помисли си той. „Той знае, че трябва да се върна преди залез. Къде другаде бих могъл да отида?“

Където и да е. Отговорът дойде без да го търси, но в сърцето си знаеше, че е верен.

Не можеше да се върне във фермата и да се прави, че всичко е наред. Не можеше да гледа как Илейн превзема леглото на майка му. Дори хубавата Рена, която се целуваше така нежно, само щеше му напомня какво бе изгубил и защо.

Но къде би могъл да отиде? Баща му беше прав за едно. Не можеше да бяга вечно. Трябваше да си намери подслон преди залез-слънце, иначе приближаващата нощ щеше да му е последната.

Връщането в Потока на Тибит бе въвн от въпроса. Когато и да помолеше за подслон, още на следващия ден щеше да го завлече за ухото до дома му, където Арлен щеше да яде бой с пръчка за номера, който извъртя, и всичките му усилия щяха да отидат напразно.

Значи Слънчево пасище. Извън редките случаи, когато Шопара плащаше на някого, за да му занесе пратка, никой от Потока на Тибит не отиваше до там, освен ако не беше вестоносец.

Колийн каза, че Рейджън щеше да се отбие през Слънчево пасище, преди да се върне в Свободните градове. Арлен харесваше Рейджън, първият му възрастен познат, който не му говореше с пренебрежение. Вестоносецът и Кийрън имаха ден и повече преднина, а бяха и с коне, но ако побързаше, може би щеше да успее да ги хване навреме и да ги помоли да го закарат до Свободните градове.

Картата на Колийн още беше у него, вързана на врата му. Показваше как се стига до Слънчево пасище и къде се намират фермите по пътя. Дори навътре в гората той беше убеден, че знае накъде е север.

Към обяд намери пътя или по-скоро пътят намери него, пресичайки гората насреща му. Сигурно беше загубил представа за посоката сред дърветата. Вървя няколко часа, но не намери ни ферма, ни дома на старата билкарка. Докато гледаше слънцето, тревогата му се засилваше. Ако вървеше на север, слънцето трябваше да му идва отляво, но не беше така. Намираще се точно пред него.

Спря, погледна картата и страховете му се потвърдиха. Не вървеше по пътя за Слънчево пасище, а по този за Свободните градове. И което беше още по-лошо, след разклона за Слънчево пасище, пътят излизаше от ръба картата. Идеята да се върне по стъпките си беше обезсърчаваща, особено след като нямаше начин да разбере, дали ще намери подслон навреме. Направи крачка назад по пътя, от който бе дошъл.

„Не“, реши той. „Баща ми го бива във връщането назад. Каквото и да става, аз ще вървя напред.“

Арлен продължи нататък и остави зад себе си и Потока на Тибит, и Слънчево пасище. Всяка нова стъпка беше по-лесна и по-лека от предишната.

Вървя часове наред и най-накрая остави гората зад гърба си като навлезе в пасище: широки, тучни ливади, недокоснати от плуг или добитък. Изкачи се на върха на един хълм и вдиша дълбоко свежия, непокварен въздух. От земята стърчеше огромен каменен блок. Арлен се покатери отгоре и погледна към един широк свят, до който никога не бе имал достъп. Нямаше жива душа, нямаше къде да поиска убежище. Страхуваше се от приближаващата нощ, но чувството му бе някак далечно, като това да знаеш, че ще остарееш и един ден ще умреш.

Когато следобедът премина във вечер, Арлен затърси места за подслон. Една малка горичка изглеждаше обещаващо, около дърветата нямаше много трева и той можеше да нарисува защити в пръстта, но по някой от стволите можеше да се покатери дървесен демон и да се спусне отгоре в защитния кръг.

Имаше и едно малко каменисто хълмче без трева, но когато Арлен застана на него, усети силния вятър и се притесни, че може той

да развали защитите и да ги обезсмисли.

Най-накрая намери място, неотдавна овъглено от огнени демони. Тепърва предстоеше на новите кълнове да пробият пепелта, а крака му напипа твърда почва под нея. Очисти от саждите широко място и се захвана със защитния си кръг. Нямаше много време и затова го направи по-малък, не искаше да допусне грешка от бързане.

С остра пръчка Арлен нарисова магическите знаци в пръстта, като нежно издухваше песъчинките от издълбаното. Работи повече от час, рисунка след рисунка, и често отстъпваше назад, за да се увери, че са подредени правилно. Ръцете му, както винаги, се движеха уверено и пъргаво.

Когато свърши, Арлен разполагаше с кръг от два метра в диаметър. Три пъти провери защитите и не намери никаква грешка. Сложи пръчката в джоба си и седна в средата на кръга да гледа как сенките се удължаваха, а слънцето потъваше зад хоризонта, обливайки небето в цвят.

Може би тази нощ щеше да умре. Може би не. Арлен си каза, че това няма значение. Но светлината помръкна, а заедно с нея и хладнокръвието му. Сърцето му затуптя с все сила, а всичките му инстинкти му казваха да си плюе на петите и да бяга. Но нямаше накъде да бяга. Намираше се на километри от най-близкото място, където би могъл да намери подслон. Трепереше, въпреки че не беше студено.

Това беше лоша идея, прошепна в ума му тих гласец. Той му изръмжа, но това външно юначество не можа да отпусне стегнатите му на възел мускули, когато последните лъчи на слънцето изтляха и над света се плисна мрак.

Ето ги, идват, предупреди го изплашеният глас в главата му и струйките дим заизлизаха от земята.

Мъглата бавно добиваше форма, телата на демоните се изплъзваха от земята и се сгъстяваха. Арлен се изправи заедно с тях, стиснал малките си юмруци. Както винаги, огнените демони излязоха първи и заиграха от удоволствие, а след тях се носеха следи от мъждукащи пламъчета. Последваха ги въздушните демони, които веднага се затичваха, разперваха кожестите си криле и се хвърляха във въздуха. Последни се появиха каменните демони, които с усилие измъкваха тежките си тела от Ядрото.

В този момент ядроните видяха Арлен, завиха от удоволствие и се втурнаха към безпомощното момче.

Един въздушен демон връхлетя пръв, наточил извитите нокти на крилете си, за да откъсне гръкляна на Арлен. Арлен изкрещя, но когато ноктите удариха защитите му, наоколо се разхвърчаха искри от отбитата атака. Инерцията накара демона да продължи напред, но тялото му изтрещя в щита и отхвъркна назад сред искряща експлозия от енергия. Съществуването изрева при удара си със земята, но се изправи, като потреперваше при всяко колебание на енергията по люспите му.

След него дойдоха чевръстите огнени демони. Най-масивният сред тях беше не по-голям от куче. Те се втурнаха напред и задраскаха по защитната преграда. Арлен потреперваше всеки път, щом защитите лумваха, но магията държеше. Когато видяха, че Арлен е изтъкал ефикасна мрежа, започнаха да плюят огън по него.

Арлен знаеше този номер, разбира се. Рисуваше защити откакто стана достатъчно голям да държи пръчката, и беше наясно със защитите срещу огнена плюнка. Пламъците бяха отблъснати толкова сполучливо, колкото и ноктите. Той дори не усети топлината им.

Ядроните се събраха около зрелището и с всяка искра светлина от задействаните защити Арлен виждаше все повече и повече от тях: свирепа тълпа, нетърпелива да одере кожата от костите му.

Спуснаха се още въздушни демони, които бяха отблъснати от защитите. Огнените демони също се замяха срещу него в безсилието си, като приемаха остро парене на магията с надеждата, че ще пробият щита със сила. Отново и отново магията ги мятеше назад. Арлен спря да трепери. Започна да крещи ругатни срещу тях, изхвърляйки ужаса от себе си.

Предизвикателствата му само разгневиха демоните още повече. Не бяха свикнали да търпят подигравки от жертвите си и удвоиха усилията си да си пробият път през защитите, докато Арлен поклащаше юмруци и им показваше груби жестове, каквито бе виждал възрастните от Потока на Тибит да правят понякога зад гърба на Шопара.

От това ли се страхуваше? Това ли караше човечеството да живее в ужас? Тези жалки, безсилни зверове? Абсурдно. Той се изплю и плюнката му запращя по люспите на огнен демон, с което утрои гнева му.

Изведнъж виещите същества замлъкнаха. В мъждукащата светлина от огнените демони той видя как множеството ядрони се раздели, за да даде път на каменен демон, който се задаваше тежко към него със заетръсани стъпки. През целия си живот Арлен бе наблюдавал ядрони отдалече, иззад прозорци и врати. Преди страховитите събития от последните няколко дена той никога не се беше озовавал на открито срещу напълно материализиран демон, а за опълчване и дума не може да става. Знаеше, че размерът им варира, но за пръв път разбра до каква степен.

Каменният демон се извисяваше на пет метра.

Каменният демон беше гигантски.

Арлен вдигна глава към приближаващото чудовище. Дори от разстояние то беше една титанична, тромава маса от сухожилия и остри ръбове. Дебелата му черна черупка бе цялата на буци от костни издатини, а покритата му с шипове опашка се плъзгаше наляво-надясно и балансираше масивните му рамене. Движеше се приведен върху двете си ноктести стъпала, които изравяха огромни бразди в пръстта с всяка гръмотевична стъпка. Дългите му възлести ръце завършваха с нокти като касапски ножове, а олигавената му паст при всяко отваряне разкриваше редици от остри зъби. Навън се протегна черен език, който вкусваше страха на Арлен.

Един огнен демон не успя да се отмести от пътя му навреме, каменният демон замахна безцеремонно към него и го разпра с ноктите си, пращайки го надалеч.

Ужасен, Арлен направи крачка назад, после още една пред приближаващия гигант. Едва в последния момент се осъзна и спря, точно преди да стъпи извън защитния кръг.

Арлен си припомни, че е в кръга и това му донесе нетрайно успокоение. Съмняваше, че защитите му са достатъчно силни, за да издържат на това изпитание. Съмняваше се, че въобще съществуват защити, които да издържат. Демонът прикова очи в него, за да се наслади на ужаса му. Каменните демони рядко бързаха, въпреки че ако искаха, можеха да се движат с изумителна скорост.

Когато демонът удари, хладнокръвието на Арлен се пречупи. Изкрещя, падна на земята, сви се на малка топка и покри главата си с ръце.

Последвалата експлозия беше оглушителна. Макар да бе затулил очи, Арлен видя яркия блясък на светлината, който сякаш превърна нощта в ден. Чу как демонът рече в безсилието си, надникна и видя ядронът да се завърта и да запраща тежката си, рогата опашка в защитите.

Отново магията лумна и отново съществуването бе отблъснато.

Арлен се насили да издиша дъха, който бе притаил. Гледаше как демонът отново и отново удря защитите му и рече озверял. Топла влага полепна по бедрата му.

Засрамен от себе си, от страха си, Арлен скочи на крака и погледна демона в очите. От дълбините му се изтръгна първичен вик, който отричаше всичко, което ядронът беше и представляваше.

Взе камък и го хвърли към демона.

— Връщай се в Ядрото, където ти е мястото! — извика той. — Връщай се и умри!

Демонът почти не усети как камъкът отскача от бронята му, но гневът му се увеличи многократно и той задра по защитите в безсилието си да премине през тях. Арлен нарече демона с всяка неприлична и трогателно безобидна дума от ограничения си речник, докато ровеше земята в търсене на нещо, годно за хвърляне.

Когато му свършиха камъните, започна да подскача нагоре-надолу, да маха с ръце и да крещи предизвикателно.

Тогава се подхлъзна и настъпи защита.

Времето сякаш замръзна в този дълъг, тих момент, в който Арлен и демонът едновременно осъзнаха мащаба на случилото се. Когато тръгнаха, тръгнаха в пълен синхрон — Арлен извади пръчката си за гравирание и се хвърли към защитата докато демонът замахна към него с масивната си, ноктестата ръка.

С галопиращо съзнание Арлен установи вредата на мига: една-единствена линия от магическия знак бе повредена. Но дори когато поправи защита с един разрез с инструмента, знаеше че вече е закъснял. Ноктите навлязоха под кожата му.

Но тогава магията отново заработи и демонът беше запратен назад с болезнени писъци. Арлен също изкрещя от болка, претърколи се, взе да вади ноктите от гърба си и да ги мята настрани, още преди да осъзнае какво се беше случило.

Тогава я видя, лежеше в кръга, потрепваше и димеше.

Ръката на демона.

Арлен погледна потресено отрязания крайник и се обърна за да види демона, който ревеше, мятеше се наоколо и нападаше всеки друг ядрон, достатъчно глупав, за да застане в обсега му. Нападаше ги с една ръка.

Погледна към ръката, чийто край беше идеално срязан и обгорен, и усети противния дим, който тя изпускаше. Със смелост, надвишаваща наличните му запаси, Арлен вдигна огромното нещо и се опита да го запрати във от кръга, но защитите правеха двойна бариера. Нищо от ядрони не можеше нито да влезе, нито да излезе. Ръката отскочи от защитите и се приземи обратно в краката на Арлен.

Тогаваша нахлу болката. Арлен опипа раните по гърба си и ръцете му се намокриха от кръвта. Прилоша му, силата му се срина, той падна на колена и заплака от болка, от страх да не изтрие със случайно помръдване още някоя защита, и най-вече заплака за майка си. Сега разбра болката, която тя е изпитала онази нощ.

Арлен прекара остатъка от нощта свит от страх. Чуваше как демоните кръжат наоколо, чакат, надяват се да направи грешка, която ще ги пусне в кръга му. Дори да можеше да заспи, нямаше да посмее, за да не би неволно движение в съня му да сбъдне желанието на ядроните.

На зората сякаш ѝ отне години за да настъпи. Тази нощ Арлен често поглеждаше към небето, но всеки път виждаше единствено гигантския осакатен каменен демон, който стискаше съсирената си, гноясала рана, докато дебнеше около кръга с омраза в очите.

След цяла вечност, червено зарево обагри хоризонта, последвано от оранжево, жълто и накрая от великолепно бяло сияние. Другите ядрони се шумгнаха надолу към Ядрото, преди жълтият цвят да докосне небето, но гигантът чака до последно, оголил многоредните си зъби докато съскаше към Арлен.

Но дори омразата на едноръкия каменен демон, не се опря на страха му от слънцето. Когато и последните сенки се разбягаха, огромната му рогата глава потъна под земята. Арлен се изправи и прекрачи кръга, треперейки от болка. Гърбът му гореше. През нощта

раните спряха да кървят, но щом се изтегна, той усети как се разпарят отново.

Мисълта отведе погледа му обратно към ръката с дълги нокти, която лежеше до него. Беше като дървесен ствол, покрит с твърди, студени плочки. Арлен вдигна тежкото нещо и го задържа пред себе си.

Поне си имам трофей, помисли си той в старанието си да се почувства смел, въпреки че при вида на собствената му кръв по черните нокти потрепери. Точно тогава го достигна лъч светлина, слънцето най-накрая бе по-скоро над хоризонта, отколкото под него. Крайникът на демона започна да цвърчи и дими, запращя като влажна цепеница, хвърлена в огъня. След миг лумна в пламъци и Арлен го изпусна от ужас. Гледаше го хипнотизирано, докато крайникът гореше все по-ярко и по-ярко, а слънчевата светлина го ломеше, докато от него не остана нищо, освен един тънък въглен. Арлен пристъпи напред и го побутна внимателно с палеца на крака си, при което въгленът се разпадна на пепел.

Арлен намери пръчка, на която да се подпира, и бавно продължи напред. Осъзнаваше какъв късметлия е. И какъв глупак. Не може да се разчита на защита в пръстта. Дори Рейджън го каза. Какво щеше да направи, ако вятърът ги беше развалил, както го плашеше баща му?

Създателю, ами ако беше заваляло?

Колко нощи би могъл да оцелее? Арлен нямаше представа какво го чака зад следващия хълм, нямаше причина да мисли, че ще срещне жив човек по пътя между това място и Свободните градове, които по всяка вероятност бяха на седмици разстояние.

Усети как в очите му напират сълзи. Избърса ги грубо и изръмжа напук на всичко. Баща му решаваше проблемите си като се предаваше на страха, но Арлен вече знаеше, че това не помага.

— Не ме е страх — каза си той. — Никак даже.

Арлен продължи напред, наясно с дебелията си лъжа.

По обед стигна до каменист поток. Водата беше студена и бистра, и той се наведе, за да пие. При движението копия от болка пронизаха гърба му.

Не беше се погрижил за раните си. А пък не можеше да ги зашие, както би направила Колийн. Сети се за майка си и как първата ѝ

работа, когато го видеше да се прибира с драскотини и ожулвания, беше да му ги промие.

Свали ризата си и видя, че задната ѝ част, разкъсана и пропита с кръвта му, сега имаше коричка и се беше втвърдила. Потопи я и се загледа как мръсотията и кръвта се отмиха надолу по течението. Сложи дрехите си да съхнат на камъните и влезе в студения поток.

Мразовитата вода го накара да потръпне, но от нея болката в гърба му скоро утихна. Изтърка се, доколкото може, и внимателно изми парещите си рани до степента, в която можеше да изтърпи. Разтреперан, той се покатери обратно на брега и легна на камъните до дрехите си.

Няколко часа по-късно се събуди стреснат. С ругатни на уста си даде сметка, че слънцето е отплувало надалече в небето и че денят е към своя край. Можеше да продължи пътя си още малко, но това щеше да бъде безразсъден риск. По-добре беше да се потруди повече за сигурността си.

Недалеч от потока се намираше обширна площ, покрита с влажна почва, чиито тревни чимове се вадеха лесно и предоставяха добър терен. Арлен натъпка меката земя, заглади я и се захвана с рисуването на защити. Този път начерта по-широк кръг, а после, след като го прегледа три пъти, нарисува още една концентрична окръжност в първата за допълнителна сигурност. Влажната почва щеше да издържи на вятъра, а небето не даваше признаци, че ще вали.

Удовлетворен, Арлен изкопа дупка, събра сухи съчки и запали малък огън. Седна в средата на вътрешния кръг и докато слънцето се спускаше зад хоризонта, се опита да не обръща внимание на глада си. Изгаси огъня, когато червеното небе стана бледолилаво, а после мораво. Дишаше дълбоко, за да успокои туптящото си сърце. Най-накрая светлината изтля и ядроните се надигнаха.

Арлен затаи дъх и зачака. Не след дълго, огнен демон надуши миризмата му и се втурна към него с писък. Арлен усети как целият ужас от предишната нощ го плисва отново и кръвта му се смрази.

Ядроните не забелязаха защитите му, докато не ги усетиха върху себе си. Когато лумна първият магически пламък, Арлен въздъхна от облекчение. Демоните задраскаха по щита, но не можеха да го преминат.

Един въздушен демон се издигна нагоре, където защитите нямаха същата сила, прекоси първия пръстен, но се блъсна във втория и падна тежко в разстоянието между двата. Арлен се помъчи да запази самообладание, когато демонът се изправи.

Стоеше на два крака, имаше дълго, тънко тяло и източени крайници, които завършваха с петнадесетсантиметрови извити нокти. Долните части на ръцете му и горните на краката му бяха свързани с тънка, кожена мембрана, поддържана от подвижни кости, които стърчаха от двете страни на съществото. Демонът не беше много по-висок от човек, но разперените му криле се разгъваха двойно на височината му и го правеха да изглежда огромен в небето. От главата му излизаше дълъг рог, който се извиваше в дъга назад и както крайниците на съществото беше свързан с ципа, която оформяше гребен на гърба му. Продълговатата му муцуна криеше редици от двусантиметрови зъби, които жълтееха на лунната светлина.

Ядронът се движеше тромаво по земята, въпреки грациозното му майсторство във въздуха. Отблизо въздушните демони не изглеждаха и на половина толкова внушителни, колкото братовчедите им. Дървесните и каменните демони имаха непробиваема броня и невъобразима сила, която даваше мощ на здравите им нокти. Огнените демони бяха по-бързи от хората и плюеха огън, който можеше да възпламени всичко. Въздушните демони... Арлен реши, че Рейджън би могъл да промуши едно от тези тънки крила и с един по-як удар да го осакати.

— Нощите да ме вземат — помисли си той, — почти съм сигурен, че и аз бих могъл.

Но нямаше копие и, внушителен или не, ядронът все още можеше да го убие, ако вътрешните защити не удържат. Напрегна се, като видя демонът да се приближава.

Той замахна към него със закривения нокът на края на крилото си и Арлен потрепери, но магията проблесна по защитната мрежа и демонът беше отблъснат.

След още няколко напразни удара, ядронът отново се опита да се отдели от земята. Затича се и разпери криле, за да хване вятъра, но се удари във външните защити, преди да успее да се засили достатъчно. Магията го запрати обратно в калта.

Арлен се засмя напук на себе си, докато ядронът се мъчеше да се изправи на крака. Огромните му криле го превръщаха в страшилище в небето, но на земята се влачеха и му отнемаха равновесието. Нямаше ръце, с които да се повдигне, а дългнестите му крайници се превиваха под тежестта му. Известно време се мятеше отчаяно, докато се изправи.

Хванат в капан, той се опитваше отново и отново да полети, но разстоянието между двата кръга не му стигаше и той всеки път се проваляше. Огнените демони надушиха страданието на своя братовчед и запищяха от радост, като скачаха около кръга, за да не пропуснат нито миг от злощастие то му.

Арлен почувства прилив на гордост. Миналата вечер допусна грешки, но повече нямаше да ги повтори. У него се роди надеждата, че все пак ще доживее да види Свободните градове.

Огнените демони скоро се измориха да се подиграват на въздушния си събрат и тръгнаха да търсят по-лесна плячка, като например дребните животни, които изкарваха от скривалищата им с огнени топки. Един малък, изплашен заек скочи във външния кръг на Арлен и демонът, тръгнал след него, се спря пред защитите. Въздушният ядрон замахна несръчно към заека, но той му избяга и на него, като мина от другата страна на кръга, само за да срещне още демони там. Заекът се обърна и се стрелна обратно вътре, но отново стигна прекалено далеч.

На Арлен му се искаше да намери общ език с животното, да му каже, че във вътрешния кръг е безопасно, но единственото, което можеше да направи, бе да го гледа как се стрелка между защитите и външния свят.

Тогаваше случил немислимото. Докато заекът тичаше обратно към кръга, издраска една от защитите. Надали вой, огнените демони нахлуха през дупката след животинчето. Самотният въздушен демон се измъкна, скочи във въздуха и полетя.

Арлен прокълна заека и продължи да го кълне още повече, когато той се втурна право към него. Нарушеше ли и вътрешните защити, и двамата щяха да бъдат обречени.

С бързината на селско момче, Арлен се пресегна от кръга и грабна заека за ушите. Той се размята енергично в желанието си да се отскубне, но Арлен достатъчно често се бе оправял със зайци в нивите

на баща си. С един замах го преобърна, залюля го като бебе по гръб и остави задните му крака да стърчат над главата му. След секунда заекът вече го гледаше безизразно, а усилията му да се измъкне утихнаха.

Изкушаваше се да хвърли животното на демоните. Би било безопасно, отколкото да поеме риска заекът да се освободи и да изтрие още някоя защита. *И защо не?*, помисли си той. *Ако го бях хванал през деня, аз самият щях да го изям.*

И все пак разбра, че не може да го направи. Демоните бяха отнели прекалено много от света, от него. Тогава се закле, че ако зависи от него, няма да им даде нищо, нито сега, нито никога.

Дори това.

Докато нощта се влачеше, Арлен държеше здраво ужасеното създание, гукаше му и галеше меката му козина. Навсякъде около тях демоните ревяха, но Арлен спря да ги забелязва, съсредоточил цялото си внимание върху животното.

Медитацията му проработи за кратко, докато един рев не го върна обратно в действителността. Погледна нагоре и видя грамадния, еднорък каменен демон да се извисява над него. Слюнката му цвърчеше, когато падаше върху защитите. Раната му беше зараснала и от края на лакътя му стърчеше само едно пънче. Яростта му изглеждаше дори по-жестока от миналата нощ. Ядронът заблъска по преградата, без да обръща внимание на парещите искри на магията. С оглушителни удари каменният демон замахваше отново и отново, опитваше се да си пробие път със сила и да си отмъсти. Арлен стисна заека силно, а очите му се облециха от гледката. Знаеше, че защитите няма да отслабнат от безспирните удари, но не можа да пребори опасенията си, че демонът ще напада, докато все някак не постигне своето.

Когато утринната светлина прогони демоните, Арлен най-накрая пусна заека, който веднага си плю на петите. Стомахът му изръмжа, докато очите му го гледаха как се отдалечава, но след всичко, което преживяха заедно, той не можеше да погледне на животното като на храна.

Арлен се изправи, но се олюля и едва не падна от внезапен прилив на гадене. Раните по гърба му го пробождаха с огнени остриета. Пресегна се назад, за да докосне чувствителната, подута кожа, и ръката му се върна мокра от същата смърдяща кафява слуз, каквато Колийн бе източила от раните на Силви. Разрезите пареха и той усети, че целият пламти. Отново се изкъпа в студения басейн, но мразовитата вода не му помогна много да усмири горещината в себе си.

Тогава Арлен разбра, че ще умре. Старата Мей Фриман, ако въобще съществуваше, беше на два дена път оттук. Дали наистина имаше демонска треска, обаче, нямаше голямо значение. Нямаше да издържи два дена.

И все пак, Арлен не беше готов да се предаде. Заклатушка се по пътя, следвайки коловозите от каручки, откъдето и да идваха те.

Ако му беше ударил часът да мре, той предпочиташе да е по-близо до Свободните градове, отколкото до затвора, който оставяше зад себе си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ЛИЙША

319 СЗ

Лийша прекара нощта, обляна в сълзи.

В това само по себе си нямаше нищо необичайно, но не заради майка си плачеше тази нощ. Беше заради писъците. Нечии защити се бяха провалили. Нямаше начин да разбере чии, но измъчените и ужасени писъци ехтяха в мрака, а в небето се вдигаше дим на талази. Цялото село бе окъпано в бледа оранжева светлина от огъня на ядроните, който сега се пречупваше през дима.

Хората от Хралупата на дърваря не можеха да търсят оцелели. Не смееха да се борят дори с огъня. Не можеха да сторят нищо, освен да се молят на Създателя, вятърът да не понесе жаравата, та да разпространи пламъците. Къщите в Хралупата бяха построени на голямо разстояние една от друга точно поради тази причина, но един силен повей можеше да пренесе искра доста надалеч.

Дори когато огънят биваше ограничен в някакви предели, пепелта и пушекът във въздуха можеха лесно да затулят още защити с мазната си гъстота и така да предоставят на ядроните достъпа, който те отчаяно търсеха.

Нито един ядрон не изпробва защитите около къщата на Лийша. Това беше лош знак, който подсказваше, че са открили по-лесна плячка в мрака. Безпомощна и изплашена, Лийша стори единственото нещо по силите ѝ. Заплака. Заплака за мъртвите, за ранените и за себе си. В село с по-малко от четиристотин души, нямаше някой, чиято смърт да не я наскърби.

Едва навършила тринадесет лета, Лийша беше едно изключително красиво момиче с дълга черна коса и изразителни бледосини очи. Още не беше разцъфтяла и заради това не можеше да се омъжи, но беше обещана на Гаред Кътър, най-красивото момче в селото. Гаред беше две лета по-голям от нея, висок и със здрави мускули. Останалите момичета пищяха, когато минеше покрай тях, но

той принадлежеше на Лийша и те знаеха това. Щеше да ѝ направи здрави бебета.

Ако оцелееше тази нощ.

Вратата на стаята ѝ се отвори. Майка ѝ никога не си правеше труда да чука.

По лице и форми, Илона много приличаше на дъщеря си. Красива и на тридесет, тя имаше дълга коса, която се разстилаше в пищна чернота по гордите ѝ рамене. Притежаваше и закръглена, женствена фигура, която предизвикваше чуждата завист. Това бе единственото нещо, което Лийша се надяваше да наследи от нея. Нейните гърди едва бяха започнали да се развиват и им предстоеше дълъг път, преди да догонят майчините ѝ.

— Стига хленчи, безполезно момиче — срязва я Илона и ѝ подхвърли парцал, за да попие сълзите си. — Това, да си ревеш сама, нищо няма да ти донесе. Плачи пред мъж, ако искаш да стане твоето, но колко и да мокриш възглавницата, мъртвите няма да ги съживиш.

Затвори вратата и остави Лийша отново сама в злокобната оранжева светлина, която проблясваше между дъските на капациите.

Имаш ли някакви чувства въобще?, замисли се Лийша за нея.

Майка ѝ беше права, че сълзите няма да върнат мъртвите, но грешеше, че няма никаква полза от това. Единствено сълзите позволяваха на Лийша да избяга от действителността, когато положението ставаше тежко. Другите момичета може и да смятаха, че животът на Лийша е идеален, но те не бяха виждали лицето, което Илона пазеше за единственото си дете, когато бяха насаме. Не беше тайна, че някога Илона искаше синове, и сега Лийша и баща ѝ заедно търпяха презрението ѝ, че не са успели да ѝ угодят.

Въпреки всичко, тя ядно изсуши сълзите си. Нямахме търпение да разцъфти и Гаред да я отведе. Селяните щяха да им построят къща за сватбен подарък, Гаред щеше да я пренесе през защитите и да я направи жена, докато останалите отвън ликуваха. Щеше да има свои собствени деца и нямахме да се държи с тях така, както майка ѝ се е държала с нея.

Лийша беше вече облечена, когато майка ѝ зачука по вратата. Въобще не беше спала.

— Искам те навън, щом забие сутрешният звънец — каза тя. — И за умора гък да не съм чула! Няма да позволя да видят, че семейството ми изостава с помощта.

Лийша познаваше майка си достатъчно добре, за да знае, че ключовата дума беше „видят“. Илона не обичаше да помага на когото и да било, освен на себе си.

Бащата на Лийша, Ърни, чакаше до вратата под строгия взор на Илона. Не беше едър мъж, не можеше да бъде наречен и жилав, защото това би предположило някаква сила, каквато той нямаше. А и волята му не бе по-силна от тялото. Той бе плах човек, който никога не повишаваше тон. Ърни беше по-възрастен от Илона с дванадесет години; изгънялата му кафява коса бе напуснала темето му. Носеше очила с тънки рамки, които си беше купил преди години от един вестоносец и сега беше единственият в селото с такива. На кратко, той не беше мъжът-мечта на Илона, но в Свободните градове фината хартия, която изработваше, много се търсеше, а Илона харесваше парите му достатъчно силно.

За разлика от майка си, Лийша наистина искаше да помогне на съседите. Изскочи навън и се затича към пожара в момента, в който ядроните избягаха, даже още преди звънеца.

— Лийша, стой тук! — извика Илона, но Лийша не ѝ обърна внимание. Димът беше гъст и задушлив, но тя вдигна престилката си, за да покрие уста и не забави темпо.

Неколцина от местните вече се бяха насъбрали, когато тя стигна до източника на дима. Три къщи бяха изгорели до основи, а други две все още пламтяха и заплашваха да подпалят и съседните. Лийша изпищя, когато видя, че една от къщите, беше тази на Гаред.

Смит, който притежаваше странноприемницата и смесения магазин в града, беше на мястото на събитията и крещеше заповеди. Смит беше говорител на града откакто Лийша се помнеше. Обикновено не гореше от желание да раздава нареждания и предпочиташе да оставя хората сами да решават проблемите си, но всички бяха на мнение, че го бива в това.

— ... никога не дърпа вода от кладенеца достатъчно бързо — казваше Смит, когато Лийша приближи. — Ще трябва да се наредим в колона до потока и да си подаваме кофата, за да намокрим и съседните къщи, иначе до вечерта цялото село ще е на пепел!

Точно тогава Гаред и Стийв пристигнаха тичешком, измъчени и покрити със сажди, но иначе здрави. Гаред, едва на петнадесет, беше по-едър от повечето възрастни мъже в селото. Стийв, баща му, беше гигант, който се извисяваше над всички. Лийша почувства, че при вида им възелът в стомаха ѝ се разплете.

Още преди да успее да изтича при Гаред обаче, Смит го посочи.

— Гаред, закарай количката с кофата до потока!

Погледът му обиколи останалите.

— Лийша! — извика той. — Върви с него и започвай да пълниш!

Лийша се затича с всичка сила, но дори дърпайки тежката количка, Гаред я изпревари до малкия поток, който се разклоняваше от река Анжие, километри на север. В момента, в който той спря, тя се хвърли в обятията му. Мислеше си, че ако го види жив, това ще прогони ужасните картини в главата ѝ, но срещата им само ги засили. Не знаеше какво би правила, ако изгуби Гаред.

— Страхувах се, че си умрял — простена тя, докато хлипаше, сложила глава на гърдите му.

— Аз съм добре — прошепна той и я притисна към себе си. — Добре съм.

Двамата бързо започнаха да разтоварват количката и да пълнят кофите, за да са готови, когато останалите пристигнат. Скоро повече от стотина селяни вече стояха в изпъната редица от потока до пожара, подаваха си пълните кофи и връщаха празните. Гаред трябваше да се върне с количката при огъня, защото силните му ръце бяха нужни, за да хвърлят водата.

Не след дълго количката се върна, този път дърпана от пастир Майкъл и натоварена с ранени. Гледката предизвика смесени чувства. Лийша беше потресена да види своите съселяни — приятели до един — така обгорели и ранени, но нападения, след които оставаха оцелели, бяха рядкост и всеки един от тях беше дар, за който тя благодари на Създателя.

Светият човек и неговият помощник, послушник Джона, положиха ранените при потока. Майкъл остави младежа да ги успокои, докато той се върне с количката за още.

Лийша извърна очи от гледката и се концентрира върху пълненето на кофи. Краката ѝ се сковаха от студената вода, а ръцете ѝ

натезаха, но тя се изгуби в работата, докато някакъв шепот не привлече вниманието ѝ.

— Дъртата Бруна идва — каза някой и Лийша рязко вдигна глава. Действително по пътя се задаваше старата билкарка, водена от своя чирачка, Дарси.

Никой не знаеше точно на колко години е Бруна. Говореше се, че била стара още когато старейшините на селото изживявали своите младини. Самата тя беше изродила повечето от тях. Беше надживяла съпруга, децата и внуците си, и нямаше ни един жив роднина на света.

Сега тя не изглеждаше много по-добре от парче сбръчкана прозрачна кожа, опната върху изпъкнали кокаляци. Полусляпа, тя едва-едва тътреше краката, но гласът ѝ все още стигаше до далечния край на селото, а чворестата ѝ тояга политаше с изненадваща сила и точност, когато някой пробудеше гнева на Бруна.

Лийша, както повечето хора в селото, се ужасяваше от нея.

Чирачката на Бруна беше една грозновата жена на двадесет лета, с дебели крайници и широко лице. След като Бруна надживя последната си чирачка, веднага ѝ пратиха няколко нови момичета, за да ги обучава. Непрестанният поток от обиди, които старата жена бълваше, ги прогони всичките, освен Дарси.

— Грозна е като бик и е също толкова яка — изкикоти се веднъж Илона по адрес на Дарси. — Какво толкова ѝ се стряска на онази дърта киселица? Няма опасност Бруна да изгони обожателите от вратата ѝ.

Бруна коленичи пред ранените и започна да ги преглежда със сигурни ръце, а Дарси разви тежко платно, общито с джобове, всеки от които беше обозначен със символи и съдържаше инструмент, шишенце или кесийка. Ранените селяни стенеха и крещяха, докато тя работеше над тях, но Бруна не им обръщаше внимание, щипеше раните им и миришеше пръстите си, като ползваше допира и обонянието си не помалко от зрението. Хич и не поглеждаше към ръцете си, докато те се стрелкаха из джобовете на платното и смесваха билки с чукало и хаван.

Дарси се захвана да накладе малък огън и вдигна очи към Лийша, която я гледаше втренчено от потока.

— Лийша! Донеси вода и побързай! — извика тя.

Лийша се завтече да изпълни нареждането, но в този момент Бруна спря и помириса билките, които стриваше.

— Глупаво момиче! — изкрещя тя. Лийша подскочи, като си помисли, че за нея става въпрос, но Бруна метна хаванчето и чукалото по Дарси, уцели я здраво по рамото и я покри с билки.

Бруна започна да бърка непохватно по джобовете, да вади съдържанието на всеки един от тях и да го души като животно.

— Сложила си вонливка на мястото на прасекоренчето и си смесила всичкото небесниче с тъпчиплевел. — Старухата вдигна чворестата си тояга и халоса Дарси през рамото. — Искаш да убиеш тези хора или си прекалено тъпа за да четеш?

Лийша беше виждала майка си преди в такова състояние и ако Илона беше страшна колкото ядрон, то Дъртата Бруна беше майката на всички демони. Бавно заотстъпва назад, уплашена да не привлече вниманието на която и да било от двете върху себе си.

— Няма вечно да ти търпя грубиянските изцепки, зла стара вещице! — изкрещя Дарси.

— Махай се, тогава! — каза Бруна. — По-скоро бих развалила всяка защита в това село, отколкото да ти завещая кесията с билките! На хората няма да им бъде по-трудно.

Дарси се изсмя.

— Да се махам, а? — попита тя. — Кой ще ти носи шишенцата и триножниците за котлетата, дърто? Кой ще ти кладе огън, ще ти готви и ще ти бърше лигите от лицето, когато те хване кашлицата? Кой ще ти разнася старите кокали, когато студът и влагата ти изсмучат силите? Ти имаш повече нужда от мен, отколкото аз от теб!

Бруна замахна с пръта, Дарси благодарно отскочи настрани и се спъна в Лийша, която полагаше всички усилия да остане невидима. И двете се строполиха на земята.

Бруна използва тази възможност за да замахне с тоягата още веднъж. Лийша се търколи през калта за да избегне удара, но Бруна се беше нацелила точно. Дарси изкрещя от болка и покри глава с ръцете си.

— Махай се! — развика се отново Бруна. — Имам болни за гледане!

Дарси изръмжа и се изправи на краката си. Лийша се притесни, че тя ще удари старата жена, но вместо това избяга. Бруна изпрати Дарси с порой от ругатни.

Лийша затаи дъх и макар все още на колене, продължи да отстъпва назад. Точно когато реши, че ще може да избяга, Бруна я забеляза.

— Хей, ти, на Илона келемето! — извика тя и посочи с чворестата си тояга към Лийша. — Донаклади огъня и сложи отгоре триножника за котлето.

Бруна се обърна към ранените и на Лийша не ѝ остана друг избор, освен да изпълни заръката.

В следващите няколко часа Бруна изкрещя нестихващ поток от заповеди към момичето, като ругаеше мудността ѝ, докато Лийша припикаше нагоре-надолу за да ѝ угоди. Тя наля вода и я сложи да кипне, събра билки, свари тинктури и забърка мехлеми. Но сякаш никога не успяваше да стигне до средата на задачата, преди старата билкарка да ѝ даде следваща и беше принудена да работи все по-бързо и по-бързо, за да спази нарежданията. Ранените продължаваха да прииждат от пожарите с дълбоки изгаряния и счупени кости от срутванията. Лийша се страхуваше, че половината село пламти.

Бруна вареше чайове, за да притъпи болката на едни и да упои други до безпаметен сън, при който да ги реже с острите си инструменти. Тя работеше неуморно, зашиваше, полагаше мехлеми и слагаше превръзки.

Беше късно следобед, когато Лийша осъзна, че не само травмите, които изискваха грижа, бяха на привършване, но и човешката редица за кофата се бе разпръснала. Беше останала сама с Бруна и ранените, сред които най-будните зяпаха в пространството замаяно благодарение на билките на Бруна.

Изведнъж вълната от потисканата до този момент умора я плисна и Лийша падна на колене, вдишвайки дълбоко. Болеше я всеки сантиметър от тялото ѝ, но с болката дойде и силното усещане за удовлетвореност. Имаше ранени, които доскоро бяха обречени, но сега щяха да оцелеят благодарение и на нейните усилия.

Истинският герой, обаче, призна си тя, беше Бруна. Изведнъж се усети, че жената не ѝ беше нареждала нищо през последните няколко минути. Погледна към нея и видя как Бруна, рухнала на земята, диша тежко.

— Помощ! Помощ! — извика Лийша. — Бруна не се чувства добре!

Нови сили се вляха в нея, тя изтича при старицата и я повдигна, за да седне. Дъртата Бруна беше изумително лека и на Лийша ѝ се стори, че е само кожа и кости под дебелиите ѝ шалове и вълнени поли.

Бруна потрепваше, а от устата ѝ се точеше тънка лига, която се губеше в безкрайните бразди на бръчките ѝ. Очите ѝ, тъмни зад млечната си покривна ципа, гледаха обезумяло към ръцете ѝ, които не спираха да треперят.

Лийша се заоглежда трескаво наоколо, но наблизо нямаше никой, който да помогне. Докато поддържаше Бруна изправена, тя хвана една от конвулсиращите ръце на жената и разтри схванатите ѝ мускули.

— О, Бруна! — каза тя умолително. — Какво да направя? Моля те! Не знам как да ти помогна! Трябва да ми кажеш какво да направя!

Безсилието проряза Лийша и тя заплака.

Ръката на Бруна се отскубна от хватката и Лийша изпищя, изплашена да не би гърчовете да започнат наново. Но нейната помощ бе върнала самоконтрола на старата билкарка достатъчно, за да бръкне под шала си и да извади кесийка, която изтика към Лийша. Пристъп на кашлица разтърси немощното ѝ тяло, тя се откъсна от ръцете на момичето и се строполи на земята, мятайки се като риба с всяко покашляне. Застинала в ужас, Лийша остана да държи кесийката. Погледна надолу към платнената торбичка, стисна я изпитателно и усети хрущенето на билки. Помириса я и долови аромата на нещо като сушени розови листа.

Благодари на Създателя. Ако това беше първия ѝ досег с билките, тя никога нямаше да улучи дозата, но днес вече беше направила достатъчно тинктури и чайове за Бруна, за да знае какво са ѝ дали.

Изтича до котела, който димеше на триножника си. Постава парче тънък плат върху отвора на чаша и го покри обилно с билките от кесията. Бавно ги заля с вряща вода, изцеждайки силата им, а после сръчно ги завърза в парчето плат и го пусна във водата.

Затича се обратно към Бруна, докато духаше течността. Щеше да пари, но нямаше време да я оставя да истине. Повдигна Бруна с една ръка и притисна чашата към наслюнчените ѝ устни.

Билкарката се размята и успя да изсипе част от лека, но Лийша я накара да пие. Жълтата течност преливаше от краищата на устата ѝ.

Бруна продължаваше да потрепва и кашля, но симптомите започнаха да утихват. Щом задухът ѝ спря, Лийша изхлипа от облекчение.

— Лийша! — чу тя. Вдигна поглед от Бруна и видя как майка ѝ препуска към нея, начело на група местни.

— Какво си сторила, безполезно момиче? — поиска да знае Илона. Стигна до Лийша преди останалите да приближат и просъска:

— Малко ли ми беше, че родих една безполезна дъщеря, вместо син, който да се бори с огъня, ами сега си взела, че си убила селската вещица?

Замахна с ръка, за да удари дъщеря си, но в този момент Бруна се пресегна и хвана ръката на Илона за китката с кокалестите си пръсти.

— Вещицата ще живее заради нея, глупачке! — изграчи Бруна. Илона побеля като кост и отстъпи назад, сякаш току-що Бруна се бе превърнала в ядрон. Гледката изпълни Лийша с удоволствие.

През това време останалите селяни вече се бяха насъбрали около тях и питаха какво се е случило.

— Дъщеря ми спаси живота на Бруна! — извика Илона, преди Лийша или Бруна да промълвят.

Пастир Майкъл вдигна своя Канон със защити, така че всички да могат да видят свещената книга, докато хвърляха останките на жертвите в последната горяща къща. Селяните стояха със свалени шапки в ръце и сведени глави. Джона хвърли тамян в пламъка и подправи острата миризма, просмукала се във въздуха.

— До идването на Избавителя, който ще ни спаси от напастта на демонския род, добре помнете, че именно греховете на човека ни навлякоха това злостастие! — извика Майкъл. — Прелюбодейците и развратниците! Лъжците, крадците, и лихварите!

— Онези, които си стискат задниците прекалено силно — промърмори Илона. Някой се изкикоти.

— Тези, които напускат нашия свят, ще бъдат съдени — продължи Майкъл — и тези, които са служели на волята на Създателя, ще отидат при него в Небесата, докато тези, които са нарушили доверието му, опозорени от греховете на задоволството и плътта, ще горят в Ядрото за вечни времена!

Той затвори книгата и насъбралите се селяни се поклониха в пълно мълчание.

— Но въпреки че е правилно и добро да скърбим — каза Майкъл, — не бива да забравяме тези от нас, които Създателят е избрал да живеят. Нека трошим бурета и прием за мъртвите. Нека разказваме историите на тези, които сме обичали най-много, и се смеем, защото животът е ценен и не бива да се пилее. Можем да запазим сълзите си за времето, когато се приберем зад защитите си тази вечер.

— Такъв си е нашият пастир — промърмори Илона. — Ще измисли всякакви извинения, за да отвори бурето.

— Стига сега, мила — каза Ърни и я потупа по ръката, — той е с добри намерения.

— Страхливецът, разбира се, ще защити пияницата — каза Илона и дръпна ръката си. — Стийв се втурва в горящи къщи, докато моят съпруг се свива от страх при жените.

— Бях в редицата за кофата! — изпротестира Ърни. Той и Стийв се бяха съревновавали за Илона, но приказката беше, че победата на Ърни е по свързана с неговата кесия, отколкото с нейното сърце.

— Като жена — съгласи се Илона, докато наблюдаваше мускулестия Стийв през тълпата.

Винаги ставаше така. На Лийша ѝ се искаше да си запуши ушите, за да не ги чува. Искаше ѝ се ядроните да бяха взели майка ѝ, вместо седем добри хора. Искаше ѝ се баща ѝ поне веднъж да я защити; или поне себе си, ако не дъщеря си. Искаше ѝ се вече да разцъфти, за да може да отиде при Гаред и да ги остави тях двамата.

Тези, които бяха прекалено стари или прекалено млади, за да се борят с пламъците, бяха пригответили огромна трапеза за селото и я сервираха, докато останалите седяха и зяпаха в тлеещата пепел, твърде изморени за да помръднат.

Но огньовете бяха изгасени, ранените превързани и оставаха часове до залеза. Думите на пастира снеха вината от тези, които чувстваха облекчение, че са сред живите, а силното Дърварско пиво на Смит свърши останала работа. Хората казваха, че бирата на Смит може да изцери всяка неволя, а за церене имаше много. Подеха се истории за онези, които бяха напуснали този свят и скоро дългите маси зазвъняха от смехове.

Гаред седеше през няколко маси от своите приятели Рен и Флин, съпругите им и другия му приятел Евин. Останалите момчета, всичките дървосекачи, бяха по-големи от Гаред с няколко години, но Гаред бе по-едър от всички освен от Рен, макар че се очертаваше да задмине и него преди да приключи растежът му. От групичката само Евин не беше обещан и много момичета го заглеждаха, въпреки спривавия му нрав.

По-големите момчета не спираха да дразнят Гаред, особено за Лийша. Тя не беше щастлива, задето трябва да седи до родителите си, но седнеше ли с Гаред, Рен и Флин започваха да правят похотливи намеци, а Евин се чудеше с кого да се сбие, и това често се оказваше дори по-лошо.

След като изядоха дажбата си, пастир Майкъл и послушник Джона станаха от масата и тръгнаха с огромен поднос храна към Свещения дом, където Дарси се грижеше за Бруна и ранените. Лийша се извини, че напуска масата, и отиде да им помага. Гаред забеляза раздвижването и стана, за да я придружи, но веднага щом тя се изправи, беше наобиколена от най-близките си приятелки Бриана, Сайра и Мейри.

— Вярно ли е това, което говорят? — попита Сайра, докато я дърпаше за лявата ръка.

— Всички казват, че си нокаутирала Дарси и си спасила Бруна! — каза Мейри, дърпайки я за дясната. Лийша погледна безпомощно назад към Гаред и се остави да бъде отведена.

— Мечокът гризли ще изчака реда си — каза ѝ Бриана.

— Ти 'се ще си на второ място след нея момичета, дори след кат' се ожените, Гаред! — извика Рен и предизвика гръмкия смях на приятелите си, които заудряха по масата. Момичетата не им обърнаха внимание, разпериха полите си и седнаха на тревата, далеч от увеличаващия се шум от възрастните, които източваха буре след буре.

— Гаред ще го слуша това доста време — изсмя се Бриана. — Рен се обзаложи на пет клати, че твоето мило няма да те целуне преди залез, още по-малко да те обара.

Едва шестнадесетгодишна, тя от две години вече беше вдовица, но не ѝ липсваха обожатели. Казваше, че това е така, защото владее хватките на съпругата. Живееше с баща си и двамата си по-големи братя дървосекачи, и беше като майка за всичките.

— Аз не каня всяко случайно момче да ме опипва, като някои други хора — каза Лийша и по лицето на Бриана се изписа фалшиво възмущение.

— Бих дала на Гаред да ме опипва, ако му бях обещана — каза Сайра. Тя беше на петнадесет, с късо подстригана кафява коса и лунички по катеричите си бузи. Миналата година беше обещана на едно момче, но ядроните отнеха него и баща му в една нощ.

— Ще ми се да бях обещана — оплака се Мейри. Тя беше мършава, на четиринадесет, с изпито лице и дълъг нос. Беше разцъфтяла отдавна, но въпреки усилията на родителите ѝ, все още не беше обещана. Илона я наричаше плашило. „Никой мъж не би поискал да сложи дете между тези две кокалести бедра — беше ѝ се подиграла веднъж тя — да не би плашилото да се счупи на две, когато бебето тръгне да излиза.“

— Скоро и това ще стане — каза ѝ Лийша. Тя беше най-малката от групата, на тринадесет, но останалите сякаш се събираха около нея. Илона казваше, че това е защото е по-красива и с повече пари от тях, но Лийша не вярваше, че приятелите ѝ биха могли да са толкова дребнави.

— Наистина ли наби Дарси с пръчка? — попита Мейри.

— Не стана така — отвърна Лийша. — Дарси направи някаква грешка и Бруна я заудря с тоягата си. Дарси се опита да се отдръпне и се спъна в мен. Двете паднахме и Бруна продължи да я налага, докато не избяга.

— Ако мене ме беше ударила с тояга, така щех да я перна — каза ѝ Бриана. — Тате казва, че Бруна е вещица и се праска с демони през нощта в колибката си.

— Това са отвратителни глупости! — отвърна рязко Лийша.

— Тогава що живее толкова далеч от града? — настоя Сайра. — И как така е още жива, след като внуците ѝ са мъртви от старост?

— Защото е билкарка — отвърна Лийша, — а билки в центъра на града трудно ще откриеш. Днес ѝ помогнах и беше невероятно. Мислех си, че половината от хората, които ѝ носят, са прекалено зле, за да оцелеят, но тя ги спаси всичките до един.

— Видя ли я да им прави магии? — попита Мейри въодушевено.

— Тя не е вещица! — каза Лийша. — Направи всичко това с билки, ножове и конец.

— Ряза ли хора? — каза Мейри с погнуса.

— Вещица — продължи Бриана. Сайра кимна.

Лийша им хвърли на всичките по един сърдит поглед и те замлъкнаха.

— Тя не обикаляше просто така, за да реже хора — каза Лийша. — Тя ги лекуваше. Беше... не мога да го обясня, колкото и стара да е, не спря да работи, докато не се погрижи за всички. Сякаш само волята ѝ даваше сили да продължава. Срина се едва когато излекува и последния.

— И тогава ти я спаси? — попита Мейри.

Лийша кимна.

— Даде ми лека точно преди да започне кашлицата. Наистина, всичко, което направих, беше да го сваря. Държах я, докато не спря да кашля и тогава ни откриха останалите.

— Да не си я пипала? — Бриана направи физиономия. — Бас държа, че е смърдяла на вкиснало мляко и плевели.

— Създателю! — извика Лийша. — Днес Бруна спаси дузина животи, а всичко, което правите вие, е да се подигравате!

— Майко мила — скастри я Бриана с насмешка, — Лийша спасява старицата и изведнъж циците ѝ надраснаха корсета.

Лийша се намръщи. От своите приятелки тя се развиваше последна и гърдите ѝ, или липсата им, ѝ бяха болезнена тема.

— Преди и ти говореше същите неща за нея, Лийш — каза Сайра.

— Е да, ама вече не ги говоря — отвърна Лийша. — Може и да е зла старица, но заслужава по-добро отношение.

Точно тогава послушник Джона отиде при тях. Беше на седемнадесет, но прекалено дребен и слаб, за да върти брадва или да дърпа трион. Джона прекарваше по-голямата част от дните си в записване и четене на писмата на неграмотните от селото, а те бяха почти всички. Лийша, едно от малкото деца, които можеха да четат, често се отбиваше при него, за да вземе книги назаем от колекцията на пастир Майкъл.

— Нося съобщение от Бруна — каза той на Лийша. — Тя би искала...

Думите му спряха, защото една ръка го дръпна назад. Джона беше с две години по-голям, но Гаред го завъртя като хартиена кукла,

като хвана робата му и го дръпна толкова близо, че носовете им се допряха.

— Вече съм те предупреждавал за приказките с тея дет' не са ти обещани — изръмжа Гаред.

— Не си приказвах! — възрази Джона, докато краката му заритаха на два сантиметра от земята. — Аз просто...!

— Гаред — викна Лийша. — Веднага го остави на земята!

Гаред погледна към Лийша, после отново към Джона. Очите му се стрелнаха към приятелите му и след това пак към нея. Пусна го и Джона се срина на земята. Бързо се изправи на крака и избяга. Бриана и Сайра се разкискаха, но Лийша ги накара да млъкнат с един поглед, преди да се върне към Гаред.

— Какво по ядроните ти става? — попита Лийша.

Гаред сведе очи.

— Съжалявам — каза той. — Просто такавата... Ами, дума не съм ти казал цял ден и явно съм се ядосал, кат' те видях да му говориш.

— О, Гаред — Лийша докосна бузата му, — не е нужно да ревнуваш. За мен няма друг освен теб.

— Наистина ли? — попита Гаред.

— Ще се извиниш ли на Джона? — попита Лийша.

— Да — обеща Гаред.

— Тогава, да, наистина — отвърна Лийша. — Сега се върни обратно на масата. След малко ще дойда при теб.

Тя го целуна, Гаред се ухили широко и отпраши.

— Това ми изглежда, като да дресиращ мечка — замисли се Бриана.

— Мечка, която току-що е станала от трънлив храст — каза Сайра.

— Оставете го на мира — отвърна Лийша. — Гаред не иска никому да стори зло. Просто е по-силен отколкото е добре за него, пък и е малко...

— Задръстен? — предложи Бриана.

— Бавен? — помогна Сайра.

— Глупав? — подсказа Мейри.

Лийша замахна към тях и всичките се разсмяха.

Гаред дойде заедно със Стийв да поседне при семейството на Лийша и покровителствено се настани до приятелката си. Тя копнееше да усети ръцете му върху себе си, но макар че бяха обещани един на друг, не беше прилично, докато тя не навършеше достатъчно години и годежът им не бе официализиран от пастира. Дори и тогава невинните допири и целувки чертаеха границата на позволеното до настъпването на първата им брачна нощ.

И все пак Лийша даваше на Гаред да я целува, когато оставаха сами, но не стигаше по-далеч, независимо какво казваше Бриана. Искаше да спази традицията, така че първата им брачна нощ да бъде нещо специално, което ще запомнят завинаги.

Но, разбира се, и случаят с Клариса, която обичаше танците и задявките, трябваше да се има предвид. Тя научи Лийша и приятелките ѝ да танцуват рил и вплиташе цветя в косите им. Като едно изключително красиво момиче, Клариса имаше достатъчно ухажори, от които да си избира.

Синът ѝ обаче вече ставаше на три, а нито един мъж в Хралупата на дърваря не искаше да го припознае за свой. Поради това всички смятаха, че бащата е женен мъж, а през месеците, в които коремът ѝ наедряваше, ни една проповед на пастир Майкъл не мина без той да ѝ напомни как именно грехове като нейния дават сила на Напастта, изпратена от Създателя.

— Демоните отвън са ехо на демоните отвътре — казваше той.

Много хора обичаха Клариса, но след случилото се селото бързо се отрече от нея. Жените я отбягваха и си шушукаха зад гърба ѝ, а мъжете отказваха да срещат погледа ѝ, когато съпругите им бяха наоколо, и правеха нецензурни коментари, когато не бяха край тях.

Скоро след като спря да кърми момчето си, Клариса замина. Тръгна заедно с един вестоносец, който отиваше към Крепостта Райзън, и никога повече не се върна. Тя липсваше на Лийша.

— Чудя се какво ли е искала Бруна, когато е изпратила Джона — каза Лийша.

— Мразя го тоя дребен изтърсак — изръмжа Гаред. — Всеки път кат' те погледне и знам, че си те представя като своя съпруга.

— Какво те интересува — попита Лийша, — след като всичко това е във въображението му?

— Няма да те дяля, ако ще да е и в мечтите на другите мъже — каза Гаред и сложи гигантската си ръка върху нейната под масата. Лийша въздъхна и се облегна на него. Бруна можеше да почака.

В този момент Смит се изправи на омекнали от бирата крака и удари глинената си халба в масата.

— Хора! Моля за вашето внимание!

Жена му, Стефни, му помогна да се изправи на пейката, като подкрепяше олюляващото му се тяло. Тълпата утихна и Смит прочисти гърлото си. Може и да мразеше да дава заповеди, но произнасянето на речи със сигурност му допаднаше.

— Най-лошите времена разкриват най-доброто в нас — започна той. — Но тъкмо в тези времена показваме на Създателя своя характер. Показваме, че сме се поправили и че сме достойни да ни изпрати Избавителя, който ще спре Напастта. Показваме, че нощното зло не може да отнеме семейното ни задружие.

— Защото точно това е Хралупата на дърваря — продължи Смит, — едно семейство. О, да, караме се и се бием, и си играем на наши и ваши, но когато дойдат ядроните, виждаме тези семейни връзки като нишките на тъкачен стан, които връзват всички ни заедно. Каквито и да са различията ни, никой не е бил изоставен заради тях.

— Четири къщи загубиха защитите си тази нощ — каза Смит на тълпата, — и предадоха двадесетима на несъществуващата милост на ядроните. Но заради героизма, проявен в онази враждебна нощ, само седмина ни бяха отнети.

— Никълс! — изкрещя Смит и посочи към мъж с жълтеникавочервена коса, който седеше срещу него. — Влезе в горяща къща, за да измъкне майка си!

— Джоу! — посочи той към друг мъж, който подскочи при вика. — Преди по-малко от два дена той и Дав стояха пред мен и се караха така, че накрая се стигна и до юмруци. Но миналата нощ Джоу удари дървесен демон, *дървесен демон!*, с брадвата си, за да го забави, докато Дав и семейството му дотичат до неговите защити!

Смит скочи върху масата, въодушевлението му дарило пияното му тяло с пъргавина. Закрачи по дължината ѝ и завика по име различни хора, след което разказваше за подвизите им от миналата нощ.

— Намерихме герои и през деня — продължи той. — Гаред и Стийв! — каза той, сочейки. — Оставиха собствената си къща да гори,

за да гасят онези, които имаха по-голям шанс! Благодарение на тях и на някои други хора само осем къщи изгоряха, макар че с основание очаквахме да изгори цялото село!

Смит се обърна и изведнъж погледът му се спря точно на Лийша. Ръката му се издигна и насоченият към нея пръст я зашемети като юмрук.

— Лийша! — извика той. — Едва на тринайсет години, а спаси живота на билкарката Бруна!

— Във всеки един от Хралупата на дърваря бие сърце на герой! — каза Смит и с тържествен жест посочи всички наоколо. — Ядроните ни изпробват, а трагедиите ни каляват, но също като мливарийската стомана, Хралупата на дърваря няма да се пречупи!

Тълпата изрева одобрително. Тези, които бяха изгубили любим човек, викаха най-силно, а бузите им бяха мокри от сълзи.

Смит застана в центъра на врявата и се напои с всеобщата сила. След малко той докосна длани една в друга и селяните замлъкнаха.

— Пастир Майкъл — каза той и посочи към човека, — е отворил Свещения дом за ранените, и Стефни и Дарси решиха да останат там през нощта като доброволци, за да се грижат за тях. Майкъл предлага защитите на Създателя и на тези, които нямат къде да отидат.

Смит вдигна юмрук.

— Но не би трябвало герои да полагат глави на твърдите църковни пейки! Не и докато са сред семейството си. Моята кръчма спокойно може да побере десетима, че и повече, ако се наложи. Кой друг ще сподели защитите и леглата си с герои?

Отново всички изкрещяха, този път по-силно и Смит се ухили широко. И пак докосна длани.

— Създателят се усмихва на всички ви — каза той, — но вече става късно. Ще назнача...

Илона се изправи. Тя също беше пийнала няколко халби и думите ѝ бяха заваляни.

— Ърни и аз ще приберем Гаред и Стийв — каза тя и при тези думи Ърни я прониза с поглед. — И'аме достатъчно място и тъй като Гаред и Лийша са обещани, те са ни, дето се вика, рода.

— Много щедро от твоя страна, Илона — каза Смит, без да може да скрие изненадата си. Илона рядко показваше щедрост, а дори тогава имаше скрита изгода.

— Сигурна ли си, че това е редно? — попита Стефни силно и с това накара всички да обърнат поглед към нея. Когато не работеше в кръчмата на съпруга си, Стефни или беше доброволец в Свещения дом, или изучаваше Канона. Мразеше Илона — точка в нейна полза в главата на Лийша — но тя беше и първата, която се обърна срещу Клариса, когато състоянието ѝ стана очевидно.

— Две обещани деца да живеят под един покрив? — попита Стефни, но очите ѝ се стрелкаха към Стийв, а не към Гаред. — Кой знае какви нередности могат да настъпят? Може би ще е най-добре за вас да приемете други и да оставите Гаред и Стийв да нощуват в кръчмата.

Илона присви очи.

— Мисля, че трима родители са достатъчни, за да наглеждат две деца, Стефни — каза тя студено. Тя се обърна към Гаред и стисна широките му рамене. — Моят бъдещ доведен син днес свърши работа за петима — каза тя. — А Стийв — тя се пресегна и пиански бодна широките гърди на мъжа — свърши работа за десетима.

Въртна се обратно към Лийша, но леко залитна. Стийв, който се смееше, я хвана през кръста, за да не падне. Ръката му беше огромна върху тънката ѝ талия.

— Дори моята — тя преглътна думата „безполезна“, но Лийша все пак я чу — дъщеря днес стори велики дела. Няма да позволя на моите герои да спят в нечий друг дом.

Стефни се намръщи, но останалите съселяни приеха въпроса за приключен и започнаха да предлагат домовете си на другите в нужда.

Илона отново се олюля и през смях падна в скута на Стийв.

— Можеш да спиш в стаята на Лийша — каза му тя. — Точно до моята е.

Тя понижи глас на онази последна част, но беше пиана и всички я чуха. Гаред се изчерви, Стийв се изсмя, а Ърни провеси нос. Лийша бе пронизана от съчувствие към баща си.

— Ще ми се ядроните да бяха взели нея миналата вечер — промърмори тя.

Баща ѝ погледна.

— Никога не говори така — каза той. — За никого.

Той задържа строгия си поглед върху Лийша, докато тя не кимна.

— А и без това — допълни тъжно той — най-вероятно щяха да си ни я върнат обратно.

За всекиго бе осигурен подслон и хората се готвеха да си тръгват, когато се разнесе шепот и тълпата се разтвори. През пролуката долуца Дъртата Бруна. Послушник Джона държеше едната ръка на жената, докато вървеше. Лийша веднага скочи и я хвана за другата.

— Бруна, ти не биваше да ставаш — смъмри я тя. — Трябваше да си почиваш!

— Това е по твоя вина, момиченце — каза рязко Бруна. — Има ги и тез дето са по-зле от мен, а аз трябва да взема билки от колибата ми, за да ги лекувам. Ако твоят телохранител — тя погледна злобно към Гаред и той се олюля назад от страх — беше оставил Джона да ти предаде съобщението ми, щях да те проводя със списък. Но сега вече е късно и ще трябва да ида с теб. Можем да останем между моите защити през нощта и да се върнем на сутринта.

— Защо мен? — попита Лийша.

— Защото нито едно от тъпоумните момичета в това село не може да чете! — изпищя Бруна. — Ще разбъркат етикетите на шишетата по-ужасно и от оная крава Дарси!

— Джона може да чете — каза Лийша.

— Аз предложих да дойда — започна помощникът, но Бруна го фрасна по крака с тоягата си и той прекъсна думите си с едно изскимтяване.

— Билкарството е женска работа, момиченце — каза Бруна. — Благочестивите мъже са там само за да се молят, докато ние вършим работата.

— Аз... — започна Лийша и погледна назад към родителите си, за да я отърват.

— Мисля, че е чудесна идея — каза Илона, след като най-накрая се измъкна от скута на Стийв. — Прекарай нощта у Бруна.

Тя тикна момичето напред.

— Дъщеря ми ще се радва да помогне — каза тя с широка усмивка.

— Може би и Гаред да отиде с тях, а? — предложи Стийв и срита сина си.

— Ще ви трябва един здрав гръб, който да ви пренесе билките и отварите на сутринта — съгласи се Илона и дръпна нагоре Гаред.

Старата билкарка я изгледа злобно, после Стийв, но накрая кимна.

Ходенето до колибата на Бруна беше бавно, тъй като старицата наложи темпото с тътренето си. Стигнаха до къщичката ѝ точно преди залез.

— Момче, провери защитите — каза Бруна на Гаред. Докато той изпълняваше заръката, Лийша я заведе вътре, сложи я да седне в стол с възглавнички и я зави с юрган. Бруна дишаше тежко и Лийша се уплаши, че всеки момент може отново да се разкашля. Напълни котлето, сложи дърва и прахан в огнището, и затърси с поглед из стаята кремък и стомана.

— Кутията на полицата — каза Бруна и Лийша забеляза малката дървена кутийка. Отвори я, но вътре нямаше нито кремък, нито стомана, само къси дървени клечки с някаква глина по краищата. Взе две и се опита да ги потрие една в друга.

— Не така бе, момиче! — сръза я Бруна. — Никога ли не си виждала огнена клечка?

Лийша поклати глава.

— Татко държи някакви в работилницата си, където смесва химикали — отвърна Лийша, — но на мен не ми е позволено да ходя там.

Старата билкарка въздъхна тежко и махна на момичето да дойде при нея. Взе една от клечките и я притисна към сбръчкания, сух нокът на палеца си. Дръпна палеца си рязко и краят на клечката се подпали. Очите на Лийша изпъкнаха.

— Момиче, билкарството е много повече от събиране на растения — каза Бруна и преди да изгасне огнената клечка, докосна с пламъка ѝ една свещ. С нея запали лампа, а свещта подаде на Лийша. Изнесе напред лампата и с мъждукащата ѝ светлина освети прашна лавица, осеяна с книги.

— Мило слънце! — възкликна Лийша. — Имаш повече книги от пастир Майкъл.

— Това не са малоумни истории, цензурирани от благочестивите мъже, момиченце. Билкарите са пазители на част от знанието на стария

свят, още от преди Завръщането, когато демоните изгорили великите библиотеки.

— Наука? — попита Лийша. — Това не беше ли високомерието, което ни е навлякло Напастта?

— Това са приказките на Майкъл — отвърна Бруна. — Ако знаех, че това момче ще израсне такъв надут задник, щях да го оставя между краката на майка му. С наука, не само с магия, успяхме да прогоним ядроните първия път. Преданията разказват за велики билкарки, които лекували смъртоносни рани. С помощта на билки и минерали правели огън и отрови, с които избивали десетки демони.

Лийша се канеше да зададе нов въпрос, когато Гаред се върна. Бруна ѝ махна към огнището и Лийша запали огъня, като сложи котлето над него. Скоро водата кипна, Бруна посегна в един от многото джобове на робата си и сложи в своята чаша от специалната смес, а в тези на Лийша и Гаред — чай. Ръцете ѝ бяха бързи, но Лийша все пак забеляза как старата жена пуска нещо допълнително в чашата на Гаред.

Наля водата и всички засърбаха в неудобно мълчание. Гаред набързо изпи своя и скоро започна да потрива лицето си. Миг по-късно се килна настрана и заспа.

— Ти сложи нещо в чая му — обвини я Лийша.

Старата жена се изкикоти.

— Смола от тъпчиплевел и прашец от небесниче — каза тя. — Всяко от тях с много приложения поотделно, но заедно само щипка може да приспи бик.

— Но защо? — попита Лийша.

Бруна се усмихна, но гледката беше зловеща.

— Наречи го наглеждане — каза тя. — Обещани или не, не можеш да имаш доверие на едно момче на петнайсет лета с младо момиче наоколо през нощта.

— Тогава защо го остави да дойде? — попита Лийша.

Бруна поклати глава.

— Казах на баща ти да не се жени за тази вещица, но тя си поклати вимето пред него и го омая — въздъхна тя. — Както се бяха напили, Стийв и майка ти ще го направят, независимо кой е в къщата — каза тя. — Но това не значи, че Гаред трябва да ги чуе. Момчетата на неговата възраст и без това са достатъчно проклети.

Лийша се ококори.

— Майка ми никога не би...!

— Внимавай да не довършиш това изречение, момиче — срязва я Бруна. — Създателят ненавижда лъжците.

Лийша изпусна въздуха. Знаеше каква е Илона.

— Гаред обаче не е такъв — каза тя.

Бруна изсумтя.

— Ти бабувай на цяло село и после ми говори.

— Това нямаше да има никакво значение, ако вече бях разцъфтяла — каза Лийша. — Тогава аз и Гаред щяхме да сме женени и щях да правя за него всичко, което една съпруга би трябвало да прави!

— Нямах търпение, а? — каза Бруна, ухилена страховито. — То не е неприятна работа, признавам. Мъжете имат повече предназначения от това да размахват секири и да носят тежки неща.

— Защо се бави толкова? — попита Лийша. — Сайра и Мейри почервениха чаршафите си на дванайстото си лято, а това за мен е тринайсто! Какво не ми е наред?

— Нищо — каза Бруна. — Всяко момиче прокървява, когато си й дойде времето. Може да чакаш още година, че и повече.

— Година! — възкликна Лийша.

— Не бързай толкова да си загърбиш детството, момиче — каза Бруна. — Когато го изгубиш, ще разбереш, че ти липсва. Светът е много повече от това да лежиш под мъж и да му раждаш бебетата.

— Но какво друго би могло да се сравни с това? — попита Лийша.

Бруна посочи към лавицата.

— Избери си книга — каза тя. — Която и да е. Донеси я тук и ще ти покажа какво друго може да ти предложи светът.

ПЕТА ГЛАВА
ПРЕТЪПКАН ДОМ
319 СЗ

Лийша се сепна от сън, когато старият петел на Бруна извести с кукуригането си утрото. Тя потри лице и усети отпечатъка на книгата върху бузата си. Гаред и Бруна все още спяха непробудно. Билкарката се унесе доста рано, но въпреки собствената си умора, Лийша продължи да чете до късно през нощта. Преди си мислеше, че билкарството е само наместване на кости и израждане на бебета. Но то беше много повече. Билкарите изучаваха целият природен свят, като търсеха начини да комбинират многобройните дарове на Създателя в полза на Неговите деца.

Лийша взе панделката, която държеше косата ѝ назад, положи я върху страницата и затвори книгата точно толкова почтително, колкото ако затваряше Канона. Изправи се и се изтегна, сложи нови дърва в огъня и разбърка въглените докато получи пламък. Сложи котлето отгоре и отиде да разтърси Гаред.

— Събуди се, поспаланко — каза тя с тих глас. Гаред само изръмжа. Каквото и да му беше дала Бруна, със сигурност беше силно. Тя го разтресе още по-здроаво и той замахна към нея, все още със затворени очи.

— Ставай или няма да има закуска за теб — каза през смях Лийша и го ритна. Гаред изръмжа отново и клепачите му се открянаха. Когато Лийша замахна с крак за втори път, той се пресегна, хвана я за крака и я дръпна върху себе си, а тя само леко изскимтя.

Той се претърколи върху нея, ограда я със здравите си ръце и Лийша се разкиска от целувките му.

— Стига де — каза тя, докато го удряше на игра, — ще събудиш Бруна.

— И какво ако го направя? — попита Гаред. — Старицата е на сто години и е сляпа като къртица.

— Старицата все още се радва на остър слух — каза Бруна и отвори едно от млечнобелите си очи. Гаред изпищя и буквално изхвърча назад, колкото далеч от Лийша, толкова и от Бруна.

— В моя дом ще си държиш ръцете прилично, момченце, иначе ще ти забъркам такава отвара, че мъжествеността ти ще клюмне за цяла година — каза Бруна. Лийша видя как цветът се дръпна от лицето на Гаред и прехапа устна, за да не се разсмее. Поради някаква причина тя вече не се плашеше от Бруна, но с голяма наслада гледаше как старицата всява страх у всички останали.

— Разбрахме ли се? — попита Бруна.

— Да, г'спожо — изстреля Гаред.

— Добре тогава — отвърна Бруна. — Сега си поразкърши туловището и нацепи дърва за огнището.

Гаред излетя през вратата още преди тя да довърши. Лийша се разсмя, когато вратата се тръшна.

— Хареса ти това, а? — попита Бруна.

— Никога не съм виждала някой да юрка Гаред така — каза Лийша.

— Приблужи се, да те видя по-добре — каза Бруна. Лийша пристъпи напред и Бруна продължи.

— Да си лечител на селото не означава, че само отвари знаеш да бъркаш. Една силна доза страх ще му дойде добре на най-едротото момче в околността. Може би ще го накара друг път да премисли, преди да нарани някого.

— Гаред никога не би наранил никого — каза Лийша.

— Както кажеш — отвърна Бруна, но въобще не звучеше убедена.

— Наистина ли можеше да направиш отвара, която да го лиши от мъжествеността му? — попита Лийша.

Бруна се изкикоти бурно.

— Не и за цяла година — каза тя. — Е, не и с една доза. Но за няколко дена, може би седмица? Точно толкова лесно, колкото му дозирах чая.

Физиономията на Лийша доби замислен вид.

— Какво има, момиче? — попита Бруна. — Да не би да се съмняваш, че твоето момче ще те остави недокосната до сватбата?

— Мислех по-скоро за Стийв — отвърна Лийша.

Бруна кимна.

— И би трябвало — посъветва я тя. — Но внимавай. Майка ти е вряла и кипяла в тия работи. На младини често идваше при мен за онези билкарски хитринки, от които спира да ти идва, защото не искаше да зачене докато си живее живота. Тогава още не я бях разбрала що за човек е и трябва да призная, че я научих на повече отколкото трябваше.

— Мама не е била девствена, когато татко я е пренесъл през защитите? — попита изумена Лийша.

Бруна изсумтя.

— Половината град се потъркаля с нея, преди Стийв да разкара всички останали.

На Лийша ѝ падна ченето.

— Мама порица Клариса, когато тя забременя! — каза тя.

Бруна се изплю на пода.

— Всички се обърнаха срещу онова клето момиче. Лицемери, всичките! Смит говори за семейство, ама не си мръдна пръста, когато жена му поведе селяните срещу онова момиче като стадо огнени демони. Половината от тези жени, които сочеха към нея и крещяха „Грях!“, бяха виновни за същото нещо, но имаха или късмета да се омъжат бързо, или хитростта да вземат предпазни мерки.

— Предпазни мерки? — попита Лийша.

Бруна поклати глава.

— Илона така отчаяно иска внук, че те е държала в неведение за всичко, а? — попита тя. — Каж ми, момиче, как се правят бебета?

Лийша се изчерви.

— Мъжът, имам предвид съпругът ти... Той...

— Изплюй го бе, момиче — сопна се Бруна. — Прекалено стара съм, за да чакам червенината да слезе от лицето ти.

— Той хвърля семето си в теб — каза Лийша, а лицето ѝ стана още по-червено отпреди.

Бруна се изкиска.

— Можеш да лекуваш рани и демонски изгаряния, но се изчервяваш като стане дума за това, как се създава живот?

Лийша отвори уста за да отговори, но Бруна я сряза.

— Накарай момчето си да хвърли семето си на корема ти и можеш да си лежиш с него колкото ти душа иска — каза Бруна. — Но

не можеш да се довериш на момчетата, че ще се дръпнат навреме, както научи Клариса. По-умните идват при мен за чай.

— Чай? — попита Лийша, като се опираше на всяка дума.

— Листа от пом, прецедени в точната доза с още няколко билки, правят чай, от който семето на мъжа не може да покълне.

— Но пастир Майкъл казва... — започна Лийша.

— Спести ми рецитацията на Канона — прекъсна я Бруна. — Това е една книга, писана от мъже, без мисъл за положението, в което се намират жените.

Устата на Лийша се затвори с тракване.

— Майка ти ме посещаваше често — продължи Бруна, — задаваше въпроси, помагаше ми с работата покрай колибата, стриваше билки вместо мен. Мислех да я взема за чирачка, но всичко, което тя искаше, беше тайната на чая. Веднъж ѝ казах как се прави, тя си тръгна и повече не се върна.

— Тя си е точно такава — каза Лийша.

— Чаят от помови листа е достатъчно безопасен в малки дози — каза Бруна, — но Стийв е похотлив и майка ти изпи прекалено много. Двамата трябва да са се праскали поне хиляди пъти, преди бизнесът на баща ти да процъфти и кесията му да хване околото на Илона. До тогава утробата ѝ вече беше изстъргана до сухо.

Лийша я погледна любопитно.

— След като се омъжи за баща ти, в продължение на две години Илона безуспешно се опитваше да зачене — каза Бруна. — Стийв се ожени за някакво младо момиче и я забремени за една нощ, което само докара майка ти до още по-тежко отчаяние. Накрая се върна при мен, за да ме моли за помощ.

Лийша се приведе по-близо до старицата, осъзнавайки, че появата ѝ на този свят бе пряко следствие от това, което щеше да чуе от нея след малко.

— Чаят от помови листа трябва да се приема в малки дози — повтори Бруна — и е добре веднъж в месеца да го прекъсваш, за да ти дойде. Ако не направиш това, рискуваш да останеш безплодна. Предупредих Илона, но тя робуваше на слабините си и не ме послуша. Месеци наред ѝ давах билки и следях цикъла ѝ, давах ѝ билки, които да слага в храната на мъжа си. Най-накрая зачена.

— Мен — каза Лийша. — Заченала е мен!

Бруна кимна.

— Страхувах се за теб, момиче. Утробата на майка ти беше слаба и двете знаехме, че няма да има друга възможност. Идваше при мен всеки ден, за да ме моли да проверявам дали синът ѝ е добре.

— Син? — попита Лийша.

— Предупредих я, че може да не е момче — каза Бруна, — но Илона беше непреклонна. „Създателят не може да е толкова жесток“, казваше тя, като забравяше, че същият този Създател е направил ядроните.

— Значи аз съм просто една жестока шега от страна на Създателя? — попита Лийша.

Бруна хвана брадичката на Лийша с костеливите си пръсти и я издърпа по-близо. Лийша виждаше дългите бели косми като котешки мустаци над набръчканите устни на старицата, докато тя ѝ говореше.

— Ние сме това, което изберем да бъдем, момиче — каза тя. — Оставиш ли на другите да определят колко струваш, загубена си, защото хората не ги искат онези, дето струват повече от тях самите. Илона няма кой друг освен себе си да вини за лошите си решения, но тя е прекалено суетна, за да си го признае. По ѝ е лесно да си го изкара на теб и на горкия Ърни.

— Ще ми се да я бяха разобличили и изгонили от селото — каза Лийша.

— Ще предадеш пола си за отмъщение?

— Не разбирам — каза Лийша.

— Няма нищо срамно едно момиче да иска мъж между краката си, Лийша — каза Бруна. — Една билкарка не може да съди хората, че правят това, което природата им е отредила да правят, когато са млади и свободни. Но тези, които престъпват клетвите си, не ги търпя. Вречеш ли се на някого, по-добре си дръж на думата, момиче.

Лийша кимна.

Точно в този момент Гаред се върна.

— Дарси е дошла да те придружи обратно до селото — каза той на Бруна.

— Мога да се закълна, че изритах тази малоумна свиня — промърмори Бруна.

— Съветът на селото се събра вчера и ми върна задълженията — рече Дарси, като се набута в колибата. На височина не беше чак

колкото Гаред, но не беше и много по-ниска, а колкото до килограмите — водеше го със значителна преднина. — Вината си е твоя. Никой друг не ще да се захване с тая работа.

— Не могат да направят това! — излая Бруна.

— Могат и още как — отвърна Дарси. — Тая работа на мен ми харесва не повече, отколкото на теб, но ти всеки момент можеш да се споминеш, а градът се нуждае от някой, който да се грижи за болните.

— Надживявала съм и по-здрави от теб — насмешливо каза Бруна. — Сама ще си избира на кого да преподавам.

— Е, аз ще остана, докато го измислиш — каза Дарси, като хвърли поглед към Лийша и оголи зъби.

— Тогава не стой със скръстени ръце и сложи овесената каша да ври — отвърна Бруна. — Гаред има още да расте и трябва добре да се храни.

Дарси се намръщи, но въпреки всичко запретна ръкави и се отправи към врящото котле.

— Със Смит ще имаме да си кажем две приказки, когато пристигна в селото — изсумтя Бруна.

— Наистина ли Дарси е толкова неумела? — попита Лийша.

Воднистите очи на Бруна се обърнаха към Гаред.

— Момче, знам, че си по-як от бик, но май са ти останали още няколко връзки дърва за цепене в задния двор.

Гаред не се нуждаеше от втора покана. На мига изхвърча от вратата и всички го чуха как вкарва брадвата в употреба.

— Дарси е достатъчно оправна за работата в колибата — призна Бруна. — Цепи дърва почти толкова бързо, колкото твоето момче, и прави добра овесена каша. Но тези месести ръце са прекалено несръчни за да лекуват, пък и билкарството много не я влече. Би могла да стане сносна акушерка — всеки идиот може да издърпа бебе от майка му — а в наместването на кости няма кой да я надмине, но по-фината работа не ѝ е по силите. Плача при мисълта, че селото може да се озове с билкарка като нея.

— Каква ли съпруга ще станеш на Гаред, като една проста вечеря не можеш да направиш — извика Илона.

Лийша се намръщи. Доколкото си спомняше, майка ѝ не беше готвила ядене ни веднъж в живота си. Лийша не беше спала както трябва дни наред, но пази Създателю, майка ѝ да си вдигне пръста, за да помогне.

Цял ден Лийша, заедно с Бруна и Дарси, се беше грижила за болните. Тя учеше бързо, поради което Бруна я даваше за пример на Дарси. Дарси обаче хич не се трогваше.

Лийша знаеше, че Бруна я иска нея за своя чирачка. Старата жена не настояваше, но и не скри намеренията си. Но момичето трябваше да мисли и за хартиената работилница на баща си. Вършеше неща в семейния дюкян — голямо помещение, свързано с къщата им — още от малка, като пишеше писма вместо селяните и правеше листове. Ърни ѝ беше казал, че има талант за това. Подвързваше по-ловко от него и обичаше да добавя венчелистчета от цветя в хартията. За този продукт дамите от Лактън и Райзън плащаха повече, отколкото съпрузите им за обикновените листове.

Ърни се надяваше, че когато се пенсионира, Лийша ще подкара работилницата, а Гаред ще се заеме с хартиената каша и ще върши тежката работа. Но на Лийша майсторенето на хартия не ѝ беше по душа. Правеше го най-вече за да стои при баща си, далеч от жилещия език на майка си.

Илона харесваше парите от семейното производство, но мразеше работилницата от все сърце, оплакваше се от миризмата на лугата в казаните за дървесна каша и от шума на мелницата. Работилницата беше като убежище от нея, от което Лийша и Ърни често се възползваха; беше място за забавления, каквото самата къща не би могла да бъде.

Гръмкият смях на Стийв накара Лийша да вдигна поглед от зеленчуците, които режеше за яхнията. Стийв беше във всекидневната, седеше на стола на баща ѝ и пиеше от бирата му. Илона бе приседнала на ръкохватката отстрани, смееше се, приведена към него, а ръката ѝ стоеше на рамото му.

На Лийша ѝ се прищя да е огнен демон, за да може да ги наплюе с пламъци. Досега не беше изпитвала радост от това, че е принудена да живее под един покрив с Илона, но в този момент единственото нещо в главата ѝ бяха историите на Бруна. Майка ѝ не обичаше баща ѝ и вероятно никога не бе го обичала. Според нея дъщеря ѝ бе жестока

шега от страна на Създателя. И не е била девствена, когато Ърни я е пренесъл през защитите.

Кой знае защо, последното я наскърбяваше най-силно. Бруна каза, че не е грешно една жена да изпитва удоволствие от мъж, но въпреки това лицемерието на майка ѝ я огорчи. Илона бе помогнала да изгонят Клариса от селото, за да прикрие собственото си неблагоприятно положение.

— Аз няма да бъда като теб — закле се Лийша. Тя щеше да пристъпи към сватбения си обред така, както Създателят бе отредил, и да стане жена в истинско брачно ложе.

Илона изписка заради нещо, което Стийв каза, и Лийша започна да си пее, за да ги заглуши. Гласът ѝ беше плътен и ясен. Пастир Майкъл постоянно я молеше да пее на службите.

— Лийша! — излая майка ѝ секунда по-късно. — Какво си се разкудкудякала! Думата не можем да си чуем от тебе!

— Не звучи като да обсъждате много дълбоки теми — промърмори Лийша.

— Какво каза? — кресна Илона.

— Нищо! — провикна се в отговор Лийша с най-невинния си гласец.

Вечеряха след залез и Лийша с гордост наблюдаваше как Гаред излъсква до блясък третата си паница яхния със залък от хляба, който тя беше омесила.

— Не е голяма готвачка, Гаред — извини се Илона, — но яденето ѝ засища, ако си запушиш носа.

Стийв, който в същото време жадно поглъщаше бирата си, я изкара с едно изсумтяване през носа си. Гаред се изсмя на баща си, а Илона грабна салфетката от скута на Ърни, за да подсуши лицето на Стийв. Лийша погледна към баща си за подкрепа, но той бе забил очи в паницата си. Не беше проронил ни дума, откакто се прибра от работилницата.

Всичко това ѝ дойде в повече. Прибра масата и се оттегли в стаята си, но и там не намери убежище. Забрави, че майка ѝ бе дала стаята ѝ на Стийв, докато живее със сина си у тях — престой, чийто край не се виждаше. Огромният дървар беше оставил кални следи по безупречно чистия ѝ под и беше хвърлил мръсните си ботуши върху любимата ѝ книга, която лежеше до леглото ѝ.

Тя изкрещя и изтича при съкровището си, но корицата беше безнадеждно окаляна. Чаршафите ѝ от мека райзънска вълна бяха изцапани със Създателят знае какво и смърдяха на отвратителната смес от мускусна пот и скъпия ангиерски парфюм, от който майка ѝ обичаше да си слага.

На Лийша ѝ се догади. Стисна здраво скъпоценната си книга и избяга в работилницата на баща си, където през сълзи положи напразни усилия да почисти петната по корицата. Там я намери Гаред.

— 'Начи ето къде избяга — каза той и застана така, че да я огради със здравите си ръце.

Лийша се отдръпна, бършеше сълзите си и се опитваше да се успокои.

— Нуждая се от минутка само — каза тя.

Гаред я хвана за ръката.

— Това зарад' шегата на майка ти ли е? — попита той.

Лийша поклати глава и се опита отново да се обърне, но Гаред бързо я хвана.

— Смях се само на баща ми — каза той. — Твоята яхния беше страхотна.

— Наистина ли? — подсмръкна Лийша.

— Наистина — увери я той, придърпа я към себе си и я целуна страстно. — Можем да изхраним цяла армия синове с такива манджи — прошепна той. Лийша се разкикоти.

— Може да се окаже проблем да изкарам от себе си цяла армия малки Гаредчета — каза тя.

Той я прегърна по-силно и приближи устни до ухото ѝ.

— Точно сега единственото, което ме интересува, е да вкараш един в себе си — каза той.

Лийша изстена, но го отблъсна с нежен жест.

— Достатъчно скоро ще се оженим — каза тя.

— И вчера не ми е достатъчно скоро — отвърна Гаред, но я пусна да си върви.

Лийша лежеше, сгушена в одеяла пред камината във всекидневната. Стийв ползваше нейната стая, а Гаред спеше на походно легло в работилницата. На пода духаше и беше студено през

нощта, а вълненият килим беше груб и твърд за лежане. Копнееше за собственото си легло, но нищо по-малко от изгаряне не би могло да изтрие смрадта от греха на Стийв и майка ѝ.

Дори не разбираше защо Илона си правеше труда да се крие. Заниманията ѝ не бяха тайна за никого. Със същия успех можеше просто да премести Ърни във всекидневната и да вземе Стийв в леглото си.

Лийша нямаше търпение да напусне къщата заедно с Гаред.

Лежеше будна, слушаше как демоните изпробват защитите и си представяше как двамата с Гаред въртят работилницата за хартия, баща ѝ си гледа старините, а майка ѝ и Стийв за жалост са починали. Коремът ѝ е заоблен и пълен, тя се грижи за книгите, а Гаред се прибира разкършен и потен от мелницата. Целува я, докато дечурлигата им се надбягват из работилницата. Този образ я стопли, но тя си припомни думите на Бруна и се зачуди дали няма да ѝ липсва нещо, ако отдаде живота си на децата и хартията. Отново затвори очи и си се представи като билкарката на Хралупата на дърваря, как всички разчитат на нея да излекува болестите им, да изроди децата им и да изцери раните им. Тази картина беше наистина могъща, но в нея по-трудно се вписваха Гаред и децата. Билкарката трябваше да посещава болните, а Лийша хич не го виждаше Гаред да ѝ носи инструментите и билките, още по-малко пък да наглежда децата им, докато тя работи.

Бруна се беше справила, колкото и десетилетия да бяха минали оттогава — бе минала под венчило, бе отгледала деца и все пак бе успявала да се грижи за хората, но Лийша не проумяваше как е смогнала. Трябваше да пита старицата. Чу се щракване, Лийша вдигна поглед и видя Гаред да излиза на пръсти от работилницата. Тя се направи на заспала, остави го да се приближи и тогава рязко се извърна.

— Какво правиш тук? — прошепна тя. Гаред подскочи и покри уста, за да заглуши писъка си. Лийша трябваше да прехапе устната си, за да не се разсмее.

— Дойдох само да ползвам тоалетната — прошепна Гаред, като пристъпи напред и застана на колене до нея.

— В работилницата има тоалетна — напомни му Лийша.

— Тогава значи съм дошъл за целувка за лека нощ — каза той и се наведе с издадени устни.

— Получи три още когато си легна — каза Лийша и игриво му даде бърза целувка.

— Толкова ли е лошо, че искам още една? — попита Гаред.

— Предполагам, че не — отвърна Лийша и сложи ръце около раменете му. Малко по-късно се дочу скърцането на друга врата. Гаред замръзна и се заоглежда за скривалище. Лийша му посочи един от столовете. Гаред беше прекалено едър, за да се скрие изцяло, но в светлината на мъждукащите оранжеви припламвания на огнището, това можеше да се окаже достатъчно. Миг по-късно се появи блед светлик и разби тази надежда. Лийша едва успя да легне обратно на земята и да затвори очи, преди лъчите му да обходят стаята.

През притворените си клепащи, Лийша видя как майка ѝ оглежда всекидневната. Фенерът в ръката ѝ беше почти изцяло затулен и лъчите му хвърляха големи сенки, които даваха на Гаред възможност да остане скрит, стига тя да не се взираше прекалено внимателно.

Притесненията им се оказаха напразни. След като се увери, че Лийша спи, Илона влезе при Стийв и затвори вратата зад себе си.

Дълго време Лийша остана да гледа след нея. Това, че Илона изневеряваше, не беше велико откритие, но до този момент Лийша си беше позволявала лукса да се съмнява, че майка ѝ е готова с такова желание да захвърли брачния си обет.

Усети ръката на Гаред върху рамото си.

— Лийша, съжалявам — каза той.

Тя зарови лице в гърдите му и заплака. Той я прегърна силно, като заглуши риданията ѝ, люлеейки я напред-назад. Някъде в далечината изрева демон и на Лийша ѝ се прииска да крещи заедно с него. Задържа си езика зад зъбите в напразна надежда, че баща ѝ спи без да чува грухтенето на Илона, но тази вероятност изглеждаше малка, освен ако жена му не бе използвала върху него някоя от сънотворните отвари на Бруна.

— Ще те отведе от това — каза Гаред. — Няма да губим време в плановете и ще построим къщата ни преди церемонията, пък ако ще сам да сека и пренасям дънерите.

— О, Гаред — каза тя и го целуна. Той ѝ отвърна на прегръдката и я сложи отново да легне. Думкането от стаята на Стийв и врявата на демоните се изгубиха в бумтенето на кръвта в ушите ѝ. Ръцете на Гаред заскитаха свободно по тялото ѝ, а Лийша му позволи да я

докосва на места, които би трябвало да са достъпни само за един съпруг. Тя изпъшка и изви гръб от удоволствие, и Гаред се възползва от ситуацията, за да се намести между краката ѝ. Тя усети, че той се измъква от панталоните си, и знаеше какво прави. Знаеше, че трябва да го отблъсне, но в нея зееше огромна празнина, а Гаред сякаш беше единственият човек в света, който би могъл да я запълни. Тъкмо щеше да продължи, когато Лийша чу майка си да стене от удоволствие и замръзна. Беше ли по-добра от Илона, ако се откажеше от обета си толкова лесно? Беше се заклела, че ще прекоси защитите на брачната си къща девствена. Беше се заклела по никакъв начин да не бъде като Илона. Но ето сега как захвърляше всичко това, за да се чифтоса с едно момче само на метри от мястото, където майка ѝ блудстваше.

Тези, които престъпват клетвите си, не ги търпя, чу отново как Бруна ѝ казва и Лийша натисна силно назад гърдите на Гаред.

— Гаред, не, моля те — прошепна тя.

Гаред застина за един дълъг момент. Накрая се претърколи настрани и завърза панталона си.

— Съжалявам — тихо каза Лийша.

— Не, аз съжалявам — отвърна Гаред и я целуна по слепоочието.
— Мога да изчакам.

Лийша го прегърна силно, но Гаред се изправи за да си ходи. Тя искаше той да остане да спи до нея, но те вече насилваха късмета си до краен предел. Ако ги хванеха заедно, Илона щеше да я накаже жестоко, независимо от собствения си грях. Може би дори заради него.

Когато вратата на работилницата щракна на затваряне, Лийша се отпусна по гръб, изпълнена с топли мисли за Гаред. Колкото и да я нараняваше майка ѝ, тя щеше да го понесе, стига Гаред да бъде до нея.

Закуската протече неловко, звуците от дъвчене и гълтане гърмяха под пелената от мълчание, покрила масата. Изглежда, че всичко, което можеше да се каже, беше по-добре да си остане неказано. Лийша безмълвно прибра масата, докато Гаред и Стийв отидоха да си вземат брадвите.

— Днес ще бъдеш ли в работилницата? — попита Гаред, с което най-накрая разчупи мълчанието. Ърни вдигна поглед за пръв път тази сутрин, заинтересуван от отговора ѝ.

— Обещах на Бруна и днес да ѝ помагам с грижите за ранените — каза Лийша, но докато го изричаше, погледна извинително към баща си. Ърни кимна с разбиране и се усмихна безсилно.

— И това колко време ще продължава? — попита Илона.

Лийша сви рамене.

— Докато не се оправят, предполагам — каза тя.

— Прекарваш прекалено много време с тази стара вещица — отвърна Илона.

— По твое настояване — припомни ѝ Лийша.

Илона се намръщи.

— Не ми се прави на умна, момиче.

Гневът пламна в Лийша, но тя демонстрира най-пленителната си усмивка, докато загръщаше раменете си с наметалото.

— Не се притеснявай, майко — каза тя, — няма да пия прекалено много от чая ѝ.

Стийв изсумтя, а очите на Илона се ококориха, но Лийша изхвъркна навън преди тя да успее да се съвземе достатъчно, че да отговори.

Гаред извървя доста от пътя с нея, но двамата скоро стигнаха до мястото, където дърварите се събираха всяка сутрин. Приятелите на Гаред вече го чакаха.

— Аре бе, човек — промърмори Евин.

— Има си жена да му готви с'а — каза Флин. — Т'ва ще накара 'секи мъж да се застои.

— Ако въобще е спал — изгрухтя Рен. — Предполагам, че я е хванал да му прави това-онова покрай яденето и то баш под носа на баща ѝ.

— Рен ги чатка нещата, а, Гар? — попита Глин. — Снощи да не си си намерил нова калъфка за брадвата?

Лийша се наежи и понечи да им отговори, но Гаред сложи ръка на рамото ѝ.

— Не им обръщай внимание — каза той. — Само те дразнят.

— Можеше да защитиш честта ми — каза Лийша. Създателят знаеше, че момчета бяха готови да се сбият по всеки друг повод.

— О, няма да им се размине — обеща Гаред. — Просто не ща така пред тебе. По ми се ще да ме мислиш за кротък.

— Ти си кротък — каза Лийша и се изправи на пръсти, за да целуне бузата му. Момчетата се раздюдюкаха, а Лийша им се изплези на тръгване.

— Глупаво момиче — измънка Бруна, когато Лийша ѝ сподели какво е казала на Илона. — Само идиот би си разкрил картите още в началото на играта.

— Това не е игра, а моят живот! — каза Лийша.

Бруна я сграбчи за бузите и ги стисна толкова силно, че устните на Лийша се разделиха.

— Още по-добра причина да покажеш малко разум — изръмжа тя, гневно впила в нея млечните си очи.

Лийша почувства как я обземат парещите пламъци на гнева. Коя беше тази жена, че да ѝ говори така? Бруна сякаш намираше за какво да презира всеки един от селото, като сграбчваше, удряше и заплашваше когото си поиска. Беше ли всъщност по-добра от Илона? Наистина ли мислеше за доброто на Лийша, когато ѝ разказа всички онези ужасни неща за майка ѝ, или я манипулираше, за да стане нейна чирачка, точно както Илона я подтикваше да се омъжи рано за Гаред и да му роди деца? Сърцето на Лийша желаше и двете неща, но вече не издържаше да бъде притискана.

— Виж ти, кой се е върнал — понесе се глас от вратата, — детето чудо.

Лийша вдигна поглед и видя Дарси, която стоеше на вратата на Свещения дом с наръч дърва за огрев. Жената не направи никакво усилие да прикрие неприязънта си към Лийша и можеше да бъде също толкова страховита, колкото и Бруна, стига да поискаше. Лийша се беше опитала да я увери, че не представлява заплаха, но опитите за преговори сякаш само влошиха нещата. Дарси беше решила да не я харесва.

— Не вини Лийша, че е научила за два дни повече, отколкото ти за първата си година — срязва я Бруна, а Дарси тръшна дървата на земята и вдигна тежкия железен ръжен, за да разръчка огъня.

Лийша беше сигурна, че никога няма да се спогоди с Дарси, ако Бруна продължава да бърка с пръст в раната, но се зае да стрива билки за компреси. Неколцина от тези, които бяха получили изгаряния при

нападението, бяха развили кожни инфекции и се нуждаеха от постоянна грижа. Но имаше и по-зле. Бруна бе ставала на два пъти от сън през нощта, за да се бори за живота им, но засега билките и уменията ѝ не даваха резултат.

Старицата беше поела пълен контрол над Свещения дом, разпореждаше се с пастир Майкъл и с останалите като с мливарийски слуги. Държеше Лийша постоянно до себе си, като не спираше да ѝ говори с храчливия си дрезгав глас, да ѝ обяснява за естеството на раните и свойствата на билките, които използваше за да ги лекува. Лийша я гледеше как реже и шие плът и усети, че стомахът ѝ притръпва към тези неща.

Сутринта изтля в следобед и Лийша се принуди насила да накара Бруна да поспре и да хапне. Другите може и да не забелязваха напрежението в дишането на старата жена или треперенето на ръцете ѝ, но Лийша го виждаше.

— За днес — толкова! — каза тя накрая и взе хаванчето и чукалото от ръцете на билкарката. Бруна я прониза с поглед.

— Върви да си починеш — каза Лийша.

— Коя си ти бе, моме, да ми... — започна Бруна и посегна към тоягата си.

Лийша познаваше този жест и беше по-бърза: грабна тоягата и я насочи право към орловия нос на Бруна.

— Ще имаш нов пристъп, ако не си починеш — смъмри я тя. — Извеждам те навън и никакви възражения! Стефни и Дарси могат да поемат нещата за час.

— Съмнявам се — промърмори Бруна, но позволи на Лийша да ѝ помогне да се изправи и да я отведе навън.

Слънцето беше високо в небето, а тревата около Свещения дом беше тучна и зелена, с изключение на няколкото парчета земя, овъглени от огнени демони. Лийша постла одеяло и помогна на Бруна да се отпусне върху него, а после донесе специален чай и мек хляб, който да не напруга малкото ѝ останали зъби.

Поседяха известно време в спокойно мълчание, като се наслаждаваха на топлия пролетен ден. Лийша си помисли, че не е било справедливо да сравнява майка си с Бруна. Кога за последен път двете с Илона бяха посядали заедно, за да си помълчат спокойно на слънце? Това беше ли се случвало някога въобще?

Хриплив звук я накара да се обърне и тя видя, че Бруна похърква. Усмихна се и зави жената с шала ѝ. Изпъна крака и забеляза Сайра и Мейри, които бродираха на тревата недалеч от нея. Те ѝ помахаха да дойде и се сместиха, за да ѝ направят място на одеялото си.

— Как върви билкарството? — попита Мейри.

— Източително — отвърна Лийша. — Къде е Бриана?

Момичетата се спогледаха и се разкискаха.

— Някъде в гората с Евин — каза Сайра.

Лийша цъкна с език.

— Това момиче ще свърши като Клариса — каза тя.

Сайра сви рамене.

— Бриана казва, че не можеш да презираш нещо, преди да си го пробвал.

— Ти да не си тръгнала да го пробваш? — попита Лийша.

— Мислиш си, че няма причина да не изчакаш — каза Сайра. — И аз така си мислех, преди да ми отнемат Джак. Сега бих дала всичко, ако можех да го имам поне веднъж преди да умре. Дори да родя неговото дете.

— Извинявай — каза Лийша.

— Няма нищо — отвърна тъжно Сайра. Лийша я прегърна и Мейри се присъедини.

— О, колко сладко! — чу се вик зад тях. — Аз също искам прегръдка!

Те погледнаха нагоре, точно когато Бриана се сгромоляса върху тях, и трите се натъркаляха на земята през смях.

— Днес си в добро настроение — каза Лийша.

— Малко палуване в гората помага — каза Бриана, като ѝ смигна и я сръчка в ребрата. — А, и — запя тя — Еееевин ми издааааадеее таааайнааа!

— Казвай бързо! — извикаха и трите момичета едновременно.

Бриана се разсмя и очите ѝ се стрелнаха към Лийша.

— Може би по-късно — каза тя. — Как се чувства чирачката на бабишкерата днес?

— Не съм ѝ чирачка, каквото и да си мисли Бруна — каза Лийша. — Ще поема работилницата на баща ми, след като се оженим с Гаред. Просто ѝ помагам с ранените.

— По-добре ти отколкото аз — каза Бриана. — Билкарството изглежда тежка работа. Изглеждаш ужасно. Наспа ли се снощи?

Лийша поклати глава.

— Подът до огнището не е удобен като леглото — каза тя.

— Нямам нищо против да спя на пода, ако тялото на Гаред ми беше одеяло — заяви Бриана.

— И какво точно би трябвало да значи това? — попита Лийша.

— Не се прави на глупава, Лийш — каза Бриана с нотка на раздражение. — Ние сме ти приятелки.

Лийша се накокошини.

— Ако намекваш, че...!

— Свий перките, Лийша — каза Бриана. — Знам, че снощи Гаред те е имал. Надявах се, че ще ни кажеш честно за това.

Сайра и Мейри затаиха дъх, а Лийша ококори очи и лицето ѝ почервения.

— Не е имал нищо подобно! — извика тя. — Кой ти каза това?

— Евин — усмихна се Бриана. — Каза, че Гаред се хвалил цял ден.

— Значи Гаред е пълен лъжец! — изкрещя Лийша. — Аз да не съм някоя уличница, която ходи нагоре-надолу да...

Лицето на Бриана помръкна, Лийша се сепна и покри уста.

— О, Бриана — каза я. — Извинявай много! Нямах предвид...

— Напротив, мисля, че го имаше — отвърна Бриана. — Мисля, че това беше единственото искрено нещо, което си казала днес.

Тя се изправи и изтупа полите си, а от обичайното ѝ добро настроение не бе останала ни следа.

— Хайде, момичета — каза тя. — Да отидем някъде, където въздухът е по-чист.

Сайра и Мейри се спогледаха, след това погледнаха и Лийша, но Бриана вече вървеше и те бързо се изправиха, за да я последват. Лийша отвори уста, но така и не се сети какво да им каже.

— Лийша! — повика я Бруна.

Обърна се и видя как старата жена, подпряна на бастуна си, се мъчи да се изправи. Лийша хвърли огорчен поглед към своите отдалечаващи се приятелки и се втурна да помага на старицата.

Лийша чакаше, когато Гаред и Стийв се зададоха с небрежна крачка към къщата на баща ѝ. Шегуваха се и се смееха, и веселото им настроение даде на Лийша смелостта, от която се нуждаеше. Тя подхвана полите си в стегнати до бяло юмруци и тръгна към тях.

— Лийша! — приветства я Стийв с подигравателна усмивка. — Как е моята бъдеща дъщеря днес?

Той разпери широко ръце, сякаш готов да я помете с прегръдка. Лийша го игнорира, отиде право при Гаред и го зашлеви.

— Хей! — извика Гаред.

— Охо! — изсмя се Стийв.

Лийша го прикова с най-добрия кръвнишки поглед на майка си и той вдигна ръце в знак на помирение.

— Гле'ам, че имате нещо да си говорите — каза той — тъй че ви оставям. Погледна Гаред и му смигна.

— Удоволствието си има цена — посъветва го той на тръгване.

Лийша се извърна рязко към Гаред и отново замахна към него. Той ѝ хвана китката и я стисна здраво.

— Лийша, спри! — настоя той.

Лийша игнорира болката в ръката си и го фрасна с коляно между краката. Дебелите ѝ поли омекотиха удара, но той се оказа достатъчен, за да прекъсне хватката на Гаред и да го събори на земята, докато стиска чатала си. Лийша го ритна, но Гаред беше покрит с дебел слой здрави мускули, а ръцете му защитаваха единственото място, което силата ѝ можеше да уязви.

— Лийша, какво по ядроните ти става? — попита задъхано Гаред, но беше прекъснат от ритник в устата му.

Гаред изрева и когато тя отново понечи да го ритне, той сграбчи крака ѝ и го бутна назад, при което и тя политна. Падна по гръб, въздухът ѝ излезе и още преди да се съвземе Гаред се хвърли върху нея, хвана ръцете ѝ и я прикова на земята.

— Да не си полудяла? — извика той, докато тя продължаваше да се мятта под него. Лицето му беше полилавяло, а очите му сълзяха.

— Как можа? — изпищя Лийша. — Ядронски син такъв, как можа да постъпиш така жестоко?

— Нощите да ме вземат, Лийша, за какво говориш? — изхриптя Гаред, притискайки я още по-силно надолу.

— Как можа? — попита тя отново. — Как можа да излъжеш и да кажеш на всички, че снощи си ме отворил?

Гаред изглеждаше искрено изненадан.

— Кой ти каза това? — настоя да узнае той и Лийша се осмели да се надява, че лъжата не е негова.

— Евин е казал на Бриана — отвърна тя.

— Ще убия този ядронски син — изръмжа Гаред, като отмести тежестта си назад. — Обеща да си държи устата затворена.

— Значи е истина? — изпищя Лийша. Здравно изнесе коляното си нагоре, Гаред изрева и се претърколи настрана. Тя се изправи и изплъзна от обсега му, преди той да се съвземе достатъчно, за да я хване.

— Защо? — попита тя настоятелно. — Защо ще разправяш такива лъжи?

— Ами нали знаеш, дърварски приказки — изстена той, — к'во толкова.

Лийша никога в живота си не беше плюла, но сега заплю Гаред.

— Какво толкова? — изкреця тя. — Съсипа живота ми заради „какво толкова“?

Гаред се изправи и Лийша се отдръпна. Той протегна ръце напред, но остана на разстояние.

— Животът ти не е съсипан — каза той.

— Бриана знае! — възрази Лийша. — И Сайра, и Мейри! До утре цялото село ще знае!

— Лийша... — започна Гаред.

— На колко други? — прекъсна го тя.

— Какво?

— На колко други разказа, идиот такъв? — извика тя.

Той мушна ръце в джобовете си и сведе поглед.

— Само на останалите дървари.

— Нощите да ме вземат! На всичките ли? — Лийша се затича към него и задра лицето му с нокти, но той хвана ръцете ѝ.

— Успокой се! — извика той. Ръцете му, като два бута шунка, стиснаха нейните и острата болка я накара да се осъзнае.

— Боли! — каза тя с цялото спокойствие, което успя да насъбере.

— Така и трябва — каза той, като поразхлаби хватата си без да я пуска. — Съмня'ам се да боли повече от ритник в шишарките.

— Заслужи си го — каза Лийша.

— Може и така да е — каза Гаред. — С'а ще можем ли да поговорим кат' цивилизовани хора?

— Ако ме пуснеш — каза тя.

Гаред се намръщи, после бързо я пусна и отскочи извън обхвата на ритниците ѝ.

— Ще кажеш ли на всички, че си излъгал? — попита Лийша.

Гаред поклати глава.

— Не мога да направя това, Лийш. Ще ме вземат за идиот.

— По-добре мен да ме вземат за курва, нали? — отвърна Лийша.

— Ти не си ник'ва курва, Лийш, ние сме обещани. Не е кат' при твойта Бриана.

— Хубаво — каза Лийша. — Може и аз да разкажа някоя и друга лъжа. Ако приятелите ти са те закачали преди, какво ли ще кажат, ако им споделя, че не си бил достатъчно твърд, за да свършиш работата?

Гаред сви един от огромните си юмруци и леко го вдигна.

— По-добре да не го правиш т'ва, Лийш. Аз съм търпелив с теб, но ако тръгнеш да разправяш такива лъжи, заклевам се...

— Но няма проблем ти да лъжеш за мен? — попита Лийша.

— Няма да има значение, щом се оженим — каза Гаред. — Всички ще забравят.

— Аз няма да се омъжа за теб — отвърна Лийша и изведнъж усети как огромен товар падна от плещите ѝ.

Гаред се навъси.

— Не е като да имаш избор — каза той. — Дори някой да поиска да те вземе сега, като оня книжен плъх Джона или некъв друг от сорта, ще го пребия. Никой в Хралупата на дърваря няма да ми вземе т'ва, дето си е мое.

— Наслаждавай се на плодовете на своята лъжа — каза Лийша и се обърна, преди той да види сълзите ѝ, — защото по-скоро бих се дала на нощта, отколкото да те оставя да я превърнеш в реалност.

Лийша впрегна цялата си сила да не избухне в сълзи, докато приготвяше вечерята. Всеки звук от Гаред или Стийв беше като нож в сърцето ѝ. Миналата нощ Гаред я бе съблазнил. Почти му беше дала това, което искаше, с ясното съзнание за последствията. Заболя я,

когато му отказа, но смяташе, че нейното целомъдрие ѝ принадлежи и че само тя може да му го даде. Никога не си бе представяла, че той може да ѝ го отнеме само с една-единствена дума или въобще, че би го направил.

— Добре, че прекарваш толкова време с Бруна — чу шепот в ухото си.

Лийша се обърна и видя Илона да се подсмивва самодоволно насреща ѝ.

— Не бихме искали да се появиш с издут корем на сватбата си — каза Илона. Лийша съжали, че намекна за чая ѝ тази сутрин, отвори уста, за да отговори, но още преди да каже и дума, майка ѝ се изкиска, врътна се и излезе.

Лийша се изплю в лицата ѝ. А също и в тези на Стийв и Гаред. Изпитваше кухо удовлетворение, докато ядяха.

Вечерята протече кошмарно, Стийв шепнеше в ухото на майка ѝ, а Илона се кикотеше на думите му. Гаред беше забил поглед в Лийша и през цялото време не го свали, но тя отказваше да го погледне. Седеше, вторачена в лицата си и ровичкаше яденето си сковано. Същото правеше и баща ѝ до нея.

Изглежда само Ърни не беше чул лъжата на Гаред. Лийша беше благодарна за това, но със сърцето си знаеше, че неведението му няма да продължи дълго. Прекалено много хора изглежда бяха решени да я унищожат.

Напусна масата в мига, в който това стана възможно. Гаред не помръдна от мястото си, но Лийша усети, че очите му я следват. В момента, в който той се оттегли в работилницата, тя го залости вътре и се почувства малко по-спокойна.

Както и в много други предишни нощи, Лийша плака, докато заспи.

Лийша стана с усещането, че не е успяла да мигне. Майка ѝ отново бе посетила Стийв през нощта, но пъшканията им насред какофонията на демоните този път предизвикаха у Лийша единствено вцепенение.

Посред нощ и Гаред задумка по вратата към къщата, след като откри, че е залостена. Лийша мрачно се усмихна, като го чу как изпробва резето отново и отново, преди да се предаде.

Ърни дойде да я целуне по челото, докато тя слагаше овесената каша на огъня. Това беше първият път от дни насам, в който двамата оставаха насаме. Тя се чудеше какво ще стане с вече съкрушения ѝ баща, когато лъжата на Гаред стигне до ушите му. Преди време той може би щеше да ѝ повярва, но след скорошното предателство на жена му едва ли имаше много доверие за даване.

— И днес ли ще лекуваш болните? — попита Ърни. Лийша кимна и той ѝ се усмихна. — Това е добре.

— Съжалявам, че напоследък не намирам време за работилницата — каза Лийша.

Той хвана ръцете ѝ, приведе се над нея и я погледна в очите.

— Хората са по-важни от хартията, Лийша.

— Дори лошите? — попита тя.

— Дори лошите — потвърди той. Усмивката му беше огорчена, но в отговора му нямаше нито колебание, нито съмнение: — И най-ужасния човек да намериш, пак ще откриеш нещо по-лошо, само като погледнеш нощем през прозореца.

Лийша заплака, а баща ѝ я придърпа към себе си, залюля я напред-назад и загали косата ѝ.

— Гордея се с теб, Лийш — прошепна той. — Правенето на хартия беше моята мечта. Защитите няма да се сринат, ако тръгнеш по друг път.

Тя го прегърна силно и напои ризата му със сълзите си.

— Обичам те, татко — каза тя. — Каквото и да се случи, никога не се съмнявай в това.

— Никога не бих и могъл, слънчице — каза той. — Аз също винаги ще те обичам.

Известно време тя остана така, вкопчена в него. Баща ѝ, единственият ѝ останал приятел в целия свят.

Лийша офейка през вратата, докато Гаред и Стийв си обуваха ботушите. Надяваше се да не срещне никого по пътя за Свещения дом, но приятелите на Гаред я чакаха отвън. Поздравът им беше градушка от подвиквания и подсвирквания.

— Дойдохме само да са уверим, че двете с майка ти не сте натиснали Гаред и Стийв в леглата, щото то тря'а и да се бачка! — провикна се Рен.

Лийша пламна в руменина, но не каза нищо, мина между тях и избърза надолу по пътя. Зад гърба ѝ смеховете им секнаха.

Със сигурност не си въобразяваше: хората я зяпаха и си шушукаха след нея. Бързаше към безопасността на Свещения дом, но когато пристигна, Стефни ѝ прегради пътя към вратата. Ноздрите ѝ бяха разширени, сякаш Лийша вонеше на лугата, с която баща ѝ правеше хартия.

— Какво правиш? — попита Лийша. — Пусни ме да мина. Тук съм за да помогна на Бруна.

Стефни поклати глава.

— Ти няма да замърсиш това свещено място с греха си — каза ѝ тя презрително.

Лийша се изправи в цял ръст, беше с половин глава по-висока от Стефни, но все пак се чувстваше като мишка пред котка.

— Не съм извършила никакъв грях — каза тя.

— Ха! — изсмя се Стефни. — Цялото село знае, какви ги вършите с Гаред през нощта. Имах надежди за теб, момиче, но изглежда все пак си на майка си дъщеря.

— Какво става тук? — прогърмя дрезгавият глас на Бруна, преди Лийша да успее да отговори.

Стефни се обърна, издута от високомерие, и погледна надолу към старата билкарка.

— Това момиче е една курва и аз няма да я допусна в дома на Създателя.

— Ти няма да я допуснеш? — попита Бруна. — Сега ти ли си Създателят?

— Не богохулствай на това място, стара жено — каза Стефни. — Думите му са написани, така че всички да ги видят.

Тя вдигна подвързаното с кожа томче на Канона, което разносяше навсякъде.

— Развратниците и прелюбодейците крепят сполетялото ни Нашествие, а това доста точно описва тази уличница и майка ѝ.

— И къде ти е доказателството за престъплението ѝ? — попита Бруна.

Стефни се усмихна.

— Гаред се е похвалил за греха си на всеки, който е бил готов да го слуша — каза тя.

Бруна изръмжа и най-внезапно я цапардоса с тоягата си по главата, при което я събори на земята.

— Тръгнала си да порицаваш едно момиче, само защото някакво си момче се било похвалило, така ли? — кресна ѝ тя. — Фукните на момчетата струват колкото вятъра, дете ги разнася, и ти добре знаеш това!

— Всички знаят, че майка ѝ е курвата на селото — подсмихна се Стефни презрително. Струйка кръв потече по слепоочието ѝ: — Крушата не пада по-далеч от дървото!

Бруна завъртя тоягата си в рамото на Стефни и тя изпищя от болка.

— Хей, там! — извика Смит, тичайки към тях. — Стига толкова!

Пастир Майкъл го следваше по петите.

— Това тук е Свещен дом, не някаква си Анжиерска кръчма...

— А вие не се бъркайте в женските работи и ако си знаете интереса, стойте настрана! — сопна им се Бруна, с което им сви перките. След това пак се извърна към Стефни: — Ти ли ще им кажеш или аз да им кажа за твоя грях?

— Аз нямам грехове, вещице! — каза Стефни.

— Изродила съм всяко дете в това село — отвърна Бруна, достатъчно тихо, че да не чуят мъжете, — и въпреки слуховете, много добре виждам какво държа в ръцете си, особено ако то е бебе.

Стефни пребледня като платно и се обърна към мъжа си и пастира.

— Стойте настрана от това! — извика тя.

— Демоните да ме вземат, ако го направя! — извика Смит. Грабна тоягата на Бруна, като я издърпа и от ръцете на жена си: — Слушай добре, жено — рече той на Бруна, — билкарка или не, нямаш право да ходиш нагоре-надолу и да удряш когото свариш!

— О, ама жена ти може да ходи нагоре-надолу и да порицава когото свари, тъй ли? — сопна се Бруна.

Грабна обратно тоягата си от ръцете му и го прасна по главата. Смит залитна назад, потривайки глава.

— Добре — каза той, — опитях с добро.

Обикновено Смит казваше това преди да запретне ръкави и физически да изхвърли някого от кръчмата си. Не беше висок мъж, но набитото му телосложение беше яко, пък и през годините бе натрупал сериозен опит в разправите с пияни дървари.

Бруна не беше мускулест дървар, но не изглеждаше ни най-малко уплашена. И не отстъпи ни крачка назад, когато се Смит се втурна към нея.

— Хубаво! — извика тя. — Изхвърли ме! Сам си смеси билките! Двамата със Стефни ще лекувате вътре хората, дето повръщат кръв и са хванали демонска треска! Сами си израждайте бебетата, като така и така сте почнали! Варете си свои лекове! Сами си прикадявайте с лековит тамян! За какво ви е да слушате вещицата?

— Наистина за какво? — попита Дарси.

Всички я зяпнаха, когато тя застана до Смит.

— Мога да смесвам билки и да израждам бебета толкова добре, колкото и тя — каза Дарси.

— Ха! — отвърна Бруна.

Дори Смит я погледна с недоверие. Дарси не им обърна внимание.

— Аз казвам, че е време за промяна — продължи тя. — Може и да нямам стогодишен опит като Бруна, но няма да тормозя всички наред.

Смит се почеса по брадичката и хвърли поглед към Бруна, която се кикотеше.

— Продължавай — предизвика я тя. — Почивката може и добре да ми дойде. Но да не идвате да ми плачете на рамото, когато свинята зашие това, дето е трябвало да го реже, и среже това, дето е било за шиене.

— Може би Дарси заслужава да ѝ се даде шанс — каза Смит.

— Тогава значи е решено! — каза Бруна и потропа с тояга по пода. — Погрижете се да уведомите и останалите в селото при кого да ходят за лековете си. Ще съм ви много признателна за спокойствието!

Тя се обърна към Лийша.

— Идвай, момиче, помогни на старата вещица да се прибере у дома.

Хвана ръката на Лийша и двете поеха към вратата.

Когато минаха покрай Стефни, обаче, Бруна спря, посочи я с тоягата си и прошепна нещо, което само трите жени можаха да чуят.

— Само още една дума да кажеш за това момиче или пък да позволиш друг да я хули, и цялото село ще разбере за срама ти.

Ужасеното изражение на Стефни преследваше Лийша през целия път до колибата на Бруна.

В мига, в който влязоха, Бруна се обърна рязко към нея.

— Е, момиче? Вярно ли е? — попита тя.

— Не! — извика Лийша. — Имам предвид, ние почти... но аз му казах да спре и той ме послуша!

Прозвуча неубедително и невярно, и тя го знаеше. Обхвана я ужас. Бруна беше единствената, която се застъпваше за нея. Помисли си, че ще умре, ако старата жена също я вземеше за лъжкиня.

— Можеш... можеш да ме провериш, ако искаш — каза тя и бузите ѝ се изпълниха с цвят. Погледна към пода и примижа, за да спре сълзите си.

Бруна изсумтя и поклати глава.

— Вярвам ти, момиче.

— Защо? — попита Лийша, почти умолително. — Защо Гаред би постъпил така?

— Защото момчетата получават похвали за същите неща, заради които момичетата ги гонят от града — отвърна Бруна. — Защото за мъжете най-важно е какво другите мислят за висулката им. Защото той е дребнаво, нахално, малко, дървеноглаво лайно без каквато и да било представа, какво е държал в ръцете си.

Лийша отново се разплака. Стори ѝ се, че плаче от цяла вечност. Странно как толкова много сълзи можеха да се поберат в едно-единствено човешко тяло. Бруна разпери ръце и Лийша се хвърли в прегръдката ѝ.

— Няма нищо, момиче — каза тя. — Изкарай си го всичкото, пък после ще измислим какво ще правим.

В колибката на Бруна цареше тишина, докато Лийша правеше чая. Денят още не беше напреднал, но тя се чувстваше напълно изцедена. Какъв живот можеше да очаква оттук-нататък в Хралупата на дърваря?

Крепостта Райзън е само на седмица път оттук, помисли си тя. Хиляди хора. Никой там няма да чуе за лъжите на Гаред. Бих могла да открия Клариса и...

И какво? Знаеше, че просто си фантазира. Дори да можеше да намери вестносец, който да я отведе, мисълта за седмица и повече път под голото небе смрази кръвта ѝ, пък и райзънци бяха фермери, които не се нуждаеха от писма или хартия. Вероятно можеше да си намери нов съпруг, но мисълта, че съдбата ѝ ще зависи изцяло от друг мъж, не и даде голямо спокойствие.

Занесе чая на Бруна с надеждата, че старата жена ще има някакъв отговор, но вместо да каже нещо, билкарката тихичко засърба. Лийша присви колене край стола ѝ.

— Какво ще правя? — попита тя. — Не мога вечно да се крия тук.

— Можеш — каза Бруна. — Колкото и да се хвали Дарси, тя не е запомнила и частица от това, на което съм я учила, а аз не съм я учила и на частица от това, което знам. Хората бързо ще се върнат и ще се примолят за помощта ми. Остани с мен и след година никой от Хралупата на дърваря няма дори да си спомня, как някога са се справяли без теб.

— Майка ми никога не би позволила това — отвърна Лийша. — Все още е твърдо решена да ме омъжи за Гаред.

Бруна кимна.

— Няма начин. Тя така и не си прости, задето не роди синовете на Стийв. Навила си е на пръста ти да поправиш грешките ѝ.

— Няма да го направя — каза Лийша. — По-скоро бих се дала на нощта, преди да оставя Гаред да ме докосне.

С изумление откри, че имаше предвид всяка дума.

— Много смело от твоя страна, миличка — каза Бруна, но в гласа ѝ се долавяше презрение. — Толкова си смела, че ще захвърлиш живота си заради една момчешка лъжа и страха от майка ти.

— Не ме е страх от нея! — каза Лийша.

— А само от това да ѝ кажеш, че няма да се омъжиш за момчето, което унищожи доброто ти име?

Лийша замлъкна, а после измина много време, преди да кимне.

— Права си — каза тя и Бруна изсумтя.

Лийша се изправи.

— Предполагам, че ще е най-добре да приключа с този въпрос — каза тя.

Бруна не ѝ отвърна.

Лийша се спря на вратата и погледна назад.

— Бруна? — попита тя. Старата жена отново изсумтя. — Какъв е грехът на Стефни?

Бруна отпи от чая си.

— Смит има три прекрасни деца — каза тя.

— Четири — поправи я Лийша.

Бруна поклати глава.

— Стефни има четири — каза тя. — Смит има три.

Очите на Лийша се ококориха.

— Но как е възможно? — попита тя. — Стефни никога не напуска кръчмата, освен за да отиде до Свещения...

И ахна.

— Дори благочестивите мъже са мъже — каза Бруна.

Лийша се отправи с бавна стъпка към къщи. Опита се да подбере думите си, но в крайна сметка разбра, че словесните формулировки няма да изиграят никаква роля. Всичко важно се свеждаше до това, че тя няма да се омъжи за Гаред и до реакцията на майка ѝ.

Денят отдавна се беше преполовил, когато тя влезе в къщата. Гаред и Стийв скоро щяха да се върнат от гората. Искаше да приключи със сблъсъка преди да са пристигнали.

— Е, сега вече наистина си забъркала кашата — изрече майка ѝ язвително още с влизането ѝ. — Дъщеря ми, уличницата на селото.

— Не съм уличница — каза Лийша. — Гаред разправя лъжи.

— Да не си посмяла да го виниш, задето не си устискала да си държиш краката затворени! — каза Илона.

— Не съм спала с него — отвърна Лийша.

— Ха! — извика Илона. — Не ме взимай за вчерашна, Лийша. И аз някога съм била млада.

— Ти си „млада“ и всяка нощ през последната седмица — каза Лийша. — И Гаред си остава лъжец.

Илона ѝ зашлеви шамар, с който я събори на пода.

— Ти на мен няма да ми говориш така, малка курво! — кресна ѝ тя.

Лийша остана да лежи на земята, защото знаеше, че ако помръдне Илона отново ще я удари. Бузата ѝ гореше.

При вида на смирената си дъщеря, Илона пое дълбоко въздух и изглежда се успокои.

— Карай да върви — каза тя. — Винаги съм смятала, че ще ти се отрази добре да те съборят от пиедестала, на който този идиот баща ти те качи. Ще се омъжиш за Гаред днес-утре и хората все някога ще се уморят да те одумват.

Лийша се окопити.

— Няма да се омъжа за него — каза тя. — Той е лъжец и няма да го направя.

— О, да, ще го направиш — отвърна Илона.

— Няма — заяви Лийша и думите ѝ дадоха сила да се изправи на крака. — Няма да кажа „да“ и ти нищо не можеш да направиш, за да ме накараш.

— Ще видим тая работа — каза Илона и свали колана си. Беше дебел кожен каиш с метална катарамата, който тя винаги носеше свободно около кръста си. Лийша мислеше, че го носи само за да ѝ е под ръка, когато тръгне да я бие. Илона се втурна към Лийша, която изпищя и отстъпи към кухнята, преди да осъзнае, че само натам не трябваше да бяга. Имаше само един начин да влезеш и излезеш от помещението.

Изкрещя, когато катарамата се врязва в роклята и гърба ѝ. Илона замахна отново и Лийша, в отчаянието си, се хвърли срещу майка си. Двете се строполиха на земята и в този момент Лийша чу щракването на външната врата и гласа на Стийв. В същото време, откъм работилницата, някой попита нещо на висок глас.

Илона се възползва от суматохата и фрасна дъщеря си в лицето. За секунди се изправи на крака и шибна Лийша с колана, при което изтръгна от нея нов писък.

— Какво по ядроните става тук? — нададе се вик от вратата.

Лийша погледна нагоре и видя как баща ѝ се мъчи да влезе в кухнята, но месестата ръка на Стийв му пречи да мине.

— Разкарай се от пътя ми! — изкрещя Ърни.

— Това си е между тях — каза Стийв, ухилен.

— Това е моят дом и ти си гостенин тук — извика Ърни. — Разкарай се от пътя ми!

След като Стийв не помръдна, Ърни го удари с юмрук.

Всички замръзнаха. Не беше сигурно, дали Стийв въобще е почувствал юмука. Той разчупи внезапното мълчание със смеха си и небрежно блъсна Ърни, с което го запрати във всекидневната.

— Вие се разберете насаме, момичета — каза Стийв с намигване, като затвори кухненската врата, докато Илона подновяваше нападението си.

Лийша плачеше тихо в задната стаичка на работилницата на баща ѝ и внимателно почистваше раните и драскотините си. Ако имаше под ръка необходимите билки, щеше да постигне повече, но разполагаше само със студена вода и кърпа.

Беше избягала в работилницата веднага след мъчението и бе заключила вратата отвътре, без да обръща внимание дори на внимателното почукване от страна на баща ѝ. Когато проми драскотините си и превърза по-дълбоките си рани, Лийша се сгуши на пода и затрепери от болка и срам.

— Ще се омъжиш за Гаред в деня, в който прокървиш — беше се зарекла Илона, — или ще повтаряме това упражнение всеки ден, докато не го направиш.

Лийша знаеше, че тя има предвид всяка дума и знаеше, че слухът от Гаред ще накара много хора да вземат страната на майка ѝ, като ще настояват младите да се оженят, без да обръщат внимание на раните на Лийша, защото всеки път така се случваше.

Няма да го направя, помисли си Лийша. По-скоро ще се дам на нощта.

Точно в този момент спазъм присви стомаха ѝ. Лийша изстена и усети влага по бедрата си. Ужасена, тя я попи с чиста кърпа, редейки горещи молитви, но по кърпата, като една жестока шега на Създателя, имаше кръв.

Лийша изпищя. Чу вик в отговор, идващ от къщата.

На вратата се затропа.

— Лийша, добре ли си? — извика баща ѝ.

Лийша не отговори и продължаваше ужасено да гледа кръвта. Не минаха ли само два дни, откакто се моли за последно да ѝ дойде? Сега се взираше в кръвта сякаш идваше от Ядрото.

— Лийша, веднага отваряй вратата или ще видиш ядрони посред бял ден! — изкрещя майка ѝ.

Лийша я игнорира.

— Ако не послушаш майка си и не отвориш вратата преди да преброя до десет, Лийша, заклевам се, ще я изкъртя! — извика гръмогласно Стийв.

Лийша я обзе страх веднага щом Стийв започна да брой. Тя не се съмняваше, че може да направи тежката дървена врата на трески само с един удар. Изтича до външната врата и я отвори със замах.

Беше почти тъмно. Небето беше виолетово и последните снопчета слънчеви лъчи щяха да се гмурнат зад хоризонта само след минути.

— Пет! — извика Стийв. — Четири! Три!

Лийша пое дълбоко въздух и се втурна навън.

ШЕСТА ГЛАВА

ТАЙНИТЕ НА ОГЪНЯ

319 СЗ

Лийша вдигна високо полите си и се втурна с всичка сила към колибата на Бруна, но дотам имаше повече от километър и половина, и дълбоко в себе си тя знаеше, че никога няма да успее навреме. Виковете на семейството ѝ кънтяха зад нея, но звукът им бе заглушен от ударите на сърцето ѝ и от еката на стъпките ѝ.

В едната си страна усещаше остра болка, а гърбът ѝ и бедрата ѝ горяха от колана на Илона. Препъна се и ожули ръцете си, като се приземи на тях. Изправи се пряко сили, без да обръща внимание на болката, и продължи напред само на чиста воля.

На половината път до билкарката, светлината притъмня и новата нощ започна да мами демоните от Ядрото. Мрачни мъгли се заиздигаха и засъбираха в груби извънземни форми.

Лийша не искаше да умре. Осъзна това сега. Прекалено късно. Но дори да искаше да се върне, домът ѝ вече бе по-далеч от колибата на Бруна, а между тях нямаше нищо. Ърни нарочно беше построил къщата си настрана от останалите, заради оплаквания от миризмата на химикалите му. Не ѝ оставаше друг избор освен да продължи право към колибата на Бруна в началото на гората, където дървесните демони се нарояваха.

Няколко ядрона замахнаха към нея, докато минаваше покрай тях, но все още не се бяха материализирали напълно и не успяха да я закачат. Тя усети студенина, докато ноктите им минаваха през гръдния ѝ кош, сякаш бе докосната от призрак, но болка нямаше и тя не намали темпото си.

Толкова близо до гората нямаше огнени демони. Дървесните демони ги убиваха, където ги видеха. Огнената им плюнка можеше да подпали дървесен демон, макар и обикновеният огън да не можеше. Пред нея се материализира въздушен демон, но Лийша ловко го заобиколи. Тънките крака на съществото не бяха годни да я преследват. То нададе вой след нея, но тя продължи нататък.

Лийша съзря светлина пред себе си. Фенерът, който висеше до предната врата на Бруна. Тя впрегна силите си за един последен бяг и се развика:

— Бруна! Бруна, моля те, отвори вратата!

Отговор нямаше и вратата остана затворена, но пътят беше чист и тя дръзна да си помисли, че ще успее.

Тогава обаче един триметров дървесен демон се изпречи на пътя ѝ.

И надеждата умря.

Демонът изрева и показа няколко реда зъби като кухненски ножове. В сравнение с него Стийв изглеждаше хилав — демонът бе чудовище от дебели, сплетени мускули, покрити с броня, възлеста като кората на дърво.

Лийша нарисува защита във въздуха пред себе си, докато отправяше тихи моливи към Създателя да я дари с бърза смърт. В легендите се предполагаше, че демоните поглъщат както тялото, така и душата. Тя предположи, че скоро щеше да разбере.

Демонът пое с дебнещи стъпки към нея, като неумолимо скъсяваше разстоянието между двамата и изчакваше да види накъде тя ще се опита да побегне. Лийша знаеше, че трябва да стори точно това, но дори да не беше парализирана от страх, пак нямаше накъде да избяга. Ядронът преграждаше пътя ѝ към единствената ѝ надежда за убежище.

Чу се изскърцване, когато предната врата на Бруна се отвори и разля нова светлина по двора. Демонът се обърна към старицата, която се появи на прага.

— Бруна! — извика Лийша. — Стой зад защитите! На двора има дървесен демон!

— Очите ми не са това, което бяха, миличка — отвърна Бруна, — но трудно ще пропусна да видя такъв грозен звяр.

Тя направи крачка напред и прекоси защитите си. Лийша изпищя, когато демонът изрева и се хвърли към старата жена.

Бруна остана на място, докато демонът атакуваше, вече на четири крака и с ужасяваща скорост. Тя мушна ръка под шала си и извади дребен предмет, с който докосна пламъка на фенера до вратата. Лийша видя, че предметът се запали.

Демонът почти я беше достигнал, когато тя замахна назад с ръка и го хвърли. Предметът се пръсна и покри дървесния демон с течен огън. Пламъкът озари нощта и макар и на метри от тях, Лийша усети по лицето си лумналата топлина.

Демонът изпищя, изгуби устрема си, претърколи се на земята и се затъркаля в отчаян опит да се изгаси. Огънят бе полепнал здраво за него, независимо, че ядронът се мятеше и виеше в агонията си.

— По-добре влез вътре, Лийша — посъветва я Бруна, докато демона гореше, — да не би да се простудиш.

Лийша седеше, увита в един от шаловете на Бруна и наблюдаваше парата над чая, от който нямаше никакво желание да пие. Викове на дървесния демон дълго се чуваха отвън, преди да се превърнат в тих скимтеж и да изчезнат. Лийша си представи тлеещите останки на двора и си помисли, че ще повърне. Бруна седеше до нея в люлеещия се стол и си тананикаше тихичко, докато плетеше пъргаво с куките си. Лийша не разбираше спокойствието ѝ. Тя се чувстваше сякаш никога повече нямаше да постигне мир.

Старата билкарка я прегледа без да продума, само сумтеше от време на време, докато мажеше с мехлем и превързваше раните на Лийша, малка част от които бяха причинени от стремглавото ѝ бягство. Също така тя показва на Лийша как да сгъва и да поставя между краката си чисто парче плат, което да попива кръвотечението, и я предупреди, че трябва да го сменя често.

Но сега Бруна си седеше сякаш нищо необикновено не се беше случило и потракването на куките ѝ, заедно с пращенето на огъня, бяха единствените звуци в стаята.

— Какво му направи на онзи демон? — попита Лийша, когато усети, че не издържа повече.

— Течен демоногън — отвърна Бруна. — Трудно се прави. Много е опасен. Но това е единственото средство срещу дървесни демони, което познавам. Дървеняците не ги хваща обикновен пламък, обаче течният демоногън пърли като огнена плюнка.

— Не знаех, че нещо би могло да убие демон — каза Лийша.

— Казах ти и преди, момиче, че билкарките пазят науката за света — каза Бруна. Изсумтя и се изплю на пода. — Поне една малка

част от нас. Може и да съм последната, която знае тази дяволска рецепта.

— Защо не я споделиш с останалите? — каза Лийша. — Бихме могли да се отървем от демоните завинаги.

Бруна се изкикоти.

— Да се отървем, а? — попита тя. — А може би ще се отървем от селото, като го изгорим до основи. Или да се отървем от горите, като ги подпалим. Някоя от познатите ни температури не може и да погъделичка дори огнен демон или да спре каменен. Пламъците на никой огън не могат да се издигнат до височината, на която един въздушен демон лети, нито пък да подпалят езеро или блато, за да достигнат воден демон.

— И все пак — настоя Лийша, — това, което направи тази нощ, доказва от каква полза може да ни бъде. Ти спаси живота ми.

Бруна кимна.

— Пазим знанието на стария свят за деня, в който отново ще има нужда от него, но това знание носи и огромна отговорност. Ако историите за древните войни на мъжете ни казват нещо, то е че не може да се разчита на тях с тайните на огъня.

— Затова билкарите винаги са жени — продължи тя. — Мъжете не могат да владеят подобна сила, без да я използват. С удоволствие бих изпратила на Смит гърмящи пръчки или празнични фишеци, но не бих му казала как се правят.

— Дарси е жена — каза Лийша, — но ти и нея не я научи.

Бруна изпуктя.

— Тая крава дори да имаше акъл да смеси два химикала без да се запали, пак си е на практика мъж в мисленето. Ще я науча да вари демоногън или горящ барут не преди да науча Стийв.

— Утре ще дойдат да ме търсят — каза Лийша.

Бруна посочи изстиващия й чай.

— Пий — нареди тя. — Ще се оправяме с утрешния ден като дойде.

Лийша изпълни нареждането, като забеляза киселия вкус на тъпчиплевела и горчивината на небесничето, и изведнъж се почувства ужасно замаяна. Сякаш някъде отдалеч тя осъзна, че изпуска чашата си.

Сутринта донесе със себе си болка. Бруна сложи в чая на Лийша твърдокоренче, за да притъпи паренето в раните ѝ, както и спазмите, които стискаха корема ѝ, но сместа хвърли сетивата ѝ в пълно безредие. Стори ѝ се, че се носи над леглото, на което лежеше, а същевременно крайниците ѝ тежаха като олово.

Ърни пристигна скоро след изгрев-слънце. Щом я видя се разплака, коленичи до леглото ѝ и я притисна в прегръдките си.

— Помислих, че съм те загубил — изхлипа той.

Лийша се пресегна немощно и прокара пръсти през оредяващата му коса.

— Ти не си виновен — прошепна тя.

— Отдавна, отдавна трябваше да се изправя срещу нея — призна той.

— Доста меко казано — изсумтя Бруна, докато плетеше. — Никой мъж не бива да дава на съпругата си да го тъпче така.

Ърни кимна, без да има какво да ѝ отвърне. Лицето му се сви, а зад очилата му се появиха още сълзи.

По вратата се затропа. Бруна погледна Ърни, който отиде да отвори.

— Тя тук ли е — чу Лийша гласа на майка си и спазмите ѝ се удвоиха. Почувства се прекалено слаба за да се бори. Нямаше сила дори да се изправи на крака.

Секунда по-късно в стаята нахлу Илона, следвана по петите от Гаред и Стийв, като от две хрътки.

— Ето къде си било, безполезно момиченце! — извика Илона. — Знаеш ли как ме изплаши, като избяга в нощта? Хванали сме половината село да те търси! Заслужаваш така да те набия, че душа да береш на пода!

— Никой няма да бие никого, Илона — каза Ърни. — Ако има някой виновен, то това си ти.

— Млъквай, Ърни — каза Илона. — Ти си виновен, че тя е толкова своенравна, ти и твоето глезене.

— Няма да млъкна — каза Ърни и се изправи срещу жена си.

— Ще млъкнеш, ако си знаеш интереса — предупреди го Стийв и сви юмрук.

Ърни го погледна и преглътна с усилие.

— Не се страхувам от теб — каза той, но думите му излязоха пискливо.

Гаред се изкикоти.

Стийв сграбчи Ърни за яката на ризата му и го вдигна от земята с една ръка, като издърпа назад месестия си юмрук.

— Престани да се държиш като идиот — кресна му Илона, — а ти — обърна се тя към Лийша — веднага се прибираш с нас у дома.

— Никъде няма да ходи — каза Бруна, сложи настрана плетивото си и се подпря на тояжката си за да се изправи: — Единствените, които се прибират, сте вие тримата.

— Затваряй си устата, стара вещице — каза Илона. — Няма да ти позволя да съсипеш живота на дъщеря ми, както съсипа моя.

Бруна се изсмя.

— Аз ли ти го изсипах тоя чай от пом в гърлото или те накарах да вириш краката за цялото село? — попита тя. — Твоето нещастие си е изцяло по твоя вина. Сега ми се махай от колибата.

Илона тръгна към нея.

— Или какво? — предизвика я тя.

Бруна се ухили беззъбо и стовари тоягата си върху крака на Илона, с което предизвика писъка на по-младата жена. Допълни удара си с един в стомаха, Илона се преви на две и с това избликът ѝ приключи.

— Бързо, сега! — извика Стийв.

Захвърли горкия Ърни настрана и заедно с Гаред се втурна към старицата. Бруна изглеждаше не по-съсредоточена, отколкото беше при нападението дървесния демон. Бръкна в шала си и извади шепа прах, който духна в лицата на двамата мъже.

Гаред и Стийв паднаха на пода, впиха ръце в лицата си и се разкрещяха.

— Там, откъде го взех това, Илона, има и още — каза Бруна. — По-скоро ще ви видя всичките ослепели, отколкото да оставя някой да ми нарежда в собствения ми дом.

Илона запълзя към вратата на четири крака, докато предпазваше с ръка лицето си. Бруна се изсмя и помогна на Илона да излезе с един здрав ритник по задника.

— Марш навън и двамата! — викна тя на Гаред и Стийв. — Вън, преди да ви подпаля!

Двамата тръгнаха пипнешком, стенойки от болка, удавили червените си лица в сълзи. Бруна ги насочваше с ударите на тоягата си към вратата, както би направила с псе, което се е изпикало на пода.

— Ако не ви е страх, пак заповядайте! — разхили се бурно Бруна, докато тримата бягаха от двора ѝ.

Чу се ново тропане по вратата по-късно същия ден. Лийша вече беше станала и шеташе напред-назад, но още беше отпаднала.

— Сега какво? — изрева Бруна. — Не съм имала толкова много посетители откакто ми увиснаха циците!

Закрачи тежко към вратата, отвори я и видя Смит да стои отпред и нервно да кърши ръце. Очите на Бруна се присвиха, щом го видя.

— Аз напуснах — каза тя. — Намери Дарси.

И бутна вратата да я затвори.

— Почакай, моля те — примоли се Смит и посегна да задържи вратата. Бруна се намръщи и той дръпна ръката си, сякаш е била попарена.

— Чакам — каза Бруна изпитателно.

— Става дума за Анди — каза Смит. Имаше предвид един от мъжете, пострадали при атаката на демоните. — Раната в стомаха му започна да гние, та Дарси го разряза и сега кръвта му тече и от двете страни.

Бруна се изплю на ботушите на Смит.

— Казах ти, че така ще стане — каза тя.

— Знам — отвърна Смит. — Ти беше права. Трябваше да те послушам. Моля те, върни се. Ще направя каквото поискаш.

Бруна изсумтя.

— Няма да карам Анди да плаща за твоята глупост — каза тя. — Но ще запомня обещанието ти и ни за миг не си въобразявай, че ще ти се размине!

— Каквото поискаш — зарече се отново Смит.

— Ърни! — изрева Бруна. — Донеси ми платното с билките! Смит ще може да го носи. Ти помогни на дъщеря си да дойде. Отиваме в селото.

Лийша се опираше на ръката на баща си, докато вървяха. Беше я страх, че ще ги забави, но дори в сегашното си отпаднало състояние не

изоставаше от тътрещите се нозе на Бруна.

— Би трябвало да те накарам да ме носиш на гръб — измърмори Бруна към Смит по пътя. — Старите ми крака не са толкова бързи, колкото бяха някога.

— Ще те нося, ако поискаш — каза Смит.

— Не ставай идиот — отвърна Бруна.

Половината село се беше събрало пред Свещния дом. Настъпи всеобщо облекчение, когато Бруна се появи, и шепот при вида на Лийша със скъсаната ѝ рокля и рани.

Старухата не обърна внимание на никого, проправи си път между хората и влезе направо вътре. Лийша видя Гаред и Стийв да лежат на болнични легла с влажни кърпи на очите си и преглътна доволната си усмивка. Бруна ѝ беше обяснила, че дозата пипер и вонливка, която им хвърли, няма да им нанесе трайна вреда, но се надяваше, че Дарси не разбира достатъчно, за да им го каже. Илона я изгледа свирепо от мястото си до тях.

Бруна отиде право при леглото на Анди. Той беше плувнал в пот и смърдеше. Кожата му беше пожълтяла, а препаската около слабините му беше изцапана с кръв, урина и изпражнения. Бруна погледна към него и се изплю. Дарси стоеше наблизко. Личеше си, че беше плакала.

— Лийша, развий билките — нареди Бруна. — Имаме работа за вършене.

Дарси изтича и се пресегне да вземе платното от Лийша.

— Аз мога да го направя — каза тя. — Ти самата изглеждаш на ръба на припадъка.

Лийша издърпа платното и поклати глава.

— Това е моето място — каза тя, развърза платното и го разгъна, за да открие многото джобове, пълни с билки.

— Сега Лийша е моят чирак! — извика Бруна, така че всички да я чуят. Погледна Илона право в очите и продължи. — Обетът им с Гаред е разтрогнат и сега тя ще ми служи седем години и един ден! Всеки, който има да каже нещо против това или самата нея, ще има възможността сам да си лекува болните.

Илона отвори уста, но Ърни я посочи с пръст.

— Мълчи! — изрева той.

Илона се ококори, закашля се и преглътна думите си. Ърни кимна и отиде при Смит. Двамата мъже отидоха в ъгъла и започнаха да

си приказват нещо тихо. Лийша изгуби представа за времето, докато работеше заедно с Бруна. Дарси без да иска бе срязала червото на Анди, докато се опитвала да изреже демонската гнилоч, и така го бе отровила със собствените му нечистотии. Бруна не спираше да ругае, докато се трудеше да поправи стореното, пращаше Лийша да чисти инструменти, да ѝ носи билки и да забърква отвари. Учеше я в движение, като ѝ обясняваше грешките на Дарси и какво е необходимо, за да се поправят, а Лийша слушаше внимателно.

Накрая, когато вече бяха сторили всичко по силите си, те зашиха раната и я бинтоваха в чиста превръзка. Анди потъна в упоен сън, но изглеждаше сякаш диша по-леко, а кожата му бе по-близо до естествения си цвят.

— Ще се оправи ли? — попита Смит, докато Лийша помагаше на Бруна да се изправи.

— Не и благодарение на теб или Дарси — сопна се Бруна. — Но ако лежи точно там, където е, и прави точно това, което му се каже, ще прескочи трапа.

На тръгване Бруна се отби покрай леглата на Стийв и Гаред.

— Свалете тези глупави превръзки от очите си и спрете да хленчите — срязва ги тя.

Гаред пръв изпълни нареждането и замижа на светлината.

— Аз виждам! — извика той.

— Разбира се, че виждаш, тъпа дървена главо — каза Бруна. — Селото се нуждае от някого, който да пренася тежки неща от едно място на друго, а къорав няма да ставаш за тази работа. — Тя размаха тоягата си към него: — Но изпречиш ли ми се пак, слепотата ще се окаже най-малката ти грижа!

Гаред пребледня и кимна.

— Добре — каза Бруна. — А сега, кажи си правичката. Отне ли цветето на Лийша?

Гаред се огледа изплашен. Накрая погледът му се заби в земята.

— Не — каза той. — Това беше лъжа.

— По-силно, момче — сопна се Бруна. — Аз съм стара жена и ушите ми не чуват така, както преди.

По-силно, така че всички да чуят, тя попита:

— Отне ли цветето на Лийша?

— Не! — извика Гаред, а лицето му почервения повече, отколкото след лютящия прах.

Шепотът плъзна като огън из тълпата при тези думи.

Стийв вече си беше махнал превръзката и плесна сина си здраво по тила.

— Като се приберем, ще ти дам да видиш ядрони посред бял ден — изръмжа той.

— Не и в моя дом — каза Ърни. Илона го погледна ядно, но Ърни не й обърна внимание и посочи с палец към Смит: — За вас двамата има стая в странноприемницата — каза той.

— Чиято цена ще си отработите — допълни Смит, — а до месец да сте се изнесли, дори за това време да сте издигнали само един навес.

— Абсурд! — каза Илона. — Не могат да работят за стаята си и да си построят къща за месец!

— Мисля, че ти си имаш свои грижи — каза Смит.

— Какво искаш да кажеш? — попита Илона.

— Иска да каже, че ще трябва да вземеш решение — отвърна Ърни. — Или ще се научиш да спазваш брачния си обет, или ще накарам пастира да го разтрогне и тогава ще можеш да се пренесеш при Гаред и Стийв под навеса им.

— Ти се шегуваш — каза Илона.

— Никога не съм бил по-сериозен — отвърна Ърни.

— Да върви по ядроните — каза Стийв. — Идвай с мен.

Илона го погледна косо.

— Да живея под навес? — попита тя. — Едва ли.

— Тогава най-добре да се отправяш към къщи — каза Ърни. — Ще ти трябва много време да се научиш кое къде е в кухнята.

Илона се навъси и Лийша знаеше, че борбата на баща й едва сега започва, но майка й напусна, както й наредиха, а това беше много красноречиво относно шансовете му.

Ърни целуна дъщеря си.

— Гордея се с теб — каза той. — И се надявам, че някой ден и аз ще те накарам да се гордееш с мен.

— О, тате — каза Лийша и го прегърна, — ти вече го направи.

— Значи ще се прибереш у дома? — попита той с надежда. Лийша се обърна към Бруна, после към него и поклати глава.

Ърни кимна и отново я прегърна.
— Разбирам.

СЕДМА ГЛАВА

РОДЖЪР

318 СЗ

Роджър следваше майка си и докато тя метеше странноприемницата, той размахваше малката си метла от ляво на дясно, имитирайки широкия ѝ замах. Тя погледна надолу към него и му се усмихна, разроши яркочервената му коса и той засия насреща ѝ. Беше на три години.

— Измети зад пещта, Роджър — каза тя и той побърза да изпълни заръката, като заблъска снопчето си от клонки в процепа между пещта и стената, и наоколо се разхвърчаха дървени стърготини и късчета кора. Майка му замече последиците в спретната купчинка.

Вратата се отвори рязко и бащата на Роджър влезе с купчина дърва в ръцете. Ръсеше парченца кора и кал, докато прекосяваше стаята.

— Джесъм! — извика жената. — Току-що изметох тук!

— Аз помагам мета! — заяви на висок глас Роджър.

— Точно така — съгласи се майка му, — а баща ти изпоцапа.

— Искаш да ни свършат дървата посред нощ, докато херцогът и антуражът му са горе? — попита Джесъм.

— Негово Височество ще дойде при нас чак след седмица — отвърна тя.

— Най-добре да си свършим работата сега, докато е спокойно в странноприемницата, Кали — каза Джесъм. — Кой знае колко придворни ще си доведе херцогът, които ще ни разиграват за щяло и нещяло, сякаш Речен мост е самия Анжие.

— Ако искаш да свършиш нещо полезно — каза Кали, — да знаеш, че защитите навън са се поолющили.

Джесъм кимна.

— Видях — рече той. — Дървото се е изметнало при последното застудяване.

— Майстор Пайтър щеше да ги подновява преди седмица — каза Кали.

— Вчера говорих с него — отвърна Джесъм. — Пратил е всички да работят на моста, но каза, че докато дойде херцогът, ще са готови.

— Аз за херцога не се притеснявам — каза Кали. — На Пайтър може едничката му грижа да е да впечатли Райнбек, та да получи някоя височайша поръчка, но аз лично се безпокоя за по-простички неща, като например дали семейството ми няма да посреща ядрони през нощта.

— Добре, добре — каза Джесъм, вдигнал ръце. — Отново ще поговоря с него.

— Човек би помисли, че Пайтър не е толкова заблуден — продължи Кали. — Райнбек дори не е нашият херцог.

— Той е единственият наоколо, който е достатъчно близо да ни прати помощ, ако ни се наложи — каза Джесъм. — Юкор пет пари не дава за Речен мост, гледа само вестоносците да преминават спокойно и данъците да идват навреме.

— Ехо, събуди се! — каза Кали. — Ако Райнбек идва, то е защото също души за данъци. Ще започнем да плащаме и на двамата още преди Роджър да види ново лято.

— А ти какво предлагаш да направим? — попита Джесъм. — Да разгневим херцога, който ни е на ден път отгук, в името на онзи, до когото бием две седмици път на север?

— Не съм казала, че трябва да му се изплюем в лицето — каза Кали. — Просто не виждам защо е по-важно да го впечатлим, отколкото да поправим защитите на собствените си домове.

— Казах, че ще отида — каза Джесъм.

— Ами отивай де — отвърна Кали. — Вече мина обяд. И вземи Роджър със себе си. Може пък това да ти припомни кои са важните неща в живота.

Джесъм преглътна киселата си физиономия и клекна пред сина си.

— Искаш ли да идем да видим моста, Роджър? — попита той.

— На риба? — попита Роджър.

Обичаше да лови риба с баща си от моста.

Джесъм се разсмя и вдигна сина си на ръце.

— Не днес — каза той. — Майка ти иска да си поговорим с Пайтър.

Сложи го да седне на раменете му.

— Сега се дръж здраво — предупреди го той, Роджър се хвана за главата му и Джесъм се наведе, за да мине през вратата. Бузите му дращеха от наболата брада.

Мостът не беше далеч. Речен мост беше малък дори за селце. Шепа къщи и магазинчета, казармите на военните, които събираха таксите, и странноприемницата на родителите му. Роджър помахна на стражите, докато минаваха край кабината на бариерата.

Мостът свързваше двата бряга на Разделящата река там, където тя беше най-тясна. Построен от отдавна отминали поколения, мостът имаше две арки, които изписваха двадесетметрова дъга над водата, и беше достатъчно широк, за да премине по него голяма каруца с по един конник от двете ѝ страни. Екип мливарийски инженери ежедневно поддържаха въжетата и подпорите. Пътят на вестоносците, или единственият път, се простираше докъдето погледът стигаше и в двете посоки.

Майстор Пайтър стоеше на отсрещния край на моста и крещеше наставления, надвесен над парапета. Роджър проследи погледа му и видя как чираците му, вързани на ремъци, подновяваха защитите в долната част на конструкцията.

— Пайтър! — извика Джесъм, когато стигнаха до средата на моста.

— Здравсти, Джесъм — провикна се защитникът.

Джесъм свали Роджър на земята и се ръкува с Пайтър.

— Мостът изглежда добре — отбеляза Джесъм.

Пайтър беше заменил повечето от по-простите нарисувани защиты със сложни калиграфски фигури — вдълбани, лакирани и полирани.

Пайтър се усмихна.

— Херцогът ще напълни гащите като види защитите — заяви той.

Джесъм се засмя.

— Кали в момента лъска странноприемницата — каза той.

— Зарадваш ли херцога, бъдещето ти е уредено — каза Пайтър.
— Една блага дума в правилните уши и ще си продаваме занаята в Анжие, а не в това затънтено място.

— Това „затънтено място“ е моят дом — каза Джесъм намръщен.
— Дядо ми е роден в Речен мост и ако зависи от мен, и внуците ми ще

бъдат.

Пайтър кимна.

— Нищо лично — каза той. — Просто Анжие ми липсва.

— Ами, върни се — предложи Джесъм. — Пътят е отворен, пък и една нощ навън едва ли ще е голямо изпитание за защитник като теб. За това не ти е нужен херцога.

Пайтър поклати глава.

— Анжие гъмжи от защитници — каза той. — Там ще бъда само капка в морето. Но ако успея да спечеля благоразположението на херцога, това ще ми даде възможности отвъд прага на вратата ми.

— Е, аз пък днес съм притеснен за моята врата — каза Джесъм. — Защитите се лющят, а Кали се тревожи, че и една нощ повече няма да издържат. Можеш ли да дойдеш да ги погледнеш?

Пайтър издиша бурно.

— Вчера ти казах... — започна той, но Джесъм го прекъсна.

— Знам какво ми каза, Пайтър, но пък аз ти казвам, че не е достатъчно — каза той. — Няма да позволя момчето ми да спи зад слаби защити, само за да направиш тези на моста малко по-артистични. Не можеш ли да дойдеш да ги постегнеш за през нощта?

Пайтър се изплю.

— И сам можеш да го направиш, Джесъм. Просто проследи линиите. Ще ти дам боя.

— И Роджър рисува по-добри защити от мен, а това не е всичко — каза Джесъм. — Ще оплескам работата и Кали ще ме убие, ако ядроните не го направят.

Пайтър се намръщи. Тъкмо щеше да отговори, когато се чу вик в далечината по пътя.

— Здравсти, Речен мост!

— Джерал! — извика Джесъм.

Роджър погледна нагоре с внезапен интерес и разпозна грамадната фигура на вестоносеца. Устата му се напълни със слюнка на момента. Джерал винаги му носеше по някое лакомство.

До него се взеше още един мъж, непознат, но пъстрият му жонгльорски костюм успокои момчето. То си спомни как предишният жонгльор пееше, танцуваше и ходеше на ръце, и заподскача въодушевено. Роджър обичаше жонгльорите повече от всичко друго на света.

— Виж го ти, малкия Роджър, пораснал с още една педя! — извика Джерал, спря коня си и скочи, за да вземе Роджър на ръце. Беше висок и як като буре за дъждовна вода, с кръгло лице и прошарена брада. Едно време Роджър се страхуваше от него заради металната му ризница и белега от демон, който придаваше гневлив израз на долната му устна, но вече не. Разсмя се, когато Джерал го погъделичка.

— Кой джоб? — попита Джерал, вдигнал с изпънати ръце момчето. Роджър веднага посочи. Джерал винаги слагаше лакомството на едно и също място. Грамадният вестносец се разсмя и извади райънски карамелен бонбон, увит в царевично листо. Роджър изпищя и се тръшна на тревата, за да го разопакова.

— Какво те води в Речен мост по това време? — попита Джесъм вестносеца.

Жонгльорът пристъпи напред и с претенциозен жест отметна пелерината си. Беше висок, с дълга коса, изсветляла от слънцето до златисто, и кафява брада. Челюстта му беше напълно квадратна, а кожата — почерняла. Върху шарения си костюм носеше елегантно наметало, на което бе нарисувана китка от зелени листа върху кафяво поле.

— Арик Сладкогласни — представи се той. — Майстор жонгльор и пратеник на Негово Височество, Херцог Райнбек Трети, пазител на горската крепост, носител на дървената корона и Господар на цял Анжие. Тук съм за да проверя селото преди идването на Негово Височество другата седмица.

— Пратеникът на херцога е жонгльор? — Пайтър попита Джерал и веждата му подскочи.

— Никой не е по-подходящ за селата — отвърна Джерал и му смигна. — Хората по-трудно ще удушат човека, който им съобщава, че данъците се вдигат, ако жонглира на децата им.

Арик му се намръщи, но Джерал само се изсмя в отговор.

— Бъди така добър да доведеш ханджията, да дойде да ни прибере конете — каза Арик на Джесъм.

— Аз съм ханджията — отвърна бащата на Роджър и му подаде ръка. — Странноприемница Джесъм. Това там е синът ми Роджър.

Той кимна към Роджър.

Арик пренебрегна ръката и момчето, извади сребърна луна сякаш от нищото и я въртна с палец към него. Джесъм улови монетата

и я погледна любопитно.

— Конете — каза остро Арик.

Джесъм се намръщи, но сложи монетата в джоба си и тръгна към животните. Джерал хвана юздите на своя кон и махна на ханджията с ръка да не се притеснява.

— Защитите ми все още се нуждаят от оправяне, Пайтър — каза Джесъм. — Само ще съжаляваш, ако ме накараш да пратя Кали да ти се накрещи за това.

— Изглежда мостът се нуждае от още доста работа, преди Негово Височество да пристигне — отбеляза Арик.

Пайтър се поизпъчи при тези думи и хвърли кисел поглед на Джесъм.

— Бихте ли желали да спите зад олющени защити тази нощ, майсторе жонгльор? — попита Джесъм. Почернялата кожа на Арик избеля при това.

— Аз ще ти ги прегледам, ако искаш — каза Джерал. — Ще ги постегна, ако не са прекалено зле, а ако са, лично ще доведе Пайтър.

Удари тежко с копието си в земята и изгледа изпод вежди защитника. Пайтър се ококори и закима в съгласие.

Джерал вдигна Роджър и го сложи върху грамадния си боен кон.

— Дръж се здраво, момче — каза той — сега ще те повозим!

Роджър се разсмя и се хвана за гривата на коня, докато Джерал и баща му поведоха конете към странноприемницата. Арик крачеше пред тях като човек, следван от слуги.

Кали чакаше на вратата.

— Джерал! — извика тя. — Каква приятна изненада!

— И кой е това? — попита Арик, а ръцете му зашариха бързичко, за да загладят косата и дрехите му.

— Това е Кали — каза Джесъм и когато блясъкът от очите на Арик не изчезна, допълни, — жена ми.

Арик изглеждаше сякаш не го чу, закричи към нея и отметна назад многоцветното си наметало, за да се поклони.

— Приятно ми е, мадам — каза той и целуна ръката ѝ. — Аз съм Арик Сладкогласни, майстор жонгльор и пратеник на Негово Височество, Херцог Райнбек Трети, пазител на горската крепост, носител на дървената корона и Господар на цял Анжие. Негово

Височество ще остане доволен да види такава красота, когато посети прекрасния ви хан.

Кали покри уста, а бледите ѝ бузи поруменияха в тон с червената ѝ косата. Отвърна му с неумел реверанс.

— Вие с Джерал сигурно сте изморени — каза тя. — Влезте и ще ви сипя малко гореща супа, докато приготвя вечерята.

— С най-голямо удоволствие, добра жено — каза Арик и отново се поклони.

— Джерал обеща да погледне защитите ни преди да се стъмни, Кал — каза Джесъм.

— Какво? — попита Кали, като отскубна погледа си от красивата усмивка на Арик. — Ами, хубаво, вие двамата вържете конете и се погрижете за това, докато аз покажа стаята на майстор Арик и започна вечерята — каза тя.

— Великолепна идея — отвърна Арик и ѝ подаде ръка, за да влязат заедно вътре.

— Ти дръж под око Арик, когато е около жена ти — промърмори Джерал. — Наричат го Сладкогласни, защото от неговия глас на всички жени им става сладко между краката, а досега не съм чувал да се е спрял пред брачен обет.

Джесъм се навъси.

— Роджър — каза той и го свали от коня, — я изтичай вътре и стой при мама.

Роджър кимна и се втурна нататък.

— Предишният жонгльор гълташе огън — каза Роджър. — Ти можеш ли гълташ огън?

— Това го мога — каза Арик, — а също и да го изплюя обратно като огнен демон.

Роджър запляска с ръце, а Арик се обърна да наблюдава Кали, която се наведе зад бара, за да му напълни халба с пиво. Беше си разпуснала косата. Роджър отново подръпна наметалото му. Жонгльорът се опита да го свие далеч от ръцете му, но тогава Роджър задърпа панталона му.

— Какво има? — попита Арик и извърна към него гневен поглед.

— А пееш ли? — попита Роджър. — Аз обичам пеенето.

— Може и да ти попея по-късно — каза Арик и отново се обърна.

— О, изпей ми една малка песничка — примоли се Кали и сложи разпенената халба пред него на тезгяха. — Ще го зарадва толкова много!

Тя се усмихна, но очите на Арик вече се бяха спуснали върху горното копче на роклята ѝ, което тайнствено се беше откопчало, докато тя му наливаше пиво.

— Разбира се — каза Арик с широка усмивка. — Само глътка от вашето прекрасно пиво, за да отмия прахта от гърлото си.

Пресуши халбата с едно гаврътване, без да снема поглед от деколтето ѝ и посегна към голямата шарена торба на пода. Докато вадеше лютнята си, Кали му напълни втора чаша.

Пищният контратенор на Арик изпълни стаята, лееше се ясен и красив, докато жонгльорът нежно подърпваше струните на лютнята. Изпя песен за някаква селска мома, която пропиляла възможността си да се люби с един мъж преди той да замине за Свободните градове, и после прекарала вечност в съжаления. Кали и Роджър го зяпаха с изумление, хипнотизирани от звука. В края на песента бурно заръкопляскаха.

— Още! — извика Роджър.

— Не сега, момчето ми — каза Арик и разроши косата му. — Може би след вечеря. Ето — каза той и посегна към шарената си торба, — защо не пробваш сам да си свириш музика?

Извади ксилофон — няколко тънки летвички полирано палисандрово дърво с различна големина, наместени в лакирана дървена рамка. За него бе завързана палката му — петнадесетсантиметрова пръчица, която завършваше с шлифовано дървено топче.

— Вземи това и иди да си поиграеш, докато аз си поприказвам с прекрасната ти майка — каза той.

Роджър нададе възторжен писък, грабна играчката и изтича нататък, за да седне с нея на дървения под. Заудря летвичките в различна последователност и се радваше на ясните им звуци.

Кали се засмя като го видя.

— Един ден ще стане жонгльор — каза тя.

— Май няма голяма клиентела? — попита Арик и посочи с широк жест масите в общото помещение.

— О, на обяд беше претъпкано — каза Кали, — но по това време на годината нямаме много клиенти освен вестоносците, които идват от време на време.

— Сигурно е самотно занимание да се грижиш за празен хан — каза Арик.

— Понякога — отвърна Кали, — но си имам Роджър да ме занимава. Той ми е достатъчно голяма грижа, дори когато тук е тихо, а става същинска напасть, когато дойде сезонът на керваните. Кочияшите се напиват и пеят до малките часове, и го държат буден с врявата си.

— Предполагам, че и на теб ти е трудно да спиш на такъв шум — каза Арик.

— Трудно ми е — призна Кали. — Но Джесъм може да проспие всичко.

— Така ли? — попита Арик и сложи ръка върху нейната. Очите ѝ се разшириха и дъхът ѝ спря, но тя не се отдръпна.

Входната врата се отвори с трясък.

— Защитите са поправени! — извика Джесъм.

Кали ахна и отскубна ръката си от Арик толкова бързо, че разля пивото му на бара. Бързо взе парцал и почна да го попива.

— Само поправка, а? — попита тя със съмнение, забила поглед в тезгяха, за да скрие руменината по бузите си.

— Ни най-малко — каза Джерал. — Честно казано, имате късмет, че са издържали толкова дълго. Пооправих тези, дето бяха в най-окаяно състояние, но ще си поговоря с Пайтър сутринта. Ще го накарам да смени всяка защита в този хан преди залез-слънце, пък ако трябва, ще работи под насоченото ми копие.

— Благодаря ти, Джерал — каза Кали и хвърли на Джесъм унищожителен поглед.

— Все още чистя торта от обора — каза Джесъм, — та затова вързах конете на двора в преносимия кръг на Джерал.

— Така е добре — каза Кали. — Измийте се, всичките. Вечерята скоро ще бъде готова.

— Възхитително — заяви Арик, докато пиеше несметни количества пиво с вечерята си. Кали беше опекла агнешки бут с подправки и поднесе най-хубавото месо на пратеника на херцога.

— Дали пък нямаш сестра, красива колкото теб? — попита Арик между два големи залька. — Негово Височество си търси нова жена.

— Мислех, че херцогът вече си има жена — каза Кали и се изчерви, докато му пълнеше халбата.

— Има — изсумтя Джерал. — Четвърта.

Арик изпухтя.

— Страхувам се, че не е по-плодовита от предишните, ако са верни слуховете, които се носят из замъка. Райнбек ще продължи да си търси съпруги, докато някоя не му роди син.

— Може и да си прав за това — призна Джерал.

— Пастирите колко пъти ще му позволят да застане и да се врене пред Създателя „завинаги“ — попита Джесъм.

— Колкото му трябва — увери го Арик. — Лорд Джансън държи свещенослужителите в шах.

Джерал се изплю.

— Не е право така, хората на Създателя да се унижават заради този...

Арик вдигна предупредителен пръст.

— Казват, че дори дърветата имат уши за тези, които говорят срещу първия министър.

Джерал се навъси, но си прибра езика зад зъбите.

— Във всеки случай, едва ли ще си намери булка в Речен мост — каза Джесъм. — Няма достатъчно жени дори за нас самите. Трябваше да ида чак до Щурчов скок, за да намеря Кали.

— Мила моя, ти си анжиерка?

— По рождение, да — каза Кали, — но пастирът ме накара на сватбата да се закълна в Мливари. Всички в Речен мост полагат клетва пред Юкор.

— Засега — каза Арик.

— Значи е истина, това което се говори — каза Джесъм. — Райнбек идва да предяви претенциите си за Речен мост.

— Чак пък толкова! — каза Арик. — Негово Височество просто смята, че щом половината от жителите ви са с анжиерски корен, а мостът ви е построен и поддържан с анжиерска дървесина, значи

всички ние би трябвало да имаме... — той огледа Кали, докато тя сядаше на стола си — по-близки отношения.

— Съмнявам се, че Юкор ще се разбърза да сподели Речен мост — каза Джесъм. — Разделящата река служи за граница между двете земи от хиляди години. По-скоро ще си хвърли короната, отколкото да отстъпи границата.

Арик сви рамене и отново се усмихна.

— Това е работа на херцозите и министрите — каза той и вдигна халбата си. — Малките хорица като нас не бива да се безпокоят за такива неща.

Слънцето скоро залезе и нощта се изпълни с остри, пращящи писъци, придружени от сияния, които бликваха при задействането на защитите и нахлуваха през кепенците. Роджър мразеше тези пронизителни звуци и крясъците, които ги следваха. Седна на пода и заудря все по-силно и по-силно по музикалната си играчка в опита си да ги заглуши.

— Ядроните са гладни тази нощ — каза замислено баща му.

— Разстройват Роджър — каза Кали и стана от мястото си, за да иде при него.

— Няма страшно — каза Арик и избърса устата си. Отиде до шарената си торба и извади калъф за цигулка. — Сега ще ги отпъдим тези демони.

Сложи лъка на струните и веднага изпълни стаята с музика. Роджър се смееше и пляскаше, страхът му изчезнал. Майка му пляскаше с него и заедно откриха ритъм, който да допълва мелодията на Арик. Дори Джерал и Джесъм запляскаха в такт.

— Хайде да танцуваме, Роджър! — засмя се Кали, хвана ръката му и го вдигна на крака.

Роджър се опита да следва стъпките ѝ, но се препъна. Тя го грабна в прегръдките си, разцелува го и го завъртя из стаята. Роджър се заля от смях. Изведнъж се чу силен трясък. Лъкът на Арик се изплъзна от струните, когато всички се обърнаха и видяха тежката дървена врата да се тресе в рамката си. Прахоляк, изкаран от ударите, се понесе лениво към пода.

Джерал пръв реагира. Големият човек тръгна с изненадваща бързина към копието и щита си, които беше оставил до вратата. В един сякаш безкраен момент всички останали замръзнаха втренчени в него,

без да разбират какво се случва. Още един трясък и дебели черни нокти пробиха дървото. Кали изпищя.

Джесъм се втурна към огнището и грабна един тежък железен ръжен.

— Вземи Роджър и отивайте в скривалището в кухнята! — извика той, а думите му бяха прекъснати от рев иззад вратата.

Джерал вече държеше копие си и хвърли щита на Арик.

— Измъкни Кали и момчето! — изкрещя той, когато вратата се пръсна на трески и в стаята нахлу двуметров каменен демон. Джерал и Джесъм се обърнаха, за да го посрещнат. Съществува отметна назад глава и нададе вой, а малки, пъргави огнени демони се стрелнаха в къщата покрай него, заобикаляйки едрите му крака.

Арик пое щита, но когато Кали притича с Роджър на ръце за да се скрие при него, той я блъсна настрана, грабна шарената си торба и се втурна към кухнята.

— Кали! — извика Джесъм, като я видя да пада на пода. Тялото ѝ се изви така, че да предпази детето от удара.

— Да вървиш по ядроните, Арик! — прокле Джерал жонгльора. — Всичките ти мечти да станат на пепел!

Каменният демон го удари с опакото на ръката си и го запрати в отсрещния край на стаята.

Огнен демон се хвърли към Кали, докато тя се опитваше да се изправи на крака, но Джесъм го удари силно с ръжена и го повали настрана. Демонът се изгъркаля на пода и закашля огън, при което го подпали.

— Бягайте! — извика Джесъм, когато Кали се вдигна отново на крака. Докато майка му го изнасяше въвн от стаята, Роджър видя над рамото ѝ как демонът плюе огън по баща му. Дрехите на Джесъм лумнаха и той изкрещя.

Майка му го притискаше силно до гърдите си и тичаше запъхтяна през антрето. Зад нея в общото помещение Джерал ревеше от болка.

Добраха се до кухнята точно когато Арик вдигна капака на пода и се спусна по стълбичките. Ръката му се пресегна нагоре и заопипва наоколо за тежката метална халка, с която да затвори защитеното мазе.

— Майстор Арик! — извика Кали. — Изчакай ни!

— Демон — изпищя Роджър срещу един огнен, който влизаше на подскоци в стаята, но предупредителният му сигнал дойде твърде късно. Изчадието с един удар изкара въздуха от Кали, която продължаваше да държи здраво сина си дори когато дългите нокти се забиха в плътта ѝ. Тя изкрещя, когато ядронът се покатери на гърба ѝ и зъбите му като бръсначи се затвориха върху рамото ѝ, разпаряйки дясната ръка на Роджър. Той изрева.

— Роджър! — извика майка му, опита се със залитане да се добере до коритото и се срина на колене. Пищеше от болка, но се пресегна назад и хвана единия от рогата на демона.

— Няма... да... ти... дам... сина ми! — извика тя и се хвърли напред, дърпайки ядрона за рога му с всичка сила. В един момент го отскубна от рамото си и заедно с ивици от собствената ѝ плът го запрати в коритото.

Глинените съдове, които бяха наkisнати за миене там, се пръснаха при удара, а огненият демон започна да се мята и гърчи. Водата кипна изведнъж и въздухът се изпълни с пара. Кали пишеше от парещата болка в ръцете си, но продължи да натиска съществото под водата, докато мятането му спря.

— Мамо! — проплака Роджър и тя видя още две изчадия от неговия вид да влизат на подскоци в стаята. Грабна Роджър, затича се към шахтата и издърпа тежката врата с една ръка. Ококорените очи на Арик се извъртяха нагоре към нея. Кали падна, когато един от огнените демони сграбчи крака ѝ и отхапа парче от бедрото ѝ.

— Вземи го! Моля те! — примоли се тя и натика момчето в ръцете на Арик.

— Обичам те! — извика тя на Роджър, като хлопна капака на пода и ги остави в мрака.

Поради близостта си с Разделящата река, къщите в Речен мост бяха построени върху огромни защитени плочи, които да устоят на наводнение. Двамата чакаха в тъмнината, защитени от ядроните в степената, в която основата на градежа можеше да издържи, но всичко наоколо бе пълно с пушек.

— Ако не пукна от демоните, пушекът ще ме довърши — измърмори Арик.

Тръгна да излиза от шахтата, но Роджър се вкопчи здраво за крака му.

— Пусни ме, момче — каза Арик и го зарита в опит да се освободи от него.

— Не ме оставяй! — извика Роджър през бурни сълзи.

Арик се намръщи. Огледа се наоколо в пушека и се изплю.

— Дръж се здраво, момче — каза той и сложи Роджър на гърба си. Вдигна краищата на наметалото си, за да сложи момчето в импровизирана торба, и ги завърза около кръста си. Взе щита на Джерал, намери пътя си из приземието и се наведе, за да пропълзи навън в нощта.

— Мили Създателю — прошепна той, като видя цялото село Речен мост в пламъци. Демоните танцуваха в нощта и изтегляха пищящите си тела на повърхността, за да пируват.

— Изглежда родителите ти не са били единствените, които Пайтър е отрязал — каза Арик. — Надявам се, че ще завлекат това копеле в Ядрото.

Приклепнал зад щита, Арик заобиколи странноприемницата под прикритието на пушека и суматохата и стигна до предния двор. Там, защитени от преносимия кръг на Джерал, стояха двата коня; островче сигурност сред ужаса.

Точно когато Арик се втурна към убежището, един огнен демон ги забеляза, но щита на Джерал отблъсна горящата му плюнка с магическо лумване. Вече в кръга, Арик остави Роджър и падна на колене, задъхан. В мига, в който се съвзе, започна отчаяно да тършува из дисагите.

— Трябва да е тук — промърмори той. — Знам, че го оставих...
А!

Извади мях за вино, дръпна запушалката му и жадно загълта.

Роджър хленчеше, стиснал кървавата си дясна ръка със здравата.

— А? — попита Арик. — Да не са те ранили, момче?

Приблужи се до него за да го прегледа и като видя ръката на момчето, дъхът му секна. Средният пръст и показалецът на Роджър бяха отхапани целите, а останалите му пръсти все още държаха кичур червена коса. Беше на майка му, отрязана при ухапването.

— Не! — извика Роджър, когато Арик се опита да му вземе косата. — Моя си е!

— Няма да ти я открадна, момче — каза Арик. — Просто искам да видя отхапаното.

Сложи кичура в другата ръка на Роджър и момчето я стисна здраво.

Раната не кървеше сериозно, отчасти обгорена от слюнката на огнения демон, но от нея течеше слуз и смърдеше.

— Не съм билкарка — каза Арик, сви рамене и я поля с вино от мяха. Роджър нададе вой, а Арик откъсна парче от хубавото си наметало и му превърза раната.

Роджър ревна с пълно гърло и Арик го загърна в наметалото си.

— Хайде, хайде, мойто момче — каза той, като го прегърна и потупа по гърба. — Ние поне сме живи, за да разказваме. То и това си е нещо, нали?

Роджър продължаваше да плаче и Арик запя приспивна песен. Пееше, докато Речен мост гореше. Пееше, докато демоните танцуваха и пируваха. Гласът му беше като щит около тях и под неговата закрила, Роджър се предаде на умората и заспа.

ОСМА ГЛАВА

КЪМ СВОБОДНИТЕ ГРАДОВЕ

319 СЗ

Арлен се облягаше все по-тежко и по-тежко на тоягата си със засилването на треската. Преви се от напън да повърне, но от празния му стомах излезе само жлъчка. Замаян, той се огледа за посоката.

Насреща му се издигаше дим.

В далечината пред него, встрани от пътя, се виждаше постройка. Каменен зид, така обрасъл с увивни растения, че беше почти невидим. Оттам идваше и пушекът. Надеждата за убежище даде сила на омекналите му крайници и той продължи напред с несигурна крачка. Стигна до зида и като се подпираше на него продължи напред в търсене на вход. Камъкът беше надупчен от стихииите и пропукал. Пълзящите растения се провираха през всяко кътче и всеки процеп. Без опората на бръшляна древният зид вероятно щеше просто да рухне, точно както Арлен би направил, ако не се подпираше на зида.

Накрая стигна до арка в стената. Две метални порти с поразени от ръждата панти лежаха в бурените пред нея. Времето ги беше прояло до неузнаваемост. Арката откриваше пътя към огромен вътрешен двор, задушен от увивни растения и бурени. Вътре имаше изпочупен фонтан, пълнен с мътна дъждовна вода, и ниска сграда, покрита до такава степен с бръшлян, че на пръв поглед не се забелязваше.

Арлен се разходи из двора стъписан. Под растенията имаше напукана каменна настилка. Грамадни дървета бяха пробили и преобърнали гигантски плочи, сега покрити с мъх. Арлен забеляза дълбоки следи от нокти в камъка.

Няма защити, осъзна той с изумление. Това място е отпреди Завръщането. Ако това наистина беше така, значи пустее вече повече от триста години.

Вратата на сградата беше изгнила като портата. Малък каменен коридор водеше към просторно помещение. От стените се спускаха заплетени върви, на които отдавна вече не висяха произведения на изкуството, тъй като се бяха разпаднали. От дебелия килим на пода

беше останал само един слюзест парцал. Древни прорези, продрани в стените и мебелите, все още свидетелстваха за поражението.

— Ехо? — провикна се Арлен. — Има ли някой тук?

Нямаше отговор.

Лицето му гореше, но потреперваше, дори на топлия въздух. Наясно беше, че няма да стигне много по-далеч, но беше видял пушек, а пушекът означаваше живот. Тази мисъл му вдъхна сили и когато намери едно изронено стълбище, той запристъпва нагоре към втория етаж.

По-голямата част от горното ниво на сградата беше открита за слънчевата светлина. Покривът беше напукан и хлътнал. Ръждиви метални лостове стърчаха от разпадащия се камък.

— Има ли някой тук? — провикна се Арлен. Претърси етажа, но откри само гнилоч и разруха.

Тъкмо когато започна да губи надежда, видя пушека през един прозорец в края на залата. Затича се към него, но откри само някакъв откършен клон на дърво да се търкаля в задната част на двора. Беше изподраскан и овъглен, малки пламъчета все още просветваха тук-там и от тях се надигаше тежък дим.

Обезсърчен, той усети как лицето му се разкривява, но отказа да заплаче. Почуди се дали просто да не изчака демоните да дойдат с надеждата да му уредят по-бърза смърт, но той се беше закълел да не им дава нищо, а и смъртта на Мария със сигурност не беше бърза. Погледна през прозореца надолу към каменния двор.

Едно падане отгук би убило всеки, замисли се той. Вълна от световъртеж премина през него и изведнъж му се стори, че най-лесното и правилно нещо ще е просто да падне.

Като Чоли?, попита глас в главата му.

Примката проблесна в ума му, Арлен се отърси от тези мисли и се завърна в реалността. Задържа се и се дръпна от прозореца.

Не, помисли си той, решението на Чоли не е по-добро от това на татко. Ако умра, това ще е защото нещо ме е убило, не защото съм се предал.

От високия прозорец можеше да вижда далече над зида и нататък по пътя. В далечината напред забеляза движение, което приближаваше към него. Рейджън.

Арлен отпуши запасите си от сила, каквито не знаеше, че притежава, заподскача надолу по стълбите с близка до обичайната му пъргавост и се затича през глава през двора.

Щом стигна пътя обаче, дъхът му го изостави и той падна в пръстта задъхан, притискайки с ръка шев от едната си страна. Имаше чувството, че в гърдите му са забодени хиляди тресчици.

Погледна нагоре и видя фигурите, все още далече на пътя, но достатъчно близо, за да го видят и те. Чу вик и светът изчезна в чернота.

Слънцето грееше, когато Арлен се събуди, легнал по корем. Пое си въздух и усети превръзките, здраво стегнали тялото му. Гърбът все още го болеше, но вече не пареше, и за пръв път от дни насам той усети лицето си хладно. Подпря се с ръка, за да се изправи, но го прониза остра болка.

— Не бих бързал да правя това — посъветва го Рейджън. — Имаш късмет, че си жив.

— Какво се случи? — попита Арлен и погледна нагоре към мъжа, който седеше наблизо.

— Намерих те припаднал на пътя — каза мъжът. — По раните на гърба ти имаше демонска гнилоч. Трябваше да ги разрежа и да ги източа от отровата, преди да ги зашия.

— Къде е Кийрън? — попита Арлен.

Рейджън се засмя.

— Вътре — каза той. — Кийрън спазва безопасна дистанция през последните два дни. Не можа да издържи на кръвта и се издрайфа, като те намерихме.

— Дни? — попита Арлен. Огледа се наоколо и видя, че отново е в старинния двор. Рейджън беше устроил лагер там, а преносимите му кръгове предпазваха спалните чували и животните.

— Намерихме те по пладне в третиден — каза Рейджън. — Днес е петиден. Бълнуваше през цялото време и се мятеше, докато не изхвърли болестта с потта си.

— Ти излекува моята демонска треска? — попита Арлен шокиран.

— Така ли я наричат в Потока? — попита Рейджън. Сви рамене: — Не по-лошо име от останалите, предполагам, но това не е някаква магическа болест, момче. Просто инфекция. Намерих малко вонливка недалеч от пътя, така че имах с какво да намажа раните. После ще ти сваря малко чай от нея. Ако го пиеш през следващите няколко дни, трябва да се справиш.

— Вонливка? — попита Арлен.

Рейджън отскубна един бурен, който растеше почти навсякъде.

— Основен елемент от билкарската кесия на всеки вестоносец, макар че прясна е най-добра. Замайва те малко, но поради някаква причина унищожават демонската гнилоч.

Арлен се разплака. Майка му можеше да бъде излекувана от бурен, който редовно плевеше от нивата на Джеф? Това му дойде в повече.

Рейджън изчака мълчаливо, като се поотдалечи, докато сълзите на Арлен изтекат докрай. Сякаш след цяла вечност потокът им намаля и задавените хлипания се успокоиха. Рейджън безмълвно му подаде парче плат и Арлен попи бузите си.

— Арлен — попита вестоносецът накрая, — какво правиш чак тук?

Арлен дълго време го гледаше, докато се опитваше да реши какво точно да каже. Когато най-накрая проговори, историята му се изля като порой. Разказа всичко на вестоносеца, като започна от нощта, в която раниха майка му, и завърши с деня, в който избяга от баща си.

Рейджън мълчеше, докато го слушаше.

— Съжалявам за майка ти, Арлен — каза накрая той. Арлен подсмръкна и кимна.

Кийрън се довлече обратно, когато Арлен заразказва как се бе опитал да намери пътя за Слънчево пасище, но вместо това, без да иска, бе взел разклона за Свободните градове. Изслуша с напрегнато внимание разказа на Арлен за първата му нощ сам, за огромния каменен демон и за стъпканата му защита. Жонгльорът пребледня, когато Арлен описа как е бързал да я поправи, преди демонът да го убие.

— Ти ли си тоя, дето е отсякъл ръката на онзи демон? — попита Рейджън невярващо миг по-късно.

Кийрън изглеждаше готов да повърне отново.

— Този номер не смятам да го опитвам отново — каза Арлен.

— Не, предполагам, че не — засмя се Рейджън. — И все пак, осакатяването на петметров каменен демон е дело, което заслужава поне една-две песни, а, Кийрън?

Той сръчка жонгльора, но това сякаш само преля чашата. Кийрън покри уста и избяга. Рейджън поклати глава и въздъхна.

— Гигантски еднорък каменен демон ни преследва откакто те открихме — обясни той. — Удря по защитите по-силно от всеки друг ядрон, който някога съм виждал.

— Ще се справи ли? — попита Арлен, докато гледаше как Кийрън се превива.

— Ще му мине — изсумтя Рейджън. — Хайде да те понапълним с малко храна.

Помогна му да се облегне на седлото на коня. Остра болка прониза Арлен при движението и Рейджън го видя как потреперва.

— Подъвчи това — посъветва го той и подаде на момчето чепат корен. — Ще усетиш замайване, но и болката ще утихне.

— Ти да не си билкар? — попита Арлен.

Рейджън се засмя.

— Не съм, но един вестоносец трябва да знае по малко от всеки занаят, ако иска да оцелее.

Той посегна в дисагите си, извади метална тенджерата и малко прибори.

— Ще ми се да беше казал на Колийн за вонливката — каза тъжно Арлен.

— Бих — отвърна Рейджън, — ако си бях помислил и за миг, че не знае за нея. — Напълни тенджерата и я сложи на триножника над огнището: — Изумително е какви неща хората са забравили.

Зареди огъня с дърва и в този момент Кийрън се върна — блед, но облекчен.

— Със сигурност ще кажа на Колийн за вонливката, когато те върнем обратно.

— Да ме върнете? — попита Арлен.

— Да се връщаме? — повтори Кийрън.

— Разбира се, че ще се върнем — каза Рейджън. — Баща ти те търси, Арлен.

— Но аз не искам да се връщам — каза Арлен. — Искам да отида в Свободните градове с вас.

— Не можеш просто да избягаш от проблемите си, Арлен — отвърна Рейджън.

— Няма да се върна — заяви Арлен. — Можете да ме влачите дотам, но отново ще избягам в момента, в който ме пуснете.

Известно време Рейджън стоя и го гледа. Накрая извърна поглед към Кийрън.

— Знаеш какво мисля — каза Кийрън. — Нямам никакво желание да удължавам най-малкото с още пет ноци пътуването ни до вкъщи.

Рейджън се намръщи към Арлен.

— Ще пиша на баща ти, щом стигнем Мливари — предупреди го той.

— Загуба на време — каза Арлен. — Той никога не би дошъл за мен.

Каменните плочи на двора и високият зид ги скриха добре за през нощта. Широк преносим кръг защитаваше каруцата, а животните бяха прибрани и вързани в друг. Тримата се намираха в по-вътрешната от две концентрично разположени окръжности, а огънят грееше по средата.

Кийрън лежеше сгушен в спалния си чувал, покрил глава с одеялото. Трепереше, въпреки че не беше студено и се свиваше всеки път, когато някой ядрон изпробваше защитите.

— Защо продължават да нападат, след като не могат да преминат? — попита Арлен.

— Търсят пролуки в мрежата — отвърна Рейджън. — Никога няма да видиш ядрон да напада на едно и също място два пъти. — Той чукна с пръст слепоочието си: — Те помнят. Ядроните нямат достатъчно ум да изследват защитите и да преценят къде са слабите им места, затова атакуват преградата и търсят пролука. Рядко преминават, но все пак достатъчно често, за да си заслужава труда.

Въздушен демон се спусна над зида и отскочи от защитите. Кийрън изскимтя под одеялото си от звука му. Рейджън погледна към спалния чувал на жонгльора и поклати глава.

— Сигурно си мисли, че ако не той вижда ядроните, и те няма да го забележат — промърмори той.

— Винаги ли се държи така? — попита Арлен.

— Онзи еднорък демон го изплаши повече от обикновеното — отвърна Рейджън, — но и преди не стоеше зад защитите с високо вдигната глава. — Той сви рамене: — Търсех си спешно жонгльор. Гилдията ми даде Кийрън. Обикновено не работя с толкова зелени.

— Защо въобще взе жонгльор тогава? — попита Арлен.

— О, трябва да си водиш жонгльор, когато посещаваш селата — каза Рейджън. — Готови са да те убият с камъни, ако им се веснеш без такъв.

— Селата ли?

— Малки градчета като Потока на Тибит — обясни Рейджън. — Отдалечени места, до които властта на херцозите почти не достига, и където повечето хора не могат да четат.

— Какво значение има това? — попита Арлен.

— Хората, които не могат да четат, нямат голяма нужда от вестonosци — отвърна Рейджън. — Да, нетърпеливо чакат солта си или там каквото не им достига, но повечето не биха поспрели, за да те видят или да ти разкажат някакви новини. А събирането на новини е основната задача на вестonosеца. Доведи им обаче един жонгльор и те ще зарежат всичко, за да дойдат на представлението. Ти не беше единствената причина да разнесе мълвата за шоуто на Кийрън.

— Някои хора — продължи той, — могат да бъдат едновременно търговци, жонгльори, билкари и вестonosци, но те се срещат толкова често, колкото и дружелюбните ядрони. Повечето вестonosци, които поемат към селата, трябва да си наемат жонгльор.

— А ти не работиш обикновено със села — припомни си Арлен. Рейджън му намигна.

— Жонгльорът може и да впечатлява селяните, но само ще ти се пречка в двора на херцог. Херцозите и богатите търговци си имат свои жонгльори. Интересуват ги единствено търговията и новините, а и плащат много повече от всичко, което стария Шопар би могъл да си позволи.

Рейджън стана преди изгрев на следващата сутрин. Арлен вече беше буден и Рейджън му кимна одобрително.

— Вестоносците не могат да си позволят лукса да спят до късно — каза той, докато тракаше колкото може по-силно с приборите за готвене, за да събуди Кийрън. — Важен ни е всеки миг на светло.

Арлен вече се чувстваше достатъчно здрав, за да седне до Кийрън в талигата и тримата поеха към миниатюрните възвишения на хоризонта, които Рейджън наричаше планини. За да мине времето по-бързо, Рейджън разказваше на Арлен истории от пътешествията си, като му сочеше билки покрай пътя и му обясняваше кои се ядат, кои трябва да се избягват, с кои се лекуват рани и кои само влошават положението. Отбеляза кои са най-защитените места за пренощуване и защо са такива, както и го предупреди за хищници.

— Ядроните убиват най-бавните и най-слабите животни — каза Рейджън. — Затова само най-едрите и най-силните, или онези, които се крият най-добре, оцеляват. По пътя ядроните не са единствените, които ще видят плячката в теб.

Кийрън се огледа притеснено наоколо.

— Какво беше това място, където нощувахме през последните няколко дена? — попита Арлен.

Рейджън сви рамене.

— Домът на някой дребен владетел — каза той. — Има стотици такива по земите между това място и Мливари, стари руини, оглозгани от безброй вестоносци.

— Вестоносци? — попита Арлен.

— Разбира се — каза Рейджън. — Някои вестоносци прекарват седмици в издирване на разрушени сгради. Онези, които извадят достатъчно голям късмет, за да се натъкнат на недокоснати руини, могат да се завърнат с всякаква плячка. Злато, скъпоценни камъни, понякога дори древни защити. Но истинското съкровище, което търсят, са онези стари защити, бойните защити, ако въобще някога са съществували.

— Мислиш ли, че са съществували? — попита Арлен.

Рейджън кимна.

— Но няма да тръгна да се отклонявам и да рискувам живота си, за да ги търся.

Няколко часа по-късно Рейджън изостави пътя и ги заведе до малка пещера.

— Винаги е по-добре да се погрижиш за защитата на подслона си, докато още можеш — каза той на Арлен. — Тази пещера е една от малкото споменати в дневника на Грег.

Рейджън и Кийрън устройоха бивак, нахраниха и напоиха животните, и пренесоха запасите си в пещерата. Оставиха разтоварената каручка отпред в кръг. Докато работеха, Арлен огледа преносимия кръг.

— Тук има защиты, които не познавам — отбеляза той, докато проследяваше рисунките с пръст.

— И аз видях няколко в Потока на Тибит, които бяха нови за мен — призна Рейджън. — Прерисувах ги в дневника си. Може би тази вечер ще можеш да ми кажеш какво правят?

Арлен се усмихна, доволен, че има какво да предложи в замяна на щедростта на Рейджън.

Още по време на яденето, Кийрън започна неспокойно да се върти, като често поглеждаше към помръкващото небе. Рейджън обаче не изглеждаше разтревожен от растящите сенки.

— Най-добре сега да вкараме кобилките в пещерата — отбеляза накрая той и Кийрън веднага тръгна да изпълни заръката. — Стадните животни мразят пещерите — каза Рейджън на Арлен, — затова чакаш колкото можеш и чак накрая ги прибиращ. Конят винаги влиза последен.

— Няма ли си име? — попита Арлен.

Рейджън поклати глава.

— Моите коне трябва да си заслужат имената — каза той. — Гилдията ги дресира специално, но много коне все пак се плашат, когато останат вързани през нощта в преносим кръг. Само онези, за които знам, че няма да побегнат или да се паникьосат, получават имена. Тази кобила я купих в Анжие, когато последното ми конче — едно планинско пони — избяга и го изядриха. Ако стигне до Мливари ще ѝ дам име.

— Ще стигне — каза Арлен, докато галеше врата на бързоногото животно.

След като Кийрън вкара обикновените коне в пещерата, той хвана юздите ѝ и също я отведе навътре. Докато останалите се

установяваха под скалния свод, Арлен изследва входа на пещерата. В камъка бяха издълбани защиты.

— Защитите не са довършени — каза той, насочил пръст към тях.

— Разбира се, че не са — отвърна Рейджън. — Не можем да защитим калта, нали така? — Той погледна Арлен с любопитство. — А ти какво би направил, за да завършиш кръга? — попита той.

Арлен се замисли над задачата. Входът на пещерата не беше идеален кръг, а по-скоро приличаше на обърнато „U“. Беше по-трудно да се защити, но не прекалено трудно, а и защитите, издълбани в камъка, бяха сред по-разпространените. Взе пръчка и надраска в калта защиты, така че линиите им плавно да се свързват с вече нарисованите. Провери ги три пъти и се отдръпна, вперил поглед в Рейджън за одобрение.

Вестоносецът замлъкна за момент, докато изучаваше работата на Арлен, и кимна.

— Добра работа — каза той и Арлен засия. — Начертал си вертикалите майсторски. Самият аз не бих могъл да изплета по-здрава мрежа, а ти си сметнал уравненията наум.

— Ъм, благодаря — каза Арлен, въпреки че нямаше представа за какво говори Рейджън.

Рейджън долови паузата на Арлен.

— Ти направи уравненията, нали? — попита той.

— Какво е уравнение? — попита Арлен. — Тази линия — той посочи към най-близката защита — отива при онази фигура там. — После посочи към стената. — Пресича тези линии — той посочи към други защиты, — които се кръстосват с онези там — той посочи към още няколко: — И това е всичко.

Рейджън се втрещи.

— Имаш предвид, че си го направил само на око? — попита той.

Арлен сви рамене, когато Рейджън го погледна отново.

— Повечето хора използват права пръчка, за да си проверят линиите — призна той, — но аз никога не си правя труда.

— Как Потока на Тибит не е погълнат от нощта, е пълна мистерия за мен — каза Рейджън.

Извади чувалче от дисагите си, коленичи пред входа на пещерата и изтри защитите на Арлен.

— Защитите в калта са си безразсъдна работа, колкото и добре да са нарисувани — каза той.

Рейджън избра от торбата шепя лакирани дървени плочки със защити. С помощта на права, набраздена с линии пръчка бързо ги разпредели на разстояния и склучи отново мрежата.

Нощта не бе напреднала и с час, когато гигантският еднорък каменен демон се хвърли в сечището. Нададе ужасяващ вой, замете настрана по-малките демони и с тежки стъпки се хвърли към Пещерата, като ревеше застрашително. Кийрън изстена и се оттегли в дъното на пещерата.

— Този ти е запомнил миризмата — предупреди го Рейджън. — Ще те преследва вечно в очакване да свалиш гарда.

Арлен погледна чудовището в един дълъг момент и се замисли за думите на вестносеца. Демонът изръмжа и удари преградата с все сила, но защитите лумнаха и го блъснаха назад. Кийрън изхлипа, но Арлен се изправи и отиде до входа на пещерата. Пресрещна погледа на ядрона и бавно вдигна ръце, а после изведнъж ги събра в силно плясване, подигравайки демона с двата си крайника.

— Нека си губи времето — каза той, щом демонът изрева в безсилния си гняв. — Няма да ме хване.

Пътуваха почти седмица. Рейджън ги поведе на север, навлязоха в подножието на планината и се заизкачваха все по-нависоко. От време на време Рейджън спираше за да ловува, като поваляше дребен дивеч от огромни разстояния с тънките си копия за мятане.

Най-често нощуваха в убежища, описани в дневника на Грег, въпреки че на два пъти си устройоха лагера и край пътя, на открито. Като всяко животно, кобилата на Рейджън се ужасяваше от дебнещите демони, но не се опитваше да се освободи от букаите си.

— Тя заслужава име — каза Арлен за стотен път, посочил издържливия кон.

— Добре, добре! — съгласи се Рейджън най-накрая и разроши косата на Арлен. — Ето, ти ще я кръстиш.

Арлен се усмихна.

— Нощно око — каза той.

Рейджън погледна коня и кимна.

— Хубаво име — съгласи се той.

ДЕВЕТА ГЛАВА

КРЕПОСТТА МЛИВАРИ

319 СЗ

Теренът ставаше все по-каменист, докато малките възвишения на хоризонта се издигаха все по-високо и по-високо. Рейджън не беше преувеличил, когато каза, че стотина Богонови Хълма биха могли да се поберат само в една-единствена планина, а масивът на тази се простираше докъдето погледът на Арлен стигаше. Въздухът застудяваше с изкачването. Силни пориви на вятъра плющяха между възвишенията. Арлен погледна назад и видя целия свят разстлан под него като на карта. Представи си как пътува по тези земи само с копие и вестоносническа чанта.

Когато най-накрая съзряха Крепостта Мливари, Арлен не можа да повярва на очите си. Въпреки историите на Рейджън, той все пак мислеше, че тя ще се окаже нещо като Потока на Тибит, само че по-голямо. Едва не падна от талигата, когато крепостният град израстна пред очите им и надвисна над пътя пред тях.

Крепостта Мливари беше построена в основата на планина и се издигаше над обширна долина. Още една планина, двойник на тази, в която Мливари бе изградена, се извисяваше от отсрещната страна на долината. Стена, висока над десетина метра, ограждаше в кръг града, но много от сградите вътре си бяха пробили път още по-надълбоко в небето. Колкото повече приближаваха града, толкова повече той се разгръщаше, а крепостният зид се разпростираше на километри и в двете посоки.

По стените бяха изрисувани най-големите защити, които Арлен някога бе виждал. Очите му проследиха невидимите линии, които свързваха една защита с друга, за да очертаят мрежа, която да направи стената непробиваема от ядрони.

Но въпреки триумфа на постижението, стените разочароваха Арлен. „Свободните“ градове въобще не бяха свободни. Стени, които държаха ядроните навън, също така задържаха хората вътре. Поне в Потока на Тибит решетките на затвора бяха невидими.

— Какво пречи на вятърните демони да прелетят над стената? — попита Арлен.

— По горната ѝ част са поставени защитни укрепления, които изплитат купол над града — отвърна Рейджън.

Арлен осъзна, че е трябвало сам да се досети без помощта на Рейджън. Имаше още въпроси, но ги запази за себе си, докато схватливият му ум не премисли възможните отговори.

Отдавна обедното слънце беше превалило, когато най-накрая стигнаха града. Рейджън посочи димен стълб по-нагоре в планината, на километри над града.

— Мините на Херцога — каза той. — Сами по себе си те са цяло село, по-голямо от вашия Поток на Тибит. Не се самоиздържат, но така му изнася на херцога. Керваните вървят дотам почти всяка седмица. Нагоре носят храна, а надолу се връщат със сол, метал и въглища.

Една по-ниска стена се отклоняваше от основната част на града и преграждаше голям дял от долината. Арлен успя да забележи защитните укрепления по протежението ѝ и спретнатите зелени редици, които се подаваха над зида.

— Знаменитият парк и Овоцната градина на Херцога — отбеляза Рейджън. Портата стоеше широко отворена и работници спокойно влизаха и излизаха през нея. Стражите помахаха на тримата пътници да се приближат. Бяха високи като Рейджън и носеха нацърбени шлемове и промазана кожа върху дебели вълнени униформи. И двамата бяха въоръжени с копия, но ги държаха сякаш по-скоро като експонати, отколкото като оръжия.

— Привет, вестоносецо! — извика единият. — Добре дошъл отново!

— Геймс! Уорън! — Рейджън им кимна.

— Херцогът те очакваше още преди няколко дена — каза Геймс. — Разтревожихме се, като не се прибра.

— Помислихте, че демоните са ме хванали, а? — Рейджън се изсмя. — Никакъв шанс! Имаше нападение на ядрони в селцето, през което минах на връщане от Анжие. Останахме малко там, за да помогнем.

— Да не си си довел и бездомно дете от там? — попита Уорън ухилен. — Малък подарък за жената, докато те чака да я направиш Майка?

Рейджън се намуси и пазачът се отдръпна назад.

— Не исках да те обидя — каза той бързо.

— Тогава ти предлагам да не говориш неща, които биха обидили някой друг, служителю — отвърна Рейджън строго.

Уорън пребледня и бързо закима.

— Намерих го на пътя всъщност — каза Рейджън, разроши косата на Арлен и се ухили сякаш не е имало напрежение преди малко.

Арлен харесваше тази черта у Рейджън. Лесно се размиваше и не се сърдеше, но изискваше уважение и бързо те поставяше на място. Арлен си пожела някой ден да стане като него.

— На пътя ли? — попита Геймс невярващо.

— На пътя, ами! Отдалечен на дни от всяко друго място — извика Рейджън. — Момчето чертае защити по-добре от някои вестоносци, които познавам.

Арлен се изпълни с гордост от комплимента.

— А ти, жонгльоре? — обърна се Уорън към Кийрън. — Как ти дойде първата нощ на чист въздух?

Кийрън се навъси и пазачите се разсмяха.

— Яко, а? — попита Уорън.

— Хабим светлината — каза Рейджън. — Уведомете Майка Джоун, че ще отида в двореца, след като занеса ориза и се отбия у дома за една баня и едно хубаво ядене.

Мъжете му отдадоха чест и ги пуснаха да влязат в града.

Въпреки първото си разочарование, великолепието на Мливари скоро завладя Арлен. Сградите се извисяваха във въздуха и в сравнение с тях всичко, което той някога бе виждал, изглеждаше нищожно. Улиците бяха застлани с обли камъни, вместо с отъпкана пръст. Ядроните не можеха да се издигат през обработения камък, но Арлен не можеше да си представи усилието, нужно за да се издялкат и натъкмят стотици хиляди камъни.

В Потока на Тибит почти всяка постройка беше дървена, с основа от каменна зидария и сламен покрив с плочки за защити. Тук почти всичко беше от дялан камък и дъхаше на старост. Въпреки защитените крепостни стени, всяка сграда беше защитена и самостоятелно, някои с фантастични произведения на изкуството, други със семпли, но ефикасни знаци.

Въздухът в града смърдеше, преизпълнен със зловонието на боклук, торни клади и пот. Арлен се опита да задържи дъха си, но скоро се отказа и реши да диша през устата. Кийрън, за разлика от него, изглеждаше сякаш за пръв път диша свободно.

Рейджън ги поведе към пазар, където Арлен видя повече хора, отколкото бе виждал през целия си живот. Стотици двойници на Стария Шопар го викаха от всички страни: „Купи това!“, „Пробвай онова“, „Специална цена само за теб!“. Всичките бяха високи, истински гиганти в сравнение с хората от Потока на Тибит.

Бутаха колички с плодове, каквито Арлен никога не бе виждал, а продавачите на дрехи бяха толкова много, че хората от Мливари сякаш за нищо друго не мислеха. Продаваха се също картини и дърворезби, толкова сложни, че Арлен се зачуди как някой въобще би намерил времето да ги изработи.

Рейджън ги заведе при един търговец в най-отдалечения край на пазара, който беше окачил на шатрата си символа на щит.

— Човекът на херцога — предупреди Рейджън спътниците си преди да спрат с талигата.

— Рейджън! — извика търговецът. — Какво ми носиш днес?

— Ориз от Тресавището — каза Рейджън. — Данъци от Потока за солта на херцога.

— Видял си се с Руско Шопара? — каза търговецът, по-скоро като заключение, отколкото като въпрос. — Този мошеник още ли им дере кожата на местните?

— Познаваш Шопара? — попита Рейджън.

Търговецът се изсмя.

— Свидетелствах пред Съвета на Майките преди десет години, да му отнемат разрешителното за търговия, след като се опита да ни пробута пратка жито, бъкано с плъхове — каза той.

— Скоро след това напусна града и изплува отново на другия край на света. Чух, че същият номер извъртял и в Анжие, поради което впрочем идва в Мливари.

— Добре, че проверихме ориза — промърмори Рейджън.

Попазариха се малко за текущите цени на ориза и солта. Накрая търговецът се предаде и призна, че Рейджън добре е излязъл на глава с Шопара. Даде на вестоносеца звънтяща кесия монети, за да му доплати разликата.

— Става ли оттук-нататък Арлен да кара талигата? — попита Кийрън.

Рейджън го погледна и кимна. Подхвърли му торбичка монети, която той улови сърчно, и скокна от каручката.

Рейджън поклати глава, когато Кийрън изчезна в тълпата.

— Бива го за жонгльор — каза той, — ама е кекав за пътя.

Качи се обратно в талигата и поведе Арлен по оживените улици. Арлен се почувства задушен от блъсканицата, докато се придвижваха по една особено претъпкана улица. Забеляза някакви хора, облечени само в дрипи, въпреки мразовития планински въздух.

— Какво правят? — попита Арлен, вперил очи в празните чашки, които те протягаха пред минувачите.

— Просят — отвърна Рейджън. — Храната в Мливари не е по джоба на всеки.

— Не можем ли просто да им дадем малко от нашата? — попита Арлен.

Рейджън въздъхна.

— Не е толкова просто, Арлен — каза той. — Почвата тук не е достатъчно плодородна да нахрани дори половината население. Носим жито от Крепостта Райзън, риба от Лактън, плодове и добитък от Анжие. Другите градове не ти подаряват тези неща просто така. И стоката отива при хората, които въртят търговия и печелят пари, за да я заплатят, търговците. Търговците наемат слуги да им работят, и ги хранят, обличат и подслоняват с пари от собствената си кесия.

Той посочи мъж, увит в грубо, мръсно сукно, който държеше спукана дървена купичка пред минувачите, а те го заобикаляха отдалеч и отказваха да го погледнат в очите.

— Така че, ако не си някоя кралска особа или свещеник, и не работиш, свършваш като него.

Арлен кимна, сякаш че разбира, но не беше наистина така. На хората постоянно им свършваха кредитите в смесения магазин в Потока на Тибит, но дори Шопара не ги оставяше да умрат от глад.

Стигнаха до някаква къща и Рейджън направи знак на Арлен да спре талигата. Къщата не беше голяма в сравнение с много други, които Арлен видя в Мливари, но беше внушителна за стандартите на Потока на Тибит. Изградена изцяло от камък, тя се извисяваше на цели два етажа.

— Тук ли живееш? — попита Арлен.

Рейджън поклати глава. Скочи от талигата, отиде до вратата и отривисто почука. Миг по-късно му отвори млада жена с дълга кестенява коса, сплетена в стегната плитка. Беше висока и здрава, като всички в Мливари, и носеше закопчана до врата рокля, която се спускаше до глезените ѝ и беше стегната около гърдите ѝ. Арлен не можеше да разбере, дали е красива. Тъкмо щеше да отсече, че не е, когато тя се усмихна и цялото ѝ лице се промени.

— Рейджън! — извика тя и се хвърли на врата му. — Ти дойде! Слава на Създателя!

— Разбира се, че дойдох, Дженя — каза Рейджън. — Ние, вестоносците, се грижим за своите.

— Аз не съм вестоносец — каза Дженя.

— Беше омъжена за такъв, а това е същото. Грег умря вестоносец, проклето да е решението на гилдията.

Дженя изглеждаше тъжна и Рейджън бързо смени темата, докато крачеше към талигата и разтоварваше останалите запаси.

— Донесъл съм ти добър ориз от Тресавищата, сол, месо и риба — каза той, като пренасяше продуктите и ги оставяше на крачка зад входната ѝ врата. Арлен се втурна да помага.

— И това — обяви Рейджън, като извади от колана си кесията със злато и сребро от Шопара. Добави към нея и малката торбичка от търговеца на херцога.

Очите на Дженя се разшириха, когато видя какво има вътре.

— О, Рейджън — каза тя, — това е прекалено много. Не мога да...

— Можеш и още как — нареди Рейджън, като я прекъсна. — Това е най-малкото, което мога да сторя.

Очите на Дженя се наляха със сълзи.

— Не бих могла да ти се отблагодаря за това — каза тя. — Толкова се страхувах. Писането за гилдията не ми покрива нуждите, а без Грег... Мислех си, че ще трябва да се върна към просенето.

— Стига, стига — каза Рейджън и я потупа по рамото. — Моите събрата и аз никога няма да позволим това да се случи. Ще те взема в собствения си дом, преди да те оставя да паднеш толкова — обеща той.

— О, Рейджън, нима би направил това? — попита тя.

— И още нещо накрая — каза Рейджън. — Подарък от Руско Шопара. — Той вдигна пръстена. — Иска да му пишеш, за да знае, че си го получила.

Очите на Джения отново се напълниха със сълзи, докато гледаше красивия пръстен.

— Всички обичаха Грег — каза Рейджън и сложи пръстена на ръката ѝ. — Нека този пръстен ти остане за спомен от него. Храната и парите ще стигнат на семейството ви за доста време напред. Може дори междувременно си намериш нов съпруг и да станеш Майка. Но ако облаците се сгъстят дотам, че да ти се наложи да продадеш този пръстен, първо ела при мен, ясно ли е?

Джения кимна, но очите ѝ гледаха надолу и сълзите ѝ продължаваха да капят, докато галеше пръстена.

— Обещай ми — изиска Рейджън.

— Обещавам — каза Джения.

Рейджън кимна и я прегърна още веднъж за последно.

— Ще намина да видя как си, когато мога — каза той.

Тя все още плачеше, когато си тръгнаха. Арлен я гледаше, докато се отдалечаваха.

— Изглеждаш объркан — каза Рейджън.

— Май да — съгласи се Арлен.

— Семейството на Джения бяха просяци — обясни му Рейджън. — Баща ѝ е сляп, а майка ѝ болнава. Те обаче са имали щастието да се сдобият със здрава и красива дъщеря. Тя изнесе себе си и родителите си две класи нагоре, когато се омъжи за Грег. Той прие и тримата в дома си, и въпреки че никога не получаваше най-добрите маршрути, изкарваше достатъчно, за да се справят и да бъдат щастливи.

Поклати глава.

— Сега обаче тя трябва да плаща наем и сама да храни три гърла. А и не може да се отдалечава много от къщата, защото родителите ѝ са заникъде без нея.

— Толкова си добър, че ѝ помагаш — каза Арлен и малко му олекна. — Тя беше много хубава като се усмихна.

— Не можеш да помогнеш на всички, Арлен — отвърна Рейджън — но трябва да направиш всичко възможно да помогнеш на тези, на които можеш.

Арлен кимна.

Залъкатушиха нагоре по един хълм, докато не стигнаха голямо имение. Двуметрова стена с порта ограждаше просторния имот, а голямата къща беше висока три етажа, имаше десетки прозорци и всичките отразяваха светлината със стъклата си. Беше по-грамадна от впечатляващата зала върху Хълма на Богин, а тя побираше всички от Потока на Тибит за пиршеството по случай слънцестоенето. Достолепният дом и стената около него бяха изрисувани със защити в ярки цветове. *Какво великолепно място, помисли си Арлен, сигурно е домът на херцога.*

— Майка ми имаше чаша от защитено стъкло, здрава като стомана — каза той, вдигнал очи към прозорците, когато отвътре дотича слаб мъж и отвори портата. — Тя я криеше, но понякога я вадеше, когато имахме гости, за да покаже как блести.

Минаха покрай градина, непокътната от ядронски атаки, където няколко работника прекопаваха зеленчуци.

— Това е една от малкото резиденции в Мливари, чиито прозорци са стъклени до един — каза Рейджън гордо. — Бих платил сума ти пари да им сложат защита срещу счупване.

— Аз знам каква е цаката — каза Арлен, — но ти трябва ядрон, за да докосне стъклото и да го зареди.

Рейджън се засмя и поклати глава.

— Тогава може би не.

Имаше и по-малки сгради в имението, каменни колиби с димящи комини и хора, които вървяха насам-натам, като в миниатюрно село. Наоколо подскачаха мръсни деца, а жените ги наглеждаха, докато шетаха из къщите си. Стигнаха до конюшната и конярят дойде на мига, за да поеме поводите на Нощно око. Той се поклони доземи на Рейджън, сякаш Рейджън беше някакъв крал от приказките.

— Мислех, че ще се отбием у вас, преди да посетим херцога — каза Арлен.

Рейджън се изсмя.

— Това е у нас, Арлен! Да не мислиш, че си рискувам живота навън за нищо?

Арлен извърна поглед към къщата с ококорени очи.

— Всичко това твое ли е? — попита той.

— Всичкото — потвърди Рейджън. — Херцозите отварят по-широко кесията за тези, които карат ядроните да сведат глави.

— Но къщата на Грег беше толкова малка — възрази Арлен.

— Грег беше добър човек — каза Рейджън, — но като вестоносец беше средна работа. Стигаше му да измине маршрута до Потока на Тибит веднъж годишно и по пътя да отскочи до близките селца. Такъв мъж може да издържа семейство, но нищо повече. Единствената причина Дженя да получи толкова много беше, че платих за допълнителните неща, които продадох на Шопара, от собствената си кесия. Грег вземаше заеми от гилдията, а от там му изискваха твърд дял от сделката.

Висок човек им отвори с поклон вратата на къщата. Той имаше каменно изражение и носеше синьо сако от боядисана вълна. Лицето и дрехите му бяха чисти, в силен контраст с тези на двора. Веднага щом влязоха, едно момче, не много по-голямо от Арлен, скочи на крака. Изтича до въже за звънец от едната страна на широко мраморно стълбище. Из къщата зазвънтяха камбанки.

— Виждам, че късметът ти не те е напуснал и този път — провикна се една жена миг по-късно.

Имаше тъмна коса и пронизителни сини очи. Носеше тъмносиня рокля, по-елегантна от всичко, което Арлен бе виждал някога, а китките и шията ѝ блещукаха от скъпоценни камъни. Усмивката ѝ беше студена, докато ги гледаше от мраморната площадка над фойето. Арлен за пръв път виждаше толкова красива и изящна жена.

— Моята съпруга, Елиса — осведоми го тихичко Рейджън. — Причината да се върна... и причината да си тръгна.

Арлен не беше сигурен дали той се шегува. Жената не изглеждаше доволна, че ги вижда.

— Все някога ядроните ще те хванат — каза Елиса, докато слизаше по стълбите — и най-накрая ще мога спокойно да се омъжа за младия си любовник.

— Никога няма да се случи — каза Рейджън с усмивка и я придърпа към себе си за целувка. Обърна се към Арлен и му обясни: — Елиса мечтае за деня, в който ще наследи богатството ми. Пазя се от ядроните не толкова заради себе си, колкото за да ѝ правя сечено.

Елиса се изсмя и Арлен се отпусна.

— Кой е това? — попита тя. — Бездомно хлапе, което да ти спести труда да ми издуеш корема със свое собствено?

— Единственият ми труд ще бъде да разтопя замръзналите ти фусты, скъпа моя — отвърна бързо Рейджън. — Нека Ви представя Арлен от Потока на Тибит. Срегнах го на пътя.

— На пътя? — попита Елиса. — Но той е само дете!

— Аз не съм дете! — изкрещя Арлен и веднага се почувства глупаво.

Рейджън го погледна кисело и той сведе очи.

Елиса не даде никакъв знак, че е чула изблика.

— Свали бронята и се отправяй към банята — нареди тя на мъжа си, — миришеш на пот и ръжда. Аз ще се погрижа за нашия гостенин.

Когато Рейджън тръгна, Елиса извика прислужник, който да приготви на Арлен нещо за хапване. Рейджън изглежда имаше повече прислужници отколкото бяха хората в Потока на Тибит. Сервираха му резени пушена шунка, дебела филия хляб и мляко с каймак, за да ги прокара. Елиса го наблюдаваше докато ядеше, но тъй като не можа да измисли какво да каже, Арлен се съсредоточи върху чинията си.

Докато той обираше каймака си, в стаята влезе прислужница с рокля в същото синьо като на саката на мъжете и се поклони на Елиса.

— Господарят Рейджън ви очаква горе — каза тя.

— Благодаря ти, Майко — отвърна Елиса.

Лицето ѝ прие странен облик за момент, когато тя разсеяно прокара пръсти по корема си. После се усмихна и погледна Арлен.

— Заведи нашия гост в банята — нареди тя, — и не му давай да излиза преди да е станало ясно какъв е истинският цвят на кожата му.

Тя се засмя и се изнесе от стаята.

Арлен, който беше свикнал да седи в корито и да се плиска със студена вода, се почувства малко изнервен при вида на дълбоката каменна вана на Рейджън. Той изчака прислужницата, Маргрит, да излее вътре голям чайник гореща вода, за да пречупи хладината. Тя беше висока, както всички в Мливари, с нежни очи и коса с цвят на мед; изпод бонето ѝ надничаше кичур, който леко загатваше за побеляване. Обърна се с гръб, докато Арлен се съблече и влезе във ваната. Смая се, когато видя защитите рани на гърба му, и бързо отиде, за да ги огледа.

— Ох! — извика Арлен, когато тя оципа най-горната му рана.

— Не бъди такъв лигльо — скара му се тя, потърка палец в показалеца си и ги подуши.

Арлен стисна зъби, когато тя повтори упражнението надолу по гърба му.

— По-голям късметлия си, отколкото предполагаш — заключи тя накрая. — Когато Рейджън ми каза, че са те ранили, помислих, че ще е само драскотина, но това... — тя изцъка с език: — Майка ти не те ли е учила да не излизаш навън посред нощ?

Отговорът на Арлен пресекна в хлипане. Той прехапа устна, само и само да не заплаче. Маргрит забеляза това и тонът ѝ веднага омекна.

— Тези зарастват добре — каза тя за раните му.

Взе калъп сапун и започна да ги мие внимателно. Арлен стисна зъби.

— Когато приключиш с банята, ще ти приготвя мехлем и нови превръзки.

Арлен кимна.

— Ти ли си майката на Елиса? — попита той.

Жената се разсмя.

— Създателю, какво ти вкара тази идея в главата, момче?

— Нарече те „майко“ — отвърна Арлен.

— Защото съм — каза Маргрит гордо. — Двама сина и три дъщери, а едната от тях съвсем скоро ще стане Майка.

Тя поклати тъжно глава.

— Горката Елиса, с цялото си богатство все още е само Дъщеря, а вече е от мрачната страна на трийсетте! Да ти скъса сърцето.

— Толкова ли е важно да бъдеш майка? — попита Арлен.

Жената го погледна сякаш питаше, дали въздухът е от значение.

— Какво би могло да е по-важно от майчинството? — попита тя. — Дълг на всяка жена е да роди деца, за да поддържа града здрав. Затова Майките получават най-добрата храна и избират първи на сутрешния пазар. Затова всички съветници на херцога са Майки. Мъжете са добри в рушенето и строенето, но политиката и администрацията са най-добре ако са в ръцете на жени, които вече са преминали през Школата на Майчинството. Ами че нали точно Майките гласуват след смъртта на херцога кой да заеме мястото му!

— Тогава защо Елиса не е? — попита Арлен.

— Не че не се е опитвала — призна Маргрит. — Обзалагам се, че в момента здравата работи по въпроса. Шест седмици на път ще

превърнат всеки мъж в див звяр, а аз ѝ сварих чай за плодовитост и ѝ го оставих на нощното шкафче. Може пък и да помогне, макар че всеки глупак знае, че най-доброто време за правене на деца е точно преди изгрев.

— Тогава защо не са си направили ни едно? — попита Арлен.

Той знаеше, че правенето на деца има нещо общо с игрите, които Рена и Бени искаха да играят, но все още не му беше много ясна технологията.

— Само Създателят знае — каза Маргрит. — Елиса може да е безплодна, а може и да е заради Рейджън, макар че това би било жалко. Добрите мъже като него не се срещат под път и над път. Мливари се нуждае от своите синове.

Тя въздъхна.

— Елиса е късметлийка, че той още не я е напуснал или не е направил дете на някоя от прислужниците. Създателят знае, че те не биха имали нищо против.

— Да напусне жена си? — каза Арлен ужасено.

— Не се изненадвай толкова, момче — отвърна Маргрит. — Мъжете се нуждаят от наследници и не биха се спрели пред нищо, за да се сдобият с такива. Херцог Юкор е вече на третата си жена, ама на, все дъщери му се раждат.

Тя поклати глава.

— Но не и Рейджън. Понякога се карат като ядрони, но той обича Елиса като самото слънце. Никога не би я напуснал. Нито пък Елиса него, независимо от какво се е отказала.

— От какво? — попита Арлен.

— Тя е аристократка, нали се сещаш — каза Маргрит. — Майка ѝ е в Съвета на херцога. Елиса също можеше да служи на херцога, ако се беше омъжила за друг аристократ и беше родила. Но тя се омъжи под класата си, за да бъде с Рейджън, в разрез с желанията на майка си. Оттогава не са си говорили. Макар и богата, сега Елиса е от търговската класа. Отказа Школата на Майчинството и сега никога няма да получи каквато и да била длъжност в града, камо ли такава в услуга на херцога.

Арлен мълчеше, докато Маргрит изплакна раните му и събра дрехите му от плочките. Изцъка, когато видя скъсаното и петната отблизо.

— Ще ги закърпя колкото мога, докато се накисваш — обеща тя и го остави да се къпе. Когато си тръгна, Арлен се опита да проумее това, което му беше казала, но имаше прекалено много неща, които не разбираше.

Маргрит му напомняше малко на Катрин Шопара, дъщерята на Руско.

— Ще ти каже всяка тайна на света, ако това ще ѝ даде възможност да послуша поне още миг собствения си глас — казваше Силви.

Жената се върна малко по-късно с чисти дрехи, макар и в друг размер. Превърза раните му и му помогна да се облече, въпреки възраженията му. Арлен трябваше да навие ръкавите на туниката, за да открие ръцете си, и да навие крачолите на панталоните си, за да не се спъне, но за пръв път от седмици се почувства чист.

Вечеря рано, заедно с Рейджън и Елиса. Рейджън беше оформил брадата си, бе вързал косата си на опашка и беше облякъл елегантна бяла риза със сако и панталони от тъмносин велур.

С пристигането на Рейджън бе заклано прасе и трапезата скоро се отрупа със свински пържоли, ребърца, резени бекон и сочна наденица. Гарафи с изстудено пиво и с чиста, ледена вода се появиха на масата. Елиса се намръщи, когато Рейджън даде знак на един от прислужниците да сипе пиво на Арлен, но не каза нищо. Тя отпиваше вино от толкова фина чаша, че Арлен се притесни да не би тънките ѝ пръсти да я счупят. Имаше хляб с хрупкава коричка, по-бял от всеки друг, който Арлен някога бе виждал, и купи с варена ряпа и картофи, обилно залети с краве масло.

Когато погледна към храната и устата му се напълни със слюнка, Арлен без да иска си спомни за хората из града, които молеха за нещо за ядене. Все пак гладът му скоро надделя над чувството му за вина, и той опита всичко, като пълнеше чинията си отново и отново.

— Създателю, къде побираш всичко това? — попита Елиса и плесна с ръце от удоволствие, докато гледаше как Арлен омиа поредната чиния. — Да нямаш дупка в корема?

— Не ѝ обръщай внимание, Арлен — посъветва го Рейджън. — Жените по цял ден се суетят из кухнята, пък на масата не смеят да хапнат повече от зальче-две, да не би да ги помислят за неделикатни. Мъжете по-добре знаят как да се насладят на едно ядене.

— Между другото, той е прав — каза Елиса и завъртя очи. — Жените въобще не могат да оценят тънките удоволствия на живота, както мъжете.

Рейджън трепна и разля пивото си, и Арлен разбра, че тя го беше ритнала под масата. Арлен реши, че тя му харесва.

След вечеря се появи паж със сива дреха без ръкави, на чиято предница беше изрисуван щит с емблемата на херцога. Напомни на Рейджън за уговорката му и вестносецът въздъхна, но увери пажа, че тръгват веднага.

— Арлен въобще не е облечен като за среща с херцога — разтревожи се Елиса. — Човек не ходи при Негово Височество като просяк.

— Нищо не можем да направим, любов моя — отвърна Рейджън. — Остават ни само няколко часа до залез-слънце. Трудно ще намерим шивач, който да дойде навреме.

Елиса отказа да приеме това. Известно време стоя и гледа момчето, после щракна с пръсти и излезе с големи крачки от стаята. Скоро след това се върна със син мъжки жакет и чифт лъснати кожени ботуши.

— Един от пажовете ни е почти на твоята възраст — каза тя на Арлен и му помогна да облече жакета и ботушите.

Ръкавите му бяха къси, а ботушите го стягаха, но Лейди Елиса изглеждаше удовлетворена. Прокара гребен през косата му и отстъпи назад.

— Достатъчно добре — каза тя с усмивка. — Дръж се прилично пред херцога, Арлен — посъветва го тя.

Арлен, който се чувстваше неудобно в дрехите не по мярка, се усмихна и кимна.

Дворецът на херцога представляваше защитена крепост вътре в защитената крепост на Мливари. Външната стена беше от каменен зид над шест метра висок, здраво защитен и пазен от копиеносци в доспехи. Двата преминаха през портата и навлязоха в обширен двор, който обикаляше двореца. Със своите четири етажа и двойно повисоки кули, дворецът правеше имението на Рейджън да изглежда като

джудже. Широки, ясни защити маркираха всеки камък. Прозорците искряха от стъклото.

Мъже в доспехи патрулираха из двора, а пажове, облечени в цветовете на херцога, тичаха напред-назад. Стотина мъже се бяхтеха на двора: дърводелци, каменари, ковачи и касапи. Арлен видя запаси от жито и добитък, дори обширни градини, далеч по-големи от тези на Рейджън. На Арлен му се стори, че ако затвори портите, херцогът би могъл да издържи на вечна обсада в двореца си.

Шумът и миризмата от двора отмряха, когато масивните врати на палата се затвориха зад гърбовете им. В преддверието беше постлана широка пътека, а по студените каменни стени висяха гоблени. С изключение на неколцината пазачи, други мъже наоколо не се виждаха. Десетки жени обаче вървяха насам-натам, а широките им поли шумоляха, докато работеха по задачите си. Някои пресмятаха числа върху плочи, докато други записваха резултатите в тежки тефтери. Няколко, облечени по-пищно от другите, надменно крачеха наоколо и наблюдаваха работата на останалите.

— Херцогът е в залата за аудиенции — уведоми ги една от тях. — Очаква ви от доста време.

Дълга опашка от хора чакаше пред залата за аудиенции на херцога. Повечето бяха жени с пера за писане и свитъци хартия, но също така имаше и няколко добре облечени мъже.

— По-дребните просители — подсказа му Рейджън, — всички те се надяват на минутка от времето на херцога, преди да удари Вечерният звънец и да ги придружат до изхода.

По-дребните просители изглеждаха болезнено наясно, че не е останало много от дневната светлина и открито спореха помежду си кой би трябвало да е следващият. Но глъчката угасна, щом видяха Рейджън. Когато вестносецът мина покрай тях и напълно предреди опашката, всички просители замлъкнаха, а после тръгнаха след него като псета подир кокал. Последваха го чак до вратата, където свирепите погледи на пазачите ги пресякоха на място. Натълпиха се около вратата за да слухтят, докато Рейджън и Арлен влизаха. Арлен се почувства нищожен сред залата за аудиенции на Херцог Юкор Мливарийски. Таванът на помещението, увенчан с купол, беше висок колкото няколко етажа, а по колоните, които обкръжаваха трона, на

видно място бяха сложени факли. Върху всяка колона направо в мрамора бяха издълбани защиты.

— По-едрите просители — каза тихо Рейджън, като посочи мъжете и жените, които ходеха из стаята. — Обикновено се събират на групички.

Той кимна към многобройна група мъже, които стояха близо до вратата.

— Богати търговци — обясни той. — Пръскат злато с шепи за правото да се навъртат из палата, за да душат за новини или да пипнат някой аристократ, за когото да омъжат дъщеря си.

— А там — кимна той към група стари жени, които стояха пред търговците, — е Съветът на Майките, които чакат да докладват на Юкор за събитията от деня.

По-близо до трона се бяха събрали мъже по сандали и обикновени кафяви одежди, и чакаха с тихо достойнство. Някои от тях говореха шепнешком, докато други записваха всяка тяхна дума.

— Всеки дворец се нуждае от светите си люде — обясни Рейджън.

Накрая посочи към тълпа богато облечени хора, които жужаха около херцога. Обслужваше ги цяла армия от прислужници, отрупани с подноси с храни и напитки.

— Кралски особи — каза Рейджън. — Племенниците на херцога, неговите братовчеди и втори братовчеди от трета степен. Всичките се боричкат за вниманието му и си фантазират какво ли ще стане, ако Юкор опразни трона без наследник. Херцогът ги мрази.

— Защо не ги отпрати? — попита Арлен.

— Защото са кралски особи — отвърна Рейджън, сякаш това обясняваше всичко.

Бяха преполовили пътя до трона на херцога, когато една висока жена се изпречи пред тях. Косата ѝ беше прибрана назад и увита в кърпа, а мършавото ѝ лице беше прорязано от толкова дълбоки бръчки, че сякаш по бузите ѝ бяха издълбани защиты. Вървеше с извисено достойнство, но отпуснатата кожа под брадичката ѝ се тресеше по собствена инициатива. В присъствието ѝ се долавяше нещо от Силия. Жена, свикнала да дава нареждания, които се изпълняват безпрекословно. Погледна надолу към Арлен и вдъхна въздух така,

сякаш току-що бе надушила купчина тор. Погледът ѝ прескочи върху Рейджън.

— Управителката на кралския дворец, Джоун — промърмори Рейджън, докато все още бяха прекалено далеч за да ги чуе. — Майка, кралска особа и осмо поколение ядрон. Върви напред заедно с мен и спирай само ако и аз спра, че като нищо ще те прати да чакаш в конюшните, докато аз разговарям с херцога.

— Пажът ви ще трябва да изчака в залата, вестносецо — каза Джоун и застана пред тях.

— Той не ми е паж — отвърна Рейджън и продължи напред.

Арлен го последва със същото темпо и на управителката ѝ се наложи да пожертва достойнството си, за да се отстрани от пътя им.

— Негово Височество няма време за всяко бездомно дете от улицата, Рейджън! — изсъска тя, докато поддържаше бързата крачка на вестносеца. — Кой е той?

Рейджън спря и Арлен спря заедно с него. Обърна се, изгледа свирепо жената и се надвеси над нея. Майка Джоун може и да беше висока, но Рейджън беше по-висок, а на килограми — поне три пъти по-голям. Неприкритата застрашителност на присъствието му я накара неволно да се свие.

— Той е този, когото съм избрал да доведе — процеди вестносецът през зъби. Подхвърли към Джоун чанта, пълна с писма, и тя инстинктивно я улови. В мига, в който го направи, търговците и майките от Съвета се натълпиха около нея, наред с прислужниците на пастирите.

Кралските особи забелязаха суматохата и отправиха коментари и знаци към тези около тях. Изведнъж половината от свитата им се откъсна и Арлен осъзна, че това са били просто добре облечени слуги. Кралските особи се държаха така, сякаш не се случваше нищо важно, но слугите им се блъскаха здраво като всички останали, за да се доберат до чантата.

Джоун предаде писмата на свой прислужник и побърза към трона, за да съобщи за пристигането на Рейджън, въпреки че нямаше нужда да си прави труда. Явяването му вече бе предизвикало достатъчно вълнения, които нямаше как да останат незабелязани от херцога. Юкор ги наблюдаваше, докато приближаваха.

Херцогът беше набит мъж в края на петдесетте, с прошарена коса и гъста брада. Носеше зелена туника, току-що лекъсана от мазнината по пръстите му, но пищно бродирана със златен конец, и наметало, подплатено с пухкава кожа. Пръстите му блещукаха от пръстени, а на челото си носеше златен обръч.

— Най-накрая благоволи да ни удостоиш с присъствието си — провикна се херцогът, макар че изглеждаше сякаш говори по-скоро на останалите в залата, отколкото на Рейджън. И наистина, забележката му накара кралските особи да закичат и да зашепнат помежду си, а няколко глави да се вирнат от навалищата около пощата: — Моята работа не беше ли достатъчно наложителна? — попита той.

Рейджън приближи към подиума и пресрещна погледа на херцога със собствения си стоманен поглед.

— Четиридесет и пет дни от тук до Анжие и след това обратно през Потока на Тибит — каза той на висок глас. — Тридесет и седем нощи спях на открито, докато ядроните удряха по защитите ми!

Дори за миг Рейджън не свали очи от херцога, но Арлен знаеше, че и той говори на залата. Повечето от събралите се пребледняха и потрепериха при думите му.

— Шест седмици бях далеч от дома си, Ваше Височество — каза Рейджън и понижи гласа си наполовина, но все още го разнасяше до всички уши. — Нима ви се зловиди, че се изкъпах и вечерях със съпругата си?

Херцогът се поколеба, а очите му зашариха из залата. Накрая се разсмя гръмогласно.

— Разбира се, че не! — извика той. — Един обиден херцог може да стъжни живота на човек, но не и на половина толкова, колкото една обидена съпруга!

Напрежението се разби и дворецът избухна в смях.

— Бих искал да поговоря с вестоносеца си насаме! — нареди херцогът, след като смехът утихна.

Доловиха се мрънканията на тези, които нямаха търпение да разберат новините, но Джоун направи знак на прислужника си да напусне заедно с писмата и това изведе по-голямата част от залата с нея. Кралските особи постояха уж небрежно за момент, докато Джоун не изплющя с ръце. Жестът ги накара да подскочат и те се изнизиха един по един с цялата бързина, която достойнството им позволяваше.

— Остани — промърмори Рейджън на Арлен, като спря на почтително разстояние от трона.

Джоун даде сигнал на стражите, които издърпаха масивните врати и ги затвориха, оставайки вътре. За разлика от мъжете пред портата, тези изглеждаха бдителни и като истински професионалисти. Джоун тръгна, за да застане до своя господар.

— Да не си посмял втори път да направиш това пред моите придворни! — изрева Юкор, когато останалите си тръгнаха.

Вестоносецът направи лек поклон, за да потвърди заповедта, но жестът изглеждаше неискрен дори за Арлен. Момчето изпита страхопочитание. Рейджън беше абсолютно безстрашен.

— Има новини от Потока, Ваше Височество — започна Рейджън.

— Потока? — избухна Юкор. — Какво ме интересува Потока? Какви са известията от Райнбек?

— Изкарали са тежка зима без солта — продължи Рейджън, сякаш херцогът не бе проговорил. — И е имало нападение...

— Нощите да ме вземат, Рейджън! — изкрещя Юкор. — Отговорът на Райнбек може да промени съдбата на Мливари за години напред, затова спести ми списъците на новородените и отчетите за жътвата на някаква си нещастна дупка!

Дъхът на Арлен секна и той солидарно застана зад рамото на Рейджън, който хвана ръката му насърчително. Юкор продължи атаката си.

— Да не са открили злато в Потока на Тибит? — попита той.

— Не, господарю — отвърна Рейджън, — но...

— Да не са превърнали Слънчево пасище във въгледобивна мина?

— Не, господарю.

— Да не са открили бойните защиты?

Рейджън поклати глава.

— Разбира се, че не...

— Да не би този път да са доставили толкова ориз, че да ми покрият разходите за твоето пътуване дотам? — попита Юкор.

— Не — намръщи се Рейджън.

— Хубаво — каза Юкор и потри ръце, сякаш за да почисти прахта от тях. — Значи няма какво да се занимаваме с Потока на Тибит още година и половина.

— Година и половина е прекалено дълго — осмели се Рейджън да упорства. — Населението се нуждае...

— Тогава иди безплатно — пресече го херцогът, — за да мога да си го позволя.

Когато Рейджън не отговори веднага, Юкор се ухили широко със съзнанието, че е победил в спора.

— Какво отговориха от Анжие? — настоя да узнае той.

— Имам писмо от херцог Райнбек — въздъхна Рейджън и посегна в самото си. Извади тънка тубичка, запечатана с восък, но херцогът му махна нетърпеливо.

— Просто ми кажи, Рейджън! Да или не?

Очите на Рейджън се свиха.

— Не, господарю — каза той. — Отговорът му е не. Последните две пратки са били изгубени, заедно с по-голямата част от хората. Херцог Райнбек не можел да си позволи да изпрати нова. Хората му не могат да секат дърва по-бързо, а той се нуждае от дървесината повече, отколкото от солта.

Лицето на херцога почервения и Арлен си помисли, че ще се пръсне.

— По дяволите, Рейджън! — изкрещя той и удари с юмрук. — Нуждая се от тези дърва!

— Негово Величество е решил, че му трябва повече за възстановяването на Речен мост — каза Рейджън спокойно — в южното течение на Разделящата река.

Херцог Юкор изсъска и очите му добиха смъртоносен плам.

— Това е работа на първия министър на Райнбек — уведоми го Джоун. — Джансън от години насам се опитва да извоюва дял от мостовите такси за Райнбек.

— И защо да се задоволява само с дял, когато би могъл да има всичко? — съгласи се Юкор. — Какво му каза, че ще направя, когато ми предадеш новините?

Рейджън сви рамене.

— Неуместно е за един вестносец да прави догадки. Какво според вас трябваше да му кажа?

— Че хората в дървени крепости не бива да подпалват чуждите дворове — изрева Юкор. — Не е нужно да ти напомням колко важна е дървесината за Мливари. Запасите ни от въглища се топят, а без гориво

цялата руда и мините са безполезни, да не говорим, че половината град ще измръзне! Собственоръчно ще подпаля новия му Речен мост, преди да се стигне до там!

Рейджън се поклони, за да покаже, че признава този факт.

— Херцог Райнбек знае това — каза той — и ме упълномощи да отправя ново предложение.

— И то е? — попита Юкор и вдигна вежда.

— Материали за възстановяването на Речен мост и половината от таксите — предположи Джоун преди Рейджън да успее да си отвори устата. Тя примижа срещу вестоносеца: — И Речен мост остава на Анжиерска територия.

Рейджън кимна.

— Нощите да ме вземат! — изруга Юкор. — Създателю, Рейджън, ти на чия страна си?

— Аз съм вестоносец — отвърна гордо Рейджън. — Не вземам страни, само предавам какво ми е било казано.

Херцог Юкор скочи на крака.

— Кажи ми тогава за какво по нощния мрак ти плащам! — настоя да узнае той.

Рейджън килна главата си на една страна.

— А бихте ли предпочели да отидете в затвора, Ваше Височество? — кротко попита той.

При тези думи херцогът пребледня и не отговори. Арлен усети силата на простичката забележка на Рейджън. Желанието му да стане вестоносец, ако въобще имаше още накъде да расте, стана още по-силно.

Херцогът най-накрая кимна примирено.

— Ще помисля върху това — каза той. — Става късно. Свободен си.

— Има още нещо, господарю — допълни Рейджън и кимна на Арлен да излезе напред, но Джоун даде знак на пазачите да отворят вратата и по-едрите просители нахлуха обратно в залата. Вниманието на херцога вече беше отвлечено от вестоносеца.

Рейджън пресрещна Джоун, когато тя напусна мястото си до херцога.

— Майко — каза той, — става дума за момчето...

— Много съм заета, вестоносецо — каза Джоун и подсмръкна. — Може би ще се наложи да „избереш“ да го доведеш по друго време, когато ще съм по-малко заета.

Тя се понесе величествено нататък с високо вирната брадичка.

Един от търговците приближи към тях. Мъжът приличаше на мечка и имаше само едно око, а другата му орбита беше чвор от одрана плът. На гърдите си носеше емблема, изобразяваща конник с копие и чанта.

— Радвам се да те видя здрав, Рейджън — каза човекът. — Ще се отбиеш утре сутрин до гилдията, за да докладваш, нали?

— Майстор Малкълм — каза Рейджън и се поклони. — И аз се радвам да Ви видя. Срегнах това момче, Арлен, на пътя...

— Между градовете? — попита изненадано майсторът. — Би трябвало да си по-предпазлив, момче!

— На цели дни от градовете — поясни Рейджън. — Защитите на момчето са по-добри от тези на много вестоносци.

При тези думи веждата на Малкълм се изви нагоре.

— Искате да бъдете вестоносец — подчерта Рейджън.

— Не би могъл да поискаш по-достойна кариера — каза Малкълм на Арлен.

— Няма си никого в Мливари — продължи Рейджън. — Помислих, че ще може да чиракува в гилдията...

— Сега, Рейджън — каза Малкълм, — ти много добре знаеш, че взимаме за чираци само регистрирани защитници. — Опитай при майстор Винсън.

— Момчето вече може да прави защити — възпротиви се Рейджън, макар че тонът му показваше повече уважение сега, отколкото при херцог Юкор. Майстор Малкълм беше по-едър дори от Рейджън и не изглеждаше да се страхува от приказки за нощта навън.

— Значи не би трябвало да срещне проблеми с регистрацията в Гилдията на защитниците — каза Малкълм и се обърна на другата страна. — Ще се видим утре сутринта — провикна се той през рамо.

Рейджън се огледа наоколо и забеляза друг мъж в групичката на Търговците.

— Ускори крачката, Арлен — изръмжа той, докато крачеше през стаята. — Майстор Винсън!

Мъжът вдигна поглед, когато го приближиха и се отдели от колегите си, за да ги посрещне. Поклони се на Рейджън, но поклонът му беше уважителен, а не раболепен. Винсън имаше мазна черна козя брадичка и зализана назад коса. По пълните му пръсти искряха пръстени. Емблемата на гърдите му беше една ключова защита, защита, която служеше за основа на всички останали защиты в мрежата.

— Какво мога да направя за теб, Рейджън? — попита майсторът.

— Това момче, Арлен, е от Потока на Тибит — каза Рейджън и посочи към Арлен. — Осиротял е след нападение на ядрони и няма близки в Мливари, но иска да чиракува за вестносец.

— Всичко това е чудесно, Рейджън, но какво общо има то с мен? — попита Винсън без да удостои Арлен с повече от бегъл поглед.

— Малкълм не иска да го вземе, освен ако не е регистриран защитник — каза Рейджън.

— Е, това наистина е проблем — съгласи се Винсън.

— Хлапето вече може да прави защиты — продължи Рейджън. — Ако можеш случайно да уредиш...

Винсън вече клатеше глава.

— Съжалявам, Рейджън, но няма да ме убедиш, че някакъв пъпеш, пристигнал от майната си, може да прави защиты толкова добре, че да го регистрирам.

— Защитите на момчето отсякоха ръката на каменен демон — каза Рейджън.

Винсън се изсмя.

— Ако не носиш ръката, Рейджън, можеш да си запазиш историята за жонгльорите.

— Ще можеш ли да му намериш тогава място да чиракува? — попита вестносецът.

— А може ли да си плати таксата за чиракуване? — попита Винсън.

— Той е сирак, няма си никого — възропта Рейджън.

— Може би ще успее да намеря защитник, който да го вземе за прислужник — предложи водачът.

Рейджън се намръщи.

— Благодаря, тъй или иначе — каза той и поведе Арлен нататък.

Побързаха да се приберат в имението на Рейджън, тъй като слънцето скоро щеше да залезе. Пред очите на Арлен оживените улици на Мливари опустяваха, а хората внимателно проверяваха защитите си и залостваха вратите си. Дори с павираните улици и дебелите защитени стени, всички се заключваха за през нощта.

— Не мога да повярвам, че говори по този начин на херцога — каза Арлен, докато пътуваха.

Рейджън се засмя.

— Първото правило на вестносеца, Арлен — каза той. — Търговците и кралските особи ти дават парите, но ще те стъпчат в момента, в който им позволиш. Трябва да се държиш като крал в тяхно присъствие и никога да не забравяш кой рискува живота си.

— Проработи с Юкор — съгласи се Арлен.

Рейджън се навъси, като чу името.

— Себично прасе — изплю се той. — Не го е грижа за нищо, освен за собствения му джоб.

— Карай — каза Арлен. — Потокът оцеля миналата година без сол. Пак ще се справят.

— Може би — призна Рейджън, — но не би трябвало да се стига до там. А ти! Един добър херцог би попитал защо съм довел някакво момче в залата му. Един добър херцог би те направил защитник на трона, за да не завършиш като уличен просяк. А Малкълм, да не би да беше по-услужлив! Ядроните ли щяха да го изядат, ако ти беше изпробвал уменията? А Винсън! Ако му беше донесъл скъпоценната такса, алчното копеле щеше да ти намери експерт, който до залез-слънце щеше на теб да ти чиракува! Прислужник, вика ми той!

— Чиракът не е ли прислужник? — попита Арлен.

— Ни най-малко — отвърна Рейджън. — Чираците принадлежат на класата на търговците. Те усвояват занаят и после започват да работят за себе си или за друг професионалист. Прислужниците никога не могат да бъдат нещо повече, освен ако не се оженят над класата си, и ядроните да ме начуколят, ако им дам да те направят такъв.

Той се умълча и Арлен, въпреки че все още не му бяха ясни нещата, реши, че ще е най-добре, да не настоява за повече обяснения.

Падна пълен мрак скоро след като двамата се прибраха зад защитите на Рейджън. Маргрит отведе Арлен в стая за гости, която на големина беше колкото половината къща на Джеф. По средата ѝ имаше

легло толкова високо, че на Арлен му се наложи да подскочи, за да се качи на него. Тъй като досега не бе спал другаде освен на пода или върху твърд сламеник, той остана потресен, че потъва в мекия матрак.

Бързо се унесе в сън, но скоро се разбуди от шума на повишени гласове. Изхлузи се от леглото, излезе от стаята си и тръгна по посока на звуците. Залите на огромната къща бяха празни, слугите се бяха оттеглили за през нощта. Арлен стигна до върха на стълбището и там гласовете станаха по-ясни. Бяха на Рейджън и Елиса.

— ... го прибираме и точка! — чу Елиса да казва. — И без това работата на вестносеца не е за малко дете!

— Но той иска точно това — настоя Рейджън.

Елиса изсумтя.

— Като го предадеш на някой друг, няма да облекчиш вината си, че си го довел в Мливари, след като е трябвало да го върнеш у дома.

— Демонска тор — каза Рейджън рязко. — Ти просто искаш да си дундуркаш някого ден и нощ.

— Не смей да ми прехвърляш вината! — изсъска Елиса. — Ти си решил да не връщаш Арлен обратно в Потока на Тибит, а това значи, че ти си поел отговорността за него! Време е да си признаеш това и да спреш да търсиш човек, който да го гледа.

Арлен се напрегна да чуе повече, но отговор от Рейджън дълго време не се появи. Искаше да слезе и да се намеси в разговора. Знаеше, че Елиса му мислеше доброто, но вече му беше омръзнало възрастните да вземат решения за живота му вместо него.

— Хубаво — каза Рейджън най-накрая. — Ами ако го изпратя при Коб? Той няма да поощрява момчето да стане вестносец. Ще платя цялата такса и ще можем редовно да посещаваме работилницата, за да го наглеждаме.

— Мисля, че това е чудесна идея — съгласи се Елиса, а заядливостта се беше изпарила от гласа ѝ. — Но няма причина Арлен да не остане тук, вместо да спи на корава скамейка в някаква си разхвърляна работилница.

— Чиракуването не е направено за да му бъде удобно — каза Рейджън. — Ще му се наложи да бъде там от изгрев до залез, ако иска да се изучи на защитите, а ако преследва докрай плановете си да стане вестносец, това обучение ще му дойде много добре.

— Хубаво — намръщи се Елиса, но миг по-късно гласът ѝ омекна. — Сега ела да сложиш бебе в корема ми — прошепна тя.
Арлен побърза към стаята си.

Както винаги, очите на Арлен се отвориха преди изгрев, но за момент си помисли, че все още спи и се носи на облак. После се сети къде се намира и се изтегна, а под себе си усещаше възхитителната мекота на пуха, натъпкан в матрака и възглавницата, както и топлината на дебелия юрган. От огъня в камината беше останала само жарава.

Идеята да остане в леглото силно го изкушаваше, но пикочният му мехур му помогна, като го застави да се измъкне от меката прегръдка. Плъзна се на студения под и извади гърнетата изпод леглото, както му беше казала Маргрит. Уринира в едното, изходи се в другото, а после остави и двете пред вратата, за да ги отнесат и използват в градината. Почвата в Мливари беше камениста и населението му не хвърляше нищо на вятъра.

Арлен отиде до прозореца. Миналата нощ се бе взирал в него, докато клепачите не му натежаха, но все още се чувстваше заплепен от стъклото. На вид там сякаш нямаше нищо, но на допир то беше здраво и непоклатимо, като защитна мрежа. Прокара пръст по стъклото и нарисова черта в утринната кондензация. Спомни си защитите от преносимия кръг на Рейджън и превърна линията в един от символите. Изписа няколко други, а после задиша в стъклото за да замъгли очертанията и да започне наново.

Щом привърши, се облече и слезе на долния етаж, където намери Рейджън да отпива от чая си до един от прозорците и да наблюдава изгряващото над планините слънце.

— Рано си станал — отбеляза Рейджън с усмивка. — Ще излезе вестоносец от тебе — каза той и Арлен се изпълни с гордост.

— Днес ще те запозная с един мой приятел — каза Рейджън. — Защитник. Той ме обучи, когато бях на твоята възраст и сега се нуждае от чирак.

— Не мога ли просто да стана твой чирак? — попита Арлен с надежда. — Ще се трудя усърдно.

Рейджън се засмя.

— Не се съмнявам — каза той, — но аз съм лош учител и прекарвам повече време вън от града, отколкото в него. Ще научиш много от Коб. Бил е вестonosец още преди да се родя.

Арлен се оживи от това.

— Кога ще се запозная с него? — попита той.

— Слънцето е изгряло — отвърна Рейджън. — Нищо не ни спира да отидем веднага след закуска.

Малко по-късно Елиса се присъедини към тях в трапезарията. Прислужниците на Рейджън отрупаха гигантска маса с бекон, шунка, хляб, намазан с мед, яйца, картофи и едри печени ябълки. Арлен излапа закуската си набързо, нетърпелив да тръгне из града. Когато приключи, остана на масата да зяпа Рейджън, докато яде. Той обаче не му обърна никакво внимание и продължи да дъвче с влудяваща мудност, докато Арлен се въртеше на мястото си. Най-накрая вестonosецът остави вилицата и избърса устата си.

— Ох, добре — каза той и стана. — Можем да тръгваме.

Арлен засия и скочи от мястото си.

— Не бързайте толкова — каза Елиса и двамата мъже спряха на място. Арлен не беше готов за чувствата, които тези думи пробудиха в него, ехо от майка му, и преглътна изблика на емоции.

— Никъде няма да ходите, преди да дойде шивачът, за да вземе мярка на Арлен — каза тя.

— Защо? — попита Арлен. — Маргрит изпра дрехите ми и закърпи скъсаното.

— Оценявам загрижеността ти, любов моя — каза Рейджън в защита на Арлен, — но едва ли има нужда да бързаме с новите дрехи, след като беседата с херцога вече мина.

— Това не подлежи на обсъждане — уведоми ги Елиса и се изправи от стола си. — Няма да позволя гост в нашата къща да се размотава наоколо като някой просяк.

Вестonosецът забеляза положението на веждите на съпругата си и въздъхна.

— Остави, Арлен — посъветва го той тихичко. — Явно никъде няма да ходим, преди да остане доволна.

Шивачът пристигна малко по-късно, дребен човек с чевръсти пръсти, който проучи всеки сантиметър от Арлен с възлестите си конци и внимателно записа данните с тебешир върху една дъсчица.

Когато привърши, проведе оживен разговор с лейди Елиса, поклони се и излезе.

Елиса се понесе към Арлен и се наведе, за да е на една височина лицето ѝ с неговото.

— Не беше толкова страшно, нали? — попита тя, пооправи му ризата и отмести косата от лицето му. — Сега вече можеш да изтичаш с Рейджън, за да видите майстор Коб.

Тя го погали по бузата с хладната си, мека ръка и за момент той се отпусна в познатия допир, но след това рязко се отдръпна с разширени очи.

Рейджън забеляза погледа му, както и нараненото изражение на жена си, когато Арлен заотстъпва назад от нея сякаш беше демон.

— Мисля, че преди малко нарани чувствата на Елиса, Арлен — каза Рейджън, когато излязоха от двора.

— Тя не ми е майка — каза Арлен, като потискаше вината си.

— Липсва ли ти? — попита Рейджън. — Майка ти, имам предвид.

— Да — отвърна Арлен тихо.

Рейджън кимна и не каза нищо повече, за което Арлен му беше благодарен. Повървяха мълчаливо и странностите на Мливари бързо отвякоха вниманието му от случката. Миризмата от торните каручки се носеше навсякъде, докато събирачите вървяха от къща на къща и прибираха нощните отпадъци.

— Пф! — каза Арлен, запушил нос. — Целият град смърди лошо от обор! Как издържате?

— Така е най-вече сутрин, докато минават събирачите — отвърна Рейджън. — Свиква се. Някога сме имали канали, тунели, които минават под всяка къща и отнасят отпадъците, но са ги запечатали преди векове, защото ядроните са ги използвали, за да проникват в града.

— Не можете ли просто да изкопаете тоалетни ями? — попита Арлен.

— Мливарийската почва е камениста — каза Рейджън. — Тези, които нямат частни дворове за торене, са задължени да предават изпражненията си на събирачите за Градините на Херцога. Такъв е законът.

— Този закон смърди — каза Арлен.

Рейджън се засмя.

— Може би — отвърна той. — Но ни храни и движи икономиката. Ако видиш каква къща е вдигнал шефът на Гилдията на събирачите, моята ще ти се стори като барака.

— Сигурен съм, че твоята мирише по-добре — каза Арлен и Рейджън отново се разсмя.

Накрая те свиха при един ъгъл и спряха пред малка, но солидна работилница. Около прозорците ѝ бяха издълбани изкусни защити, чиято плетеница достигаше до навеса и рамката на вратата. Арлен оцени прецизността на тези защити. Който и да ги беше направил, имаше веща ръка.

Влязоха, придружени от звън на камбанки и Арлен се ококори при вида на това, което работилницата съдържаше. Защити във всякаква форма и големина, изработени от най-различни материали, изпълваха стаята.

— Изчакай тук — каза Рейджън и тръгна през помещението, за да говори с един мъж, който седеше зад тезгяха. Арлен почти не му обърна внимание, тъй като разглеждаше стаята. Прокарваше пръсти по защити, втъкани в стенни килими, издълбани в гладки речни камъни и излети от метал. Имаше инкрустирани стълбове за нивите и преносим кръг като този на Рейджън. Арлен се опита да запамети защитите, които вижда, но те просто бяха прекалено много.

— Арлен, ела насам! — провикна се Рейджън след няколко минути.

Арлен се сепна и се втурна към него.

— Това е майстор Коб — каза Рейджън и махна с ръка към един мъж около шестдесетте, за да го представи. Нисък за мливариец, той имаше вид на здравеняк, понатрупал килограми с годините. Гъста побеляваща брада, примесена с остатъци от някогашния си черен цвят, покриваше лицето му, а късоподстриганата му коса оредяваше на темето му. Кожата му беше прорязана от дълбоки бръчки и обветрена, и якото му ръкостискане сякаш погълна ръката на Арлен.

— Рейджън ми каза, че искаш да ставаш защитник — каза Коб и седна тежко на тезгяха.

— Не, господине — отвърна Арлен. — Искам да бъда вестоносец.

— Това искат всички момчета на твоята възраст — каза Коб. — По-умните обаче се осъзнават преди да ги отнесе смъртта.

— Вие преди не сте ли бил вестоносец? — попита Арлен, объркан от отношението на човека.

— Бях — съгласи се Коб и вдигна ръкава си за да покаже татуировка, подобна на тази на Рейджън. — Пътувал съм до петте Свободни града и десетки селца, и спечелих повече пари, отколкото съм си представял, че някога ще изхарча.

Спря за момент и остави объркването на Арлен да нарасне още повече.

— А също така спечелих и това — каза той и вдигна блузата си, за да покаже дебелиите белези, които минаваха през стомаха му — и това.

Измъкна крака от обувката си. Полумесец от увредена кожа, отдавна зарастнала, стоеше на мястото на четирите му пръста.

— До ден-дневен — продължи Коб — не мога да спя повече от час, без да се сепна в съня си и да посегна към копието. Да, бях вестоносец. Дяволски добър при това, и то по-голям късметлия от повечето, но не го пожелавам на никого. Занаятът на вестоносеца може и да изглежда величаво, но зад всеки човек, който живее в имение и вдъхва уважение като Рейджън, има две десетки други, чиито меса гният по пътищата.

— Не ме интересува — каза Арлен. — Това искам.

— Тогава ще направим сделка с теб — въздъхна Коб. — Един вестоносец трябва да бъде преди всичко защитник. Затова ще те взема за чирак и ще те науча да бъдеш такъв. Когато ни остане време, ще те науча и на онова, което знам за оцеляването на пътя. Чиракуването трае седем години. Ако дотогава все още искаш да бъдеш вестоносец... ами, ти сам си решаваш.

— Седем години? — зяпна Арлен.

Коб изпуктя.

— Изкуството на защитите не се учи за ден, момче.

— И сега мога да рисувам защити — каза Арлен непокорно.

— Така ми казва и Рейджън — потвърди Коб. — Също така ми каза, че се справяш без познания по геометрия и теория на защитата. Рисуването на защити на око може и да не те убие утре, момче, нито пък другата седмица, но със сигурност ще те убие.

Арлен тропна с крак. Седем години изглеждаха като цяла вечност, но дълбоко в себе си знаеше, че майсторът е прав. Болката в гърба му не спираше да му припомня, че не беше готов за да се изправи отново срещу ядроните. Нуждаеше се от уменията, на които този мъж можеше да го научи. Не се съмняваше, че има десетки вестоносци, които падат в жертва на ядроните, и се закле да не става един от тях, само защото инакът му пречи да се поучи от грешките си.

— Добре — съгласи се той най-накрая. — Седем години.

ЧАСТ II
МЛІВАРИ
320–325 СЗ

ДЕСЕТА ГЛАВА

ЧИРАК

320 СЗ

— Ето го и нашия приятел — каза Геймс и посочи към тъмнината от постовата кула на градската стена.

— Точно навреме — съгласи се Уорън и се приближи до него. — К'во мислиш, че иска?

— И джобовете ми да опразниш — каза Геймс, — отговори няма да намериш.

Двамата стражи се наведоха от защитеното перило на наблюдателната кула, за да гледат как едноръкият каменен демон се материализира пред портата. Беше голям, дори според очите на мливарийските пазачи, които виждаха каменни демони по-често от който и да било друг вид. Докато другите демони все още се опитваха да се ориентират, едноръкият тръгна целенасочено, започна да души около портата и да търси. След това се изправи и удари по портата, изпробвайки защитите. Магията лумна и запрата демона назад, но това не го възпря. Бавно, демонът тръгна по протежение на стената, като удряше отново и отново, и търсеше пробойна, докато не се загуби от полезрението им.

Часове по-късно, пукот от енергия ознаменува завръщането на демона от обратната страна. Стражите от другите постове казваха, че демонът обикаля града всяка нощ и напада всяка защита. Когато отново стигна до портата, той седна и загледа търпеливо града.

Геймс и Уорън бяха свикнали на тази картина, тъй като я наблюдаваха всяка нощ през последната година. Даже бяха започнали да я чакат с нетърпение, защото се обзалагаха колко време ще му отнеме на Едноръкия да обиколи града и дали ще се отправи на изток или на запад.

— Част от мен направо се изкушава да го пусне в града, за да го видя какво търси — замисли се Уорън.

— С тия работи шега не бива — предупреди го Геймс. — Ако командирът на охраната ти чуе приказките, и двамата ще ни окове в

железа и ще има да си пренасяме камъни до догодина.

Колегата му изсумтя.

— И все пак — каза той, — не можеш да не се зачудиш...

Първата година в Мливари, дванадесетата на Арлен, премина бързо, докато той се срастваше с ролята си на чирак-защитник. Първата задача на Коб беше да го научи да чете. Арлен знаеше защити, невиджани досега в Мливари, и Коб ги искаше съхранени на хартия колкото се може по-скоро.

Арлен се захвана настървено с четенето и вече се чудеше как въобще се е справял без него. Изгубваше се в книгите с часове. Отначало устните му се мърдаха леко, но скоро той започна бързо да прелиства страниците, с очи, шарещи по листата.

Коб нямаше причина да се оплаква. Арлен работеше по-усърдно от всеки чирак, който някога бе обучавал, оставаше до късно през нощта и дълбаеше защити. Коб често си лягаше с мисълта за работата, която го очакваше на следващия ден, а когато се будеше заедно с първите слънчеви лъчи, я намираще вече свършена.

След като се научи на букви, на Арлен му бе възложено да запише личния си репертоар от защити заедно с описанията им в тефтер, който майсторът специално му купи за целта. Хартията беше скъпа в Мливари, където горите бяха рядкост, пък и малцина обикновени граждани бяха виждали в живота си цял тефтер, но Коб се надсмя над цената.

— Дори най-лошият гримоар струва сто пъти колкото хартията, на която е изписан — каза той.

— Гримоар? — попита Арлен.

— Книга със защити — каза Коб. — Всеки защитник си има свой, а те пазят внимателно тайните си.

Арлен истински ценеше скъпоценния подарък и изпълваше страниците му с бавна и сигурна ръка. Когато вече не можеше да източни нищо повече от паметта си, Коб проучи книгата с изумление.

— Създателю, имаш ли някаква представа колко ценна е тази книга, момче? — попита той.

Арлен вдигна поглед от защитата, която изсичаше в един каменен стълб, и сви рамене.

— Всеки старец в Потока на Тибит ще те научи на тези защиты — отвърна той.

— Може и да е така — каза Коб, — но това, което се смята за обикновено в Потока на Тибит, тук е заровено съкровище. Ето тази защита тук — той посочи една от страниците, — наистина ли превръща огъня в прохладен ветреца?

Арлен се разсмя.

— Майка ми я обичаше тази — каза той. — В горещите летни нощи ѝ се искаше огнените демони да дойдат до прозорците, за да охладят къщата с дъха си.

— Невероятно — каза Коб и поклати глава. — Искам да копираш това още няколко пъти, Арлен. Ще те направи много богат човек.

— Какво имаш предвид? — попита Арлен.

— Хората биха дали цяло състояние за копие от тази книга — каза Коб. — Може би дори не бива да ги продаваме. Бихме могли да станем най-търсените защитници в града, ако ги запазим в тайна.

Арлен се намръщи.

— Не е честно да ги пазим в тайна — каза той. — Баща ми винаги ми е казал, че защитите са на всички.

— Всеки защитник си има своите тайни, Арлен — каза Коб. — Така си изкарваме хляба.

— Изкарваме си хляба като дълбаем защитни стълбове и боядисваме каси на врати — възрази Арлен, — а не като складираме тайни, които биха могли да спасят човешки живот. Да отказваме ли подслон на тези, които са прекалено бедни за да си платят?

— Разбира се, че не — каза Коб, — но това е различно.

— По какъв начин? — попита Арлен. — В Потока на Тибит нямахме защитници. Всички сами поставяхме защитите на домовете си, а тези, които бяха по-добри, помагаха на тези, които бяха по-зле, без да искат нищо в замяна. Защо ние да го правим? Битката не е помежду ни, а между нас и демоните!

— Крепостта Мливари не е като Потока на Тибит, момче — навъси се Коб. — Тук нещата струват пари. Ако нямаш пари, ставаш просяк. Аз имам умение, както всеки пекар или каменоделец. Защо да не искам пари за труда си?

Арлен не продума доста време.

— Коб, ти 'що не си богат? — попита той накрая.

— Какво?

— Като Рейджън — изясни Арлен. — Каза, че си бил вестonosец на херцога. Защо не живееш в имение със слуги, които да вършат всичко вместо теб? Защо въобще се занимаваш с това?

Коб издиша дълго и тежко.

— Парите са непостоянно нещо, Арлен — каза той. — В един момент може да имаш повече пари отколкото идеи, за какво да ги харчиш, а в следващия... може да се озовеш на улицата и да просиш за храна.

Арлен се сети за просяците, които видя през първия си ден в Мливари. Оттогава беше видял още много, как крадат тор, за да я горят и да се топят, как спят в обществени защитени подслони, как просят за храна.

— Какво се случи с твоите пари, Коб? — попита той.

— Срегнах един човек, който ми каза, че може да построи път — отвърна Коб. — Защитен път, който да се простира от тук до Анжие.

С изострено внимание Арлен се приближи до учителя си и седна на стол.

— И преди са се опитвали да построят пътища — продължи Коб — до мините на херцога в планините или до Дъбравата на Хардън на юг. Къси разстояния, по-малко от ден път, но достатъчен, за да донесе цяло състояние на предприемача. Но тези идеи винаги се проваляха. Ако има една дупка в мрежата, независимо колко малка е тя, ядроните ще я открият рано или късно. А влязат ли веднъж... — Той поклати глава. — Казах това на човека, но той беше непреклонен. Имаше план. Той щеше да проработи. Трябваша му само пари.

Коб погледна Арлен.

— На всеки град не му достига нещо — каза той — и има прекалено много от нещо друго. Мливари разполага с метал и камъни, но не и с дърво. При Анжие пък е обратното. Двата града са зле в реколтата и добитъка, докато Райзън произвежда повече от необходимото, само че му трябват добра дървесина и метал за инструменти. Лактън има риба в изобилие, но почти нищо друго.

— Знам, че ще ме помислиш за глупак — каза той и поклати глава, — задето се хванах с нещо, което всички, от херцога до най-незначителния човек, са отхвърлили като невъзможно, но идеята ме

зарази. Не спирах да си мисля: *Ами ако той наистина може?* За толкова нещо не си ли заслужава да се поеме поне някакъв риск?

— Не мисля, че си глупак — каза Арлен.

— И точно затова пазя по-голямата част от таксата ти на влог — засмя се Коб. — И ти щеше да ги дадеш, точно като мен.

— А какво се случи с пътя? — настоя да чуе Арлен.

— Ядроните се случиха — каза Коб. — Разкъсаха човека и всичките работници, които му наех, изгориха защитните стълбове и чертежите... унищожиха всичко. Вложих всичко в този път, Арлен. Накрая освободих прислужниците си и пак нямах достатъчно, за да си платя дълговете. Едва след като продадох имението си, събрах необходимата сума, за да очистя заема от закупуването на работилницата, и оттогава съм тук.

Известно време поседяха така — и двамата изгубени в мисли за това, какво се е случило в онази нощ, и двамата вгълбени в появилата се пред вътрешния им взор картина на танцуващи ядрони сред пламъци и разкъсани трупове.

— Все още ли смяташ, че мечтата си е струвала риска? — попита Арлен. — Градовете да могат свободно да общуват помежду си?

— И до ден-днешен — отвърна Коб. — Дори когато гърбът ме боли от пренасяне на защитни стълбове и не издържам на собственото си готвене.

— Това тук не е по-различно — каза Арлен и чукна с пръст по тефтера със защити. — Ако всички защитници споделяха каквото знаят, колко по-хубаво щеше да бъде за хората? Не си ли струва да изгубиш малко приходи в името на един по-сигурен град?

Коб го наблюдаваше дълго време. После отиде при него и сложи ръка на рамото му.

— Имаш право, Арлен. Съжалявам. Ще копираме книгите и ще ги продадем на другите защитници.

Бавна усмивка плъзна по лицето на Арлен.

— Какво? — подозрително попита Коб.

— А защо не заменим нашите тайни за техните? — попита Арлен.

Камбанките звъннаха и Елиса влезе широко усмихната в работилницата за защиты. Кимна на Коб, занесе на Арлен голяма кошница и го целуна по бузата. Арлен направи физиономия от неудобство и обърса бузата си, но тя не забеляза.

— Момчета, нося ви малко плодове, пресен хляб и сирене — каза тя и извади нещата от кошницата. — Нещо ми подсказва, че от последното ми посещение насам не сте яли нищо свястно.

— Изсушеното месо и коравия хляб са основната храна на вестоносеца, уважаема госпожо — каза Коб с усмивка, без да вдига поглед от ключовия камък, който дялаше.

— Глупости — смъмри го Елиса. — Ти си пенсиониран, Коб, а Арлен още не е станал вестоносец. Недей да величаеш мързела си, заради който не си напазарувал. Арлен е момче, което в момента расте, и се нуждае от по-добра храна.

Тя чорлеше косата на Арлен, докато говореше и продължи да се усмихва, дори след като той се отдръпна.

— Ела довечера на вечеря, Арлен — каза Елиса. — Рейджън е на път и в къщата е самотно без него. Ще ти приготвя ядене, от което да заякнеш, и ще можеш да спиш в собствената си стая.

— Аз... не мисля, че мога — каза Арлен, избягвайки погледа ѝ. — Коб има нужда от мен, за да довърша тези защитни стълбове за градините на херцога...

— Глупости — каза Коб и махна с ръка. — Защитните стълбове могат и да почакаат, Арлен. Имаме цяла седмица до крайния срок.

Той погледна нагоре към лейди Елиса, ухилен, без да обръща внимание на неудобството на Арлен.

— Ще ви го изпратя с вечерния звънец, госпожо.

Елиса му хвърли ослепителна усмивка.

— Значи е решено, тогава — каза тя. — До довечера, Арлен.

Тя целуна момчето и напусна работилницата. Коб погледна към Арлен, който се мусеше над работната си задача.

— Не разбирам, защо избираш да прекарваш нощите си върху сламеник в дъното на работилницата, когато можеш да имаш топло пухено легло и жена като Елиса да те глези — каза той, без да сваля очи от изделието, върху което сам работеше.

— Държи се сякаш ми е майка — оплака се Арлен, — ама не е.

— Така си е, не ти е майка — съгласи се Коб. — Но е ясно, че иска тази длъжност. Толкова ли страшно ще е, да ѝ я дадеш?

Арлен не каза нищо, но като видя тъжния му поглед, Коб изостави темата.

— Прекарваш прекалено много време затворен, забил нос в книгите — каза Коб и измъкна тома, който Арлен четеше. — Кога за последно видя слънце?

Очите на Арлен се разшириха. В Потока на Тибит никога не беше прекарвал и час повече от необходимото у дома, но след повече от година в Мливари, едва си спомняше последния си ден, прекаран навън.

— Върви да правиш някакви пакости! — нареди Коб. — Намери си някой приятел на твоята възраст, да видим как ще ти се отрази!

Арлен излезе от града за пръв път от година насам и слънцето го успокои като стар приятел. Далеч от торните каручки, гниеция боклук и потните тълпи, въздухът притежаваше свежест, която той бе забравил. Изкачи се на върха на хълм, който гледаше към поле, пълно с играещи си деца, извади книга от чантата си и седна на тревата да чете.

— Ей, книжният плъх! — провикна се някой.

Арлен погледна нагоре и видя към него да идват група момчета, които носеха топка.

— Аре! — извика едно от тях. — Трябва ни още един, за да изравним отборите!

— Не знам играта — каза Арлен.

Коб му беше нареждал да върши какво ли не, освен да играе с други момчета, но той мислеше, че книгата му е далеч по-интересна.

— Какво има да ѝ знаеш? — попита друго момче. — Помагаш на своя отбор да вкара топката във вратата и пречиш на другия отбор да направи същото.

Арлен се намръщи.

— Добре — каза той и тръгна към момчето, което говореше.

— Аз съм Джейк — каза момчето.

Беше слаб, с чорлава черна коса и чип нос. Дрехите му бяха мръсни и на кръпки. Изглеждаше на около тринадесет, като Арлен.

— Как се казваш?

— Арлен.

— Ти работиш за защитника Коб, нали? — попита Джейк. — Момчето, което Рейджън намери на пътя?

Когато Арлен кимна, очите на Джейк се изцъклиха за момент, сякаш не го вярваше. Поведе останалите към игрището и показа оцветените в бяло камъни, които отбелязваха вратите.

Арлен бързо схвана правилата на играта. Малко по-късно вече беше забравил книгата си и цялото му внимание беше погълнато от отсрещния отбор. Представяше си, че е вестносец, а те са демони, които се опитват да го задържат настрана от кръга му. Часовете се стопиха и преди да се усети, вечерният звънец удари. Всички събраха набързо нещата си, подплашени от смрачаващото се небе.

Арлен спокойно тръгна да си вземе книгата. Джейк изтича до него.

— По-добре да побързаш — каза той.

Арлен сви рамене.

— Имаме много време — отвърна той.

Джейк погледна помръкващото небе и потрепери.

— Бива си те в играта — каза той. — Ела утре пак. Играем футбол почти всеки следобед, а в шестиден ходим на площада да гледаме жонгльора.

Арлен кимна неопределено, Джейк се усмихна и хукна да се прибира.

Арлен пое обратно през портата към вече познатата му смрад на града. Зави нагоре по хълма към имението на Рейджън. Вестносецът отново пътуваше, този път към далечния Лактън, и Арлен щеше да прекара цял месец с Елиса. Тя щеше да му досажда с въпроси и да се суети около облеклото му, но той беше обещал на Рейджън „да държи настрана младите й любовници“.

Маргрит беше уверила Арлен, че Елиса няма никакви любовници. Нещо повече, в отсъствието на Рейджън тя се носела по коридорите на дома като призрак или плачела часове наред в спалнята си.

Но когато Арлен бил наоколо, каза прислужницата, тя се променяла. Маргрит го бе помолила да заживее в имението за постоянно. Той й отказа, но ако не пред друг, призна пред себе си, че грижовното суетене на лейди Елиса започваше да му харесва.

— Ето го и него — каза Геймс същата нощ, докато гледаше как масивният каменен демон се надига от земята.

Уорън се присъедини към него и двамата впериха погледи от наблюдателната кула към демона, който душеше земята около портата. Внезапно нададе вой и се втурна в обратната посока нагоре по един хълм. Там танцуваше някакъв огнен демон, но каменният го блъсна яростно настрана, приведе се над земята и започна да търси нещо.

— Днес Едноръкият симпатията е в настроение — каза Геймс, след като демонът нададе нов вой и се стрелна към малко игрище, където с нос до земята се разтърча напред-назад.

— Какво според тебе го е прихванало? — попита Уорън.

Колегата му сви рамене.

Демонът изостави игрището и отново препусна нагоре по хълма. Писъците му звучаха почти измъчено, а когато пак се върна до портата, той яростно заудря по защитите. Ноктите му пръснаха дъжд от искри, отблъснати от могъщата магия.

— Това не се вижда всяка нощ — отбеляза Уорън. — Да го докладваме ли?

— Чак пък толкова! — отвърна Геймс. — На никой не му пука за дивотиите на някакъв изперкал демон, а и какво биха направили, дори да им пукаше?

— Срецу това нещо ли? — попита Уорън. — Най-много да се насерат.

Арлен се отмести от тезгяха, изтегна се и се изправи на крака. Слънцето отдавна беше залязло, а стомахът му къркореше раздражено, но пекарят щеше да плати двойно, ако му поправеха защитите за една нощ, макар че по тези улици не се беше мяркал демон от един Създател знае кога. Надяваше се Коб да му е оставил нещо в тенджерата.

Арлен отвори задната врата на работилницата и се наведе навън, все още в безопасния полукръг от защити около входа. Огледа се в двете посоки и уверен, че е чисто, пристъпи на пътеката, внимателно, да не би да покрие някоя от защитите с крак.

Пътеката от работилницата на Коб до малката му колиба в задния двор беше по-безопасна от повечето къщи в Мливари и представляваше поредица от отделно защитени квадрати, направени от лят камък. Камъкът — Коб го наричаше „крит“ — беше умение, останало от стария свят, чудо, нечувано в Потока на Тибит, но често срещано в Мливари. От смесването на силикатен прах, вар и чакъл се получаваше кална смес, която може да бъде оформена по какъвто си искаш начин.

При самото изливане на крита, в меката му повърхност, още докато съхнеше, можеха внимателно да се изписват защиты, които се втвърдяваха в едва ли не вечна отбрана. Коб се бе занимавал с това, блокче по блокче, докато не беше завършил пътеката от дома до работилницата си. Дори едно от блокчетата да излезеше извън строя поради някаква причина, пешеходецът би могъл просто да се премести на следващото или на предишното и да остане в безопасност от ядроните.

Ако можехме да направим такъв път, помисли си Арлен, светът би бил наш.

В колибата намери Коб, изгърбен над бюрото си, да размишлява над изписани с тебешир дъсчици.

— Тенджерата е топла — изсумтя майсторът, без да вдига поглед.

Арлен отиде до огнището в единствената стая в колибата и си напълни паница с гъстата яхния на Коб.

— Създателю, момче, ти си направил пълна бъркотия с това — изръмжа Коб, изпъна се и посочи към дъските. — Половината от защитниците в Мливари предпочитат да запазят тайните си, дори да не получат нашите, половината от останалите продължават да ни предлагат пари вместо тайни, а останалата четвърт са заринали бюрото ми със списъци със защиты, които биха разменили. Сортирането ще ни отнеме седмици!

— Но нещата ще се подобрят — каза Арлен, докато стръвнишки загребваше от манджата с коричка хляб, вместо с лъжица. Царевичата и бобът все още бяха твърди, а картофите кашави от преваряване, но не се оплакваше. Вече беше свикнал с твърдите, недорасли зеленчуци в Мливари, а и Коб никога не си правеше труда да ги вари по отделно.

— Смея да твърдя, че си прав — призна Коб, — но нощите да ме вземат! Кой би помислил, че съществуват толкова много различни

защити в нашия град! Половината не съм ги виждал никога, а съм изучавал всеки защитен стълб и порта в Мливари, уверявам те!

Вдигна една дъсчица, изписана с тебешир.

— Ето този би разменил защити, които ще накарат демон да се обърне и да забрави с какво се е захванал, срещу защитата на майка ти, която прави стъклото здраво като стоманата. — Той поклати глава: — И всички те искат тайните на забранителните ти защити, момче. Полесни са за рисуване без права пръчка и полукръг.

— Патерици за хората, които не могат да нарисуват една права линия — изхили се Арлен.

— Не всеки има талант като теб — изсумтя Коб.

— Талант? — попита Арлен.

— Не се оставяй това да ти замае главата — каза Коб, — но никога не съм виждал някой, който да прихване изкуството на защитите толкова бързо, колкото теб. Осемнайсет месеца откакто си чирак и вече правиш защити като калфа с петгодишен стаж.

— Мислех си за нашата сделка — каза Арлен.

Коб го погледна с любопитство.

— Ти ми обеща, че ако работя здраво — каза Арлен, — ще ме научиш как да оцелявам на пътя.

Те останаха с погледи, вперени един в друг, доста дълго.

— Аз спазих моята част от сделката — напомни му Арлен.

Коб издиша тежко.

— Май наистина успя — каза той. — Упражнявал ли си ездата си? — попита той. Арлен кимна.

— Конярят на Рейджън ми дава да помагам с разхождането на конете.

— Удвои усилията си — каза Коб. — Конят на вестносеца е неговият живот. Всяка нощ, в която конят те доведе до подслон, е още една нощ извън опасност.

Старият защитник се изправи на крака, отвори един шкаф и извади дебело, навито на руло платно.

— В седмиден, когато затваряме работилницата — каза той, — ще те тренирам да яздиш и ще те науча как да използваш тези неща.

Той остави платното на пода и го разгърна, при което откри няколко добре намаслени копия. Арлен ги огледа жадно.

Коб вдигна очи към звънчетата, когато едно малко момче влезе в работилницата му. Беше на около тринадесет, с разрошени черни къдрици и мъх над горната устна, който приличаше повече на мръсотия, отколкото на косми.

— Джейк, нали така? — попита защитникът. — Семейството ти работи на мелницата долу при източната стена? Веднъж ви направихме оферта за нови защиты, но мелничарят избра друг доставчик.

— Точно така — каза момчето и закима.

— С какво мога да ти помогна? — попита Коб. — Господарят ти би ли желал нова оферта?

Джейк поклати глава.

— Дойдох само да проверя, дали Арлен иска да гледаме жонгльора днес?

Коб едва повярва на ушите си. Никога не беше виждал Арлен да говори с някого на неговата възраст, тъй като той предпочиташе да прекарва времето си в работа и четене, или пък да досажда с безкрайните си въпроси на вестносците и защитниците, които влизаха в работилницата. Това беше изненада и то такава, която трябваше да се поощри.

— Арлен! — извика той.

Арлен излезе от задната стаичка на работилницата с книга в ръка. Едва не се блъсна в Джейк, преди да го забележи, но спря изведнъж.

— Джейк е дошъл да те вземе с него да гледате жонгльора — осведоми го Коб.

— Ще ми се да отида, наистина — извинително каза Арлен на Джейк, — но имам още...

— Нищо, което не може да почака — прекъсна го Коб. — Хайде, върви да се забавляваш.

Подаде на Арлен кесия с монети и избута двете момчета през вратата.

Скоро след това момчетата вече бродеха из претъпкания пазар, който обикаляше главния площад на Мливари. Арлен купи за една сребърна звезда банички с месо от уличен продавач, а после, когато

лицата им се покриха с мазнина, взе за няколко медничета и джоб бонбони от друг.

— Един ден ще стана жонгльор — каза Джейк с бонбон в устата, докато си проправяха път към мястото, където се събираха децата.

— Честна дума? — попита Арлен.

Джейк кимна.

— Гледай с'а — каза той, извади три дървени топчета от джоба си и ги подхвърли във въздуха. Арлен се разсмя миг по-късно, когато едното топче удари главата на Джейк, а другите две паднаха на земята в объркването.

— Още са ми мазни пръстите — каза Джейк, докато си гонеше топчетата.

— Сигурно — съгласи се Арлен. — А аз ще се регистрирам в Гилдията на вестоносците, когато завърша чиракуването си при Коб.

— Аз мога да бъда твоят жонгльор! — извика Джейк. — Можем да се явим на изпита за пътна пригодност заедно!

Арлен го погледна.

— Някога виждал ли си демон? — попита той.

— Какво, да не мислиш, че нямам дупе за тая работа? — попита Джейк и го блъсна.

— Или мозък — отвърна Арлен и го блъсна в отговор.

Миг по-късно двамата вече се боричкаха на земята. Арлен все още беше дребен за възрастта си и Джейк скоро го закова на плочника.

— Добре, добре — разсмя се Арлен, — ще ти позволя да бъдеш моят жонгльор!

— Твоят жонгльор? — попита Джейк, без да го пуска. — По-скоро ти ще бъдеш моят вестоносец!

— Партньори? — предложи Арлен.

Джейк се усмихна и помогна на Арлен да се изправи. Малко по-късно стояха върху каменни блокове на Градски площад и гледаха чираците от Гилдията на жонгльорите, които се премятаха и разиграваха пантомими, за да подгреят публиката за тазсутрешния главен изпълнител.

Арлен зяпна, като видя Кийрън да излиза на площада. Висок и слаб като червеноглава улична лампа, той просто не можеше да бъде сбъркан с друг. Тълпата избухна в овации.

— Това е Кийрън! — каза Джейк и затресе рамото на Арлен от въодушевление. — Тоя ми е любимият!

— Вярно ли? — каза Арлен, изненадан.

— Какво, ти кого харесваше? — попита Джейк. — Марли? Кой? Те не са герои като Кийрън!

— Той не изглеждаше много героично, когато го срещнах — каза Арлен със съмнение.

— Ти познаваш Кийрън? — попита Джейк, ококорил очи.

— Веднъж дойде до Потока на Тибит — отвърна Арлен. — Той и Рейджън ме намериха на пътя и ме отведоха в Мливари.

— Кийрън те е спасил?

— Рейджън ме спаси — поправи го Арлен. — Кийрън се стряскаше от всяка сянка.

— Да бе, да — каза Джейк. — Мислиш ли, че те помни? Можеш ли да ме запознаеш с него след представлението?

— Сигурно — сви рамене Арлен.

Шоуто на Кийрън започна почти по същия начин както в Потока на Тибит. Жонглираше, танцуваше и повдигаше градус на очакването, преди да разкаже на децата историята на Завръщането, прекъсвайки я от време на време с пантомими, предни и задни салта.

— Изпей песента! — извика Джейк.

Другите в тълпата подхванаха призива и започнаха да молят Кийрън да пее. Известно време той сякаш не ги забелязваше, докато апелът не забумтя, придружен от тропането на крака. Най-накрая той се засмя, поклони се и взе лютнята си, а в тълпата избухнаха аплодисменти.

Той направи знак и Арлен видя как чираците тръгнаха с шапки между тълпата, за да събират дарения. Хората даваха щедри суми, нетърпеливи да чуят песента на Кийрън. Най-накрая той подхвана:

*Нощта беше мрачна,
земята бе здрачна,
подслонът бе много далече.*

*Навяваше вятър
студ право в сърцата.*

Ядрони прииждаха вече.

*„О, помощ“ дочухме
от нечий глас чужд.
Викът бе на малко дете.*

*„Изтичай при нас —
аз му викнах завчас —
с нас ще бъдеш добре защитен.“*

*Но момчето простена,
„Не мога, ранен съм“
и гласът му съвсем изтъня.*

*Понечих да свърна,
на помощ да тръгна,
вестоносецът лично ме спря.*

*„Да пукнеш ли, искаш —
попита ме тихо —
там само ще срещнеш смъртта си.*

*Да помогнеш не можеш,
само твоята кожа,
раздрана, ще плисне кръвта си.“*

*Ударих го бясно
и копието рязко
изтръгнах от ръцете му аз.*

*Защити прескочих,
към вика се насочих
и до момчето достигнах тогаз.*

*„Дръж се смело, юнак —
викнах аз, запъхтян —
Пред ядрона не скланяй глава!*

*Ако сам не посмееш
път до нас да намериш,
аз защитите ще донеса.“*

*До него достигнах,
но късно пристигнах,
сред ядрони той бе обграден.*

*Тогаз разчертах
без страх, със замах,
сто защити навред покрай мен.*

*Демон зъл с хищен рев
насред мрака дойде
и изправи могъща снага.*

*И пред страшната мощ
в непрогледната нощ
моето копие бе просто шега.*

*Рогата му — копия!
Ноктите — куки!
Корубата — твърда и черна!*

*Лавина от злост,
планина здрава кост,
ме нападна със сила безмерна!*

*Момчето пищеше,
крака ми държеше,
аз защита последна рисувах!*

*Магията блесна
и демонът стресна,
живота си с ужас рискувах!*

*И каже ли някой,
че само зората,
ядроните в пепел превръща,*

*тази нощ аз научих:
и на друг това се случва.
Едноръкият демон — той също!*

Кийрън завърши с превзет поклон, а Арлен стоеше шокиран, докато тълпата се хвърли да ръкопляска. Жонгльорът продължи да се покланя, а по чираците завала порой от монети.

— Страхотно, а? — попита Джейк.

— Нищо общо с това, което се случи! — възкликна Арлен.

— Баща ми казва, че някакъв однорък каменен демон напада защитите всяка нощ — каза Джейк. — Търси Кийрън.

— Кийрън дори не беше там! — извика Арлен. — Аз отрязах ръката на този демон!

Джейк изсумтя.

— Нощите да ме вземат, Арлен! Едва ли очакваш, че някой ще повярва на това.

Арлен се намуси, изправи се и завика: „Лъжец! Измамник!“ Всички се обърнаха, за да видят кой говори, а Арлен скочи от камъка си и закрачи към Кийрън. Жонгльорът погледна напред и очите му се разшириха, беше го разпознал.

— Арлен? — попита той, а лицето му изведнъж пребледня.

Джейк, който тичаше подир Арлен, спря на място.

— Ти наистина го познаваш — прошепна той.

Кийрън нервно погледна към тълпата.

— Арлен, момчето ми — каза той и разпери ръце, — ела, нека обсъдим това насаме.

Арлен не му обърна никакво внимание.

— Не ти отрязва ръката на демона! — изкрещя той така, че всички да го чуят. — Дори не беше там, когато това се случи!

От тълпата се разнесе гневен шепот. Кийрън се огледа страхливо наоколо, докато някой не извика:

— Разкарайте това момче от площада! — и останалите заликуваха.

По лицето на Кийрън се разтече широка усмивка.

— Никой няма да ти повярва на теб, вместо на мен — надсмя му се той.

— Аз бях там! — извика Арлен. — И белезите ми ще го докажат!

Той тръгна да си маха блузата, но Кийрън щракна с пръсти и изведнъж Арлен и Джейк се оказаха заобиколени от чираци.

Така хванати в капан те не можеха да направят нищо, а Кийрън се отдалечи и привлече вниманието на публиката като хвана лютнята си и започна нова песен.

— Що не вземеш да млъкнеш, а? — изръмжа широкоплещест чирак.

Момчето беше два пъти колкото Арлен по размери, а всички бяха по-големи от него и Джейк.

— Кийрън е лъжец — каза Арлен.

— И абсолютен демонски гъз — съгласи се чиракът с шапката за монети в ръка. — Да не мислиш, че ми дреме?

Джейк се намеси.

— Няма нужда да се ядосваме — каза той. — Той нямаше предвид...

Но преди да довърши, Арлен се хвърли напред и вкара юмрука си в стомаха на по-голямото момче. То се преви, а Арлен се обърна, за да се изправи срещу останалите. Разкървави един-два носа, но скоро беше повален на земята и набит. Осъзнаваше смътно, че Джейк получава същите юмруци до него, докато двама стражи не прекъснаха боя.

— Знаеш ли — каза Джейк, докато куцукаха на връщане окървавени и натъртени, — като за книжен плъх не си чак толкова зле в боя. Ама хич не те бива да си избираш противниците...

— Имам и по-лоши врагове — каза Арлен с мисълта за едноръкия демон, който все още го преследваше.

— Песента дори не беше добра — каза Арлен. — Как въобще би могъл да нарисува защити на тъмно?

— Сериозна причина да се сбиеш — отбеляза Коб, докато мажеше раните по лицето на Арлен.

— Той лъжеше — отвърна Арлен и трепна от паренето.

Коб сви рамене.

— Просто е правил това, което жонгльорите правят, измислял е развлекателни истории.

— В Потока на Тибит целият град идваше, когато жонгльорът беше там — каза Арлен. — Силия казваше, че те пазят историите на стария свят и ги предават от поколение на поколение.

— Така и правят — каза Коб. — Но дори най-добрите преувеличават, Арлен. Да не би наистина да вярваш, че първият Избавител е убил сто каменни демона с един замах?

— Преди вярвах — каза Арлен с въздишка. — Сега не знам на какво да вярвам.

— Добре дошъл в света на възрастните — каза Коб. — Всяко дете в един момент осъзнава, че възрастните са слаби и грешат, точно както и всички останали. След този момент ти ставаш върастен, независимо дали ти харесва или не.

— Никога не съм мислил за това по този начин — каза Арлен, осъзнавайки, че неговият момент отдавна вече беше дошъл. В ума си той виждаше как Джеф се крие зад защитите на верандата им, докато ядроните разкъсваха майка му.

— Толкова лошо ли беше, че Кийрън е излъгал? — попита Коб. — Развеселил е хората. Дал им е надежда. Надеждата и радостта тези дни са кът, а са ни толкова нужни.

— Със същия успех можеше да каже и истината — каза Арлен. — Но вместо това си присвои заслугите за моите дела, само за да спечели повече пари.

— Ти за истината ли се бориш или за признание? — попита Коб. — Толкова ли е важно признанието? Не е ли посланието най-важно?

— На хората им трябва нещо повече от една песен — каза Арлен. — Имат нужда от доказателство, че ядроните могат да проливат кръв.

— Звучиш като красиански мъченик — каза Коб, — с тази готовност да пожертваш живота си, само и само да се добереш до рая на Създателя в следващия.

— Четох, че техният задгробен живот бил изпълнен с голи жени и реки от вино — подсмихна се Арлен.

— И всичко, което ти трябва, за да стигнеш до там, е да отнемеш живота на демон преди да бъдеш изяден — съгласи се Коб. — Но аз все пак ще заложа на този живот. Следващият ще те застигне, независимо накъде бягаш. Няма смисъл да го гониш.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПРОБИВ

321 СЗ

— Залагам три луни, че ще тръгне на изток — каза Геймс, докато подрънкваше със сребърните монети към надигащия се Еднорък.

— Дадено — каза Уорън. — Три ноци поред тръгва на изток. Готов е за промяна.

Както винаги, каменният демон започна да души наоколо преди да изпробва защитите на портите. Вървеше методично, без да пропуска нито едно местенце. Когато портата се оказа непробиваема, ядронът пое на изток.

— Нощите да ме вземат — изруга Уорън. — Бях сигурен, че този път ще направи нещо друго.

Тръгна да рови в джоба си за монети, докато писъците на демона и пращането от задействаните защити заглъхнаха.

Двамата стражи погледнаха над перилото, забравили вече за баса, и видяха Едноръкия с любопитство да разглежда стената. Около него се насъбраха и други ядрони, но стояха на почтително разстояние от гиганта.

Изведнъж демонът се хвърли напред сам, с два изпънати напред нокътя. От защитите не изхвъркнаха искри и до ушите на стражите достигна ясният звук от пропукване на камък. Кръвта им се смрази.

С победоносен рев каменният демон удари отново, този път с цяла ръка. Дори на звездна светлина стражите видяха каменния къс, който отчупи с ноктите си.

— Рогът — извика Геймс и хвана перилото с треперещи ръце. Усети топлина по крака си и след миг осъзна, че се е подмокрил: — Надуй рога!

Не последва раздвижване около него. Той погледна към Уорън и видя как колегата му със зяпнала уста се е втренчил в каменния демон. Една-единствена сълза се стичаше по бузата му.

— Надуй проклетия рог! — кресна Геймс, Уорън се сепна от вцепенението си и се затича към стойката на рога. Направи няколко

опита, докато успее да изкара звук. Едноръкият обаче вече се въртеше и блъскаше стената с шиповете на опашката си, и при всеки следващ удар успяваше да изкърти все по-голямо парче от камъка.

Коб разтърси Арлен, за да го събуди.

— Кой... к'во има? — попита Арлен и потърка очи. — Сутрин ли е вече?

— Не — отвърна Коб. — Надули са роговете. Има пробив.

Арлен бързо се изправи на леглото, лицето му се смрази.

— Пробив? В града има ядрони?

— Да — съгласи се Коб, — или скоро ще има. Ти ставай!

Двамата се втурнаха да палят лампи и да събират инструментите си; облякоха си дебели наметала и ръкавици без пръсти, които да ги предпазят от студа, но да не попречат на работата им.

Роговете отново зазвучаха.

— Два пъти — каза Коб. — Веднъж кратко, веднъж дълго. Пробивът е между първата и втората наблюдателна кула на изток от главната порта.

Отвън се чу трополенето на копита по паважа, последвано от удари по вратата. Отвориха я и видяха Рейджън, напълно екипиран с броня и с дълго, дебело копие в ръка. Щитът му беше закачен на седлото на здрав боен кон. Не беше лъскав и нежен бегач като Нощно око, а военен жребец, плещест и зъл, отгледан за нуждите на отдавна отминали времена.

— Елиса не е на себе си — обясни вестносецът. — Изпрати ме да ви опазя живи.

Арлен се намръщи, но капчица от страха, който го беше обзел при събуждането, се изпари с идването на Рейджън. Впрегнаха якото си пони в служебната каручка и потеглиха по посока на писъците, ударите и проблясващите около пробива сияния.

Улиците бяха пусти, вратите и кепенците — здраво залостени, но Арлен виждаше процеждащата се по ръбовете им светлина и знаеше, че хората в Мливари са будни, гризат си ноктите и се молят защитите им да издържат. Чу плач и се замисли колко зависими бяха Мливариите от своята стена. Пристигнаха в обстановка на пълен хаос. Стражи и Защитници лежаха мъртви или умиращи на павираните

улицы, копията им бяха пречупени или догаряха. Трима разкъравени войници се бореха да задържат въздушен демон достатъчно дълго на земята, докато двама защитнически чираци го хванат в преносим кръг.

Други тичаха напред-назад с кофи с вода и се опитваха да потушат многобройните малки пожари, а в същото време огнените демони весело подскачаха и палеха всичко, което можеха да достигнат.

Арлен погледна пробива и се изуми, че ядрон би могъл да прокопае тунел през шестметрова стена от масивен камък. Демоните задръстиха дупката и започнаха да се драскат един друг в битка кой по-напред да влезе в града. Въздушен демон се шумугна през отвора и тръгна да се засилва, разперил криле. Един от стражите метна копието си по него, но не уцели и демонът литна над града необезпокояван. Миг по-късно огнен демон скочи върху вече невъоръжения страж и разкъса гръкляна му.

— Бързо, момче! — извика Коб. — Стражите ни печелят време, но няма да издържат дълго срещу пробив с такъв размер. Бързо да го запечатаме!

Той скочи от каручката с изненадваща ловкост и грабна два преносими кръга от дъното, като подаде единия на Арлен.

Заедно с Рейджън, който яздеше около тях за да ги прикрива, те хукнаха към базовия флаг на гилдията си и влязоха в защитния кръг около него. Невъоръжени билкарки лекуваха там подредените в редици ранени и безстрашно се втурваха извън кръга, за да помогнат на онези, които, залитайки, се опитваха да се доберат до убежището. Бяха твърде малко, за да се погрижат за толкова много пострадали.

Посрещнаха ги Майка Джоун, съветникът на херцога, и майстор Винсън, водачът на Гилдията на защитниците.

— Майстор Коб, радваме се, че сте... — започна Джоун.

— Къде има нужда от нас? — попита Коб Винсън, като изцяло игнорира Джоун.

— Главния пробив — отвърна Винсън. — Заемете се със стълбовете за петнадесет и за тридесет градуса — каза той и посочи към купчина защитни стълбове. — И, за Създателя, внимавайте! Върлува един проклет каменен демон там — онзи, който пръв направи пробива. Преградили са му пътя към града, но ще трябва да прекосите защитите, за да стигнете до позициите. Вече уби трима защитници, и един Създател знае колко стражи.

Коб кимна и с Арлен се отправиха към купчината.

— Кой беше на смяна по здрач тая нощ? — попита той, когато двамата с Арлен нарамиха инструментите си.

— Защитникът Макс и чираците му — отвърна Джоун. — Херцогът ще ги обеси за това.

— В такъв случай херцогът е глупак — каза Винсън. — Никой не знае какво се е случило тук, а в момента Мливари се нуждае от всеки свой защитник, че и от повече. — Той издиша тежко и бавно. — И без това след тази нощ ще останат доста по-малко.

— Първо си нагласи кръга — каза Коб за трети път. — Като застанеш вътре на сигурно, сложи стълба на стойката му и изчакай магнезия. Ще блесне като слънце, така че си покрий очите, докато мине. Тогава нагласяваш своя стълб спрямо лицето на централния. Не се опитвай да го свързваш с останалите стълбове. Довери се на другите защитници, че всеки от тях ще си свърши работата. Напаснеш ли го точно, забий колчетата в земята, за да го застопориш на място.

— И после? — попита Арлен.

— Ядроните веднага ще се скупчат около теб, но ти остани в кръга, докато не ти кажат да излезеш — изкрещя Коб. — Независимо какво виждаш, дори да ти се наложи да стоиш цяла нощ! Ясно ли е?

Арлен кимна.

— Хубаво — каза Коб. Той се загледа в хаоса, изчака, изчака и извика: — Сега!

Двамата се втурнаха. Заобикаляха огънове, тела и отломки, и тичаха към позициите си. Секунди по-късно, когато вече бяха подминали няколко сгради, пред тях се извиси едноръкият каменен демон, който стърчеше над отряд стражи и дузина трупове. На светлината на фенерите се виждаше, че ноктите и зъбите му лъщят от кръв.

Кръвта на Арлен се смрази. Той спря на място и погледна към Рейджън; вестносецът в миг отвърна на погледа му.

— Сигурно преследва Кийрън — каза кисело Рейджън.

Арлен отвори уста, но преди да успее да отговори, Рейджън изкрещя:

— Внимавай! — и замахна с копието си към Арлен.

Момчето падна и изпусна стълба си, при което си удари здраво коляното на калдъръма. Чу пропукването, когато тъпия край на копие то перна през лицето пикиращ въздушен демон, и се претърколи точно навреме, за да види как демонът отскача от щита на вестоносеца и се сгромолясва на земята.

Рейджън пришпори бойния си кон в галоп, стъпка изчадието, сграбчи Арлен миг след като той успя да вдигне стълба си от земята, и къде с влачене, къде с носене, го довлече до позицията му. Коб вече беше сложил преносимия кръг и подготвяше стойката за защитния си стълб.

Арлен не загуби време в разпъването на собствения му кръг, но очите му не спираха да се стрелкат обратно към Едноръкия. Демонът дращеше по набързо поставените пред него защиты и се мъчеше да премине със сила. Арлен виждаше слабите места в мрежата, всеки път когато тя лумваше, и знаеше, че тя няма да издържи вечно.

Каменният демон подуши въздуха и внезапно се взря напред, при което срещна очите на Арлен. Двамата вкопчиха погледите си в надпревара за сила на волята, но Арлен пръв не издържа и погледна надолу. Едноръкия нададе вой и удвои усилията си да премине през отслабващите защиты.

— Арлен, спри да зяпаш и си свърши проклетата работа! — изкрещя Коб и сепна Арлен от унеса му.

Момчето напрегна всичките си сили да се изолира от писъците на ядрона и виковете на стражите, разпъна сгъваемата желязна стойка и сложи защитния си стълб в нея. Нагласи, доколкото можа на сумрачната мъждукаща светлина, позицията на ъгъла му и покри с ръка очите си в изчакване на магнезия. Искрата блесна миг по-късно и превърна нощта в ден. Останалите защитниците също бързо ориентираха стълбовете си спрямо точните ъгли и ги застопориха в земята. Помахаха си един на друг с бели кърпи, за да дадат знак, че са готови.

След като свърши работата си, Арлен огледа останалата част от територията. Няколко защитници и техните чираци все още се мъчеха да нагласят стълбовете си. Един стълб лумна от демонски огън. Ядроните пищяха и отскачаха назад от магнезия, ужасени, че по някакъв начин омразното им слънце е изгряло. Стражи ги атакуваха с копия в опит да ги изтикат извън защитните постове, преди отново да

са се опомнили. Рейджън правеше същото, галопираше наоколо върху бойния си жребец, а лъснатият му щит отразяваше светлината и караше ядроните да бягат през глава от него.

Но фалшивата светлина не можеше да рани ядроните. Едноръкият не се отдръпна, когато група стражи, одързостени от светлината, метнаха по него копията си. Върховете на повечето се счупиха в бронята на каменния демон или се плъзнаха по нея, а той замахваше към бойците, сграбчваше ги и ги измъкваше от защитите им с лекотата на дете, което размахва кукла.

Арлен гледаше касапницата с ужас. Демонът отхапа главата на един мъж и хвърли тялото му обратно при другите, с което събори няколко от тях. Друг размаза с крак, а трети запрати във въздуха с един размах на въоръжената си с шипове опашка. Човекът се приземи тежко и не се изправи.

Защитите, които задържаха демона, бяха потънали под телата и кръвта, и Едноръкият си проправяше път напред като убиваше на воля. Стражите заотстъпваха назад, някои направо побягваха, но махнеха ли се от пътя му, биваха забравени, тъй като грамадният ядрон се хвърли срещу преносимия кръг на Арлен.

— Арлен! — извика Рейджън, докато се въртеше наоколо с коня си.

Паникьосан при вида на нападащия демон, вестносецът явно беше забравил за преносимия кръг, в който се намираше момчето. Той насочи копието си, пришпори коня и се впусна в галоп, взел на прицел гърба на Едноръкият. Каменният демон го чу да се приближава, обърна се в последния момент, застана стабилно и пое копието с гърдите си. Оръжието се строши, а гигантският демон замахна презрително с нокти и разби черепа на коня. Главата му се изви настрана и тялото му се люшна в кръга на Коб, като блъсна майстора в защитния му стълб. Стълбът се изкриви. Рейджън нямаше време да се измъкне и животното го повлече със себе си на земята, затисна крака му и го прикова на място. Едноръкият тръгна към него, за да го довърши. Арлен изкрещя и се огледа за помощ, но нямаше откъде да намери такава. Коб, сграбчил защитния стълб, се опитваше да се изправи. Всички останали защитници около пробива подаваха сигнала. Бяха сменили горящия стълб и сега само този на Коб не беше на място, но нямаше кой да му помогне. Стражата на града беше значително оредяла при

последното нападение на Едноръкия. Дори Коб да успееше бързо да поправи стълба, Арлен знаеше, че Рейджън е обречен. Едноръкия беше от нежеланата страна на мрежата.

— Ей! — извика той и претъпи кръга, размахал ръце. — Ей, грознико!

— Арлен, връщай се обратно в проклетия си кръг! — изкрещя Коб, но вече беше късно. Главата на каменния демон се въртна назад, щом чу гласа на Арлен.

— Страхотно, чу ме — промърмори Арлен, лицето му пламна и веднага след това изстина. Хвърли поглед отвъд защитните стълбове. С оредяването на магнезиевите експлозии ядроните ставаха все по-самоуверени. Всеки опит да се стигне до там би бил равен на самоубийство.

Арлен обаче си спомни за предишните си срещи с каменния демон и как той ревниво го беше пазил за себе си. С тази мисъл той се обърна, хукна покрай защитните стълбове и с това привлече вниманието на съскащ огнен демон. Ядронът се метна към него с лумнали очи, но същото стори и Едноръкия, който скочи, за да размаже по-малкия демон.

Докато звярът се извърещаше към него, Арлен вече тичаше между защитните стълбове. Едноръкия замахна силно към него, но лумна светлина и намеренията му бяха осуетени. Коб вече беше оправил своя стълб и затворил мрежата. Едноръкия изпищя от ярост, заблъска по защитата, но тя беше непробиваема.

Арлен дотича до Рейджън. Коб го прегърна с всичка сила, а после го перна по ухото.

— Ако още веднъж ми се направиш на герой — предупреди го майстора, — ще ти счупя мършавия врат.

— А аз бях дошъл, теб да пазя... — съгласи се Рейджън слабосилно, а устата му трепна в усмивка.

В града все още скитаха ядрони, когато Винсън и Джоун разпуснаха защитниците. Оцелелите стражи помогнаха на билкарките да пренесат ранените до градските болници.

— Не трябва ли някой да убие тези, които се измъкнаха? — попита Арлен, докато внимателно полагаха Рейджън в задния край на

каручката. Кракът му беше натрошен, а билкарките му бяха дали чай за успокояване на болката, който го правеше сънен и незаинтересован.

— За какво им е? — попита Коб. — Това само ще погуби ловците, а на сутринта няма да има значение. По-добре да влизаме. Слънцето ще се справи с всеки ядрон, останал в Мливари.

— Остават часове до изгрева — възропта Арлен и се качи в каручката.

— Ти какво предлагаш? — попита Коб с изтощен поглед, докато се возеха. — Тази нощ видя пълната мощ на охраната на херцога в действие, стотици мъже с копия и щитове. Обучени защитници също. Видя ли поне един убит демон? Разбира се, че не. Те са безсмъртни.

Арлен поклати глава.

— Те се убиват един друг. Виждал съм го.

— Те са магически, Арлен. Могат да си причинят един на друг това, което никое оръжие на смъртен не може.

— Слънцето ги убива — каза Арлен.

— Слънцето е сила, отвъд теб и мен — отвърна Коб. — Ние сме просто защитници.

Те завиха по улицата и зяпнаха. Пред тях на улицата беше проснат изкормен труп, а кръвта му боядисваше камъните в червено. Части от него все още димяха. Острата смрад на изгоряла кожа изпълваше въздуха.

— Просяк — каза Арлен, като забеляза дрипите му. — Какво ли е правил навън посред нощ?

— Двама просяци — поправи го Коб, покрил с кърпа носа и устата си, и посочи друг, разкъсан наблизно. — Сигурно са ги отпратили от приюта.

— Нима могат да правят това? — попита Арлен. — Мислех си, че обществените приюти са длъжни да прибират всички.

— Само докато не се напълнят — каза Коб. — Тези места и без това не са голямо убежище. Хората там се сбиват за храна и дрехи, когато пазачите ги заключат за през нощта, а на жените причиняват и по-лоши неща. Много от тях предпочитат риска да останат на улицата.

— Защо някой не направи нещо по въпроса? — попита Арлен.

— Всички са съгласни, че има проблем — каза Коб. — Но гражданите казват, че това е проблем на херцога, а херцога не вижда смисъл да защитава онези, които не допринасят за града.

— Значи, по-добре да дадеш на стражите да се приберат по домовете си за през нощта и да оставиш на ядроните да разрешат проблема — изръмжа Арлен.

Коб нямаше какво да отговори, освен да тръсне юздите, нетърпелив да се махне от улиците.

Два дни по-късно целият град беше събран на главния площад. Беше издигнато бесило и под него стоеше защитникът Макс, който бе на смяна в нощта на пробива.

Самият Юкор не присъстваше, но Джоун прочете указа:

— В името на херцог Юкор, Светлина на Планините и Владетел на Мливари, ти си признат за виновен в неизпълнение на дълга си, допускайки пробив в защитената стена. Осем защитници, двама вестноосци, три билкарки, тридесет и седем стражи и осемнадесет гражданци платиха цената на твоята некомпетентност.

— Все едно, ако защитниците станат девет, нещата ще се оправят — промърмори Коб.

Освирквания и съскане се надигнаха от тълпата, и към защитника, който стоеше с наведена глава, полетяха боклуци.

— Присъдата е смърт — обяви Джоун, няколко мъже с качулки хванаха ръцете на Макс и го отведоха до въжето. Сложиха примката на врата му.

Висок, широкоплещест пастир с буйна черна брада и тежка роба отиде при него и нарисува защита на челото му.

— Нека Създателят да прости грешката ти — каза напевно светият мъж — и дари всички ни с чистота на сърцата и делата, за да спрем Нашествието и да бъдем Избавени.

Той се отдръпна настрана и капакът падна. Тълпата заликува, когато въжето се опъна.

— Глупаци — изплю се Коб. — Един човек по-малко, който да се бори със следващия пробив.

— Какво имаше предвид? — попита Арлен. — За Нашествието и Избавлението?

— Просто глупости за да вкарват в ред тълпата — каза Коб. — Най-добре ще е да не си пълниш главата с тези неща.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

БИБЛИОТЕКА

321 СЗ

Арлен вървеше развълнуван зад Коб, когато приближиха грамадната каменна сграда. Беше седмиден и в друг случай би се подразнил да пропусне тренировката си по бой с копие и уроците по езда, но днес го очакваше удоволствие, прекалено хубаво, за да бъде пропуснато: за пръв път щеше да посети Библиотеката на херцога.

Откакто той и Коб започнаха да търгуват със защиты, бизнесът на майстора му бе навлязъл в огромен подем, тъй като запълни ниша, от която градът отдавна се нуждаеше. Тяхната лична библиотека от гримоари бързо беше станала най-голямата в Мливари, а може би и в света. В същото време мълвата за тяхната роля при запушването на пробива се беше разнесла и понеже кралските особи не пропускаха нищо покрай ушите си, веднага пожелаха услугите им.

Работата с кралските особи изискваше много нерви, защото им хрумваха абсурдни идеи и искаха да се слагат защиты там, където не им е мястото. Коб удвои и утрои цените си, но без особен резултат. Обезопасяването на имението лично от майстор Коб, защитникът — това беше символ на престиж. Но сега, когато ги викаха да поемат защитата на най-ценната сграда в града, Арлен разбра, че е имало смисъл от всичките му усилия. Не бяха много гражданите, виждали някога библиотеката отвътре. Юкор ревностно пазеше колекцията си и разрешаваше достъп само на видни просители и техните помощници.

Построена от пастирите на Създателя преди да бъде погълната от трона, библиотеката бе имала единствено и само пастири за управители, най-често свети мъже без енория, чието единствено паство бяха скъпоценните книги. И наистина, постът бе по-престижен от управлението на който и да е Свещен дом, ако се изключат Великия свещен дом и личния параклис на херцога. Посрещна ги млад послушник, който ги съпроводи до кабинета на главния библиотекар, пастир Ронел. Докато вървяха, Арлен въртеше очи във всички посоки и поглъщаше с поглед старите лавици и мълчаливите учени, които

бродеха между тях. Без да се броят гримоарите, колекцията на Коб съдържаше над тридесет книги и момчето беше смятало това за истинско съкровище. Библиотеката на херцога съдържаше хиляди томове, много повече отколкото Арлен за цял живот би могъл да прочете. Беше потресен от факта, че херцогът пазеше всичкото това под ключ.

Пастир Ронел беше млад за така желаната позиция на главен библиотекар и косата му все още беше по-скоро кафява, отколкото бяла. Той ги посрещна топло и ги покани да седнат, а след това изпрати слуга да донесе напитки.

— Вашата репутация лети преди вас, майстор Коб — каза Ронел, свали очилата си с телени рамки и ги избърса в кафявата си роба. — Надявам се, че ще поемете тази поръчка.

— Всичките ви защити, които видях досега, са все още ясни — отбеляза Коб.

Ронел върна очилата на носа си и си прочисти гърлото с неудобство.

— След последния пробив херцогът се притесни за своята колекция — каза той. — Негово Височество ще желае... специални мерки.

— Какви специални мерки? — попита Коб с подозрение.

Ронел се сви и Арлен разбра, че на него му беше толкова неудобно да им отпрати молбата си, колкото на тях щеше да им бъде да я изпълнят. Накрая Ронел въздъхна.

— Всички маси, скамейки и рафтове да бъдат защитени срещу огнена плунка — каза той с равен тон.

Коб се ококори.

— Но това ще отнеме месеци! — изломоти той. — И за какво? Дори да успее да навлезе толкова навътре в града, един огнен демон никога няма да може да проникне през защитите на тази сграда, но ако все пак това да се случи, ще имате по-сериозни тревоги от съдбата на рафтовете.

При тези думи очите на Ронел добиха твърдост.

— Няма по-сериозни тревоги, майстор Коб — каза той. — По този въпрос аз и херцогът сме на едно мнение. Не можете да си представите какво загубихме, когато ядроните изгориха древните

библиотеки. Тук пазим последните късчета знание, събирано в продължение на хилядолетия.

— Моля да ме извините — каза Коб. — Не исках да покажа неуважение.

Библиотекарят кимна.

— Разбирам. И сте напълно прав, рискът е минимален. Въпреки това обаче, Негово Височество си иска своето. Ще ви платя хиляда слънца.

Арлен започна да пресмята наум. Хиляда слънца бяха много пари, повече отколкото някога бяха получавали за една поръчка, но ако се вземеха предвид месеците работа, които изпълнението щеше да отнеме, и пропуснатите ползи от редовната търговия...

— Боя се, че няма да мога да ви помогна — каза накрая Коб. — Прекалено много време далеч от клиентелата ми.

— Това би спечелило благоразположението на херцога — допълни Ронел.

Коб сви рамене.

— Бях вестonosец на баща му. Това ми донесе достатъчно благоразположение. Нямам нужда от повече. Пробвайте при някой помлад защитник — предложи той. — Някой, който още има да се доказва.

— Негово Височество изрично посочи вашето име — настоя Ронел.

Коб разпери безпомощно ръце.

— Аз ще го направя — изстреля Арлен.

Двамата мъже се обърнаха към него, изненадани, че се е осмелил да го каже.

— Не мисля, че херцогът ще приеме услугите на чирак — каза Ронел.

Арлен сви рамене.

— Няма нужда да му казвате — отвърна той. — Моят майстор може да скицира защитите на рафтовете и масите и да ме остави аз да ги изпиша. — Той погледна към Коб, докато говореше. — Дори ти да беше приел задачата, пак аз щях да направя половината защити, ако не и повече.

— Интересен компромис — каза замислено Ронел. — Какво ще кажете Вие, майстор Коб?

Коб погледна подозрително Арлен.

— Ще кажа, че това е досадна работа, от онзи вид, който мразиш — отвърна той. — Какво ще спечелиш ти, момко?

Арлен се усмихна.

— Херцогът може да каже на всички, че майстор Коб е защитил библиотеката — започна той. — Ти получаваш хиляда слънца, а аз — и той се обърна към Ронел — ще мога да ползвам библиотеката, когато си искам.

Ронел се засмя.

— Момче точно по мой вкус! — каза той. — Имаме ли сделка? — попита той Коб.

Коб се усмихна и двамата мъже си стиснаха ръцете.

Пастир Ронел поведе Коб и Арлен за оглед на библиотеката. Докато вървяха, Арлен започна да осъзнава с каква гигантска задача се беше нагърбил току-що. Дори да прескачаше изчисленията и да нагласяваше защитите на око, работата щеше да му отнеме близо година.

И все пак, докато се въртеше на място и оглеждаше книгите, той знаеше, че си струва. Ронел му обеща пълен достъп, независимо дали е ден или нощ, до края на живота му.

Като забеляза ентузиазма по лицето на момчето, Ронел се усмихна. Изведнъж му хрумна нещо и отведе Коб настрана, без Арлен дори да забележи това, тъй като бе прекалено зает с мислите си.

— Момчето чирак ли е или прислужник? — попита той защитника.

— Той е търговец, ако за това питаш — каза Коб.

Ронел кимна.

— Кои са родителите му?

Коб поклати глава.

— Няма такива. Поне не в Мливари.

— Значи ти отговаряш за него, така ли? — попита Ронел.

— Бих казал, че момчето само отговаря за себе си — отвърна Коб.

— Обещан ли е? — попита пастира.

Това беше въпросът.

— Не си първият, който ме пита за това, откакто бизнесът ми се разрасна — каза Коб. — Даже някои от кралските особи ми пращаха

хубавите си дъщери да душат около него. Но според мен Създателят още не е направил момичето, което ще задържи носа му толкова дълго въвн от книгата, че той да я забележи.

— Познавам това чувство — каза Ронел и посочи към младо момиче, което седеше на една от многото маси с половин дузина отворени книги, разпръснати пред нея.

— Мери, ела тук! — извика я той.

Момичето погледна нагоре, сърчно отбеляза страниците си и подреди книгите в купчина, преди да дойде. Изглеждаше близо до възрастта на Арлен, с големи кафяви очи и дълга, пищна кафява коса. Имаше овално лице с меки черти и лъчиста усмивка. Носеше удобна, кафява рокля, направена от библиотеката, чиито поли събра, за да направи бърз реверанс.

— Майстор Коб, това е дъщеря ми, Мери — каза Ронел.

Момичето вдигна поглед с внезапен интерес.

— Самият майстор Коб? — попита тя.

— О, ти познаваш моята работа — попита Коб.

— Не — Мери поклати глава — но съм чувала, че вашата колекция гримоари няма равна на себе си.

Коб се разсмя.

— Тук може да се получи нещо, пастире — каза той.

Пастир Ронел се наведе към дъщеря си и ѝ посочи Арлен.

— Младият Арлен там е чирак на майстор Коб. Той ще ни защити библиотеката. Защо не го разведеш наоколо?

Мери погледна към Арлен, който разглеждаше с интерес наоколо, без да усеща, че тя го наблюдава. Мръсната му руса коса беше неподстригана и израстнала някак дълга, а скъпите му дрехи бяха измачкани и лекъосани, но в очите му личеше интелигентност. Чертите му бяха елегантни и симетрични, и съвсем не отблъскващи. Коб чу Ронел да измърморва една молитва, когато тя си приглади полите и се понесе към него.

Арлен очевидно не забеляза приближаването на Мери.

— Здравей — каза тя.

— Здравсти — отвърна той, присвил очи, за да прочете дребния шрифт на гърба на книга от по-високите рафтове.

Мери се намръщи.

— Казвам се Мери — каза тя. — Пастир Ронел е баща ми.

— Арлен — каза Арлен, издърпа книга от рафта и бавно я заразлиства.

— Баща ми ме помоли да те разведа из библиотеката — каза Мери.

— Благодаря — отвърна Арлен, върна книгата, тръгна по една пътека между лавиците и стигна до отделение на библиотеката, което беше преградено с въже.

Мери беше принудена да го последва с пламнало от раздразнение лице.

— Свикнала е да пренебрегва другите, но не и да бъде пренебрегвана — отбеляза Ронел развеселен.

— ПЗ — прочете Арлен на арката над преграденото отделение. — Какво е ПЗ? — промърмори той.

— Преди Завръщането — каза Мери. — Това са оригинални преписи на книги от стария свят.

Арлен се обърна към нея сякаш току-що бе забелязал, че съществува.

— Честна дума? — попита той.

— Забранено е да се ходи там без разрешението на херцога — каза Мери и видя как лицето на Арлен помръкна. — Разбира се — усмихна се тя — на мен ми е позволено заради баща ми.

— Баща ти? — попита Арлен.

— Аз съм дъщерята на пастир Ронел — свъсено му припомни тя. Очите на Арлен се ококориха и той се поклони непохватно.

— Арлен от Потока на Тибит — каза той.

От другата страна на стаята се чу кикота на Коб.

— Момчето няма никакъв шанс — каза той.

За Арлен месеците се сляха в един, откакто попадна в унеса на познатата рутина. Имението на Рейджън беше по-близо до библиотеката и той спеше там през повечето вечери. Кракът на вестоносеца бързо се беше възстановил и скоро той отново потегли на път. Елиса насърчаваше Арлен да възприема стаята си като негова собствена и изглежда изпитваше особено удоволствие да я вижда в безпорядък от инструментите и книгите му. Прислугата също се

радваше искрено на присъствието му, тъй като според тях лейди Елиса създаваше много по-малко трудности, когато той бе наоколо.

Арлен ставаше час преди изгрев-слънце и упражняваше уменията си да борави с копие на светлината на фенерите във фоайето с висок таван на имението. Щом слънцето се вдигнеше над хоризонта, той се измъкваше на двора за час тренировка по целене на мишена и езда. Следваше бърза закуска с Елиса — и Рейджън, когато беше наоколо — преди да потегли към библиотеката.

Когато пристигаше, все още беше рано, библиотеката беше празна, ако се изключат няколкото послушници на Ронел, които спяха в килии под грамадното здание. Те се държаха на разстояние, смутени от Арлен, който без да се церемони ходеше и направо говореше с господаря им, и ни чакаше да го повикат, ни да му дадат разрешение.

Арлен разполагаше с малка, отдалечена от другите стая, в която бе устроил работилницата си. Беше точно толкова голяма, колкото да побере две етажерки, тезгяха му и онази мебел, върху която работеше. Едната етажерка беше препълнена с бои, четки и инструменти за дълбаене. Другата — с взети за четене книги. Подът беше покрит с масури от дървени стружки, опръскани с боя и лак.

Всяка сутрин Арлен отделяше по един час за четене, после с нежелание оставяше книгата и се захващаше за работа. Седмици наред поставяше защити само и единствено на столове. После се продължи със скамейките. Работата му отнемаше дори повече от очакваното, но Арлен нямаше нищо против.

Посещенията на Мери се превърнаха желано събитие през тези месеци. Тя често надникваше в работилницата му, за да му се усмихне или да сподели някоя клюка, след това бързаше обратно към задълженията си. Отначало Арлен си мислеше, че тези прекъсвания на работата и ученето му ще му досадят, но стана точно обратното. Той чакаше с нетърпение да я види и дори откри, че вниманието му блуждае в дните, когато тя не идваше с обичайната си честота. Двамата обядваха заедно на просторния покрив на библиотеката, който разкриваше гледка към града и планините отвъд него.

Мери беше различна от всички момичето, които Арлен някога бе познавал. Дъщерята на дворцовия библиотекар и главен историк беше може би най-образованото момиче в града и Арлен разбра, че от разговорите си с нея научава толкова, колкото и от страниците на която

и да е книга. Но положението ѝ сред хората беше самотно. Помощниците се плашеха от нея дори повече, отколкото от Арлен, а друг в библиотеката на нейната възраст нямаше. Мери изобщо не се притесняваше да спори с белобради учени, но около Арлен изглеждаше притеснителна и несигурна.

До голяма степен той се чувстваше по същия начин.

— Създателю, Джейк, все едно въобще не си се упражнявал — каза Арлен, запушил уши с дланите си.

— Не бъди груб, Арлен — сопна му се Мери. — Песента ти беше прекрасна, Джейк — каза тя.

Джейк се намуси.

— Тогава защо си запуши и ти ушите? — попита той.

— Ами — започна тя като свали ръцете си с широка усмивка — баща ми казва, че музиката и танците водят до грях, така че нямаше как да слушам, но съм сигурна, че е била великолепна.

Арлен се разсмя, а Джейк се намръщи и остави лютнята си настрана.

— Дай малко жонглиране — предложи Мери.

— Сигурна ли си, че не е грях да го гледаш? — попита Джейк.

— Само ако е добро — промърмори Мери и Арлен отново се разсмя.

Лютнята на Джейк беше стара и захабена, и сякаш никога нямаше необходимия брой струни. Той я остави на земята и от малка торба, в която си държеше жонгльорските пособия, извади цветни дървени топчета. Боята беше олющена, а дървото се беше пропукало на места. Хвърли една топка във въздуха, после втора, и трета. За няколко секунди задържа този брой и Мери запляска с ръце.

— Много по-добре! — каза тя.

Джейк се усмихна.

— А я гледай това! — каза той и добави четвърта.

И Арлен, и Мери трепнаха, когато топките се строполиха по каменните плочи. Лицето на Джейк почервения.

— Може би ще е добре да се поупражнявам повече с три — каза той.

— Трябва да се упражняваш повече — съгласи се Арлен.

— На баща ми не му харесва — каза Джейк. — Казва ми: „Момче, ако нямаш к’во друго да пра’иш освен да ми жонглираш, ще ти намеря работа из къщата!“

— Баща ми реагира по същия начин, когато ме хване да танцувам — каза Мери.

Двамата погледнаха към Арлен с очакване.

— И баща ми правеше така — каза той.

— А майстор Коб не? — попита Джейк.

Арлен поклати глава.

— Защо ще го прави? Аз си изпълнявам всички задачи.

— Тогава кога намираш време да се упражняваш за вестносец?
— попита Джейк.

— Заделям време — отвърна Арлен.

— Как?

Арлен сви рамене.

— Ставам по-рано. Оставам до по-късно. Измъквам се след ядене. Каквото там трябва да се прави. Или би предпочел цял живот да бъдеш мелничар?

— Няма нищо лошо в това да бъдеш мелничар, Арлен — каза Мери.

Джейк поклати глава.

— Не, прав е — каза той. — Ако наистина искам това, значи ще трябва да поработя по-яко — и той погледна Арлен. — Ще се упражнявам повече.

— Не се безпокой — каза Арлен. — Ако не можеш да веселиш народа по селцата, ще си изкарваш прехраната като плашиш демоните на пътя с песните си.

Очите на Джейк се присвиха. Мери се разсмя, когато той се хвърли да измеря Арлен с топките си за жонглиране.

— Един добър жонгльор би ме уцелил! — подразни го Арлен, докато пъргаво избягваше всеки удар.

— Пресягаш се прекалено надалече — извика Коб.

За да покаже какво има предвид, Рейджън пусна с една ръка щита си и хвана копие то на Арлен точно под върха, преди момчето да

успее да го върне назад. Той дръпна рязко и изгубилият равновесие Арлен се претърколи в снега.

— Рейджън, внимавай — напомни му Елиса, стиснала здраво шала си в мразовития сутрешен въздух. — Ще го нараниш.

— Той е много по-внимателен, отколкото един ядрон би бил, милейди — каза Коб, достатъчно силно за да го чуе Арлен. — Целта на дългото копие е да държи демоните на разстояние, докато отстъпваш. Това е защитно оръжие. Вестоносците, които се пънат много да нападат, както младия Арлен тука, свършват мъртви. Виждаш ли го с очите си как става. Веднъж на пътя за Лактън...

Арлен се намръщи. Коб беше добър учител, но често допълваше уроците си с ужасяващи истории за гибелта на разни други вестоносци. Намерението му беше да го обезкуражи, но думите му имаха обратен ефект — само затвърждаваха решението на Арлен да успее там, където другите са се провалили. Той се изправи и този път застана по-стабилно, като премести тежестта върху петите си.

— Стига толкова с дългите копия — каза Коб. — Хайде да пробваме късите.

Елиса се намръщи, когато Арлен постави двуметровото копие на стойката му и с Рейджън си избраха две по-къси, не по-дълги от метър оръжия, чиито остриета заемаха една трета от дължината им. Те бяха направени за ръкопашен бой, по-скоро за наръгване, отколкото за пронизване. Момчето си избра и щит, и двамата отново се изправиха един срещу друг в снега. Сега Арлен беше по-висок, по-широк в раменете, петнадесетгодишен, развил една сурова, жилеста издръжливост. Носеше старата кожена броня на Рейджън. Беше му голяма засега, но бързо я изпълваше.

— Какъв е смисълът на това? — попита Елиса разгневено. — Може ли въобще да се доближиш толкова до демон и да останеш жив?

— Виждаш ли го да става — възрази Коб, докато наблюдаваше спаринга между Арлен и Рейджън. — Но навън между градовете има и други неща освен демони, милейди. Диви животни, дори и разбойници.

— Кой би нападнал вестоносец? — попита Елиса, шокирана.

Рейджън хвърли на Коб един яростен поглед, но Коб не му обърна внимание.

— Вестоносците са заможни хора — каза той, — и пренасят ценни стоки и съобщения, които могат да решат както съдбата на търговци, така и на кралски особи. Повечето хора не биха посмели да нападнат такъв пратеник, ама се случва. Колкото до животните... ядроните изстребват по-слабите, но най-силните хищници оцеляват.

— Арлен! — извика защитникът. — Какво правиш, ако те нападне мечка?

Без да спира или да отмества поглед от Рейджън, Арлен извика в отговор:

— Дългото копие в гърлото, оттегляш се докато кърви, после удряш в основните органи, когато спре да се бори.

— Какво друго правиш? — извика Коб.

— Лежиш неподвижно — каза Арлен с отвращение. — Мечките рядко нападат мъртвите.

— А лъвът? — попита Коб.

— Средното копие — извика Арлен, отблъсна с щита си удар от копието на Рейджън и парира. — Пробождам в раменната става и държа здраво, докато котката сама не се наниже, после с късото копие в гърдите или отстрани, както дойде.

— Вълк?

— Такива работи повече не ща да слушам — каза Елиса и тръгна бясно към имението.

Арлен не ѝ обърна внимание.

— По принцип един хубав удар в муцуната със средното копие ще разкара еднака — каза той. — Но ако това не стане, използвам същата техника като при лъва.

— Ами ако са глутница? — попита Коб.

— Вълците се страхуват от огъня — отвърна Арлен.

— А ако ти се изпречи глиган? — поиска да узнае Коб.

Арлен се изсмя.

— Ще тичам все едно цялото Ядро ме е погнало — цитира той своя майстор.

Арлен се събуди върху купчина книги. За момент се зачуди къде се намира, но накрая осъзна, че отново е заспал в библиотеката. Погледна през прозореца и видя, че отдавна вече се е смрачило. Високо

в небето се стрелна призрачен силует и Арлен, разпознал въздушен демон, проточи врат след него. Елиса щеше да се разстрои.

Историите, които Арлен четеше, бяха древни, датираха още от Епохата на науката. Разказваха за древни кралства от стария свят, Албинон, Великия Линм и Ръск, и говореха за океаните, за онези гигантски езера, които се простираха на невъзможни разстояния, на другия край на които имаше още и още кралства. Беше изумително. Ако можеше да се вярва на книгите, светът бе много по-голям отколкото Арлен някога си го бе представял.

Запрелиства отворената книга, върху която сънят го бе повалил, и за своя изненада намери карта. Очите му зашариха по имената на местностите и изведнъж се разшириха. Там, ясно като бял ден, стоеше херцогството Мливари. Вгледа се по-отблизо и видя реката, която Крепостта Мливари ползваше за основен източник на чиста вода, и планините, които се издигаха зад нея. Точно там имаше малка звезда, която отбелязваше столицата.

Той прочете няколко страници за древния Мливари. И тогава, както и сега, градът се бе занимавал с минно дело и каменодобив, а васалните му владения се простирали на десетки километри. Територията на херцог Мливари включваше много градове и села и завършваше при Разделящата река, която бележеше границата със земите на херцог Анжие.

Арлен си спомни за собственото си пътешествие и насочи вниманието си към западната част на картата, където откри познатите му руини и разбра, че са принадлежали на графа на Нюкърк. Треперещ от възмущение, той погледна по-нататък и намери това, което търсеше — малък плавателен канал, който се вливаше в обширно езеро.

Баронството Тибит.

Тибит, Нюкърк и останалите са плащали данък на Мливари, който пък заедно с херцог Анжие бе васал на краля на Теса.

— Тесиани — прошепна Арлен, за да види дали не му напомня нещо. — Ние всички сме Тесиани.

Извади писалка и започна да прекопира картата.

— Забранявам и на двамата ви да споменавате повече това име — скара се Ронел на Арлен и на дъщеря си.

— Но... — започна Арлен.

— Мислиш, че това не се знае? — прекъсна го библиотекарят. — Негово Височество нареди всеки, който произнесе името на Теса, да бъде арестуван. Искате ли години наред да трошите камъни в мините му?

— Защо? — попита Арлен. — Как би могло да навреди?

— Преди херцогът да затвори библиотеката — отвърна Ронел — някои хора се бяха вманиачили по Теса и настояваха да се отпуснат средства за вестоносци, които да свържат изгубените точки на картите.

— Какво лошо има в това? — попита Арлен.

— Кралят е мъртъв от три века, Арлен — каза Ронел — и херцозите, които не се кланят на друг освен на себе си, по-скоро ще влязат във война, отколкото да се подчинят на общ владетел. Приказките за ново обединение напомня на хората за неща, които те не бива да си спомнят.

— Значи по-добре да се преструваме, че между стените на Мливари е целият свят? — попита Арлен.

— Докато Създателят не ни прости и не изпрати Избавителя, за да прекрати Нашествието — каза Ронел.

— Да ни прости за какво? — попита Арлен. — Какво нашествие?

Ронел погледна Арлен, а в очите му се четеше смесица между шок и възмущение. За момент Арлен си помисли, че пастирът ще го удари. И се стегна за удара.

Ронел обаче се обърна към дъщеря си.

— Възможно ли е наистина да не знае? — попита той невярващо.

Мери кимна.

— Пастирът в Потока на Тибит беше... нетрадиционалист — каза тя.

Ронел кимна.

— Спомням си — каза той. — Беше монах, чийто учител падна в жертва на ядроните и не можа да довърши обучението му. Все мислехме да изпратим някой нов... — той закрачи към бюрото си и седна да пише писмо. — Това не може да продължава така — каза той. — Наистина, каква напасть!

Продължи да си мърмори и Арлен реши, че е настъпил удобният момент, в който да се изниже през вратата.

— Не бързайте толкова, двамата — каза Ронел. — Много съм разочарован от вас. Знам, че Коб не е религиозен човек, Арлен, но пропуск от такова естество е наистина неппростим.

После обърна поглед към Мери.

— А ти, млада госпожице! — скастри я той. — Знаела си за това и не си направила нищо?

Мери сведе очи.

— Извинявай, татко — каза тя.

— Ще се извиняваш и още как — каза Ронел.

Извади дебел том от бюрото си и го подаде на дъщеря си.

— Дай му това да го научи — нареди той и й връчи Канона. — Ако до месец Арлен не знае книгата от кора до кора, и на двамата ще ви тегля каиша!

Мери взе томчето и двамата офейкаха колкото се може по-бързо.

— Доста леко се отървахме — каза Арлен.

— Прекалено леко — съгласи се Мери. — Татко беше прав. Трябваше по-рано да кажа нещо.

— Не се притеснявай — каза Арлен. — Това е просто една книга. До сутринта ще е прочетена.

— Това не е просто една книга! — отвърна рязко Мери.

Арлен я погледна странно.

— Това е словото на Създателя, записано от първия Избавител — каза Мери.

Арлен вдигна вежда.

— Честна дума? — попита той.

Мери кимна.

— Не е достатъчно да я прочетеш. Трябва да я живееш. Всеки ден. Това е указание как човечеството да се спаси от греха, който е довел до Напастта.

— Каква напаст? — попита Арлен и му се стори, че го прави за десети път.

— Демоните, разбира се — отвърна Мери. — Ядроните.

Няколко дена по-късно Арлен седеше на покрива на библиотеката и със затворени очи рецитираше:

*И гордост отново обхвана човека,
срещу Създател и Избавител надигна глава.
Престана да тачи Тоз, що живот даде му,
и на морала обърна гръб той.*

*Въздигна науката в нова религия,
наместо молитви — машини и химия,
от гроба с лекарства издърпваше болните
и на Твореца се чувстваше равен.*

*Брат с брат воюваше, без никаква полза.
Уж въвн немаше зло, а то в хората раснеше,
изкласяваше в техните души и сърца,
и почерняше това, дето някога бяло бе.*

*Тогава Създателят, в Неговата премъдрост,
проводи напаст на блудните си чада,
отключи отново дверите на Ядрото,
за да покаже на хората грешните им дела.*

*Така е било и така ще бъде,
дорде не изпрати Той новия Избавител,
защото пречисти ли Избавителят хората,
ядроните от прехрана ще се лишат.*

*Но Избавителя видиш ли, ти разпознай го,
по това, че плътта му ще е белязана със знак,
за демоните той ще е гледка ужасна
и всички пред него ще бягат от страх.*

— Много добре! — поздрави го Мери с усмивка.

Арлен се намръщи.

— Може ли да те попитам нещо? — каза той.

— Разбира се — отвърна тя.

— Наистина ли вярваш в това? — попита той. — Пастир Харал винаги ни е казал, че Избавителят бил просто човек, като всички нас. Велик стратег, но смъртен. И Коб, и Рейджън твърдят същото.

Мери се ококори.

— Най-добре ще е да не се изказваш така пред баща ми — предупреди го тя.

— Вярваш ли, че ядроните са тук по наша вина? — попита Арлен. — Че си ги заслужаваме?

— Разбира се, че вярвам — отвърна тя. — Това е словото на Създателя.

— Не — възрази Арлен. — Това е книга. Книгите се пишат от хора. Ако Създателят толкова е искал да ни каже нещо, защо го е сложил в книга, а не го е написал по небето с огън?

— Понякога е трудно да вярваш, че там горе има Създател и той ни гледа — каза Мери и погледна към небето, — но как би могло да бъде другояче? Светът не се е създал сам. Каква сила биха имали защитите, ако зад творението не е имало воля?

— А напастта? — попита Арлен.

Мери сви рамене.

— В анализите се разказва за ужасяващи войни — каза тя. — Може би наистина сме си го заслужили.

— Заслужили сме си го, така ли? — повиши глас Арлен. — Майка ми не заслужаваше да умре, заради някаква тъпа война отпреди векове!

— Майка ти е станала жертва? — попита Мери и докосна ръката му. — Арлен, нямах представа...

Арлен си отскубна ръката.

— Няма значение — каза той и тръгна бясно към вратата. — Имам защити за дялане, макар че не виждам никакъв смисъл от тях, след като всичките заслужаваме демоните в леглата си.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ТРЯБВА ДА ИМА И ДРУГО

326 СЗ

Лийша се бе привела в градината и избираше билките за деня. Някои издърпваше от пръстта с корена. От други късаше само по няколко листенца или с нокът пукаше някоя и друга пъпка от стеблата им.

Тя се гордееше с градината зад колибата на Бруна. Старицата беше натрупала премного години и не можеше да поддържа малкия парцел земя, а Дарси се бе провалила в опитите си да накара коравата земя да роди нещо. Лийша обаче имаше дарба. Сега много от билките, които двете с Бруна търсеха часове наред сред природата, растяха точно пред прага им, в безопасност зад защитните стълбове.

— Имаш бистър ум и градинарски талант — каза Бруна, когато първите семена покълнаха. — Скоро ще станеш по-добра билкарка и от мен.

Гордостта, която тези думи предизвикаха у Лийша, беше съвсем ново усещане. Можеше никога да не стигне нивото на Бруна, но старата жена не беше по раздаването на мили думи и незаслужени комплименти. Тя виждаше в Лийша нещо, което другите не бяха забелязали, и момичето не искаше да я разочарова.

Напълнила вече кошницата си, Лийша се изтупа, изправи се и тръгна към колибата — ако това все още можеше да се нарече колиба. Ърни бе казал „не“ на нищетата, в която живееше дъщеря му, и затова изпрати дърводелци и работници, които да поправят покрива. Те укрепиха стените и закърпиха разпарцаливената стряха. Скоро не остана почти нищо неподновено, а новите пристройки направиха конструкцията поне два пъти по-голяма.

Бруна мрънкаше за целия този шум, който работниците вдигаха, но откакто студът и влагата останаха въвн, хриповете ѝ се поуталожиха. Под постоянните грижи на Лийша старата жена сякаш заякваше с годините, а не слабеше. Лийша също се радваше, че работата е

завършена. Към края ѝ мъжете бяха започнали да я гледат по различен начин отпреди.

Времето я беше дарило с пицната фигура на майка ѝ. Тя винаги бе мечтала за това, но сега то не ѝ се струваше чак толкова предимство. Мъжете в селото я наблюдаваха стръвно, а слуховете за закачките ѝ с Гаред, независимо от изминалите години, се въртяха из паметта на мнозина и караха не един или двама да си помислят, че тя би могла да се поддаде на някое похотливо, прошепнато предложение. На повечето им стигаше само да им се намръщи, за да загубят кураж, но имаше и такива, които изяждаха по някой шамар. На Евин му беше нужно да му се духне малко пипер и вонливка в очите, за да си спомни за бременната си годеница. Сред многото неща, които Лийша държеше в безбройните джобове на престилката и полите си, неизменно присъстваше и шепа от ослепяващия прах.

Разбира се, дори да ѝ се нравеше някой от мъжете в града, Гаред се грижеше никой да не я доближава. На всеки, заловен да говори с Лийша за нещо друго освен билкарството — ако не се брои Ърни, — грубо му се напомняше, че в ума на едрия дървосекач тя все още е обещана. Дори послушник Джона се препотпяваше, щом Лийша рече да го поздрави.

Обучението ѝ скоро щеше да свърши. Седем години и един ден ѝ бяха прозвучали като цяла вечност, когато Бруна го каза, но годините се бяха претърколили, а краят щеше да дойде само след дни. Лийша вече ходеше сама в града, за да види тези, които се нуждаеха от услугите на билкарка, и много рядко искаше съвет от Бруна — само в случай на крайна нужда. На Бруна ѝ трябваше почивка.

— Херцогът преценява уменията на билкарката по това дали през годината новородените са повече от умрелите — беше казала Бруна онзи първи ден, — но ако се съсредоточиш между тези две крайности, след година хората от Хралупата на дърваря няма въобще да си спомнят как са живели без теб.

Това се беше оказало съвсем вярно. От този момент нататък Бруна я водеше навсякъде със себе си и пренебрегваше всички молби за дискретност. Тъй като се грижеше за неродените деца на повечето жени в града, а на половината от останалите вареше чай от пом, тя скоро ги принуди да се държат любезно с Лийша, а на нея ѝ разкриваше всички недъзи на телата им, без да ѝ мигне окото.

Но въпреки усилията, Лийша си оставаше външен човек. Жените си говореха все едно нея я нямаше и обменяха клюка след клюка, сякаш тя не беше човек, а възглавка за през нощта.

— Ами такава си, външна — рече Бруна, когато Лийша се осмели да се оплаче.

— Не ти е работа да се занимаваш с живота им, а само със здравето им. Сложиш ли си престилката с джобовете, все едно се заклеваш да мълчиш, независимо какво чуваш. Билкарката се нуждае от доверие, за да си свърши работата, а доверието трябва да се заслужи. Нито една тайна не бива да напуска устата ти, освен ако запазването ѝ няма да ти попречи да излекуваш някой друг.

И така Лийша си държеше езика зад зъбите и жените бяха започнали да ѝ вярват. Щом спечели жените, мъжете скоро ги последваха, често пъти след сръчване в гърба от страна на съпругата. Но въпреки всичко, престилката ги държеше на разстояние. Лийша бе виждала почти всеки мъж от селото разсъблечен, но досега не бе влизала с никого в интимна връзка. И макар жените да ѝ пееха възхвали и да ѝ пращаха подаръци, нямаше ни една, с която да сподели своите тайни.

И все пак Лийша беше далеч по-щастлива през последните седем години, отколкото през предишните тринадесет. Светът на Бруна бе много по-широк от този, за който майка ѝ я беше подготвяла. Имаше тъжни моменти, когато ѝ се налагаше да затваря нечии очи, но имаше и радостни, когато изваждаше поредното дете от майка му и предизвикваше с едно здраво шляпване първия му плач.

Скоро обучението ѝ щеше да завърши и Бруна щеше да се оттегли завинаги. Чуеше ли я сама да го казва, означаваше, че няма да живее дълго след това. Тази мисъл по всевъзможни начини караше Лийша да изпитва истински ужас. Бруна беше за нея щит и копие, непробиваема защита срещу цялото село. Какво ще прави без тази защита? Лийша не можеше да се налага както Бруна, която крещеше заповеди и удряше глупаците. Но ако Бруна я няма, кой друг ще ѝ говори като на човек, а не като на билкарка? Кой ще издържа на сълзите ѝ и ще става свидетел на колебанията ѝ? Защото колебанието също означаваше нарушаване на доверието. Хората разчитаха, че билкарката им ще е уверена в себе си.

В най-съкровените ѝ мисли имаше даже нещо повече. Хралупата на дърваря вече ѝ изглеждаше малка. Вратите, които уроците на Бруна ѝ отвориха, не можеха да бъдат затворени лесно — постоянно ѝ напомняха не за това, което вече знаеше, а за това, колко много още не е научила. Без Бруна това пътешествие би приключило.

Тя влезе в къщата и видя Бруна седнала на масата.

— Добро утро — каза тя. — Не очаквах, че ще станеш толкова рано. Щях да направя чая преди да отида в градината.

Остави кошницата на пода и погледна огъня, където котелът вече димеше и бе готов да кипне.

— Стара съм, да — промърмори Бруна, — но не съм чак толкова сляпа и немощна, че да не мога да си направя един чай.

— В никакъв случай — отвърна Лийша и целуна старата жена по бузата. — Имаш сила да замахваш с брадвата наравно с дървосекачите.

Тя се разсмя, като видя ядната физиономия на Бруна, и взе царевичното брашно за кашата.

Годините, прекарани заедно, не бяха омекотили тона на Бруна, но Лийша вече почти бе претръпнала. Тя долавяше само любовта, стаена в мърморенето на старицата, и ѝ отвръщаше по същия начин.

— Днес си тръгнала рано да събираш билки — отбеляза Бруна по време на закуска. — Още се усеща демонската воня във въздуха.

— Само ти можеш да стоиш заобиколена от свежи цветя и да се оплакваш от вонята — отвърна Лийша. И наистина тя държеше цветя из колибата, които изпълваха въздуха със сладък аромат.

— Не сменяй темата — продума Бруна.

— Снощи дойде вестоносец — рече Лийша. — Чух рога му.

— Не оставаше и секунда до залез — измърмори Бруна. — Много безразсъдно.

Тя се изплю на пода.

— Бруна! — сгълча я Лийша. — Какво съм ти казвала за плюенето в къщи?

Старицата я погледна, влажните ѝ очи се присвиха.

— Казвала си ми, че това е проклетият ми дом и че мога да плюя, където си искам — отвърна ѝ тя.

Лийша се намръщи.

— Бях сигурна, че съм казала нещо друго — изрече тя като на себе си.

— Не и ако си по-умна, отколкото смятат хората, когато ти оглеждат пазвата — отвърна Бруна и сръбна от чая си.

Лийша зяпна уж в потрес от казаното, но всъщност бе свикнала и на по-дебелашки изказвания от страна на старицата. Бруна говореше и вършеше каквото ѝ скимне, и никой нищо не можеше да ѝ каже.

— Значи, заради вестносеца си скокнала навън толкова рано — каза Бруна. — Надяваш се, че е онзи красавец, а? Как му беше името? Дето ти прави мили очички.

Лийша се изсмя вгорчено.

— Вълчи очички, по-скоро — отвърна тя.

— И това може да е на добро! — изкиска се старицата и плесна Лийша по коляното.

Лийша поклати глава и стана да разтреби масата.

— Как му е името? — настоя Бруна.

— Не е каквото си мислиш — отвърна Лийша.

— Прекалено стара съм за тези игрички, момиче — каза Бруна. — Името.

— Марик — отвърна Лийша и подбели поглед.

— Да сваря ли едно котле помски чай за „добре дошъл“ на младия Марик? — попита Бруна.

— За това ли си мислят всички? — заинтересува се Лийша на свой ред. — Обичам да си приказвам с него. Това е всичко.

— Не съм толкова сляпа, че да не забележа какво се върти в ума на това момче, освен приказките — рече Бруна.

— Нима? — запита Лийша и скръсти ръце. — Колко пръста съм вдигнала?

Бруна изсумтя.

— Нито един — рече тя, без дори да се обръща към Лийша. — Не съм вчерашна, тоя номер го знам. Точно както знам, че Мушморок вестносецът не те е погледнал нито веднъж в очите по време на всичките ви разговори.

— Името му е Марик — настоя Лийша. — Напротив, гледа ме.

— Само ако не му е пред очите деколтето ти — гракна старицата.

— Невъзможна си — засегна се Лийша.

— Няма причина да се срамуваш — продължи Бруна. — Ако имах ненки като твоите и аз щях да се пъча.

— Аз не се пъча! — извика Лийша, но Бруна само повтори кикота си.

Чу се рог недалеч от тях.

— Това трябва да е младият господин Марик — уведоми я Бруна. — Най-добре да побързаш с контенето.

— Не е каквото си мислиш! — повтори Лийша, но Бруна махна категорично с ръка в знак, че отхвърля думите ѝ.

— Ще сложа чая да се вари, за всеки случай — рече тя. Лийша метна един парцал по старицата, изплезе ѝ се и се отпрати към вратата.

Навън на верандата тя се усмихна напук на себе си и зачака вестносеца. Бруна я ръчкаше да си намери мъж почти колкото и майка ѝ на времето, но дъртата го правеше от обич. За Лийша тя искаше само да бъде щастлива и Лийша я обичаше силно поради тази причина. Но въпреки задевките на старицата, Лийша се вълнуваше повече от писмата, които Марик носеше, отколкото от вълчите му очи.

Още от малка обичаше дните на вестносеца. Хралупата на дърваря беше нищожно селце, но то се намираще на пътя между три големи града и десетина села, и с местната дървесина, както и с хартията на Ърни, съставляваше важна част от икономиката на областта.

Вестноосци посещаваха Хралупата поне два пъти месечно и макар да оставяха повечето писма при Смит, на Ърни и Бруна им ги връчваха лично и често изчакваха отговор. Бруна си кореспондираще с билкарки от крепостите Райзън и Анжие, от Лактън и от няколко села. Зрението на Бруна обаче отслабваше и четенето на писмата и записването на отговорите постепенно стана задължение на Лийша.

Дори от разстояние Бруна вдъхваше респект. Действително, повечето билкарки в района дължаха на нея лечителските си способности. Често търсеха съветите ѝ за разни заболявания, които не им бяха в компетентността, а с всеки вестносец прииждаха нови и нови молби да обучи една или друга начинаеща в занаята. Никой не искаше тя да напусне света заедно със знанията си.

— Прекалено съм стара, за да обуча още някоя! — оплакваше се Бруна, махваше отрицателно на предложенията, а Лийша пишеше учтиви откази — с което отдавна беше свикнала.

Всичко това даде на Лийша много възможности да си говори с вестоносци. Вярно, обаче, повечето я гледаха похотливо или се опитваха да я впечатлят с истории за Свободните градове. Марик беше един от тях.

Но историите на вестоносците докосваха струните на душата ѝ. Дори целта им да беше само да я омаят с приказки и след това да се намъкнат между бедрата ѝ, картините, които те рисуваха с думи, оставаха в бляновете ѝ. Тя копнееше да се разхожда по доковете на Лактън, да зърне безкрайните защитени полета на крепостта Райзън или да види Анжие — горската крепост. Копнееше да прочете техните книги и да се срещне с техните билкарки. По света имаше и други пазители на древните знания, само трябваше да се осмели да ги потърси.

Усмихна се, когато видя Марик. Дори отдалече тя го познаваше по походката, краката му бяха леко криви, тъй като беше прекарал живота си на кон. Вестоносецът беше анжиерец горе-долу на ръста на Лийша със своите метър и седемдесет, но в него се усещаше своеобразна кокалеста жилавина, а и Лийша не бе преувеличила за вълчия му поглед. Очите му проучваха околността с хищническо спокойствие, търсейки да открият някоя опасност... или пък плячка.

— Привет, Лийша! — извика той и вдигна копие към нея.

Лийша вдигна ръка за поздрав.

— Нужно ли е наистина да носиш това посред бял ден? — провикна се и тя и посочи копието.

— Ами ако срещнем вълк? — ухили се Марик. — Как да те защитя тогава?

— Наоколо няма много вълци — рече Лийша, докато той се приближаваше. Имаше въздълга коса и очи с цвета на дървесна кора. Тя не можеше да отрече, че е красив.

— Ами мечка тогава — продължи Марик, достигайки в този момент колибата. — Или лъв. — И додаде с очи, вперени в деколтето ѝ: — Има много видове хищници по света.

— С това съм напълно наясно — отвърна Лийша и си понамести шала, за да покрие оголената си шия.

Марик се разсмя и отпусна вестоносническата си чанта на пода на верандата.

— Шаловете вече не са модерни — уведоми я той. — Няма жена в Анжие или Райзън, която още да носи подобно нещо.

— Тогава се хващам на бас, че или роклите им са с по-високи яки, или мъжете им са по-възпитани — отвърна Лийша.

— Яките им са високи — съгласи се Марик и се засмя, а после се поклони дълбоко. — Бих могъл да ти донеса анжиерска рокля с висока яка — прошепна той и се приближи.

— Кога ли пък ще имам повод да я сложа? — запита Лийша и се извъртя в последния момент, преди мъжът да успее да я притисне до стената.

— Ела в Анжие — предложи ѝ вестоносецът. — Там ще я носиш. Лийша въздъхна.

— Бих искала — пророни тя тъжно.

— Може би ще ти се открие възможност — рече вестоносецът хитровато, поклони се и покани с жест Лийша да влезе в колибата преди него. Лийша се усмихна и влезе, но тутакси усети как очите му я оглеждат отзад.

Бруна все така седеше на стола си, когато влязоха. Марик отиде при нея и ѝ се поклони дълбоко.

— Млади господин Марик! — възкликна радостно Бруна. — Каква приятна изненада!

— Нося ви поздрав от господарката Джизел от Анжие — рече Марик. — Тя е затруднена от един случай и ви моли да ѝ помогнете.

Той бръкна в чантата си и извади хартия, навита на руло и завързана със здрава връв.

Бруна направи знак на Лийша да вземе писмото, облегна се назад и когато ученичката ѝ зачете, притвори очи.

— Многоуважавана Бруна, поздрав от Крепостта Анжие в година 326 СЗ — започна Лийша.

— Джизел дрънкаше като невидяла, когато я обучавах, а сега пише по същия начин — прекъсна я Бруна. — Няма да живея вечно. Прескочи на случая.

Лийша в миг обходи страницата с очи, обърна я и погледна от другата страна. Намери това, което търсеше, едва на втория лист.

— Момче — рече Лийша, — десетгодишно. В лечебницата го доведе майка му, гадело му се и се чувствало отмаляло. Никакви други симптоми или история на заболяването. Предписали му злокоренче,

вода и сън. Симптомите се усилили през следващите три дни и се появил обрив по ръцете, краката и гърдите. Дозата злокоренче била увеличена на осемдесет грама. Симптомите се влошили, към тях се добавила и треска, а от обрива излезли твърди, бели циреи. Мехлемите не повлияли. Започнало да повръща. Дали му сърцелист и опиум за болката, а за стомаха — сметана. Никакъв апетит. Изглежда не е заразно.

Бруна замълча задълго, за да помисли над думите. После погледна към Марик.

— Виждал ли си момчето? — попита тя.

Вестоносецът кимна.

— Потеше ли се? — попита Бруна.

— Да — потвърди Марик. — Но и трепереше, сякаш му беше хем горещо, хем студено.

Бруна изсумтя.

— Какъв цвят му бяха ноктите? — попита тя.

— Ами на нокти — отвърна той ухилен.

— Ако ми се правиш на много умен, ще съжаляваш — предупреди го Бруна.

Марик пребледня и кимна. Старицата продължи да го разпитва още няколко минути, като понякога изсумтяваше след отговорите му. Вестоносците бяха известни със своята точна памет и остра наблюдателност и Бруна изглежда не се съмняваше в думите му. Най-накрая тя му даде знак да млъкне.

— Нещо друго в писмото да заслужава внимание? — попита тя.

— Иска да ти изпрати нова ученичка — каза Лийша.

Бруна се намръщи.

— Имам една ученичка, Вика, която почти е завършила обучението си — прочете Лийша. — Ако не си съгласна да приемеш дебютантка, моля те, помисли дали да не обменим някои по-опитни.

Лийша ахна слисана, а Марик се ухили многозначително.

— Не съм ти казвала да спираш да четеш — рече рязко Бруна.

Лийша се прокашля.

— Вика дава много надежди — прочете тя. — Готова е да посрещне нуждите на Хралупата на дърваря, да се грижи за мъдрата Бруна и да се учи от нея. Със сигурност и Лийша би научила много как да се грижи за болните в моята лечебница. Умолявам те, нека поне още

една новачка извлече полза от мъдрата Бруна, преди тя да си отиде от този свят.

Бруна замълча задълго.

— Трябва да си помисля малко над това, преди да отговоря — продума тя накрая. — Иди да си видиш пациентите в селото, момиче. Ще поговорим за това, като се върнеш. — А на Марик рече: — Ще си получиш отговора утре. Лийша ще се погрижи да ти се заплати.

Вестоносецът се поклони и излезе заднишком, а Бруна се отпусна и затвори очи. Сърцето на Лийша препускаше лудо, но ѝ беше ясно, че не трябва да прекъсва старицата, докато тя претърсва десетилетията от паметта си за начин как да излекува момчето. Лийша си взе кошницата и тръгна да наобиколи пациентите си.

Марик я чакаше отвън.

— През цялото време си знаел какво пише в писмото — обвини го Лийша.

— Разбира се — съгласи се Марик. — Бях там, докато тя го пишеше.

— Но не каза нищо — каза Лийша.

Марик се ухили.

— Аз ти предложих рокля с висока яка — отвърна той — и тази оферта все още важи.

— Ще видим — усмихна се Лийша и му подаде кесия с монети. — Парите ти.

— Бих предпочел да ми платиш с целувка — каза той.

— Ласкаеш ме, като казваш, че целувките ми струват повече от златото — отвърна Лийша. — Страхувам се, че ще те разочаровам.

Марик се изсмя.

— Мила моя, ако се бях сражавал с нощните демони по целия път от Анжие до тук и бях получил за награда само една целувка от теб, би ми завидял всеки вестоносец, който някога е минавал през Хралупата на дърваря.

— Е, в такъв случай — засмя се Лийша, — мисля да си запазя целувките още малко с надеждата за по-добра цена.

— Нанесе ми смъртна рана — рече Марик и се хвана за сърцето. Лийша му подхвърли кесията и той сръчно я улови.

— Ще ми бъде ли позволена поне честта да придружа билкарката до града? — попита той с усмивка. Поклони се и ѝ подаде

ръка. Лийша напук на себе си се усмихна.

— Ние не действаме така бързо в Хралупата на дърваря — хвърли тя поглед към ръката му. — Но можеш да ми носиш кошницата.

Тя я закачи на протегнатата му ръка и тръгна към града, като го остави да зяпа след нея.

Пазарът на Смит вече гъмжеше, когато пристигнаха в центъра. Лийша предпочиташе да си избере по-отрано, докато още не се е изкупила качествената продукция, а и да си даде поръчката на Дъг месаря, преди да се отпрати към пациентите си.

— Добрутро, Лийша — каза Йон Грей, най-възрастният човек в Хралупата на дърваря. Сивата му брада, истински повод за гордост, беше по-дълга от косите на повечето жени. Макар и доста снажен на младини, напоследък беше загубил по-голямата част от масата си и сега се подпираше тежко на бастуна си.

— Добрутро, Йон — отвърна тя. — Как са ставите?

— Още ме въртят — отговори той. — Най-мно'о ръцете. Понякога едвам си държа бастуна.

— И все пак винаги намираш сили да ме ощипеш, когато се обърна — отбеляза Лийша.

Йон се изкикоти.

— За един дъртофелник като мене, момиченце, т'ва си струва болката.

Лийша посегна в кошницата си и извади малък буркан.

— Значи добре, че съм ти направила още благ мехлем — рече тя. — Тъкмо няма нужда да идвам до вас да ти го нося.

Йон се ухили.

— Че ела пък да ме намажеш — рече той и ѝ намигна.

Лийша се опита да не се разсмее, но напразно. Макар Йон да беше развратник, той ѝ се нравеше. Животът ѝ с Бруна я бе научил, че ексцентризъмът на стари години е много ниска цена, която заплащаш за богатия опит, който междувременно си натрупал.

— Боя се, че ще ти се наложи да се справиш сам — каза тя.

— Уф! — Йон размаха бастуна си с престорена ярост. — Е, ти пък си помисли, де. — Преди да си тръгне, той погледна Марик и му кимна почтително: — Всичко хубаво, вестоносецо.

Марик кимна в ответ и старецът излезе.

На пазара всички поздравяваха най-любезно Лийша, а тя спираше да се поинтересува за здравето им. Работата ѝ продължаваше дори на пазара. Въпреки че с Бруна имаха много пари от продажбата на огнени клечки и други подобни, никой не искаше да вземе дори един клат за нещата, които тя избираше. Бруна ги лекуваше безплатно и никой не ѝ искаше пари за каквото и да било.

Марик стоеше до нея с недвусмислено закрилническо изражение, докато тя опипваше с опитна ръка плодовете и зеленчуците. Хората го заглеждаха мимоходом, но Лийша сметна, че това не е само защото го виждат за пръв път, но и поради обстоятелството, че тя е с него. Вестоносците бяха обичайна гледка в Хралупата на дърваря.

Тя улови погледа на Кийт, синът на Стефни, ако не на Смит. Момчето беше почти десетгодишно и с всеки изминал ден заприличваше все повече на пастир Майкъл. Стефни бе спазвала своята част от сделката през последните години и не се бе изказвала зле за Лийша, откакто стана чирак. Тайната ѝ нямаше да излезе от Бруна, но Лийша не можеше по никакъв начин да схване как Смит всяка вечер гледа сина си срещу себе си на масата и не успява да съзре истината.

Тя го повика с ръка и той притича.

— Занеси тази чанта на Бруна, като се поосвободиш от домашните задължения — каза тя и му подаде продуктите, което носеше от пазара. Усмихна му се и тайно пъкна един клат в ръката му.

Кийт се ухили широко на подаръка. Възрастните никога не взимаха пари от билкарките, но Лийша винаги даваше по нещичко на децата, заради някоя извънредна поръчка. Лакираната дървена монета от Анжие беше основната валута в Хралупата на дърваря. С нея Кийт щеше да купи райзънски бонбони за себе си и за братята и сестрите си при идването на следващия вестоносец. Беше готова да си тръгне, но видя Мейри и отиде да я поздрави. Приятелката ѝ се бе претоварила със задължения през последните години. Три деца се държаха за полите ѝ. Един млад стъклодухач на име Бен беше напуснал Анжие, за да си търси късмета я в Лактън, я в крепостта Райзън. Беше спрял в Хралупата на дърваря да поспечели някой и друг клат със занаята си, преди да тръгне отново на път, но тогава срещна Мейри и старите му планове се разтопиха като захар в чай.

Сега Бен упражняваше занаята си в обора на бащата на Мейри и бизнесът му се радваше на голям успех. Купуваше чували пясък от вестоносците от крепостта Красия и ги превръщаше във вещи, едновременно практични и красиви. Досега в Хралупата не беше живял стъклодухач и всеки искаше да си има разни стъклени неща.

Лийша също беше доволна от нововъведението и скоро поръча на Бен да изработи по-фините части от дестилаторите в книгите на Бруна. С тях тя можеше да извлича силата на билките и да вари лекове, по-могъщи от всякога досега.

Скоро след това Бен и Мейри се ожениха и не след дълго Лийша изтегли първото им дете измежду краката на Мейри. Други две го последваха едно след друго и Лийша обичаше всяко от тях, сякаш беше нейно. Разплака се, когато я удостоиха с честта да нарекат най-малкото на нейно име.

— Добро утро, калпазани — извика Лийша, клекна и остави децата да се гмурнат в прегръдките ѝ. Притисна ги силно до себе си, разцелува ги и на ставане им подаде по едно бонбонче, увито в хартийка. Бонбонките тя сама си ги правеше, което също бе научила от Бруна.

— Добро утро, Лийша — каза Мейри и направи лек реверанс.

Лийша понечи да се намръщи, но овладя лицето си. Тя и Мейри бяха останали близки през годините, но сега, откакто носеше престилката с джобовете, Мейри я гледаше по друг начин и изглежда нищо не можеше да промени това. Реверансът сякаш ѝ беше вроден.

Въпреки това, Лийша ценеше приятелството им. Сайра идваше тайно до колибката на Бруна да моли за помски чай, но отношенията им бяха до там. Вероятно половината мъже в селото бяха чукали на вратата ѝ в един или друг момент, пък и тя винаги имаше повече пари, отколкото двете с майка ѝ можеха да припечелят с шиенето си.

Бриана беше дори по-зле в някои отношения. Не беше говорила с Лийша от седем години насам, но намираше за какво да я клевети пред всички останали. Беше решила да ходи при Дарси за лекове, а закачките ѝ с Евин бързо ѝ бяха закръглили корема. Когато пастир Майкъл я обвини публично, тя посочи Евин като бащата, вместо сама да се изправи пред общественото мнение.

Евин се ожени за Бриана с вилата на баща ѝ, опряна в гърба му, и братята ѝ от двете му страни, и оттогава се бе заел да я прави

нещастна, а с нея и сина им Калън.

Бриана се бе показала добра майка и съпруга, но така и не свали килограмите, натрупани по време на бременността, а Лийша знаеше от опит как шарят очите, а и ръцете на Евин. Носеха се слухове, че често потропвал на вратата на Сайра.

— Добро утро, Мейри — каза тя. — Познаваш ли вестносеца Марик?

Лийша се обърна да го представи, но не го откри зад себе си.

— О, не — възкликна тя, като видя, че се е счепкал с Гаред в далечния край на пазара.

На петнадесет години Гаред беше по-едър от всеки мъж в селото, освен от баща си. Сега, на двадесет и две, той беше станал двуметрова грамада от мускули, заякнали от целодневно размахване на брадвата. Говореше се, че в него вероятно тече мливарийска кръв, защото сред анжиерците нямало такива мъжаги. Мълвата за лъжата му се беше разнесла из селото и оттогава момчетата се държаха на разстояние от него от страх да не останат заедно насаме.

Може би тъкмо заради това той все още желаше Лийша. А може би щеше да я желае и без тази причина. Но Гаред не си беше научил житейския урок. Егото му бе наедряло едновременно с мускулите и го бе превърнало в точно такъв грубиян, какъвто всички отдавна подозираха, че ще стане. Момчетата, които преди се подбиваха с него, сега подскачаха на всяка негова дума, заради грубостта му. Но той беше истинско страшилище само за този, който си позволише неблагоприятното да спре по-задълго погледа си на Лийша.

Гаред все още я чакаше. Държеше се сякаш един ден Лийша ще се осъзнае и ще разбере, че му принадлежи. Всички опити да го убедят в обратното бяха посрещнати с твърдоглаво упорство.

— Ти не си от нашия край — рече Гаред и сръга Марик в рамото. — И май не си чул, че Лийша вече е сгодена.

Извисяваше се над вестносеца като голям мъж над малко момченце.

Но Марик не трепна и не се помести от удара. Стоеше твърдо на мястото си, а вълчите му очи останаха вперени в очите на Гаред. Лийша си пожела мълком разумът му да надделее.

— Но тя е на друго мнение — отвърна Марик и надеждите на Лийша потънаха. Тръгна към тях, но растящата тълпа наоколо ѝ

препреди пътя. Дося ѝ се отнякъде да ѝ падне Брунината тояга, че да успее да се провери напред.

— Даде ли ти тя обещание, вестносецо? — каза Гаред настойчиво. — Щот' на мен ми даде.

— Чух това — отговори Марик. — Чух също, че си най-големият глупак в Хралупата, щом си мислиш, че след като си я предал, тия думи струват повече от ядронска пикня.

Гаред изрева и замахна към вестносеца, но онзи бе по-бърз, отскочи пъргаво настрани, вдигна копието си и удари Гаред с тъпото на дръжката му точно между очите. После завъртя в кръг оръжието си и шибна Гаред в свивките на коленете отзад, при което гигантът политна и се тръшна по гръб.

Марик изправи копието и го прибра до себе си, а вълчите му очи се втренчиха с хладна увереност в поваления Гаред.

— Ами ако те бях нападнал с острото? — рече той. — По-добре запомни, че Лийша отговаря сама за себе си.

Тълпата ги зяпаше без да шава, но Лийша все така отчаяно се провираще напред. Познаваше Гаред и ѝ бе ясно, че нещата не са приключили.

— Спрете с това безумие! — извика тя.

Марик я погледна и Гаред се възползва от момента, за да грабне края на копието му. Вестносецът веднага върна вниманието си към Гаред и хвана дръжката с двете си ръце, за да издърпа копието.

Това беше последното нещо, което трябваше да направи. Гаред имаше силата на дървесен демон и дори да бе проснат по очи, никой не можеше да му излезе наглава. Мускулестите му ръце се стегнаха и Марик излетя във въздуха.

Гаред се изправи и прекърши като вейка двуметровото копие.

— Дай да видим са к'во ще напра'иш кат' не се криеш зад копието — изломоти той и хвърли парчетата на земята.

— Гаред, недей! — извика Лийша, провря се през първата редица на зяпачите и сграбчи ръката му.

Той я блъсна настрана, без да сваля очи от Марик. Това просто движение я метна обратно в тълпата, където тя се стовари върху Дъг и Никълс и тримата заедно се сгромолясаха на земята в плетеница от тела.

— Спрете! — извика тя безпомощно, опитвайки се да се измъкне.

— Никой друг няма да те има — провикна се Гаред. — Или ме взимаш мен, или свършваш сбръчкана и самотна като Бруна!

И той закрачи към Марик, който тъкмо се изправяше на крака.

Гаред замахна с месестата си лапа към вестоносеца, но отново Марик се оказа по-бърз. Сниши се да избегне удара, вкара два светкавични юмрука в торса на Гаред и успя да се отдръпне доста преди да го достигне яростният им отговор. Но Гаред с нищо не показа, че е усетил ударите. Двамата повториха още веднъж серията, само че този път Марик го нацели право в носа. Рукна кръв, но дърварят я изплю през смях.

— Т'ва ли ти е най-силното? — попита той.

Марик изрева, втурна се напред и засипа съперника си с порой от юмруци. Гаред не можеше да поддържа темпото, а и почти не се опитваше. Стискаше зъби и стоеше в глуха отбрана с почервеняло от гняв лице.

След няколко секунди Марик се отдръпна и зае котешка бойна стойка с вдигнати юмруци, готови за бой. Кокалчетата му бяха ожулени, дишаше тежко. На Гаред нищо му нямаше. За пръв път във вълчите очи на Марик се появи страх.

— Толко ли можеш? — попита Гаред и пак тръгна напред.

Вестоносецът отново го нападна, но този път не бе така бърз. Удари го веднъж-дваж и точно тогава дебелите пръсти на Гаред го сграбчиха здраво за рамото и го стиснаха. Вестоносецът се опита да се измъкне, но дърварят го държеше яко.

Гаред заби юмрук в корема на вестоносеца и му изкара въздуха. Пак го удари, този път в главата, и Марик се просна на земята като чувал с картофи.

— Са не си така наперен, а? — изрева Гаред. Марик се изправи на ръце и крака, понечи да се вдигне от земята, но Гаред го ритна силно в стомаха и го просна по гръб.

Лийша вече тичаше към тях, когато Гаред заби колене в Марик и го заудря с юмруци.

— Лийша е моя! — извика той. — И всеки, който твърди обратното, ще...!

Думите му обаче секнаха в мига, когато Лийша хвърли пълна шепа от ослепяващия прах на Бруна в лицето му. Устата му бе отворена и той вдиша инстинктивно. Разкрещя се, когато очите и гърлото му запариха, синусите му се свиха, а кожата му гореше, попарена сякаш от кипяща вода. Свлече се от Марик, претърколи се на земята и започна да се дави и да дере лицето си. Лийша знаеше, че е използвала прекалено много от праха. Една щипка би спряла повечето мъже на място, но пълна шепа можеше да убие, тъй като караше хората да се давят със собствената си слюнка.

Тя се намръщи, проправи си път през зяпачите и взе кофата с вода, която Стефни бе използвала, за да мие картофи. Плисна я върху Гаред и гърчовете му се успокоиха. Щеше да бъде сляп още няколко часа, но тя не искаше смъртта му да лежи на съвестта ѝ.

— Край на обета ни — каза му тя, — сега и завинаги. Никога няма да бъда твоя съпруга, дори това да означава да умра сбръчкана и в самота! По-скоро бих се оженила за ядрон!

Гаред изръмжа, без да дава признаци, че я е чул.

Тя отиде при Марик, коленичи и му помогна да седне. Взе чиста кърпа и попи кръвта по лицето му. То вече започваше да се подува и натъртванията посиняваха.

— Май му разказахме играта, а? — попита вестносецът, изкикоти се немощно и потрепна при болката, която смехът причини на лицето му.

Лийша сипа малко от грубия алкохол, който Смит вареше в мазето си, върху кърпата.

— Оооох! — изстена Марик при допира ѝ с лицето му.

— Така ти се пада — каза Лийша. — Можеше да се оттеглиш от боя, а и трябваше да го направиш, независимо дали си можел да спечелиш или не. Нямах нужда от твоята защита и въобще не съм посклонна да обикна мъж, който смята, че ако се сбие, ще спечели благоразположението на една билкарка. Защо направо да не обикна местния побойник?

— Той пръв започна! — възропта Марик.

— Разочарована съм от Вас, господин Марик — каза Лийша. — Мислех, че вестносеците имат повече акъл в главата.

Марик сведе поглед.

— Заведете го в стаята му при Смит — каза тя на няколко мъже наблизко и те побързаха да изпълнят заръката. Както и повечето хора в Хралупата на дърваря правеха напоследък.

— Ако до утре сутринта станеш от леглото — каза Лийша на вестоносеца, — ще разбере за това и ще ти се ядосам още повече.

Марик се усмихна слабовато, докато мъжете му помагаха да върви.

— Това беше невероятно! — ахна Мейри, когато Лийша се върна за кошницата си с билки.

— Не беше нищо друго, освен едно безумие, което трябваше да се прекрати — сопна се Лийша.

— Нищо ли? — попита Мейри. — Двама мъже, приклучени като бикове, а ти само им хвърли шепа билки и хайде!

— Да нараниш с билки е лесно — каза Лийша, изненадана, че чува думите на Бруна да излизат от нейната уста, — лекуването с тях е трудната част.

Доста след пладне Лийша приключи обиколката си и се завърна в колибата на Бруна.

— Как са децата? — попита Бруна, когато Лийша остави кошницата си. Лийша се усмихна. Всеки в Хралупата на дърваря беше дете в очите на Бруна.

— Доста добре — отвърна тя и седна на ниския стол до този на Бруна, за да може старата билкарка да я вижда по-ясно. — Ставите на Йон Грей все така да го болят, но на акъл е като младо момче. Дадох му пресен благ мехлем. Смит още е на легло, но кашлицата му утихва. Мисля, че най-лошото му се размина.

И тя продължи да описва посещенията си, докато старицата кимаше безмълвно. Бруна щеше да я прекъсне, ако имаше забележка, но напоследък това рядко се случваше.

— Това ли е всичко? — попита Бруна. — А какво ще кажеш за сутрешната суматоха на пазара, за която ми съобщи младият Кийт?

— По-скоро беше идиотия — каза Лийша.

Бруна ѝ даде да остави темата с едно махване.

— Момчетата са си момчета — каза тя. — Дори когато станат мъже. Струва ми се, че си се справила достатъчно добре със

ситуацията.

— Бруна, те можеха да се избият! — каза Лийша.

— О, я стига! — каза Бруна. — Не си първата хубавица, заради която са се сбили мъже. Може сега да не ти се вярва, но когато бях на твоята възраст, и заради мен се строшиха един-два кокала.

— Никога не си била на моята възраст — подразни я Лийша. — Йон Грей казва, че са те наричали „старуха“ още когато се е учел да ходи.

Бруна се изкикоти.

— Така си е, така си е — отвърна тя. — Но преди това имаше момент, когато жените ми бяха пълни и гладки като твоите и мъжете се биеха като ядрони за да ги смучат.

Лийша се вгледа внимателно в Бруна — опита се да обели от нея отминалите години и да види жената, която някога е била, но задачата ѝ се оказа безнадеждна. Дори да се вземеха предвид всичките преувеличения и истории за тъпчиплевели, Бруна беше поне на век. Никога не казваше точно годините си, а притиснеха ли я, отговаряше: „След стотната престанах да ги броя“.

— Във всеки случай — каза Лийша, — лицето на Марик може малко да се подуе, но няма причина утре той да не продължи по пътя си.

— Това е хубаво — каза Бруна.

— Измисли ли лек за младия пациент на госпожа Джизел? — попита Лийша.

— Ти какво би ѝ казала да направи с момчето? — отвърна Бруна.

— Сигурна съм, че не знам — каза Лийша.

— Така ли? — попита Бруна. — Аз пък не съм. Хайде сега, какво би казала на Джизел, ако беше на мое място? Не се прави, че не си мислела за това.

Лийша пое дълбоко въздух.

— Вероятно злокоренчето е влязло в лоша реакция със системата на момчето — каза тя. — Трябва да му спрат дозите, а циреите да се пробият с ланцет и източат. Разбира се, това не оправя първоначалната болест. Треската и гаденето може да са просто от настинка, но разширените зеници и повръщането сочат към нещо по-сериозно. Бих пробвала с настойка от монашеско листо, дамска брошка и земна усойна кора, внимателно титрувана поне седмица.

Бруна я гледаше дълго, а после кимна.

— Стягай си багажа и си вземи довиждане с хората — каза тя. —
Лично ще занесеш отговора си на Джизел.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПЪТЯТ ЗА АНЖИЕ

326 СЗ

Всеки следобед Ърни неизменно се задаваше по пътеката към колибата на Бруна. Хралупата разполагаше с шестима защитници, всеки със свой чирак, но Ърни не можеше да повери безопасността на дъщеря си на никого друго. Дребничкият производител на хартия беше най-добрият защитник в Хралупата на дърваря и всички бяха наясно с това.

Често носеше подаръци, с които вестносците се бяха снабдили от далечни места: книги, билки, плетена на ръка дантела. Но не заради подаръците Лийша очакваше посещенията му с нетърпение. Спеше спокойно зад непоклатимите защити на баща си, а да го вижда щастлив през последните седем години за нея бе по-ценно от всеки подарък. Илона продължаваше да му трови живота, но не в степента, в която си позволяваше някога.

Но днес, докато гледаше как слънцето преминава по небето, Лийша осъзна, че се страхува от посещението на баща си. Това щеше наистина да го нарани.

И нея също. Ърни беше извор на подкрепа и обич, от който тя черпеше винаги, когато животът ѝ ставаше прекалено труден. Какво щеше да прави в Анжие без него? Без Бруна? Някой щеше ли да види отвъд престилката ѝ с джобове?

Но колкото и да се страхуваше от самотата в Анжие, тези ѝ притеснения бледнееха пред най-големия ѝ страх: получеше ли веднъж достъп до широкия свят, никога нямаше да поиска да се върне обратно в Хралупата на дърваря. Чак когато видя баща си да се задава по пътеката, осъзна, че плаче. Подсуши очите си и си сложи най-широката усмивка за него, докато пригладваше нервно полите си.

— Лийша! — извика баща ѝ и разтвори ръце. Тя се отпусна в тях с благодарност, защото знаеше, че може би за последен път разиграват този малък ритуал.

— Всичко наред ли е? — попита Ърни. — Чух, че е имало някакви неразбории на пазара.

Не бяха много тайните в местенце, малко колкото Хралупата на дърваря.

— Добре съм — каза тя. — Погрижих се за това.

— Ти се грижиш за всички в Хралупата на дърваря, Лийша — каза Ърни и я стисна силно. — Не знам какво бихме правили без теб.

Лийша започна да плаче.

— Стига, стига, да няма такива работи — каза Ърни, улови сълза от бузата на Лийша с показалеца си и я отмахна настрана. — Избърши си очите и влез вътре. Аз ще проверя защитите, а после можем да поговорим за това, което те притеснява, на по паница от твоето прекрасно задушено.

Лийша се усмихна.

— Мама още ли прегаря храната? — попита тя.

— Ако случайно не мърда в чинията — съгласи се Ърни. Лийша се засмя и остави баща си да провери защитите, докато тя сложи масата.

— Заминавам за Анжие — каза Лийша, когато паниците вече бяха ометени, — за да се уча при една от старите последователки на Бруна.

Ърни замълча за дълго.

— Разбирам — каза той накрая. — Кога?

— Веднага щом Марик тръгне — отвърна Лийша. — Утре.

Ърни поклати глава.

— Никога няма да позволя моя дъщеря да прекара седмица на открито сама с вестоносец — каза той. — Ще наема талига. Побезопасно е.

— Ще внимавам с демоните, тате — каза Лийша.

— Не ме притесняват само ядроните — каза Ърни многозначително.

— Мога да се справя с вестоносец Марик — увери го Лийша.

— Да държиш мъж на разстояние от себе си през нощта не е същото като да спреш някаква кавга на пазара — отвърна Ърни. — Не

можеш да ослепиш вестоносеца, ако се надяваш някога да стигнеш жива. Само няколко седмици, моля те.

Лийша поклати глава.

— Там има дете, чието лечение се налага да започна веднага.

— Тогава и аз ще дойда с теб — каза Ърни.

— Дума да не става, Ърнал — намеси се Бруна. — Лийша трябва да го направи сама.

Ърни погледна старата жена и това се превърна в състезание по твърдост на погледа и волята. Но нямаше воля в Хралупата на дърваря, по-силна от тази на Бруна и Ърни скоро отмести поглед.

Малко по-късно Лийша изпрати баща си. Той не искаше да си тръгва, а и тя не искаше да я оставя, но небето беше изпълнено с цвят и вече щеше да му се наложи да подтичва, за да стигне безопасно до вкъщи.

— Колко време няма да те има? — попита Ърни, хванал здраво перилото на верандата с поглед по посока на Анжие.

Лийша сви рамене.

— Зависи на колко има да ме научи госпожа Джизел и колко има да учи Вика, чирачката, която тя изпраща тук. Поне две години.

— Предполагам, че щом Бруна може да се справи толкова дълго без теб, аз също ще мога — каза Ърни.

— Обещай ми, че ще ѝ проверяваш защитите, докато ме няма — каза Лийша и докосна ръката му.

— Разбира се — отвърна Ърни и се обърна за да я прегърне.

— Обичам те, татко — каза тя.

— И аз теб, кукличке — каза Ърни и я смачка в прегръдките си. — Утре сутрин ще се видим — обеща той, преди да се отправи надолу по замръзващата пътека.

— Баща ти имаше право — каза Бруна, когато Лийша влезе обратно.

— Така ли? — попита Лийша.

— Вестоносците са мъже като всички останали — предупреди я Бруна.

— В това въобще не се съмнявам — отвърна Лийша и си спомни за боя на сред пазара.

— Младият господин Марик може и да е самата радост и очарование в момента — каза Бруна — но озовете ли се на пътя, той

ще си получи своето, независимо дали искаш или не, а когато стигнете горската крепост, билкарка-небилкарка, няма да са много тези, които ще повярват на думите на едно младо момиче пред тези на вестоносец.

Лийша поклати глава.

— Ще получи това, което му дам — каза тя — и нищо повече.

Очите на Бруна се свиха, но изсумтя, доволна, че Лийша разпознава опасността.

Чу се ясно почукване на вратата точно след първи лъчи. Лийша отвори, а на прага стоеше майка ѝ, въпреки че Илона не беше посещавала колибата, откакто бе изпъдена с метлата на Бруна. Лицето ѝ беше буреносен облак и тя избута Лийша от пътя си, за да влезе.

Дори сега, в началото на четиридесетте си години, Илона можеше все още да бъде най-красивата жена в селото, ако не беше дъщеря ѝ. Но това, че бе есента пред лятото на Лийша, това не я смири. Макар да стискаше зъби и да се кланяше на Ърни, тя продължаваше да се държи като графиня с всички останали.

— Не стига, че ми крадеш дъщерята, ами сега ще я пращаш и надалече! — развихри се тя.

— Добро утро и на теб, майко — каза Лийша и затвори вратата.

— Ти не се бъркай! — сопна ѝ се Илона. — Вещицата е извратила ума ти!

Бруна се изкикоти над овесената си каша. Лийша застана между двете, точно когато Бруна изтика настрани полуопразнената си купичка и избърса устата си с ръкав, за да отговори.

— Довърши си закуската — нареди Лийша, като ѝ бутна обратно купичката пред лицето и се обърна към Илона. — Отивам защото така искам, майко. И когато се върна, ще донеса лекове каквито Хралупата на дърваря не е виждала, откакто Бруна изгуби младостта си.

— И това пътуване колко ще отнеме? — настоя да узнае Илона. — Вече изгуби най-добрите си години за плодене, като зарови нос си в прашасали стари книги.

— Моите най-добри...! — заекна Лийша. — Майко, аз съм едва на двацет!

— Именно! — извика Илона. — Досега трябваше да си родила три деца, като твоята приятелка, плашилото. Вместо това те гледам как

вадиш бебета от всяка утроба в селото, освен от собствената си.

— Поне беше достатъчно мъдра да не изсуши своята с чай от пом — промърмори Бруна.

Лийша се извърна към нея.

— Казах ти да си довършиш кашата! — каза тя и Бруна се ококори. Изглеждаше готова за отговор, но изсумтя и върна вниманието си обратно към купичката.

— Аз не съм кобила за разплод, майко — каза Лийша. — За мен животът не свършва дотам.

— А какво друго има? — натисна Илона. — Какво би могло да бъде по-важно?

— Не знам — каза откровено Лийша. — Но ще разбере, когато го открия.

— А междувременно оставяш грижата за Хралупата на дърваря в ръцете на момиче, което никога не си срещала, и на дебелоръката Дарси, която едва не уби Анди и още половин дузина оттогава.

— Става дума само за няколко години — каза Лиша. — През целия ми живот ме наричаше безполезна, а сега трябва просто да ти повярвам, че Хралупата на дърваря не може да се оправя няколко години без мен?

— Ами ако с тебе нещо се случи? — каза сопнато Илона. — Ами ако те изядат ядроните по пътя? Какво ще правя аз?

— Ти ли какво ще правиш? Седем години не си ми казала и една дума, ако не броим опитите ти да ме накараш да простя на Гаред. Отдавна вече не знаеш нищо за мен, майко. Ти просто пет пари не даваше. Така че не се прави, че смъртта ми ще бъде някаква огромна загуба за теб. Ако толкова искаш детето на Гаред на коляното си, ще трябва сама да си го родиш.

Очите на Илона се изцъклиха и както някога, когато Лийша беше твърдоглаво дете, отговорът ѝ дойде незабавно.

— Забранявам ти! — кресна тя, а отворената ѝ длан залетя към лицето на Лийша.

Но Лийша вече не беше дете. Беше с размерите на майка си, побърза, по-силна. Хвана китката на Илона и я задържа на място.

— Дните, когато твоите думи имаха тежест за мен, отдавна отминаха, майко — каза Лийша.

Илона се опита да се отскубне, но Лийша я задържа още малко, дори само за да ѝ покаже, че може. Когато най-накрая я пусна, Илона потърка китката си и погледна презрително дъщеря си.

— Един ден ще се върнеш, Лийша — закле я тя. — Помни ми думите! И тогава за теб ще е много по-лошо!

— Мисля, че е време да си вървиш, майко — отвърна Лийша и ѝ отвори вратата точно когато Марик вдигаше ръка за да почука. Илона изръмжа, изблъска го от пътя си и продължи с тежка стъпка по пътеката.

— Моите извинения, ако се натрапвам — каза Марик. — Дойдох за отговора на госпожа Бруна. Трябва да потегля за Анжие до късно утро.

Лийша погледна Марик. Челюстта му беше натъртена, но тъмния му тен добре прикриваше повредата, а билките, с които девойката бе наложила разцепената му устна и окото му, не бяха допуснали подутината да се разрасне.

— Изглеждаш съвсем възстановен — каза тя.

— Бързите лечители стигат далеч в моя бранш — каза Марик.

— Тогава, значи, взимай си коня — каза Лийша, — и се върни след час. Отговора на Бруна ще го предам лично.

Марик се усмихна широко.

— Хубаво е, че отиваш — каза Бруна, когато най-накрая останаха насаме. — Хралупата на дърваря вече не е никакво предизвикателство за теб, а си прекалено млада да спреш развитието си.

— Ако мислиш, че това току-що не беше предизвикателство — каза Лийша, — значи не си внимавала.

— Може и да беше предизвикателство — каза Бруна, — но изходът от ситуацията не е бил под съмнение. Станала си прекалено силна за такива като Илона.

Силна, помисли си тя. Такава ли съм станала? През повечето време не се чувстваше така, но беше вярно, че никой от Хралупата на дърваря вече не я плашеше.

Лийша си събра чантите, малки и привидно недостатъчни, няколко рокли и книги, малко пари, кесията ѝ с билки, спален чувал и храна. Остави украшенията си, подаръците от баща ѝ и други вещи със сантиментална стойност. Вестоносците не носеха много багаж и Марик нямаше да се зарадва, ако конят му беше претоварен. Бруна ѝ

беше казала, че Джизел ще осигури прехраната ѝ по време на обучението, но все пак, това изглеждаше ужасно малко за започването на нов живот.

Нов живот. Въпреки всички безпокойства, свързани с тази идея, тя ѝ носеше и вълнение. Лийша беше прочела всяка книга от библиотеката на Бруна, но Джизел имаше далеч повече, а другите билкарки в Анжие, ако можеха да бъдат убедени да споделят литературата си, имаха дори още повече.

Но докато часът приближаваше, Лийша се почувства сякаш някой ѝ изстиска въздуха. Къде се губеше баща ѝ? Нямах ли да я изпрати?

— Почти стана време — каза Бруна.

Лийша вдигна поглед и разбра, че очите ѝ бяха навлажнени.

— Най-добре да си вземем сбогом — рече Бруна. — Едва ли ще получим друга възможност.

— Бруна, какво говориш? — попита Лийша.

— Не ми се прави на глупава, момиче — каза Бруна. — Знаеш какво имам предвид. Аз съм си изживяла моя дял два пъти, но не съм вечна.

— Бруна — каза Лийша. — Не е нужно да тръгвам...

— Ба! — каза Бруна и махна с ръка. — Овладяла си всичко, на което съм могла да те науча, момиче, така че нека тези години бъдат моят последен подарък за теб. Върви — подтикна я тя, — виж и научи колкото се може повече.

Тя разтвори ръце и Лийша се хвърли в прегръдките ѝ.

— Само ми обещавай, че ще се грижиш за децата ми, когато си отида от този свят. Може да са глупави и твърдоглави, но в тях има добрина, когато нощта е мрачна.

— Обещавам — каза Лийша. — И ще те накарам да се гордееш.

— От теб друго и не очаквам — каза старицата.

Лийша изхлипа в грубия шал на Бруна.

— Страх ме е, Бруна — каза тя.

— Само глупак не би се уплашил — каза Бруна, — но аз самата съм изръшнала много свят, и не съм видяла ни едно нещо, с което да не можеш да се справиш.

Марик доведе коня си по пътеката. Вестоносецът носеше чисто ново копие в ръка, а изписаният със заклинения срещу демони щит висеше от предната част на седлото му. Дори да изпитваше някаква болка след боя, това не си личеше.

— Привет, Лийша! — извика той, щом я видя. — Готова ли си да започнеш приключението?

Приключение. Думата пресече тъгата и страха, и я накара да потрепери от вълнение.

Марик взе чантите ѝ и ги привърза върху елегантния си анжиерски бегач, а Лийша се обърна към Бруна за последен път.

— Прекалено стара съм, за да се сбогувам по половин ден — каза Бруна. — Пази се, момиче.

Старата жена мушна в ръцете ѝ кесия и Лийша чу подрънкването на мливарийски монети, които струваха цяло състояние в Анжие. Бруна се обърна и си влезе в колибата, преди момичето да успее да възрази.

Лийша бързо прибра кесията в джоба си. Видът на мливарийски монети толкова далече от Мливари би могъл да изкуши всеки мъж, пък бил той и вестоносец. Вървяха от двете страни на коня по пътя към селото, където главният път продължаваше към Анжие. Лийша извика баща си, когато минаха покрай къщата му, но отговор не се чу. Илона ги видя, да минават, влезе вътре и тръшна вратата след себе си.

Лийша провеси нос. Разчиташе да види баща си поне още веднъж. Замисли се за всички в селото, които виждаше всеки ден, а сега не бе имала време да се сбогува с тях както трябва. Писмата, които остави на Бруна да им предаде, изглеждаха печално недостатъчни.

Щом стигнаха центъра на селото обаче, Лийша ахна. Там я чакаше баща ѝ, а зад него, наредени на пътя, бяха всички от селото. Те идваха при нея един по един, докато тя преминаваше, и някои я целуваха, други ѝ даваха подаръци.

— Спомняй си за нас и се върни — каза Ърни и Лийша го прегърна силно, като стискаше очи, за да сдържи сълзите си.

— Много те обичат хората тук — отбеляза Марик, докато пътуваха през гората. Хралупата на дърваря беше вече на часове зад тях, а дневните сенки се издължаваха. Лийша седеше на широкото седло пред него и очевидно, конят понасяше добре и нея, и багажа ѝ.

— Понякога — каза Лийша — дори и аз самата вярвам в това.

— Защо да не го вярваш? — попита Марик. — Красавица като зората, която може да лекува всички болести? Съмнявам се, че някой би могъл да не те заобича.

Лийша се разсмя.

— Красавица като зората? — попита тя. — Намери клетия жонгльор, чиято реплика си откраднал, и му кажи никога повече да не я използва.

Марик се засмя, а ръцете му се стегнаха около нея.

— Знаеш ли — каза той в ухото ѝ, — ние така и не обсъдихме моето възнаграждение за това, че те вода в Анжие.

— Имам пари — отвърна Лийша и се замисли за колко време ще ѝ стигнат парите там.

— Аз също имам — изсмя се Марик. — Пари не искам.

— Тогава какво възнаграждение сте намислили, господин Марик? — попита тя.

— Това да не е ново представление за една целувка?

Марик се изкиска, а вълчите му очи засвяткаха.

— За една целувка можех да ти донеса писмо. Да те заведе благополучно в Анжие ще ти струва много по-... скъпо.

Той намести бедрата си зад нея и намеренията му станаха ясни.

— Постоянно си насилваш късмета — каза Лийша. — С това темпо ще се радваш, ако получиш и целувка.

— Ще видим — каза Марик.

Скоро след това си устроиша лагер. Лийша приготви вечерята, докато Марик нагласяваше защитите. След като котлето закъкри, тя натроши няколко допълнителни билки в купата на Марик, преди да му я подаде.

— Яж бързо — каза Марик, като взе купата и набута пълна лъжица в устата си. — Препоръчвам ти да си в палатката преди ядроните да се надигнат. Може да се окаже доста страшно да ги видиш отблизо.

Лийша погледна към палатката, която Марик беше издигнал, голяма едва колкото за един човек.

— Малка е — намигна ѝ той, — но ще можем да се топлим един друг в нощния студ.

— Лято е — припомни му тя.

— И все пак, усещам студен повей всеки път, когато проговориш — изкиска се Марик. — Може би ще намерим начин да стопим този лед. А и — той посочи отвъд кръга, където мъглявите форми на ядроните бяха започнали да се издигат — не е като да можеш да отидеш някъде другаде.

Той беше по-силен от нея и опитите ѝ да го отблъсне от тялото си бяха толкова успешни, колкото и отказите ѝ. На фона на ядронските писъци на нея ѝ се наложи да понесе той да я целува и опипва с ръце, бърникащи и груби. И когато мъжествеността му го разочарова, тя го утеши с мили думи и му предложи лекове от билки и корени, които само влошиха положението му. Понякога той се гневеше и тя се страхуваше, че ще я удари. Друг път плачеше, защото какъв мъж е този, който не може да разпръсне семето си? Лийша изтърпя всичко, защото изпитанието не беше прекалено висока цена за отиването ѝ в Анжие.

Спасявам го от самия него, мислеше си тя всеки път, когато му подправяше храната, *защото кой мъж би желал да бъде изнасилван?* Но истината беше, че не изпитваше много угризения. Не ѝ беше приятно, че използва уменията си, за да смачка оръжието му, но дълбоко в себе си тя усещаше хладно удовлетворение, сякаш всичките ѝ жени-предшественици от незнайни векове насам, още от времето, когато първият мъж е притиснал жена на земята, за да я изнасили, кимаха със сурово одобрение, тъй като тя бе отнела мъжествеността му, преди той да отнеме нейната девственост.

Дните минаваха бавно, настроението на Марик се менеше от кисело към ядно заради провалите от предните нощи, които му тежаха все повече и повече. Последната вечер той отпи дълбока глътка от мяха си, изглеждаше готов да се метне извън кръга и да се остави на демоните. Облекчението на Лийша, когато видя горската крепост да се ширва пред тях сред дърветата, беше очевидно. Тя затаи дъх при вида на високите стени и техните силни и здрави лакирани защити, достатъчно големи за да оградят Хралупата на дърваря няколко пъти.

Улиците в Анжие бяха покрити с дървена настилка, която предотвратяваше издигането на демони от вътрешната страна на града. Целият град беше като дъсчена крайбрежна пътека. Марик я заведе навътре в града и я остави пред лечебницата на Джизел. Сграбчи

ръката ѝ, когато тя се обърна за да си върви, и я стисна здраво, до болка.

— Това, което се случи извън тези стени — каза той, — си остава там.

— На никого няма да кажа — отвърна Лийша.

— Гледай да е така — каза Марик. — Защото ако го направиш, ще те убия.

— Заклевам се — каза Лийша. — Честна билкарска.

Марик изсумтя и я пусна, а след това дръпна здраво юздите на жребеца си и отпраши.

Лека усмивка докосна ъгълчетата на устата на Лийша, когато вдигна нещата си и се отправи към лечебницата.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА
ИЗСВИРИ МИ ЦЯЛО СЪСТОЯНИЕ
325 СЗ

Имаше дим и огън, и една жена, която извиси гласа си над крясъците на ядроните.

Обичам те!

Роджър се събуди внезапно, сърцето му препускаше. Над високите стени на крепостта Анжие беше пукнала зората и мека светлина се процеждаше през процепите на кепенците. Стискаше силно талисмана със здравата си ръка и докато светлината нарастваше, чакаше сърцето му да се успокои. Миниатюрната кукла, детско творение от дърво и канап, върху чиято глава бе прикрепен нейният кичур червена коса, беше единственото останало нещо от майка му.

Не си спомняше лицето ѝ, изгубено в пушека, както и повечето събития от онази нощ, но помнеше последните ѝ думи към него. Чуваше ги отново и отново в сънищата си.

Обичам те!

Той потърка косата между палеца и безименния пръст на осакатената си ръка. На мястото на първите му два пръста беше останал само неравен белег, но благодарение на нея Роджър не беше изгубил нищо друго.

Обичам те!

Талисманът беше тайната му защита и Роджър не беше споделил за него дори с Арик, който му беше като баща. Куклата му помагаше през дългите нощи, когато мракът се затваряше плътно около него и писъците на ядроните го караха да трепери от страх.

Но денят беше настъпил и светлината го накара отново да се почувства в безопасност. Целуна малката кукла и я върна в тайния джоб, който беше пришил към пояса на шарените си панталони. Дори само мисълта, че тя е там, го караше да се чувства по-смел. Беше десетгодишен.

Роджър се надигна от сламеника си, изтегна се и с прозявка на уста излезе залитайки от малката стая. Сърцето му се сви от мъка,

когато видя Арик, клюмнал в несвяст на масата. Неговият майстор се беше прегърбил над празна бутилка и все още я стискаше здраво за гърлото, сякаш за да изцеди няколко последни капки от нея.

И двамата си имаха своите талисмани.

Роджър отиде при него и отскубна бутилката от пръстите му.

— Кой? К'во има? — извика Арик, вдигнал наполовина глава.

— Пак си заспал на масата — каза Роджър.

— А ти ли си, бе, момче? — изръмжа Арик. — Помислих, че отново е проклетият хазяин.

— Наемът отдавна трябваше да се плати — каза Роджър. — Уговорени сме да играем на Малкия площад тази сутрин.

— Наемът — изломоти Арик. — Все тоя наем!

— Ако не платим днес — напомни му Роджър — господин Кевин се зарече да ни изхвърли.

— Значи, ще играем — каза Арик и стана. Загуби равновесие и се опита да се задържи за стола, но така само го прекатури върху себе си, когато се сгромоляса на пода.

Роджър отиде да му помогне, но Арик го отблъсна.

— Добре съм! — извика той, сякаш за да предизвика Роджър да възрази, докато се изправяше несигурно на крака. — Мо'а да направя и задно салто! — каза той и се обърна назад, за да види дали има място. По очите му си пролича, че е започнал да съжбява за самохвалството си.

— Нека запазим това за представлението — каза бързо Роджър.

Арик извърна поглед към него.

— Май имаш право — съгласи се той и двамата си отдъхнаха.

— Гърлото ми е пресъхнало — каза Арик. — Нуждая се от питие преди да пея.

Роджър кимна и изтича да напълни една дървена чаша от каната с вода.

— Не вода — каза Арик. — Донеси ми вино. Нуждая се от нокътя на демона, който ме изядри.

— Виното ни е свършило — каза Роджър.

— Тогава изтичай да ми купиш още — нареди Арик. Залитна към кесията си, спъна се по пътя и едва успя да се задържи. Роджър притича до него за опора. Арик известно време се помота с връзките,

после вдигна кесията и я тръшна на дървения под. Не се чу никакъв звук, когато платнената торбичка удари земята, и Арик изръмжа.

— Нито клат — извика той в безсилието си и метна кесията. Движението го накара да изгуби равновесие и той направи пълен кръг, докато се опитваше да се задържи, преди да тупне на пода.

Докато Роджър стигне до него, Арик успя да се вдигне на четири крака, но започна да повръща и разля вино и жлъчка по целия под. Стисна юмруци и се затресе, и Роджър реши, че отново ще повърне, но след секунда момчето осъзна, че покровителят му плачеше.

— Не беше така едно време, когато работех за херцога — простена Арик. — Тогава парите ми се лееха от джобовете.

Само защото херцогът плащаше виното ти, помисли си Роджър, но беше достатъчно предвидлив да си запази забележката за себе си. Да кажеш на Арик, че пие прекалено много, беше най-сигурният начин да го накараш да побеснее.

Избърса лицето на тежкия мъж и му помогна да се добере до сламеника. Когато майсторът захърка в безпамятство, Роджър взе парцал, за да измие пода. Днес нямаше да има представление.

Замисли се, дали господин Кевин щеше наистина да ги изхвърли и къде щяха да идат, ако го направеше. Анжиерската защитена стена беше силна, но в мрежата отгоре имаше дупки и въздушните демони не бяха нещо нечувано. Мисълта да нощуват на улицата го ужасяваше.

Погледна към оскъдното им имущество и се замисли дали няма нещо, което да може да продаде. Арик вече продаде бойния кон и щита на Джерал, когато времената се влошиха, но преносимият кръг на вестоносеца остана. Щяха да им дадат добра цена за него, но Роджър не смееше да го продаде. Арик щеше да изпие и проиграе парите, и накрая пак щяха да останат без нищо на ръка, когато вече наистина ги изхвърлят да нощуват на улицата.

На Роджър също му липсваха дните, когато Арик работеше за херцога. Арик се радваше на обожанието на курвите на Райнбек и те се държаха с Роджър сякаш беше техен син. Прегръщан от около дузина парфюмирани пазви на ден, той получаваше лакомства, а те го учеха да им помага с гримовете и облеклата. По онова време той не виждаше често майстора си. Арик редовно го оставяше в бардака, докато пътуваше по селцата и разнасяше навред със сладкия си глас херцогските декрети.

Но на херцога не му хареса, че намери малко момче, сгушено в леглото, когато една нощ влетя залитайки в покоите на любимата си курва, пиян и възбуден. Искаше Роджър да се разкара, и Арик да си върви заедно с него. Роджър осъзнаваше, че по негова вина живееха толкова бедно сега. Арик, както и родителите му, беше пожертвал всичко, за да се грижи за него.

Но макар на родителите си да не можеше да се отблагодари, на Арик той бе в състояние да даде нещо в замяна.

Роджър побягна с всички сили с надеждата, че тълпата все още беше там. Дори сега много хора биха дошли на обявено представление на Сладкогласния, но не биха чакали вечно.

През рамо носеше „торбата с вълшебствата“ на Арик. Също като дрехите им, торбата беше от жонгльорския шарен плат на цветни кърпки, избелял и износен. Беше пълна с инструментите на жонгльорското изкуство. Роджър ги беше овладял всичките, освен разноцветните топки за жонглиране.

Босите му, загрубели ходила шляпаха по дъсчената настилка. Роджър имаше ботуши и ръкавици, същите като костюма му, но ги остави. Предпочиташе стабилната устойчивост на пръстите на краката си пред изтърканите подметки на шарените си ботушки със звънчета на носовете, а ръкавиците направо ги мразеше.

Арик беше натъпкал пръстите на дясната ръкавица с памук, за да прикрие тези, които липсваха при Роджър. Тънък конец свързваше изкуствените пръсти с останалите и така можеха всичките да се свиват заедно. Номерът беше хитър, но Роджър се срамуваше всеки път, щом слагаше измайстореното съоръжение на осакатената си ръка. Арик изискваше от него да ги носи, но майсторът не можеше да го шамароса за нещо, за което нямаше да разбере. Мърмореща публика се въртеше около Малкия площад, когато Роджър пристигна. Двадесетина човека, някои от които деца. Роджър си спомняше времето, когато вестта, че Арик Сладкогласни ще изнася представление, привличаше стотици от всички краища на града, че и от околните села. Тогава той пееше в храма на Създателя или в амфитеатъра на херцога. Сега Малкия площад беше най-доброто, което му даваше гилдията, а той и него не можеше да напълни.

Но някоя и друга пара беше по-добре от нищо. Дори само десетина души да оставеха по един клат Роджър, това пак щеше да им

откупи още една нощ при господин Кевин, стига Гилдията на жонгльорите да не го хване, че играе без майстора си. Ако това станеше, просроченият наем щеше да е най-малката им грижа.

С едно „Фиуу!“ той премина с танц през тълпата, като пръскаше оцветени крилати семенца от чантата. Шушулките им се завъртаха и се понасяха из въздуха зад него, като оставиха диря от ярки цветове.

— Чиракът на Арик! — извика един от тълпата. — Сладкогласният все пак ще дойде!

Заръкопляскаха и Роджър усети как стомахът му се сви. Искаше да каже истината, но първото правило на Арик за жонгльорството беше никога да не казваш или правиш нещо, което ще развали настроението на тълпата.

Сцената на Малкия площад беше на три нива. Отзад имаше дървен навес, който да подобрява акустиката и да предпазва артистите от суровото време. В дървото имаше издълбани защити, но те бяха изтъркани и стари. Роджър се почуди, дали биха могли да подслонят него и майстора му за през нощта, ако ги изхвърлеха.

Затича се нагоре по стълбите, претърколи се на салто през сцената и метна шапката за събиране на пари пред публиката с едно точно и рязко движение в китката.

Роджър разгриваше всяка тълпа за господаря си и само след минути той си влезе в обичайната серия от номера — премяташе се наоколо, разказваше вицове, правеше фокуси и имитираше слабостите на всеизвестни личности от властта. Смях. Аплодисменти. Постепенно тълпата започна да набъбва. Тридесет. Петдесет. Но все повече и повече мърмореха, нетърпеливи Арик Сладкогласни най-сетне да се появи. Стомахът на Роджър се стегна и той докосна талисмана в тайния си джоб за сила.

Отлагаше неизбежното колкото се можеше по-дълго, викаше децата напред, за да им разкаже историята за Завръщането. Успя да изиграе отделните части само с изкуството на мимиката и някои закимаха одобрително, но по много лица си личеше разочарование. Арик не изпяваше ли историята? Не бяха ли дошли точно за това?

— Къде е Сладкогласният? — провикна се някой от края.

Тези около него му казаха да мълчи, но думите му увиснаха във въздуха. Когато Роджър приключи с децата, наоколо се разнесе всеобщ ропот на недоволство.

— Дойдох да чуя песен! — извика същият мъж, като този път и други закимаха в съгласие.

Роджър знаеше, че не бива да удовлетворява желанието им. Гласът му не беше силен и се измътеше всеки път, когато му се налагаше да задържи някой тон за по-дълго. Тълпата щеше да побеснее, ако запееше.

Обърна се към торбата с вълшебствата за другата си възможност, подминавайки засрамено жонгльорските топки. Умееше да хвърля и хваща достатъчно добре с осакатената си ръка, но без показалец, с който да завърти топките по необходимия начин, и без половин длан, с която да ги лови, ръцете му просто не можеха да си съдействат за тънкостите на истинското жонглиране.

— Какъв е този жонгльор, дето не може да пее и да жонглира? — викаше му понякога Арик.

Не много добър, знаеше си Роджър.

Беше по-добър с ножовете в торбата, но за да викаш хора от публиката да ти стоят до стената, докато ти мяташ ножове около тях, се искаше изрично разрешително от гилдията. Арик винаги избираше някое гърдесто момиче да му асистира, което най-често се озоваваше в леглото му след представлението.

— Не мисля, че ще дойде — чу се същият човек да казва. Роджър го наруга наум.

Мнозина от публиката също се заизнизаха. Някои хвърлиха по клат в шапката от съжаление, но ако Роджър не предприемеше нещо бързо, никога нямаше да изкара достатъчно, за да удовлетвори господин Кевин. Очите му се спряха на калъфа на цигулката и той бързо я грабна като видя, че неколцина са останали да гледат. Извади лъка и както винаги, тя пасна точно на осакатената му ръка. Тук липсващите му пръсти не бяха нужни.

В мига, в който докосна лъка до струните, музиката изпълни площада. Някои от тези, които се обръщаха да си вървят, спряха и се заслушаха, но Роджър не им обърна внимание.

Той не си спомняше добре баща си, но паметта му бе запазила картината как Джесъм пляска и се смее, докато Арик свири на цигулка. Когато свиреше, момчето усещаше любовта на баща си, както усещаше тази на майка си, докоснеше ли талисмана. В безопасност сред тази любов, той остави страха си да се отрони от него, а сам изгуби във

вибриращата милувка на струните. Обикновено свиреше само в акомпанимент на Арик, но този път Роджър стигна по-далеч, като позволи на музиката си да изпълни пространството, което Сладкогласния щеше да заеме. Пръстите по здравата му лява ръка изгубиха очертаанията си в бързината, с която се движеха по позициите, и скоро тълпата започна да пляска с темпото, около което искаше той да извие музиката си. Арик засвири все по-бързо и по-бързо, тоновете му се изтръгваха все по-отривисто и се люшваха в танц по сцената в такт с мелодията. Когато сложи крак на едно от стъпалата на сцената и се оттласна в задно салто, без да пропусне и нота, тълпата изрева.

Звукът прекъсна трансa му и той видя, че площада се беше напълнил, имаше дори хора, които се блъскаха отзад, за да го чуят. От колко ли време самият Арик не беше привличал такава тълпа! В изумлението си Роджър едва не пропусна тон и стисна зъби да се държи за музиката, докато тя отново не стане целия му свят.

— Това беше добро представление — поздрави го някакъв глас, докато Роджър броеше лакираните дървени монети в шапката. Почти триста клата! Кевин нямаше да ги тормози цял месец.

— Благодаря... — започна Роджър, но гласът му заседна в гърлото, щом погледна нагоре. Майсторите Джейсън и Едъм стояха пред него. Членове на гилдията.

— Къде ти е майсторът, Роджър? — строго попита Едъм. Беше майстор актьор и мим, за чиито представления се говореше, че привличали зрители чак от крепостта Райзън.

Роджър преглътна тежко, а лицето му пламна. Сведе поглед с надеждата, че ще вземат страха и гузността му за срам.

— Аз... аз не знам — каза той. — Трябваше да бъде тук.

— Бас ловя, че отново е пиян — изсумтя Джейсън. Беше познат още като Златния Тон — име, за което се твърдеше, че сам си го е дал — защото бил певец от висока класа. Но по-важното в случая беше, че Джансън, първият министър на Херцог Райнбек, бе негов чичо, и той държеше светът да не остава в неведение за този факт. — Старият Сладкогласни нещо се е мариновал напоследък.

— Истинско чудо е, че е успял да запази разрешителното си толкова дълго — каза Едъм. — Чух, че миналия месец се е насрал по средата на изпълнението си.

— Това не е вярно! — каза Роджър.

— Шях да се безпокоя повече за себе си, ако бях на твое място, момче — каза Джейсън и насочи дълъг пръст към лицето на Роджър. — Знаеш ли каква е глобата за събиране на пари без разрешително за представлението?

Роджър пребледня. Арик можеше да загуби разрешителното си заради това. А ако гилдията докараше работата до съд, и двамата можеха да свършат като дървосекачи с оковани глезени.

Едъм се засмя.

— Не се бой, момче — каза той. — Стига гилдията да си вземе своя дял — и той сам се обслужи с голяма част от дървените монети, които Роджър бе спечелил, — не мисля, че ще се наложи да отдаваме специално внимание на случилото се.

Роджър беше достатъчно умен, за да не се възпротиви, когато мъжете разделиха и прибраха в джобовете си повече от половината му печалба. Малко от нея, ако въобще нещо, щеше наистина да стигне до хазната на жонгльорите.

— Имаш талант, момче — каза Джейсън, когато се обърнаха да си вървят. — Може би трябва да си помислиш за покровител с подобри перспективи. Ела при мен като се измориш да чистиш след стария Спиртогласни.

Разочарованието на Роджър трая само докато не поклати шапката. Дори половината беше повече от това, което се бе надявал някога да спечели. Върна се тичешком в странноприемницата и се отби само до едно-единствено място. Отиде при господаря Кевин, чието лице се превърна в буреносен облак, щом видя момчето да се задава.

— Дано не си дошъл да ми се молиш от името на майстора си, момче — каза той.

Роджър поклати глава и подаде кесия на мъжа.

— Господарят ми каза, че ще стигне за десет дена — каза той.

Учудването на Кевин беше очевидно, когато претегли с ръка кесията и чу удовлетворителното тракане на дървените монети вътре. Поколеба се малко, после изсумтя, сви рамене и прибра кесията в джоба си.

Арик все още спеше, когато Роджър се прибра. Момчето знаеше, че майсторът му никога няма да разбере, че са платили на ханджията. Щеше усърдно да го избягва и да се поздравя сам, че е изкарал десет дена без да плати.

Роджър сложи няколко останали монети в кесията му. Щеше да каже на майстора си, че ги е намерил разпилени в торбата с чудесата. Това рядко им се случваше, откакто парите им станаха кът, но Арик нямаше да повдига повече въпроси за богатството им, щом видеше какво друго му бе купил чиракът.

Роджър остави бутилката вино до Арик, докато спеше.

Арик беше станал преди Роджър на следващата сутрин и си преглеждаше грима в пукнато огледало с дръжка. Не беше млад, но не беше и толкова стар, че инструментариумът на една жонгльорска палитра да не може да го направи такъв. В дългата му, изсветляла от слънцето коса все още имаше повече златно отколкото бяло, а кафявата му брада, потъмнена с боя, скриваше наедряващата му двойна брадичка. Гримът пасваше на тена му толкова добре, че бръчиците около сините му очи бяха изчезнали.

— Миналата нощ изкарахме късмет, момчето ми — каза той, докато оглеждаше лицето си, за да види дали гримът си личи, — но не можем вечно да избягваме Кевин. Косматият язовец ще ни пипне рано или късно и когато го направи, ще иска да се бръкнем с повече от... — той посегна в кесията, извади монетите и ги хвърли във въздуха. — ... шест клата.

Ръцете му се движеха прекалено бързо, за да ги следи човек, хващаше монетите от въздуха и в спокоен ритъм ги хвърляше отново над главата си.

— Да си упражнявал жонглирането си, момче? — попита той.

Преди Роджър да успее да си отвори устата да му отговори, Арик изстреля към него един от клатовете. Роджър знаеше този номер, но готов или не, усети остър прилив на страх, щом хвана монетата с лявата си ръка и я хвърли във въздуха. Бързо една след друга последваха още монети и той се бореше за контрол, докато ги улавяше с осакатената си ръка и ги прехвърляше в другата, с която отново да ги метне във въздуха.

Когато запрехвърля четири монети, момчето се ужаси. Щом Арик добави и пета, на Роджър му се наложи да танцува като луд, за да не допусне да паднат. Арик реши да не подава и шеста, и вместо това

изчака търпеливо. Действително, миг по-късно Роджър падна на земята под съпровода на тракащите монети.

Роджър се сви в очакване на тирадата на господаря му, но Арик само въздъхна дълбоко.

— Слагай си ръкавиците — каза той. — Трябва да излезем и да напълним кесията.

Въздишката жегна Роджър повече от крясък и перване по ухото. Яростта означаваше, че Арик бе очаквал повече. Въздишката означаваше, че господарят му се е предал.

— Не — каза той. Думата се изплъзна от устата му, преди да успее да я спре, но след като застана във въздуха между тях, Роджър усети, че си е точно на мястото, точно както усещаше лъка в осакатената си ръка.

Арик кипна под мустаците си, шокиран от безочието на момчето.

— Ръкавиците, имам предвид — поясни Роджър и видя изражението на Арик да се променя от гневно към любопитно. — Не искам да ги нося повече. Мразя ги.

Арик въздъхна, махна тапата от новата си бутилка вино и си сипа чаша.

— Нали се разбрахме — каза той и посочи Роджър с бутилката, — че хората няма да искат да те наемат, ако знаят за твоя недъг? — попита той.

— Не сме се разбирали — каза Роджър. — Един ден ти просто ми каза да си ги слагам.

Арик се изкиска.

— Не ми се ще да те разочаровам, момче, но така стоят нещата между майстор и чирак. Никой не ще сакат жонгльор.

— Значи това съм аз? — попита Роджър. — Един инвалид?

— Разбира се, че не — отвърна Арик. — Не бих те заменил с нито един чирак в Анжие. Но не всеки би погледнал отвъд демонските ти белези, за да съзре човека зад тях. Ще ти лепнат някой подигравателен прякор и ще се окаже, че се смеят на теб, а не заради теб.

— Не ме интересува — каза Роджър. — Ръкавиците ме карат да се чувствам като измамник, а ръката ми е достатъчно зле и без фалшивите пръсти, с които става още по-несръчна. Какво значение има на какво се смеят, щом идват и дават клатове за това?

Арик задържа погледа си върху него, докато почукваше чашата си.

— Дай да ти видя ръкавиците — каза той накрая.

Бяха черни и му стигаха до средата на предмишницата. По краищата им бяха защити триъгълници в ярки цветове, окичени с камбанки. Роджър ги хвърли намусен към господаря си.

Арик хвана ръкавиците, погледна ги за по-малко от миг, метна ги през прозореца и потърка ръце, сякаш при допира си с тях се беше омърсил.

— Взимай си ботушите и да тръгваме — каза той и гаврътна остатъка от чашата си.

— И тях много не ги харесвам — осмели се да каже Роджър.

Арик се усмихна на момчето.

— Не си насилвай късмета — предупреди го той и му смигна.

Законът на гилдията позволяваше на жонгльорите с разрешително да изнасят представления на всеки уличен ъгъл, стига да не задръстваха движението или да не пречеха на търговията. Някои улични продавачи даже ги наемаха да привличат вниманието към сергиите или кръчмите им.

Пиенето на Арик беше охладило отношенията му с повечето от последните, затова представленията му се провеждаха на улицата. Арик спеше до късно и най-добрите места отдавна бяха заети от други жонгльори. Мястото, което намериха, не беше идеално: ъгъл на странична уличка, далече от главните пътни артерии.

— Ще свърши работа — измърмори Арик. — Събери тълпата, момче, докато аз си оправя такъмите.

Роджър кимна и се затича. Натъкнеше ли се на подходяща група хора, той се премятеше покрай тях или минаваше на ръце, а камбанките, защити върху шарените му дрехи, звънтяха подканващо.

— Жонгльорско представление! — извика той. — Елате и вижте изпълнения на Арик Сладкогласни!

Благодарение на своите акробатични умения и на тежестта, която името на господаря му все още носеше, той успя да привлече солидна доза внимание. Някои дори се присъединиха към обиколката му, ръкопляскаха и се смееха на маймунджилъците му.

Един мъж сръчка жена си.

— Виж, това е сакатото момче от Малкия площад.

— Сигурен ли си? — попита тя.

— Само му погледни ръката! — каза мъжът.

Роджър се направи, че не ги е чул, и продължи нататък в търсене на нови клиенти. Скоро доведе скромната си свита при майстора си и го завари да жонглира с касапски нож, сатър, бравичка, малко столче и стрела в лек ритъм, докато се шегуваше с нарастващата тълпа около него.

— И ето го и моят асистент — извика Арик към тълпата, — Роджър Полухват!

Роджър вече тичаше напред, когато името достигна до ушите му. Арик какво си мислеше?

Само дето вече беше прекалено късно да забави темпото, затова изпъна ръце и се хвърли напред, праметна се с три салта и се изправи на няколко крачки от майстора. Арик грабна касапския нож от смъртоносната поредица във въздуха пред него и го метна към Роджър.

Напълно подготвен за този ход, Роджър се завъртя на пета и без да му мигне окото хвана тъпия, специално балансиран в тежестта си нож със здравата си лява ръка. Когато приключи с въртенето, той разгърна ръце и го хвърли, а острието полетя с въртеливо движение към главата на Арик.

Арик също се завъртя, а когато спря, острието бе здраво стиснато между зъбите му. Тълпата заликува и когато ножът отново се включи в синхрон с останалите прибори, вълна от клатове изтрака в шапката.

— Роджър Полухват! — извика Арик. — Само на десет години и с осем пръста, той е по-смъртоносен с ножа от който и да е възрастен мъж!

Тълпата заръкопляска. Роджър вдигна осакатената си ръка, така че всички да я видят и тълпата изахка от изумление. Намекът на Арик вече беше накарал повечето да повярват, че момчето бе хванало и е хвърлило ножа с осакатената си ръка. Те щяха да кажат на други и да преувеличават в историите си. Вместо да рискува хората сами да лепнат прякор на чирака му, Арик ги беше изпреварил.

— Роджър Полухват — промърмори той, изпитвайки името на езика си.

— Хоп! — извика Арик и Роджър се обърна в мига, в който майсторът метна стрелата по него. С едно плясване на ръце улови устремената към лицето му заплаха. Отново се завъртя и застана с гръб към тълпата. Със здравата си ръка метна стрелата между краката си към своя господар, но веднага след това се обърна към тълпата и вдигна осакатената си дясна ръка. — Хоп! — извика в отговор той.

Арик се престори на уплашен и изпусна остриетата, с които жонглираше, но столчето попадна в ръцете му точно навреме за стрелата, която се заби право в средата му. Арик я изгледа сякаш беше изумен от собствения си късмет. Отскубна стрелата, трепна с длан и оръжието се превърна в букет цветя, който жонгльорът връчи на най-красивата жена в тълпата. Още монети затракаха в шапката.

Като видя, че господарят му преминава на фокуси, Роджър изтича до торбата с вълшебствата за реквизита, от която Арик се нуждаеше за номерата си. Когато тръгна, от тълпата се нададе вик.

— Свири с цигулката! — извика някакъв мъж.

Към него се присъедини всеобщо одобрително жужене. Роджър погледна нагоре и видя същия мъж, който миналия ден така силно бе викал за Сладкогласния.

— Май сме в настроение за музика, а? — Арик попита тълпата, сложил пръст на пулса ѝ.

Отговориха му с радостни възгласи, Арик отиде до торбата, взе цигулката, постави я под брадичката си и се обърна към публиката. Но преди да допре лъка до струните, мъжът извика.

— Не ти, момчето! — изрева той. — Нека Полухват да свири!

Арик погледна Роджър, лицето му бе възмущение на раздразнението, когато тълпата започна да скандира: „Полухват! Полухват!“. Най-накрая сви рамене и подаде инструмента на своя чирак.

Роджър взе цигулката с треперещи ръце. „Никога не засенчвай господаря си“ беше правило, което чираците научаваха от рано. Но тълпата викаше за неговата музика и отново лъкът пасна съвършено на осакатената му ръка, свободна от проклетата ръкавица. Той затвори очи, усети застиналите струни под възглавничките на пръстите си и ги раздвижи в тих нисък тон. Хората утигнаха, когато Роджър подхвана нежна мелодия и в продължение на няколко секунди докосваше струните така, сякаш гали гърба на котка и я кара да мърка.

Тогава цигулката се съживи в ръцете му и той я поведе като партньорка в бърз танц, понасяйки я във вихрушка от музика. Забрави тълпата. Забрави Арик. Сам с музиката си, той откриваше нови съзвучия без дори да губи основната мелодия и импровизираше в такт с темпото на пляскането, което сякаш идваше от един друг свят.

Нямаше представа колко дълго продължи всичко това. Можеше да остане в този свят завинаги, но чу остро издрънкване и нещо ужили ръката му. Разтърси глава, за да я прочисти и погледна напред към зяпналата притихнала публика.

— Скъса се струната — каза той смутено.

Погледна към майстора си, който изглеждаше също толкова потресен, колкото и останалата част от публиката. Той бавно вдигна ръце и започна да пляска.

Тълпата скоро го последва и беше оглушително.

— Ще ни направиш богати с това свирене, момче — каза Арик, докато броеше печалбата. — Богати!

— Достатъчно богати, за да платите дълговете си към гилдията? — попита друг глас.

Обърнаха се и видяха майстор Джейсън, облегат на стената. Двамата му чираци, Сали и Ейбъръм, стояха до него. Сали пееше сопрано с ясения си глас, който беше толкова красив, колкото тя самата беше грозна. Арик понякога се шегуваше за нея, че ако носеше рогат шлем, публиката щеше да я сбърка с каменен демон. Ейбъръм пееше бас и дълбокият тътен на гласа му караше дъсчените улици да вибрират. Беше висок и кльоцав, с огромни ръце и крака. Ако Сали беше каменният демон, той със сигурност беше дървесният.

Джейсън, също като Арик, беше контратенор, гласът му беше богат и ясен. Носеше скъпи дрехи от качествена синя вълна със златен тегел и презираше шарения костюм, който повечето от бранша му носеха. Дългата му черна коса и мустаците му бяха намазани с помада и вчесани грижливо.

Джейсън беше среден на ръст, но това не го правеше по-безопасен. Веднъж бе пробол жонгльор в окото по време на спор за уличен ъгъл. Съдията реши, че е било самозащита, но в стаята на чираците в клуба на гилдията историята се разказваше по друг начин.

— Изплащането на дълговете ми не е твоя грижа, Джейсън — каза Арик и бързо прехвърли монетите в торбата с вълшебствата.

— Твоят чирак може и да те е убедил да пропуснеш представлението вчера, Спиртогласни, но цигулката му няма дълго да те подслонява — докато говореше, Ейбръм грабна цигулката от ръцете на Роджър и я счупи с коляно. — Рано или късно гилдията ще ти отнеме разрешителното.

— Гилдията никога не би се отказала от Арик Сладкогласни — каза Арик, — но дори да го направят, Джейсън винаги ще бъде познат като Второкласни.

Джейсън се намръщи, защото много от гилдията го наричаха така и майсторът беснееше при всеки намек за прозвището му. Той и Сали приближиха към Арик, който стискаше отбранително торбата. Ейбръм притисна Роджър до една стена, за да му попречи да помогне на майстора си.

Двамата обаче не се биеха за пръв път, за да опазят печалбата си. Роджър падна по гръб, сви се като пружина и ритна нагоре. Ейбръм изкрещя и типично дълбокият му глас достигна нови височини.

— Мислех, че чиракът ти е бас, а не сопрано — подхвърли Арик.

Когато Джейсън и Сали отделиха миг, за да погледнат спътника си, бързите му ръце се шмугнаха в торбата с вълшебствата и шепа крилати семена се завихриха във въздуха около тях.

Джейсън се хвърли в облака, но Арик направи крачка встрани и го спъна с лекота, като в същото време завъртя с як замах торбата си към Сали и нацели грамадната жена право в гърдите. Може би тя щеше да запази равновесие, но Роджър вече беше заел позиция, коленичил зад краката ѝ. Тя се сгромоляса с трясък и преди тримата да се опомнят, Арик и Роджър побягнаха по дъсчените улици.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ОБВЪРЗАНОСТИ

323–325 СЗ

Покривът на херцогската библиотека в Мливари беше магическо място за Арлен. В ясен ден светът се разгръщаше под него — свят, който не беше ограничен от стени и защити, който се ширеше надалеч в безкрайността. Това беше и мястото, където той за пръв път погледна Мери и наистина я видя. Работата му в библиотеката идваше към своя край и той скоро щеше да се върне в работилницата на Коб. Гледаше как слънцето си играе по заснежената планина, как се спуска в долината в подножието ѝ. Арлен се опитваше да запази гледката завинаги в паметта си и когато се обърна към Мери, поиска да направи същото с нея. Тя беше на петнадесет, далеч по-красива от всякакви планини и сняг.

Повече от година Мери беше най-близкият му приятел, но Арлен никога не я бе възприемал като нещо повече. Сега, когато я видя обаяна в слънчева светлина, с дългите ѝ, кестеняви коси, развети от хладния планински вятър, с ръце, притиснати от студ към набъбналата ѝ пазва, тя изведнъж се превърна в млада жена, а той — в млад мъж. Пулсът му се ускори при вида на полите ѝ, които вятърът подмяташе, а дантелени ръбове подсказваха за фустите отдолу. Направи крачка напред без нищо да казва, но тя улови намерението в очите му и се усмихна.

— Крайно време беше — каза тя.

Той се пресегна нерешително и погали бузата ѝ с гърба на дланта си. Тя се притисна към ръката му, той усети сладкия ѝ дъх и я целуна. Отначало беше нежно, колебливо, но се задълбочи, когато тя му отвърна, превърна се в нещо със собствен живот, нещо жадно и страстно, нещо, което се бе насъбирало в него през последната година без той да подозира за него.

Малко по-късно устните им се разделиха с меко пукване и те се усмихнаха нервни. Прегърнати, двамата се загледаха в Мливари, а помежду им искреше споделеното сияние на младата любов.

— Постоянно се взираш в долината — каза Мери. Прокара пръсти през косата му и целуна слепоочието му. — Кажи ми за какво мечтаеш, когато очите ти добиват този блуждаещ поглед.

Арлен замълча за малко.

— Мечтая да спася света от ядроните — каза той.

Нейните мисли бяха поели в друга посока и тя се засмя на неочаквания отговор. Не искаше да бъде груба, но гласът ѝ се вряза в него като камшик.

— Значи се мислиш за Избавителя? — попита тя. — Как ще постигнеш това тогава?

Арлен се отдръпна малко от нея, внезапно почувствал се уязвим.

— Не знам — призна той. — Ще започна с вестоноство. Вече съм спестил достатъчно пари за броня и кон.

Мери поклати глава.

— Това е немислимо, ако ще се женим — каза тя.

— Ще се женим? — попита изненадано Арлен, поразен от напрежението в гърлото си.

— Какво, не съм достатъчно добра ли? — попита Мери и се отдръпна с възмутено изражение.

— Не! Не съм казвал това... — заекна Арлен.

— Ами, добре тогава — каза тя. — Вестоноството може да носи пари и уважение, но е прекалено опасно, особено след като се родят децата ни.

— Сега и деца ли ще раждаме? — изписука Арлен.

Мери го погледна сякаш беше пълен идиот.

— Не, така просто няма да стане — продължи тя без да му обръща внимание, докато обмисляше нещата. — Ще трябва да станеш защитник като Коб. Пак ще можеш да се бориш с демоните, но ще бъдеш при мен на безопасно място, вместо да яздиш из някакви гъмжащи от ядрони пътища.

— Не искам да бъда защитник — каза Арлен. — Това за мен никога не е било нещо повече от средство, чрез което да постигна целта си.

— Каква цел? — попита Мери. — Да легнеш мъртъв на пътя ли?

— Не — отвърна Арлен. — Това няма да ми се случи.

— Какво ще спечелиш като вестоносец, което няма да спечелиш като защитник?

— Бягство — каза Арлен, без да се замисли.

Мери замълча. Извърна глава, за да избегне погледа му и след няколко секунди изплъзна ръката си от неговата. Седна умълчана и Арлен откри, че тъгата я правеше още по-красива.

— Бягство от какво? — попита тя. — От мен?

Арлен я погледна, привлечен по начини, които едва сега започваше да разбира, и гърлото му се стегна. Толкова лошо ли ще е да остане? Какви бяха шансовете му да намери друга Мери?

Но това беше ли му достатъчно? Никога не бе искал семейство. Това бяха обвързаности, от които не се нуждаеше. Ако бе искал брак и деца, можеше със същия успех да си остане в Потока на Тибит с Рена. А мислеше, че Мери е различна...

Арлен си припомни картината, която го бе поддържала през последните три години, как препуска по пътя, свободен да скита навсякъде. Както винаги, мисълта го преизпълни отвътре, докато не се обърна отново към Мери. Блянът го напусна и всичко, за което можеше да мисли, бе да я целуне отново.

— Не и от теб — каза той и хвана ръцете ѝ. — Никога от теб.

Устните им отново се срещнаха и през това време мислите му не се докоснаха до нищо друго.

— Имам поръчка за Дъбравата на Хардън — каза Рейджън. Имаше предвид малко земеделско селце на ден път от крепостта Мливари. — Искаш ли да дойдеш, Арлен?

— Рейджън, не! — извика Елиса.

Арлен погледна гневно, но Рейджън хвана ръката му, преди да успее да каже нещо.

— Арлен, ще ни извиниш ли за малко, да си поговорим с жена ми насаме? — попита той внимателно.

Арлен избърса устата си и стана от масата.

Рейджън затвори вратата след него, но Арлен отказа да остави съдбата си в чужди ръце, затова заобиколи през кухнята и отиде да слуша до входа на прислугата. Готвачът го изгледа, но Арлен посрещна погледа му и човекът се върна към работата си.

— Твърде малък е още! — каза Елиса.

— Лиса, за теб винаги ще бъде твърде малък — отвърна Рейджън. — Арлен е на шестнайсет и е достатъчно голям за да направи едно просто еднодневно пътешествие.

— Ти го поощряваш!

— Знаеш много добре, че Арлен не се нуждае от моите поощрения — каза Рейджън.

— Тогава значи му даваш възможност — сопна се Елиса. — Тук е в безопасност!

— С мен ще бъде в достатъчно голяма безопасност — каза Рейджън. — Няма ли да е по-добре ако направи първите си пътувания с някой, който да го наглежда?

— Бих предпочела въобще да не прави първите си пътувания — каза язвително Елиса. — Ако те беше грижа за него, и ти щеше да изпитваш същите чувства.

— Нощите да ме вземат, Елиса, та ние дори няма да видим демон. Ще стигнем Дъбравата преди залез и ще тръгнем по изгрев. Обикновените хора постоянно минават този маршрут.

— Не ме интересува — каза Елиса. — Не искам да ходи.

— Изборът не е твой — припомни й Рейджън.

— Забранявам го! — извика Елиса.

— Не можеш! — извика в отговор Рейджън. Арлен за пръв път го чуваше да й повиши тон.

— Само гледай — озъби се Елиса. — Ще упоя конете ви! Ще срежа всяко копие на две! Ще хвърля броните ви в кладенеца да ръждясват!

— Унищожи каквото си искаш — изсъска през зъби Рейджън, — но Арлен и аз все пак ще потеглим утре за Дъбравата на Хардън, пък ако ще и пеша.

— Ще те напусна — промълви Елиса.

— Какво?

— Чу ме — каза тя. — Отведи Арлен оттук и ще се махна още преди да сте се върнали.

— Сигурно се шегуваш — каза Рейджън.

— Никога не съм била по-сериозна в живота си — каза Елиса. — Вземи го и аз си отивам.

Рейджън замълча за дълго.

— Виж, Лиса — каза той накрая. — Знам, че напоследък ти е много тежко, понеже не си забременяла...

— Не смей да намесваш това! — изръмжа Елиса.

— Арлен не ти е син! — изкрещя Рейджън. — Колкото и да го задушаваш, той няма да стане такъв! Той е наш гост, не наше дете!

— Разбира се, че не е наше дете! — извика Елиса. — Как би могъл да бъде, след като ти разнасяш проклетите си писма, всеки път когато съм в овулация?

— Знаеше какъв съм, когато се омъжи за мен — припомни й Рейджън.

— Знам — отвърна Елиса, — и сега осъзнавам, че е трябвало да послушам майка си.

— Това пък какво трябва да значи? — запита Рейджън.

— Означава, че не мога да продължавам повече така — каза Елиса и започна да плаче. — Постоянното да чакам, да те мисля дали въобще някога ще се прибереш у дома. И белезите, за които твърдиш, че не са нищо особено. Да се моля, че ще зачена при някой от редките случаи, в които правим любов, преди да стана прекалено стара. А сега и това!

— Знаех какъв си, когато се оженихме — изхлипа тя, — и смятах, че съм се научила да се справям. Но това... Рейджън, просто не мога да понеса мисълта да загубя и двамата ви. Не мога!

Една ръка легна на рамото на Арлен и той се стресна. Зад него стоеше Маргрит със строго изражение на лицето.

— Не би трябвало да слушаш това — каза тя и Арлен се засрами от шпионирането си. Точно си тръгваше, когато улови думите на вестносеца.

— Добре — каза Рейджън. — Ще кажа на Арлен, че не може да дойде и ще престана да го окуражавам.

— Наистина ли? — заподсмърча Елиса.

— Обещавам — каза Рейджън. — А когато се върна от Дъбравата на Хардън — каза той, — ще си взема няколко месеца почивка и ще те поддържам така оплодена, че няма да има начин нещо да не порастне.

— О, Рейджън! — засмя се Елиса и Арлен чу как се хвърли в прегръдките му.

— Ти си права — каза Арлен на Маргрит. — Нямах никакво право да слушам това. — Той преглътна яростната бучка в гърлото си:

— Но те въобще нямаха правото да го обсъждат.

Той се качи в стаята си и започна да си събира нещата. По-добре да спи на твърд сламеник в работилницата на Коб, отколкото в мекото легло, което му костваше правото сам да избира живота си.

Месеци наред Арлен отбягваше Рейджън и Елиса. Те се отбиваха често до работилницата на Коб за да го видят, но той не можеше да бъде открит. Изпращаха слуги, които да правят опити за помирение, но резултатът бе същият.

След като вече не ползваше конюшната на Рейджън, Арлен си купи собствен кон и ходеше да се упражнява на полето извън града. Мери и Джейк често го придружаваха и тримата ставаха все по-близки. Мери се мръщеше заради тренировките, но те все още бяха млади и простата радост да препускаш на кон из полетата прогонваше всякакви други чувства.

Арлен ставаше все по-самостоятелен в работата си при Коб, отговаряше на повиквания и приемаше нови клиенти без надзор. Името му се разчу из защитническите кръгове, а приходите на Коб нарастваха. Нае слуги и взе още чираци, като остави по-голямата част от обучението им в ръцете на Арлен. Повечето вечери Арлен и Мери се разхождаха заедно и съзерцаваха багрите в небето. Целувките им ставаха все по-жадни, и двамата искаха повече, но Мери винаги се отдръпваше преди да преминат границата.

— Остава ти още година като чирак — казваше тя. — Можем да се оженим на следващия ден, ако поискаш, и от там нататък ще можеш да ме обладаваш всяка нощ.

Една сутрин, когато Коб го нямаше в работилницата, Елиса се появи. Арлен беше зает да говори с клиент и забеляза присъствието ѝ едва, когато вече бе станало твърде късно.

— Здравей, Арлен — каза тя, когато клиентът си тръгна.

— Здравейте, лейди Елиса — отвърна Арлен.

— Не е нужно да бъдеш толкова формален — каза Елиса.

— Мисля, че неформалността обърка естеството на нашите взаимоотношения — отвърна Арлен. — Не искам да повтарям същата

грешка.

— Извинявах ти се отново и отново, Арлен — каза Елиса. — Какво трябва да направя, за да ми простиш?

— Да стоите зад думите си — отговори Арлен.

Двамата чираци на тезгяха се спогледаха, после станаха едновременно и напуснаха стаята. Елиса не ги забеляза.

— Но аз стоя зад думите си — каза тя.

— Не е така — отвърна Арлен, събра няколко книги от тезгяха и тръгна да ги подрежда. — Съжالياват, че ви чух и се обидих. Съжالياват, че си тръгнах. Единственото нещо, за което не съжالياват, е, че накарахте Рейджън да не ме вземе.

— Пътуването беше опасно — каза Елиса внимателно.

Арлен тресна книгите на пода и срещна погледа на Елиса за пръв път.

— Изминах същия маршрут дузина пъти през последните шест месеца — каза той.

— Арлен! — каза Елиса без дъх.

— Ходих и до Мините на херцога — продължи момчето. — И до Южните каменоломни. До всяко място на ден път от града. Направих си собствени защитни кръгове и откакто подадох молба за прием, Гилдията на вестоносците се мъчи да ме спечели и ми дава какъвто маршрут си поискам. Нищо не успя да постигнеш. Няма да позволя да бъда затворен в клетка. Нито от теб, нито от който и да било друго.

— Не съм искала да те затварям в клетка, Арлен, само да те предпазя — нежно каза Елиса.

— Никога не си била в позиция да решаващ вместо мен — каза Арлен, обърна се и отново се върна към работата си.

— Може би не съм била — въздъхна Елиса, — но го направих само защото се тревожа за теб. Защото те обичам.

Арлен спря за момент, отказваше да я погледне.

— Толкова ли е лошо, Арлен? — попита Елиса. — Коб не е млад и те обича като собствен син. Толкова ли страшно ще бъде, ако поемеш работилницата му и се ожениш за онова красиво момиче, с което съм те виждала?

Арлен поклати глава.

— Няма да стана защитник, никога.

— А когато се пенсионираш, като Коб?

— Дотогава ще бъде мъртъв — каза Арлен.

— Арлен! Не говори такива ужасни неща!

— Защо? — попита Арлен. — Това е истината. Няма вестоносец, който да се е задържал на работата си и да е умрял от старост.

— Щом знаеш, че това ще те убие, защо го правиш тогава? — поиска да узнае Елиса.

— Защото бих предпочел да поживея няколко години със съзнанието, че съм свободен, отколкото десетилетия наред в затвор.

— Трудно можеш да наречеш Мливари затвор, Арлен — възрази Елиса.

— Обаче е — настоя Арлен. — Заблуждаваме се, че това е целият свят, но не е. Казваме си, че навън няма нищо, но има. Защо според теб Рейджън продължава да е вестоносец? Има повече пари, отколкото може да похарчи.

— Рейджън е на служба при херцога. Негов дълг е да си върши работата, защото никой друг не я умее.

Арлен изсумтя.

— Има и други вестоносци, Елиса, а Рейджън гледа херцога сякаш е хлебарка. Не го прави заради някаква преданост или чест. Прави го, защото знае истината.

— Коя истина?

— Че навън има повече, отколкото тук вътре — каза Арлен.

— Аз съм бременна, Арлен — отвърна Елиса. — Мислиш ли, че Рейджън ще намери това някъде другаде?

Арлен замълча за миг.

— Поздравления — каза накрая той. — Знам колко много го искаше.

— Само това ли имаш да кажеш?

— Предполагам, че сега очакваш Рейджън да се пенсионира. Един баща не бива да рискува живота си, нали?

— Има и други начини да се бориш с демоните, Арлен. Всяко раждане е победа срещу тях.

— Звучиш точно като баща ми — каза Арлен.

Очите на Елиса се разшириха. Откакто познаваше Арлен, той никога не бе говорил за родителите си.

— Звучи ми като мъдър човек — каза тя нежно.

Елиса сбърка с думите си. Веднага го осъзна. Лицето на Арлен се вкорави и се превърна в нещо, което досега не бе виждала; нещо страховито.

— Той не беше мъдър! — извика Арлен, блъскайки чаша с четки на земята. Тя се пръсна и обсипа всичко с мастилени капчици. — Той беше страхливец! Остави майка ми да умре! Остави я да умре...

Лицето му се изкриви в измъчена гримаса и той залитна, свил юмруци. Елиса изтича при него, без да знае какво да направи или да каже, а само, че иска да го прегърне.

— Той я остави да умре, защото го беше страх от нощта — прошепна Арлен. Опита се да се съпротивлява на ръцете ѝ, които го обгръщаха, но тя го държеше здраво, докато той плачеше.

Дълго време го държа в прегръдките си, докато милваше косите му. Накрая тя прошепна:

— Ела си у дома, Арлен.

Арлен прекара последната година от чиракуването си под покрива на Рейджън и Елиса, но естеството на техните взаимоотношения се беше променило. Сега сам разполагаше със себе си и дори Елиса не смееше да му се бърка. За нейна изненада от момента, в който вдигна ръце от Арлен, двамата се сближиха много повече. Арлен всячески се грижеше за нея, докато коремът ѝ растеше, а с Рейджън планираха така програмата си, че тя никога да не остава сама. Арлен прекарваше също така много време с акушерката-билкарка на Елиса. Рейджън каза, че един вестоносец трябва да разбира поне малко от занаята на билкарките. Затова Арлен ходеше да търси за жената растения и корени, които растяха извън пределите на града, а тя го учеше на разни умения от занаята си.

Рейджън не се отдалечаваше много от Мливари през тези месеци и когато дъщеря му, Маря, се роди, той окачи копието си завинаги. Заедно с Коб прекараха цялата нощ в пиене и тостове.

Арлен седеше с тях, но зяпаше в чашата си, потънал в размисъл.

— Трябва да започнем да планираме — каза Мери една вечер, когато с Арлен вървяха към къщата на баща ѝ.

— Да планираме какво? — попита Арлен.

— Сватбата, глупчо — засмя се Мери. — Баща ми никога не би позволил да се омъжа за чирак, но ще бъде напълно удовлетворен, когато станеш защитник.

— Вестоносец — поправи я Арлен.

Мери му отправи дълъг и настоятелен поглед.

— Време е да оставиш пътешествията си, Арлен — каза тя. — Скоро ще бъдеш баща.

— Това пък какво общо има? — попита Арлен. — Много вестоносци стават бащи.

— Няма да се омъжа за вестоносец — каза решително Мери. — Знаеш това. Винаги си го знаел.

— Точно както ти винаги си знаела, че това съм аз — отвърна Арлен. — И все пак си тук.

— Мислех, че ще се промениш — каза Мери. — Мислех, че ще се избавиш от тази заблуда, че си в някакъв капан и че е нужно да рискуваш живота си, за да бъдеш свободен. Мислех, че ме обичаш!

— Обичам те — каза Арлен.

— Но не толкова, че да се откажеш от плана си — отвърна тя.

Арлен утихна.

— Как така ме обичаш, но не можеш да се откажеш от вестоноството? — попита Мери.

— Рейджън обича Елиса — каза Арлен. — Възможно е да правиш и двете неща.

— Елиса мрази работата на Рейджън — възрази Мери. — Ти сам го каза.

— И все пак са женени от петнайсет години — каза Арлен.

— На това ли ще ме обречеш? — попита Мери. — Самотни безсънни нощи, в които да се чудя, дали въобще ще се върнеш? Да се питам мъртъв ли си или си срещнал някоя хубостница в друг град?

— Това няма да се случи — каза Арлен.

— Ядронски си прав, че няма да се случи — каза Мери и по бузите ѝ бликнаха сълзи. — Няма да го допусна. Бяхме дотук.

— Мери, моля те — каза Арлен и се пресегна към нея, но тя се отдръпна назад и се отскубна от ръката му.

— Нямаме какво повече да си кажем.

Тя се обърна рязко и се затича към къщата на баща си.

Арлен остана там дълго време, забил поглед след нея. Сенките се издължаваха и слънцето се гмурна под хоризонта, но той все още стоеше, дори след Последния звънец. Затътри с ботуши по калдъръма с надеждата, че ядроните ще се надигнат през обработения камък и ще го погълнат.

— Арлен! Създателю, какво правиш тук? — извика Елиса и се затича към него, когато влезе в имението. — Когато слънцето залезе, ние решихме, че си останал при Коб!

— Просто ми трябваше малко време да помисля — промърмори Арлен.

— Навън в мрака?

Арлен сви рамене.

— Градът е защитен. Наоколо нямаше ядрони.

Елиса отвори уста, за да отговори, но видя изражението в очите на Арлен и укорителните думи изстинаха на устните ѝ.

— Арлен, какво се е случило? — попита тя внимателно.

— Казах на Мери това, което казах и на теб — отвърна той и се засмя неадекватно. — Тя не го прие толкова добре.

— Доколкото си спомням, аз също не го приех много добре — каза Елиса.

— Тогава ще разбереш какво имам предвид — съгласи се Арлен и се отправи нагоре по стълбите. Отиде в стаята си, отвори широко прозореца, задиша студения нощен въздух и впери очи в мрака.

На сутринта отиде да се срещне с водача на гилдията Малкълм.

Маря плака през цялата нощ, чак до изгрев-слънце на следващия ден, но шумът носеше по-скоро успокоение, отколкото раздразнение. Елиса беше чувала истории за деца, умрели през нощта, и мисълта я изпълваше с такъв ужас, че бебето трябваше да бъде отскубвано от ръцете ѝ преди лягане, а сънищата ѝ изобилстваха от оплетени тревоги.

Елиса седна на ръба на леглото, обу си пантофите, и извади едната си гърда за кърмене. Маря стисна силно зърното, но дори

болката беше добре дошла — означаваше, че милото ѝ дете беше здраво.

— Точно така, по-лекичко — загука му тя, — пий и порасни силна.

Кърмеше бебето и крачеше нагоре-надолу, вече ужасена, че отново ще ѝ се наложи да остави детето. Рейджън похъркваше спокойно в леглото. Само няколко седмици след оттеглянето си, той спеше по-добре, кошмарите му се бяха разрешили, а двете с Маря изпълваха дните му така, че широкият път да не го изкуши отново.

Маря най-накрая отпусна устица, оригна се доволно и заспа. Елиса я целуна, върна я в легълцето ѝ и отиде до вратата. Маргрит чакаше там, както винаги.

— Добрутро, Майко Елиса — каза жената.

Титлата и искрената обич, с която беше изречена, все още изпълваше Елиса с радост. Въпреки че Маргрит беше нейна слугиня, те за пръв път бяха равни по начина, който се смяташе за най-важен в Мливари.

— Чух миличката да плаче — каза Маргрит. — Силно момиче ще стане.

— Трябва да изляза — каза Елиса. — Моля те, приготви ми вана и ми извади синята рокля заедно с наметалото от хермелин.

Жената кимна и Елиса се върна при детето си. Когато се изкъпа и облече, предаде неохотно бебето си на Маргрит и излезе из града преди мъжът ѝ да се събуди. Рейджън щеше да я укори, че се меси, но Елиса знаеше, че Арлен се намираше на ръба на колебанията си и нямаше да го остави да падне оттам, само защото не е действала.

Огледа се наоколо, страхувайки се, че Арлен може да я види да влиза в библиотеката. Не откри Мери в нито една от стаичките, нито около лавиците с книги, но това не я изненада. Арлен, който по начало рядко споделяше, не говореше често за Мери, но Елиса слушаше внимателно, когато все пак казваше по нещо. Знаеше, че той си имаше любимо място, и знаеше, че момичето ще бъде притеглено към това място.

Елиса откри Мери на покрива на библиотеката. Плачеше.

— Майко Елиса! — каза Мери без дъх и забързано се впусна да бърше сълзите си. — Изплашихте ме!

— Извинявай, миличка — каза Елиса и отиде при нея. — Ако искаш да си отида, ще го направя, но си помислих, че може би имаш нужда да си поговориш с някого.

— Арлен ли ви изпрати? — попита Мери.

— Не — отвърна Елиса. — Но видях колко разстроен беше и си помислих, че сигурно и на теб ти е толкова тежко.

— Бил е разстроен? — подсмръкна Мери.

— Часове наред се е скитал из улиците — каза Елиса. — Поболях се от притеснение.

Мери поклати глава.

— Наумил си е да умре и толкоз — промърмори тя.

— Мисля, че е точно обратното — каза Елиса. — Мисля, че отчаяно се опитва да се почувства жив.

Мери я погледна учудено, и тя седна до момичето.

— Години наред — каза Елиса, — не можех да разбера нуждата на мъжа ми да скита далеч от дома, да се взира в ядрони и да рискува живота си за някакви си колети и хартии. Вече беше спечелил достатъчно, за да живее още два живота в лукс. Защо въобще продължаваше?

— Хората описват вестоносците с думи като дълг, чест и саможертва. Самоубеждават се, че именно те са причината вестоносците да правят това, което правят.

— А не са ли? — попита Мери.

— Дълго време и аз си мислех, че е така — каза Елиса, — но сега виждам нещата по-ясно. В живота ни има моменти, когато се чувстваме толкова живи, че когато преминат, се чувстваме... нищожни. Когато това се случи, ние сме склонни да направим всичко, само и само да се почувстваме живи отново.

— Никога не съм се чувствала нищожна — каза Мери.

— И аз така — отвърна Елиса. — Докато не забременях. Изведнъж се оказах отговорна за друг живот вътре в мен. Всичко, което ядях, всичко, което правех, му влияеше. Чаках толкова дълго и затова ме тресеше ужас да не изгубя детето, както става с много жени на моята възраст.

— Ти не си стара — възрази Мери.

Елиса само се усмихна.

— Усещах как животът на Маря пулсира вътре в мен — продължи Елиса, — и как моят пулсираше в хармония с нейния. Досега не бях изпитвала подобно нещо. Сега, след като тя се роди, мисълта, че може да съм го изпитала за последно, ме изпълва с отчаяние. Не съм се вкопчила безнадеждно за нея, и все пак връзката ни никога няма да бъде същата.

— Какво общо има това с Арлен? — попита Мери.

— Просто ти казвам какво предполагам, че чувстват вестоносците, когато пътуват — отвърна Елиса. — Мисля, че рискът караше Рейджън да осъзнае колко ценен е животът му всъщност, и палеше у него инстинкт, който нямаше да му позволи да умре.

— Но при Арлен нещата стоят по-различно. Ядроните са му взели много, Мери, и той обвинява себе си. Мисля, че дълбоко в себе си, дори се мрази. Вини ядроните, че са го накарали да се чувства така, и ще намери покой само ако им се опълчи.

— О, Арлен — прошепна Мери и очите ѝ отново се наляха със сълзи.

Елиса се пресегна и докосна бузата ѝ.

— Но той те обича — каза тя. — Чувам го, когато говори за теб. Мисля, че понякога е толкова зает да те обича, че забравя да мрази себе си.

— Как сте се справила, Майко? — попита Мери. — Как сте успяла да издържите през всичките тези години, омъжена за вестоносец?

Елиса въздъхна.

— Успях, защото Рейджън беше едновременно добросърдечен и силен, а аз знам колко рядко се срещат такива мъже. Защото никога не съм се съмнявала, че ме обича и че ще се върне. Но най-вече защото си струваше да издържа миговете, в които бяхме разделени, заради тези, които прекарвахме заедно.

Тя прегърна Мери и я притисна силно до себе си.

— Дай му дома, към който да иска да се връща, Мери, и мисля, че Арлен ще научи, че животът му все пак струва нещо.

— Но аз въобще не искам да тръгва — тихо каза Мери.

— Знам — съгласи се Елиса. — И аз не искам. Но не мисля, че ще го обичам по-малко, ако го направи.

Мери въздъхна.

— Нито пък аз — каза тя.

Рано сутринта Джейк излезе, за да върви на мелницата и видя, че Арлен го чака отвън. Беше с коня си, един дорест жребец с черна грива на име Утринен бегач, и вече пристегнат в броня.

— Къде така? — попита Джейк. — До Дъбравата на Хардън ли?

— Че и отвъд — каза Арлен. — Имам поръчка от гилдията за Лактън.

— Лактън?! — зяпна Джейк. — Това е на седмици път бе, човек!

— Ако искаш, ела — предложи Арлен.

— Какво? — попита Джейк.

— Като мой жонгльор — отвърна Арлен.

— Арлен, аз не съм готов да... — започна Джейк.

— Според Коб нещата се учат най-добре в движение — прекъсна го Арлен. — Ела с мен и ще се научим заедно! Цял живот в мелницата ли искаш да работиш?

Джейк заби поглед в калдъръма.

— Мелничарството не е чак толкова лошо — каза той и запристъпва ту на единия крак, ту на другия.

Арлен го погледна за момент и кимна.

— Всичко хубаво, Джейк — каза той и яхна Утринен бегач.

— Кога ще се върнеш? — попита Джейк.

Арлен сви рамене.

— Не знам — каза той и погледна към портите на града. — Може би никога.

По-късно сутринта Елиса и Мери тръгнаха към имението, за да изчакат Арлен.

— Не отстъпвай прекалено бързо — посъветва я Елиса, докато вървяха. — Едва ли искаш да се отказваш от цялата си власт. Накарай го да се бори за теб, иначе никога няма да разбере какво има.

— А дали някога въобще ще разбере? — попита Мери.

— О — усмихна се Елиса, — ще разбере и още как.

— Да си виждала Арлен тази сутрин? — Елиса попита Маргрит, когато пристигнаха.

— Да, Майко — отвърна жената. — Преди няколко часа. Позанимава се малко с Маря и излезе с чанта.

— Чанта ли? — попита Елиса.

Маргрит сви рамене.

— Сигур' е тръгнал за Дъбравата на Хардън или друго някое село.

Елиса кимна. Не беше изненадана, че Арлен е предпочел да напусне града за ден-два.

— Няма да се върне до утре — каза тя на Мери. — Ела да видиш бебето, преди да тръгнеш.

Отправиха се нагоре по стълбите. Елиса, нетърпелива да подържи дъщеря си, започна да гука още докато приближаваше легълцето ѝ, но спря на място, като видя, че изпод бебето се подава сгъната бележка.

С треперещи ръце тя взе късчето пергамент и зачете на глас:

Скъпи Елиса и Рейджън,

Приех задача за Лактън от Гилдията на вестоносците.

Когато прочетете това, аз вече ще съм на път. Простете ми, че не успях да бъда това, което всички очакваха.

Благодаря ви за всичко. Никога няма да ви забравя.

Арлен

— Не! — проплака Мери.

Обърна се, избяга от стаята и тичешком напусна къщата.

— Рейджън! — извика Елиса. — Рейджън!

Съпругът ѝ се втурна в стаята на помощ, но щом прочете бележката, тъжно поклати глава.

— Бяга от проблемите си.

— Е и? — настоя Елиса.

— „Е и“ какво? — попита Рейджън.

— Върви да го намериш! — извика тя. — Прибери го!

Рейджън прикова строг поглед върху Елиса и без дори да продумат, заспориха. Елиса знаеше от самото начало, че битката е загубена, и скоро сведе очи.

— Толкова скоро — прошепна тя. — Защо не изчака още ден поне?

Рейджън я прегърна и тя зариди.

— Арлен! — викаше Мери, докато тичаше.

Всякакво престорено спокойствие я беше напуснало, всякакво желание да изглежда силна, да накара Арлен да се бори. Сега всичко, което искаше, беше да го намери преди да е тръгнал и да му каже, че го обича, и че ще продължи да го обича независимо какво е решил да прави по-нататък.

Стигна до градските порти за рекордна скорост, задъхана от усилието, но вече беше късно. Стражите я уведомиха, че е напуснал града преди няколко часа. Мери знаеше в сърцето си, че той няма да се върне. Ако го искаше, щеше да ѝ се наложи да тръгне след него. Яздеше добре. Можеше да вземе кон от Рейджън и да го последва. Той със сигурност щеше да отседне за през нощта в Дъбравата на Хардън. Ако побързаше, тя също щеше да стигне навреме. Втурна се обратно към имението и ужасът, че може да го загуби, я изпълни с нови сили.

— Тръгнал е! — извика тя на Елиса и Рейджън. — Трябва ми кон назаем!

Рейджън поклати глава.

— Вече мина обяд. Няма начин да успееш. Ще стигнеш до средата на пътя и ядроните ще те разкъсат на парчета — каза той.

— Не ме интересува! — извика Мери. — Трябва да опитам!

Тя хукна към конюшните, но Рейджън я хвана на мига. Тя се разплака и го заудря, но той беше като камък и нищо от това, което тя правеше, не можеше да отпусне ръцете му.

Изведнъж Мери разбра, какво бе искал да каже Арлен, наричайки Мливари затвор. И осъзна какво е да се чувстваш нищожен.

Вече беше станало късно, когато Коб намери непринуденото писмо, оставено в счетоводната книга на тезгяха. Там Арлен се извиняваше, че си е тръгнал по-рано, преди да изтекат седемте години. Надяваше се Коб да го разбере.

Коб четеше и препрочиташе писмото, запаметяваше всяка дума, както и смисълът между редовете.

— Създателю, Арлен — каза той. — Разбира се, че те разбирам.
И се разплака.

**ЧАСТ III
КРАСИЯ
328 СЗ**

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

РУИНИ

328 СЗ

Какво правиш, Арлен?, питаше се той, а факлата му хвърляше примамливи отблясъци по каменните стълби, които водеха надолу в мрака. Слънцето се спускаше зад хоризонта, а до лагера му имаше няколко минути път, но стълбите го подканваха по начин, който не можеше да си обясни.

Коб и Рейджън го бяха предупреждавали за това. Мисълта, че могат да открият съкровища сред останките, надхвърляше съпротивителните сили на някои вестоносци и те предприемаха рискове. Глупави рискове. Арлен знаеше, че е един от тях, но не можеше да устои на изкушението да разкрие „изгубените точки на картите“, както се беше изразил пастир Ронел. Парите, които изкарваше с вестоността, покриваха разходите му за подобни отклонения, които понякога го отдалечаваха с дни от най-близкия път. Въпреки всичките си усилия обаче, досега беше открил само отпадъци. Мислите му се върнаха към купчината книги от стария свят, които ставаха на прах, когато се опитваше да ги вземе в ръце. Ръждясалото острие, което се вряза в ръката му и предизвика толкова сериозна инфекция, че болката пареше като пламък. Винарската изба, която се сгромоляса зад гърба му и го залости за три дена, а когато най-накрая прокопа пътя си навън, не успя да изкара ни една бутилка за доказателство. Ровенето из руините беше неблагоприятна работа и той беше наясно, че един ден ще му коства живота.

Върни се, подкани се той. Хапни нещо. Провери си защитите. Почини си.

— Нощите да те вземат — наруга сам себе си Арлен и тръгна да слиза по стълбите.

Въпреки цялата омраза, която изпитваше към себе си, сърцето на Арлен биеше от вълнение. Чувстваше се свободен и жив отвъд всички граници, които Свободните градове му бяха поставили. Точно заради това стана вестоносец.

Стигна до дъното на стълбището, прокара ръкав по потното си чело и дръпна една бърза глътка от мяха за вода. Беше толкова горещо, че трудно можеше да си представи как след залез температурата на пустинята над него ще стане близка до замръзването.

Тръгна по песъчлив коридор от дялани камъни, а пламъците на факлата му танцуваха по стените като сенчести демони. *Има ли сенчести демони?*, зачуди се той. *То с този мой късмет...* Той въздъхна. Толкова много неща още не знаеше.

През последните три години беше научил много, попиваше знания за други култури и борбите им с ядроните като гъба. В анжиерската гора прекара седмици наред в изучаване на дървесните демони. В Лактън научи, че има и други лодки, освен малките, двуместни канута, които използваша в Потока на Тибит, и си плати за любопитството към водните демони с набръчкан белег по ръката. Беше извадил късмет, успя да стъпи здраво и да издърпа пипалото, измъквайки целия ядрон от водата. Тъй като не понасяше въздуха, кошмарното същество го пусна и се изхлузи обратно под повърхността. Арлен прекара там месеци в изучаване на водните защиты.

Крепостта Райзън много му напомняше на дома. Тя не беше толкова град, колкото струпани на едно място земеделски общности, всяка от които помагаше на останалите, за да облекчат неизбежните загуби от ядроните, които преминаваха защитните стълбове.

Но на Арлен му харесваше най-много Крепостта Красия, Пустинното копие. Красия, градът на жилищия вятър, където дните пареха, а нощите водеха със себе си пясъчни демони от дюните.

Красия, градът на воините, които не се отказваха.

Мъжете от Крепостта Красия не си бяха позволили да се предадат на отчаянието. Нощ след нощ водеха война срещу ядроните, прибираха жените и децата си, а със себе си вземаха копия и мрежи. Техните оръжия, също като тези на Арлен, не можеха да пронижат кожата на ядрон, но жилеха здраво и с тяхна помощ воините успяваха да натирват демоните в защитени трапове. Ядроните оставаха там до изгрева на слънцето, което ги изпепеляваше. Решителността на красианците беше истинско вдъхновение.

Но колкото и знания да бе натрупал, Арлен изпитваше единствено жаждата за още. Всеки град го бе научил на нещо, за което

в другите градове не бяха и чували. Отговорите, които търсеше, трябваше да са някъде там.

И така той стигна до тези последни руини. Заровен до половината в пясък, почти напълно забравен от всички, освен от разпадащата се красианска карта, която Арлен намери, градът на име Анокх Слънце беше стоял непокътнат в продължение на стотици години. Повечето от горните части на сградите бяха срутени или изронени от вятъра и пясъка, но по-ниските нива, врязани дълбоко под земята, стояха незасегнати.

Арлен сви в един ъгъл и дъхът му спря. Пред него, на мержеливата светлина се разкриха символи, вдълбани в каменните колони от двете страни на коридора. Защити.

Арлен доближи факлата си до тях, за да ги огледа по-обстойно. Бяха стари. Древни. Самият въздух около тях бе умъртвял от тежестта на отминалото време. Арлен извади хартия и въглен от чантата си, за да ги прекопира, после преглътна дълбоко и продължи напред, леко раздвижвайки вековната прах. Стигна до каменна врата в края на коридора. Беше изрисувана с избледнели и изронени на места защити, малко от които Арлен разпозна. Извади тетрадката си и прерисува тези, които бяха достатъчно цели, за да се разчетат, а после отиде да огледа вратата.

Беше по-скоро плоча, отколкото врата и Арлен осъзна, че нищо не я държеше на мястото ѝ освен собствената ѝ тежест. Взе копието си за лост, натика металния връх в процепа между плочата и стената, и натисна. Върхът на копието се отчупи.

— Нощите да ме вземат! — изруга Арлен. Толкова надалече от Мливари металът беше рядкост и лукс. Реши, че нищо няма да осуети плановете му, извади чук и длето от чантата си и започна да троши самата стена. Пясъчникът лесно се дълбаеше и скоро разполагаше с достатъчно широка дупка, за да провере дръжката на копието си в затворената стая. Копието беше дебело и здраво, и този път, когато Арлен се хвърли с цялата си тежест върху лоста, усети как грамадната плоча се помръдна. И все пак дървото щеше да се счупи, преди да я премести.

С помощта на длето Арлен изкърти камъните от пода в основата на вратата и изрови дълбок прорез, където камъкът да може да се

прекатури. Ако успееше да го бутне до там, инерцията му сама щеше да свърши останалото.

Върна се за копието си и отново натисна върху плочата. Камъкът не поддаде, но и Арлен не се отказа, скърцайки със зъби в усилието си. Накрая с оглушителен трясък плочата се преобърна на земята и остави тънък процеп в стената, задушен от прахта.

Арлен влезе в нещо, което изглеждаше като погребална зала. Въздухът смърдеше на старо, но от коридора вече навлизаше по-чиста струя. С факла в ръка той видя, че стените са ярко изрисувани с миниатюрни стилизирани фигури, които илюстрират безброй битки между хора и демони.

Битки, в които хората изглежда побеждаваха.

В средата на стаята имаше обсидианов ковчег, грубо издялан във формата на човек, който държи копие. Арлен се доближи до ковчега и забеляза защитите по дължината му. Пресегна се, за да ги докосне и осъзна, че ръцете му треперят.

Знаеше, че до залеза не му остава много време, но не можеше да се върне точно сега, дори ако всички демони от Ядрото се надигнеха срещу него. Дишайки дълбоко, той отиде до главата на саркофага и забута силно, но така премерено, че капакът да се хлъзне на пода без да се счупи. Арлен знаеше, че щеше да е по-добре ако първо бе прерисувал защитите, преди да се захваща с това, но прекопирането им би отнело толкова време, че трябваше отново да се връща тук на сутринта, а той просто не можеше да чака.

Тежкият камък се отместваше бавно и лицето на Арлен се зачерви от усилието, с което буташе, а мускулите му се стегнаха и издуха. Стената беше наблизко и той опря крак на нея за опора. С вик, който отекна по коридора, той тласна с всичката си мощ, капакът се отмести и се стовари на земята.

Арлен не му обърна никакво внимание и се вторачи в съдържанието на гигантския ковчег. Увитото тяло вътре изглеждаше изумително запазено, но то не успя да задържи погледа му. Единственото, което Арлен виждаше, беше предметът, стиснат от бинтованите му ръце. Метално копие.

Той издърпа благоговейно оръжието от упоритата хватка на трупа и се възхити на лекотата му. Дължината му от единия край до другия беше два метра, а основата — около три сантиметра в

диаметър. Върхът му все още беше достатъчно остър, за да пролее кръв, дори след толкова много години. На Арлен този метал не му беше известен, но мислите му се стрелнаха в свършено нова посока в мига, в който видя нещо друго.

Копието беше защитено. Вдълбаните символи се простираха по цялото протежение на сребрилата му повърхност и направата им изискваше майсторство, каквото модерният свят не владееше. Защитите не приличаха на нищо, от това, което бе виждал досега.

Арлен осъзна мащабите на откритието си и успоредно с това си даде сметка, че се намира в огромна опасност. Слънцето залязваше над него. Нищо от това, което бе намерил тук, нямаше да има значение, ако не успееше да го върне обратно на цивилизацията.

Грабна факлата си, втурна се вън от погребалната зала и се затича по стъпалата, като прескачаше по три наведнъж. Мина на бегом по лабиринта от коридори, воден единствено от интуицията си, като през това време се молеше завоите му да са правилни.

Най-накрая видя изхода към прашните, полузаровени улици, но през отвора не проникваше и лъч светлина. Когато стигна до изхода, забеляза, че небето все още имаше цветен нюанс. Слънцето бе току-що залязло. Арлен виждаше лагера си, но ядроните вече започваха да се надигат.

Без да спира, за да обмисли действията си, Арлен хвърли факлата на земята и се втурна навън. Край него хвърчеше пясък, докато тичаше на зигзаг между надигащите се пясъчни демони.

Пясъчните демони бяха братовчеди на каменните; бяха по-малки и по-пъргави от тях, но въпреки това се нареждаха сред най-силните и здраво бронирани ядрони. Имаха дребни, остри люспи в мръсно жълто, което почти не се различаваше от пясъка, вместо големите въгленовосиви плочки на техните каменни братовчеди, и тичаха на четири крака, докато каменните демони стояха прегърбени на два.

Но лицата им бяха същите. Редове от зъби стърчаха от зурлестите им челюсти, а отворите на ноздрите им бяха разположени толкова назад, че се падаха под големите им, лишени от клепачи очи. От веждите им тръгваха дебели кости, които се извиваха нагоре и назад, и избиваха над люспите като остри рога. Веждите им непрестанно потреперваха, докато телата им се просмукваха надолу, размествайки постоянно подмятания от ветровете пясък.

Но пясъчните демони надминаваха по страховитост по-едрите си братовчеди в едно отношение — те ловуваха на глутници. Бяха готови да си съдействат, за да докопат Арлен.

С бясно разтуптяно сърце Арлен, вече забравил за откритието си, се втурна през руините с невероятна скорост и пъргавина, като прескачаше паднали колони и рухнали камъняци, и криволичеше на зигзаг, за да избегне материализиращите се ядрони.

Демоните се нуждаеха от миг-два, за да се ориентират в пространството и Арлен се възползва изцяло от това, докато спринтираше към кръга си. Ритна един демон в свивките на коленете и го събори, с което спечели точно толкова време, колкото му беше необходимо, за да премине нататък. Към друг се засили право напред, но в последния момент се дръпна от пътя му и чу как ноктите на ядрона разсякоха въздуха.

С приближаването си към кръга Арлен тичаше все по-бързо, но един демон застана на пътя му и нямаше как да бъде заобиколен. Съществото беше почти метър и половина високо и първоначалният му смут беше отминал. Сви се в готовност точно на пътя му и засъска злостно.

Арлен беше толкова близо — безценният му кръг бе само на няколко метра от него. Единствената му надежда беше да мине на бегом през по-малкото същество и да се претърколи в кръга си, преди то да успее да го убие.

Втурна се право напред, по рефлекс претърколи ядрона и го намушка с новото си копие. При удара блесна ярка светлина и Арлен падна тежко на земята, но се изправи сред фонтан от пясък и продължи нататък, без да смее да погледне назад. Хвърли се в кръга си и се озова в безопасност.

Задъхан от усилието, Арлен погледна към пясъчните демони, които го наобикаляха, очертани на фона на пустинния здрач. Съскаха и дращеха по защитите му, а ноктите им предизвикваха ярки магически искри.

На мъжделивата светлина Арлен съзря демонът, с който се беше сблъскал. Той се мъчеше да изпълзи надалеч от Арлен и своите събрата, а след него оставаше мастиленочерна диря в пясъка.

Арлен ококори очи. Бавно той погледна към копието, което все още стискаше в ръцете.

Върхът беше покрит с демонска сукървица.

Потисна импулса да се разсмее на глас и погледна назад към ранения ядрон. Един по един, ядроните прекъснаха атаката си по защитите на Арлен и задушиха из въздуха. Обърнаха се, погледнаха надолу към кървавата следа, а после и към ранения демон.

С писък, глутницата нападна съществото и го разкъса на парчета.

Студът на пустинната нощ накрая надделя и Арлен беше принуден да снесе очи от металното копие. Беше си стъкнал огън от по-рано, още когато устрои лагера, така че само му удари една искра и върна към живот пламъците. Стопли себе си и скромната си вечеря. Утринен бегач стоеше спънат с букаи и наметнат с одеяло в собствения си кръг. Арлен го бе вчесал и нахранил, преди да тръгне да разучава останките този следобед.

Както правеше всяка нощ през последните три години, Едноръкия се показа скоро след като луната изгря, прекоси на едри скокове дюните и разпръсна по-малките ядрони, за да се изправи пред кръга на Арлен. Арлен го посрещна, както винаги, с пляскане на ръце. Едноръкия изрева всичката си омраза в отговор.

Още когато напускаше Мливари, Арлен се чудеше, дали ще може някога да заспи под звуците на Едноръкия, който блъскаше по защитите му, но този шум вече му беше станал втора природа. Защитният му кръг беше устоявал през всичкото това време и Арлен го поддържаше добросъвестно, като се грижеше плочките винаги да са прясно лакирани, а въжето — изкърпено.

Само дето мразеше демона. Годините по никакъв начин не му бяха донесли онова усещане за съратничество, което изпитваха стражите на стената на крепостта Мливари. Както Едноръкия помнеше кой го беше осакатил, така и Арлен не можеше да забрави кой му причини набръчкания белег по гърба, дето едва не му коства живота. Също така си спомняше деветимата защитници, тридесетте и седем стражи, двамата вестоносци, трите билкарки и осемнадесетте граждани на Мливари, които загубиха живота си заради него. Сега гледаше втренчено демона и разсеяно галеше новото си копие.

Какво ли щеше да стане ако го прободеше? Оръжието беше ранило пясъчен демон. Защитите щяха ли да подействат и върху

каменния?

Беше му нужен целият самоконтрол на света, за да устои на желанието да изскочи от кръга и да разбере.

Арлен едва бе затворил очи, когато слънцето прогони демоните обратно в ядрото, но беше в добро настроение. След закуска извади тетрадката си, започна да прерисува старателно защитите по копието и да изучава мотивите, които те образуваха между дръжката и върха.

Когато приключи, слънцето беше високо в небето. Взе нова факла и слезе обратно в катакомбите, където прекопира с въглен защитите, издълбани в камъка. Имаше и други гробници, и идеята да не послуша здравия разум и да претършува всяка една от тях, сериозно го изкушаваше. Но ако останеше още ден, храната му щеше да свърши преди да стигне Оазиса на зората. Беше заложил на предположението, че ще намери кладенец сред руините на Анокх Слънце, и така и стана, но растителността наоколо беше скромна и не ставаше за ядене.

Арлен въздъхна. Останките бяха стояли тук векове наред. Щяха да са тук и когато се върнеше, в най-добрия случай с подкрепление от екип красиански защитници.

Когато излезе навън, денят вече изтичаше. Арлен използва част от времето си, за да потренира и да нахрани Утринен бегач, после си сготви и се впусна в размишления.

Красианците, разбира се, щяха да очакват доказателство. Доказателство, че копието можеше да убива. Бяха воители, не ходеха да плякосват руини, и не биха се разделили с нито един здрав мъж заради някаква експедиция с неясна полза.

Доказателство, замисли се той. Справедливо беше то да дойде от него.

Оставаше само час до залез и Арлен започна да си наглася лагера. Отново сложи букаи на коня и провери преносимия кръг около него. Както винаги, разпъна триметровия си кръг, извади защитени камъни от чантите си и започна да ги подрежда в по-широк външен пръстен, около дванадесет метра в диаметър. Раздалечи камъните малко повече от обикновено и внимателно ги нагласи според останалите им събратя. В дисагите му имаше и трети преносим кръг

— Арлен винаги си носеше резервен. Извади го и го постави леко встрани от по-големия, до ръба му.

Когато приключи, Арлен коленичи в централния си кръг с копие до себе си и задиша дълбоко, за да прочисти съзнанието си от странични мисли. Не видя как слънцето потъна и пясъкът засия на хоризонта, преди да се смрачи. Чевръстите пясъчни демони се надигнаха първи и Арлен чу как защитите по външния му кръг искрят и пукат, докато им пречат да нахлуят. Няколко секунди по-късно се понесе ревът на Едноръкия, който гонеше по-дребните демони от пътя си, докато приближаваше външния кръг. Арлен не му обърна внимание и продължи да вдишва дълбоко със затворени очи и успокоено съзнание. Липсата на реакция само разяри демона още повече и той стовари юмрука си върху защитите.

Магията лумна и той я усети дори под затворените си клепачи, но демонът не възобнови атаката си веднага. Отвори очи и видя Едноръкия да вири глава с любопитство. Арлен си позволи една безрадостна усмивка.

Едноръкия отново удари защитите и спря. Този път нададе пронизителен вой, стъпи здраво на краката си и заби ръка в защитеното ограждение, разперил нокти. Сякаш опрян в стена от стъкло, демонът се наведе напред, удвои и утрои напора си срещу защитите, и запищя от болка. Побеснялата магия се разклоняваше навън като паяжина там, където ноктите му се опитваха да пробият стената, и когато демонът продължи да натиска, магията видимо се огъна във въздуха.

Със звук, който смрази дори спокойното съзнание на Арлен, каменният демон стегна бронираните си крака, проби защитите и се претърколи във вътрешния кръг. Утринен бегач изцвили и задърпа букаите си.

Арлен се изправи едновременно с Едноръкия, погледите им бяха вкопчени един в друг. По-слабите пясъчни демони отчаяно се опитваха да повторят подвига на едноръкия, но защитените камъни бяха раздалечени точно колкото трябва и нито един от тях не намери силата за да премине. Те пищяха безпомощни пред бариерата, докато наблюдаваха сблъсъка вътре в кръга. Въпреки че беше пораснал от първата им среща насам, Арлен се чувстваше точно толкова дребен пред Едноръкия, колкото беше в онази първа, ужасяваща нощ.

Каменният демон се извисяваше с цели пет метра от ноктестите си крака до върховете на рогата си и беше по-висок от двама мъже наведнъж. На Арлен му се наложи да извие врат назад, за да пресрещне погледа на ядрона, който беше твърдо прикован в неговия.

Едноръкия раззина муцуна и разкри редове от остри като бръсначи зъби, по които се стичаше слюнка, и сгъна пръстите си с нокти като ками, за да подразни Арлен. Бронираният му гърди се пъчеха напред, черната му черупка беше непробиваема за известните досега оръжия, въоръжената му с шипове опашка се мяташе наляво-надясно, достатъчно тежка да премаже кон с един-единствен удар. Тялото му димеше, обгорено от преминаването на мрежата, но видимото поражение само бе направило ядрона по-опасен, един титан, полудял от болка.

Арлен стегна по-здраво пръсти около металното копие и прекрачи извън кръга.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА БОЙНО КРЪЩЕНИЕ

328 СЗ

Едноръкият нададе вой в нощта, най-сетне близко до отмъщението си. Арлен се насили да диша дълбоко, не искаше да позволи на сърцето си да изхвъркне направо от гърдите му. Дори ако магията на копието успееше да нарани демона — а Арлен само можеше да се надява, че това е възможно — за победа беше нужно много повече. Налагаше се да впрегне цялата си съобразителност, всичко научено досега.

Краката му бавно се раздалечиха в бойна стойка. Пясъкът щеше да го забави, но щеше да забави и Едноръкият. Не спираше да го гледа в очите и не направи никакви резки движения, докато ядронът се наслаждаваше на момента. Обсегът на демона беше много по-голям от този на Арлен. По-добре беше звярът сам да дойде.

Арлен се почувства сякаш целият му живот беше текъл към този момент, без сам да го осъзнава. Не беше сигурен, дали е готов за изпитанието, но след като демонът го бе преследвал повече от десет години, разбра, че идеята за ново отлагане му беше непоносима. Дори сега можеше да направи крачка назад към защитния кръг и да се окаже в безопасност от атаките на каменния демон. Арлен се отдалечи от защитите си, нарочно, и така показа, че приема двубоя.

Едноръкият усети обходните му движения и муцуната му се сбръчка в озъбване. В гърлото на ядрона прогърмя ниско ръмжене. Опашката му се замята по-бързо и Арлен разбра, че се готви да нападне.

Демонът изрева и се хвърли напред; разперените му нокти прорязаха въздуха. Арлен се стрелна право насреща му, наведе се, избегна удара и влезе в обсега на ядрона. Продължи напред, мина под краката му, прободде опашката му с копието си и се претърколи настрани. Магията блесна с удовлетворяващо ярка светлина при удара, а демонът, с разбита броня и пронизана плът, изрева. Арлен бе подготвен за обратния замах на опашката на демона, но той дойде по-

рано от предвиденото. Хвърли се на земята и опашката профуча над него, шиповете ѝ на сантиметри от главата му. Бързо се изправи на крака, но Едноръкият вече се обръщаше, използвайки инерцията на опашката си, за да се извърти. Въпреки размерите си, ядронът беше ловък и бърз.

Едноръкият удари отново и този път Арлен не успя да го избегне. Вдигна дръжката на копието си перпендикулярно на удара, за да го отбие, макар да знаеше, че демонът беше прекалено могъщ за подобна съпротива. Беше оставил на емоциите си да го превземат. Беше влязъл в битката прекалено рано. Наруга се за глупостта си.

Щом лапата на демона удари металното копие обаче, защитите издълбани по дължината му лумнаха. Арлен почти не усети удара, а Едноръкият беше хвърлен назад, сякаш беше докоснал защитен кръг. Демонът се претърколи от рикошета на собствената си сила, но бързо се възстанови, невредим.

Арлен се насили да преодолее изумлението си и да се помръдне. Осъзнавайки стойността на чудото, той реши, че ще се възползва от него докрай. Едноръкият се спусна с бяс към него, мобилизирал силата си да преодолее това ново препятствие.

С крака, риещи пясъка, Арлен хукна да бяга, прескочи срутните останки от дебела каменна колона и се скри зад нея, готов да се втурне наляво или надясно в зависимост от това, откъде щеше да дойде демонът.

Едноръкият удари здраво по колоната, която беше над метър в диаметър, счупи я на две и с жилестата си ръка я разчисти от пътя си. Грубата му проява на сила беше ужасяваща и Арлен се стрелна към кръга си, за да си поеме глътка въздух и да се възстанови.

Демонът обаче очакваше подобна реакция, краката му трепнаха и го изстреляха във въздуха. Приземи се между Арлен и убежището му.

Арлен спря на място, а Едноръкият отново изрева победоносно. Беше подложил характера на Арлен на изпитание и бе решил, че му липсва тежест. Жилещото копие предизвикваше в него уважение, но в очите на демона нямаше страх, докато се приближаваше. Арлен заотстъпва преднамерено бавно, за да не провокира съществуването с някой рязък жест. Отдалечи се колкото се може по-назад, като внимаваше да не премине външните защити и да попадне сред пясъчните демони, струпали се да гледат битката.

Едноръкият видя неизгодното му положение и изрева, а гръмотевичният му устрем смразяваше кръвта. С леко присвити колена Арлен застопори крака в земята. Не си направи труда да вдигне копието, за да парира. Вместо това го изтегли назад, готов да прободете.

Юмрукът на каменния демон беше достатъчно мощен да смачка лъвски череп, но така и не стигна целта си. Арлен беше оставил демона да го изтласка до резервния му преносим кръг, който стоеше незабележим в пясъка. Защитите лумнаха съживени и обърнаха атаката на демона към самия него, а Арлен, вече готов, скочи напред и го прободете в корема със защитеното копие.

Писъкът на Едноръкият прониза нощта със своя оглушителен, ужасяващ звук. За ушите на Арлен това беше музика. Опита се да издърпа копието, но то се бе заклезило в дебелата черна черупка на ядрона. Отново го дръпна и това едва не му коства живота, тъй като Едноръкият замахна и го удари косо, а ноктите му се забиха надълбоко в рамото и гърдите му.

Арлен отлетя с въртене назад, но успя да се извие към резервния си кръг и да се приземи върху защитена територия. Притискаше раните си и наблюдаваше как грамадният каменен демон се олюлява. Отново и отново ядронът опитваше да хване копието и да го измъкне от раната си, но защитите по дължината му го отблъскваха. И през цялото време магията не спираше да действа, просветваше в раната и пращаше смъртоносни вълни по тялото на ядрона.

Арлен си позволи една бърза усмивка, когато Едноръкият се сгромоляса на земята и започна да се мята. Докато гледаше обаче как вършеенето на демона постепенно спадна до леко потрепване, той усети в себе си нарастването на една гигантска празнота. Безброй пъти беше мечтал за този момент, за чувството, което щеше да изпита, за това, което би казал, но нищо не се случи така, както си го представяше. Вместо въодушевление, той изпита тъга и чувство на загуба.

— Това беше за теб, мамо — прошепна той, когато големият демон престана да мърда.

В отчаян опит да получи одобрението ѝ, той се опита да си я представи и с потрес и срам установи, че не можеше да си спомни лицето ѝ. Сломан и тъжно нищожен под купола на звездите, той изкрещя.

Като се държеше на безопасно разстояние от демона, Арлен се върна при запасите си, за да превърже раните си. Шевовеите му бяха криви, но щяха да затворят разрезите, а компреса от прасекоренче пареше — доказателство, че е бил нужен. Раната вече се инфектиреше.

Тази нощ не заспа. Ако болката от раните и тревогата в сърцето му не бяха достатъчни, за да отпратят съня, то една глава от живота му скоро щеше да се затвори и той беше решен да стигне до края ѝ.

Слънцето се показва зад дюните и се плисна из лагера на Арлен със скорост, която можеше да се наблюдава само в пустинята. Пясъчните демони вече се бяха стопили, още първите признаци на утрото ги бяха обърнали в бяг. Арлен се изправи и потрепери от болката, излезе от кръга си и отиде до Едноръкия, за да си върне копието.

Там, където слънчевите лъчи докосваха черната черупка, тя започваше да дими, сетне заискряваше и се подпалваше. Скоро тялото на ядрона се превърна в погребална клада и Арлен впери в нея хипнотизиран поглед. Когато каменният демон рухна на пепел, а сутрешният вятър го разнесе, Арлен видя надежда за човешката раса.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА ПЪРВИЯТ ВОИН НА КРАСИЯ

328 СЗ

Пустинният път всъщност не беше път, а върволица от древни пътепоказатели, някои издрани и нащърбени, други почти заровени в пясъка, но те помагаха на пътешественика да не се изгуби. Не всичко наоколо беше пясък, както веднъж бе казал Рейджън, но от него имаше достатъчно, за да скиташ дни наред и да не видиш нищо друго. По покрайнините се простираха на стотици километри корави, задушени от прах равнини, по които се срещаха редки снопчета мъртва растителност, вкопчена здраво в напуканата глина и прекалено суха, за да изгние. Освен сенките, които дюните хвърляха наред пясъчния океан, наоколо нямаше друго скривалище от туптящото слънце, което бе толкова горещо, че Арлен не можеше да си представи как може това да е същото небесно тяло, което носи студената светлина на крепостта Мливари. Вятърът духаше непрестанно и на него му се налагаше да си покрива лицето, за да не вдиша пясък, а гърлото му постоянно бе раздразнено и сухо.

Нощите бяха по-коварни, горещината се отцеждаше от пясъка секунди след като слънцето се гмурнеше зад хоризонта, и Арлен приветстваше ядроните на едно студено и пусто място.

Но дори тук имаше живот. Змии и гущери ловуваха за дребни гризачи. Лешояди издирваха труповете на убити от ядроните същества или на онези, които бяха изгубили пътя си в пустинята, без да успеят отново да го намерят. Имаше поне два просторни оазиса, където огромна маса вода поеше почвата и от нея се раждаше буйна ядивна растителност, и други, където струйка вода от камък или воден басейн с размерите на човешка стъпка поддържаха множество растения-джуджета и дребни животинки. Арлен беше виждал как тези пустинни обитатели се заравят в пясъка посред нощ, как устояват на студа заради запазената си топлина и се крият от демоните, които дебнат в пясъците.

В пустинята нямаше каменни демони, защото нямаше достатъчно плячка. Нямаше огнени демони, защото нямаше нищо за горене. Дървесните демони не разполагаха с дървета, сред които да се скрият, нямаха и клони, по които да се катерят. Водните демони не можеха плуват в пясъка, а въздушните демони нямаха високи места, на които да кацат. Дюните и пустинните равнини принадлежаха единствено на пясъчните демони. И дори те не се срещаха често навътре в пустинята, тъй като се струпваха най-вече около оазисите, но видяха ли огън дори от километри разстояние, веднага се завтичаха нататък. Мисълта за петте седмици от крепостта Райзън до Красия, като по-голямата част от пътя минаваше през пустинята, им идваше в повече и на най-коравите вестоносци. Въпреки пребогатите оферти на северните търговци за красианска коприна и подправки, не бяха много отчаяните — или лудите — които поемаха по този път.

Лично за себе си, Арлен намираше пътуването за успокояващо. През най-горещите части от деня той спеше на седлото си, внимателно увит в свободно падащо бяло сукно. Често поеше коня си, а нощем разстиляше брезент под преносимите си кръгове, за да не скрие пясъкът защитите. Изкушаваше се да се развърти с копието сред пясъчните демони, но раната беше отслабила захвата му, а и знаеше, че ако издърпат оръжието от ръцете му, един обикновен вятър можеше да го затрупа сред пясъците с по-голям успех отколкото стотиците години в подземна гробница.

Въпреки писъците на пясъчните демони, на Арлен нощите му се струваха тихи, тъй като беше свикнал с могъщите резове на Едноръкия. И никога не беше спал по-спокойно на открито.

За пръв път в живота си Арлен видя, че съдбата му се простираше отвъд тази на прословутото момче за всичко. Винаги бе знаел, че е предназначен за нещо повече от вестоноството. Беше предназначен да се бие. Но едва сега осъзна, че не беше само това: той трябваше да накара и другите да се бият.

Беше сигурен, че може да направи дубликат на защитеното копие и вече обмисляше начини да пренесе защитите му върху други оръжия: стрели, сопи, прашки, вариантите бяха безброй.

От всички места, които беше посещавал, само в Красия отказваха да живеят в страх от ядроните, и по тази причина Арлен ги уважаваше най-силно. Нямаше друг народ, който да заслужава повече

този дар. Щеше да им покаже копието си, а те щяха да го снабдят с всичко необходимо, за да им направи оръжия, които да предизвикат обрат в нощната им битка.

Тези мисли отлетяха, когато Арлен съзря оазиса. Пясъкът можеше да отразява синьото на небето и да измами човек да се втурне встрани от пътя си към несъществуващата вода, но когато конят му забърза крачка, Арлен разбра, че е истинска. Утринен бегач надушваше водата.

Водните им запаси се бяха изчерпали предния ден и когато стигнаха малкото вирче, Арлен и коня му бяха болезнено жадни. Едновременно се наведоха към студената вода и запиха дълбоко.

Когато утолиха жаждата си, Арлен напълни мяха за вода и устрои лагера си на сянка, под една от монолитните пясъчни скали, които стояха като безмълвни стражи около оазиса. Разучи защитите, издълбани в камъка и видя, че са цели, макар и да бяха поизтрити. Пясъкът, носен от непрестанния вятър, ги издраскваше малко по-малко и с времето затъпяваше ъглите им. Арлен извади инструментите си за дялане и ги направи по-дълбоки и по-отчетливи, за да запази мрежата.

Докато Утринен бегач пасеше тревичка и листа от храсти джуджета, Арлен набра фурми, смокини и други плодове от дърветата в оазиса. Нахрани се, а останалото сложи на слънце да се суши.

Подземна река захранваше оазиса и още от незапомнени времена хората бяха разкопали пясъка и разцепили камъка отдолу, за да стигнат накрая до течащата вода. Арлен слезе по каменните стълби в прохладната подземна галерия, събра мрежите, оставени там, и ги хвърли във водата. На излизане носеше доволно количество риба. Остави настрана няколко от най-добрите екземпляри за себе си, а останалите изчисти, осоли и ги сложи до плодовете да се сушат.

Взе инструмент с разклонен край от запасите на оазиса, разтърси се около камъните и накрая откри издънически ивици в пясъка. Скоро успя да притисне змия с раздвоената пръчка, хвана я за опашката и я изплющя като камшик, за да я убие. Вероятно наоколо имаше и скрити яйца, но не ги потърси. Щеше да бъде непочтено да изтощи оазиса повече от необходимото. Отново той сложи част от змията настрана за лична употреба, а останалото — да съхне.

От издълбано кътче в един от големите пясъчници, белязани с инициалите на много вестоносци, Арлен извади скритите жиливи,

сушени плодове, риба и месо, оставени от предишния вестоносец и напълни дисагите си. Когато неговата храна изсъхнеше, той щеше да поднови запасите за следващия вестоносец, дошъл да потърси убежище тук.

Беше невъзможно да прекосиш пустинята, без да спреш в Оазиса на зората. Стотици километри го дяляха от всички останали извори и затова се беше превърнал в спирка за всеки, който пътуваше през пустинята, независимо в коя посока. Повечето от тези хора бяха вестоносци, а следователно и защитници, и през годините членовете на това затворено общество оставяха знаците си върху многобройните пясъчници. Десетки имена бяха издълбани в камъните. Някои бяха просто издраскани, други бяха произведения на калиграфското изкуство. Много вестоносци добавяха по нещо към името си, пишеха имената на градовете, които бяха посетили, или пък за кой път нощуваха в Оазиса на зората.

На единадесетото си пътешествие през оазиса, Арлен отдавна вече беше приключил с дълбаенето на своето име, както и на живите градове, които бе посетил, но тъй като продължаваше да изучава белите петна по картата, той винаги намираше какво да добави. Бавно, с красиви, изписани букви, Арлен почтително написа „Анокх Слънце“ в списъка с руини, които бе видял. В нито един подпис на вестоносец не се споменаваха подобно нещо и това го изпълни с гордост.

На следващия ден Арлен продължи да трупам към запасите на оазиса. Беше въпрос на чест сред вестоносците да оставиш оазиса по-добре запасен, отколкото си го намерил, предпазна мярка срещу деня, в който някой от тях ще дойде залитайки, прекалено зле ранен или слънчасал, за да може сам да си събере храна.

Същата нощ, той написа писмо на Коб. Беше написал много такива писма. Стояха си в джоба на седлото му неизпратени. Все му се струваше, че никога няма да намери подходящите думи, с които да изрази съжалението си, че заряза чиракуването си преди края, но тази новина беше прекалено грандиозна за да остане несподелена. Прерисува прецизно защитите по острието на копие то тъй като знаеше, че Коб на бърза ръка щеше да разпространи познанието до всеки защитник в Мливари.

Напусна Оазиса на зората още рано сутринта и се отправи на югозапад. За пет дена не видя нищо друго освен жълти дюни и пясъчни демони, но на сутринта на шестия крепостта Красия, Пустинното копие, изникна пред него, оградена от планините отвъд.

Отдалече изглеждаше като поредната дюна, стените от пясъчник се сливаха с околността. Беше построена около оазис, много по-голям от Оазиса на зората, а според картите, той черпеше водите си от същата обилна подводна река. Защитените му стени, в които магията бе издълбана, а не изрисувана, се извисяваха гордо на слънцето. Високо над града плющеше знамето на Красия, две кръстосани копия на фона на изгрева.

Стражите пред портата носеха черните роби на дал'Шарум, кащата на красианските воители, забулени срещу безпощадния пясък. Въпреки че не бяха снажни като мливарийците, красианците бяха с глава по-високи от повечето анжиерци и лактънци, и бяха натъпкани с жилаци мускули. Арлен им кимна, докато преминаваше през портата.

Стражите вдигнаха копия в отговор. Сред красианците това беше най-дежурната учтивост, но Арлен здраво се беше потрудил, за да заслужи жеста. В Красия за един мъж се съдеше по белезите, които носеше, и алагаите — ядроните — които беше убил. Външните хора, или чин, както ги наричаха красианците, дори и вестоносците, бяха считани за страхливци, отказали се от битката, и не бяха достойни за каквато и да било учтивост от страна на дал'Шарум. Думата чин беше обида.

Но Арлен беше изумил красианците с желанието си да се бори заедно с тях, а след като научи воините им на нови защити и им помогна за много убийства, той получи званието Пар'чин, което означаваше „смел външен“. Никога нямаше да бъде приет за равен, но от дал'Шарум спряха да плюят в краката му и той дори си намери няколко верни приятели.

От портата Арлен влезе в Лабиринта, широк вътрешен двор, прорязан от стени, окопи и ями. През него се стигаше до същинската градска стена. Всяка нощ, след като заключваха семействата си на безопасно място зад вътрешните стени на Красия, дал'Шарум се впускаха в алагай'шарак, Свещена война срещу демонската раса. Примамваха ядрони в Лабиринта, правеха им засади и ги изтласкваха към защитените ями да чакат слънцето. Броят на жертвите беше голям,

но красианците вярваха, че смъртта в алагай'шарак ще им осигури място до Еверам, Създателя, и с готовност излизаха на бойното поле.

Скоро, помисли си Арлен, само ядроните ще умират тук.

Точно зад главната порта беше Големия пазар, където търговци връхлитаха стотиците претоварени каручки, а въздухът дъхтеше на люти красиански подправки, тамян и екзотични парфюми. Килими, топове фино сукно и красиво изписани глинени съдове стояха до планини от плодове и блеещ добитък. Това бе едно шумно и претърпкано място, изпълнено с викове от пазарлъка.

Другите пазари, които Арлен бе виждал, гъмжаха от мъже, но Големия пазар на Красия беше препълнен почти изцяло от жени, покрити от глава до пети с дебело черно сукно. Те сновяха нагоре-надолу, купуваха и продаваха, разменяха си гласовити подвиквания и се разделяха с изтърканите си златни монети с голяма неохота.

Бижутата и ярките платове се продаваха в изобилие на пазара, но Арлен никога не беше виждал някой да ги носи. Мъжете му бяха казали, че жените се кичат с украшения под черните си сукна, но само съпрузите им знаеха това със сигурност.

Почти всички красиански мъже, навършили шестнадесет, ставаха воини. Съвсем малка част бяха дама, свещеници, които също така бяха и светските водачи на Красия. Никоя друга професия не се считаше за благородна. Тези, които се заемаха с някой занаят, ги наричаха кхафит, и ги смятаха за достойни за презрение, малко над жените в красианското общество. Жените вършеха цялата всекидневна работа в града, от обработването на земята, до готвенето и отглеждането на децата. Копаеха глина и правеха грънци, строяха и поправяха домове, обучаваха и колежа животни, пазаряха се на чаршията. Накратко, те правеха всичко друго, освен да се бият.

Но въпреки безспирния им труд, те бяха изцяло подчинени на мъжете. Жените и неомъжените дъщери на мъжа се считаха за негова лична собственост и той можеше да прави с тях каквото си поиска, дори да ги убие. Един мъж можеше да има много жени, но ако една жена само отгърнеше сукното си пред чужд мъж, можеше да бъде — и често биваше — осъждана на смърт. Красианските жени бяха считани за заменими. Мъжете не бяха.

Арлен осъзнаваше, че без жените си красианските мъже щяха да бъдат загубени, но жените се отнасяха с почит към мъжете като цяло, а

към съпрузите си почти с благоговение. Идваха всяка сутрин, за да намерят мъртвите от нощния алагай'шарак, и оплакваха телата на съпрузите си, а безценните си сълзи си запазваха в миниатюрни шишенца. Водата беше монета в Красия, а общественото положение на един воин се определяше от броя на шишенцата за сълзи, напълнени при смъртта му.

Когато някой мъж умреше, от неговите братя или приятели се очакваше да вземат жените му, така че те винаги да имат мъж, на когото да служат. Веднъж в Лабиринта, Арлен бе държал в ръцете си умиращ воин, който му предложи трите си съпруги.

— Те са красавици, Пар'чин — увери го той, — и са плодовици. Ще те дарят с много синове. Обещай да ги вземеш!

Арлен обеща, че няма да останат сами, и намери друг, който искаше да ги вземе. Любопитно му беше да разбере, какво имаше под робите на красианските жени, но не чак дотам, че да замени преносимия си кръг за глинена къща, а свободата си за семейство.

След почти всяка жена вървяха деца в жълтеникавокафяви дрехи: косите на момчетата бяха увити, а момчетата носеха парцаливи кепета. Още от единадесетата си година момчетата биваха омъжвани и приемаха черните дрехи на жените, а момчетата започваха тренировките си от още по-малки. После повечето слагаха черните роби на дал'Шарум. Малка част от тях щяха да навлекат бялото на даматите и да отдадат живота си в служба на Еверам. Тези, които не ставаха за нито една от двете професии, щяха да бъдат кхафити, и да носят позорното жълто-кафяво до края на живота си.

Жените забелязаха Арлен, който мина на кон през пазара, и започнаха въодушевено да си шушукат една на друга. Той ги гледаше и му беше забавно, как никоя от тях нямаше да го погледне в очите или да го доближи. Те жадуваха за вещите в дисагите му — качествена райзънска вълна, мливарийски бижута, анжиерска хартия и други съкровища от севера. Но той беше мъж и още по-лошо, чин, и те не смееха да го доближат. Очите на даматите бяха навсякъде.

— Пар'чин! — извика го познат глас.

Арлен се обърна и видя своя приятел, Абан, да върви към него. Дебелият търговец куцаше и се подпираше тежко на патерицата си.

Сакат още от дете, Абан беше кхафит, неспособен да стои сред воините, недостоеен и за свещеник. Добре се беше оправил в живота

обаче, като търгуваше с вестоносци от севера. Беше гладко избръснат и носеше жълто-кафявото кепе и риза на кхафитите, но върху тях бе натрупал пищна чалма, жилетка и шалвари от ярка коприна с разноцветни шевове. Твърдеше, че съпругите му са красиви, колкото тези на всеки друг дал'Шарум.

— Мили Евераме, радвам се да те видя, сине на Джеф! — извика Абан на безупречен тесиански и плесна Арлен по рамото. — Слънцето винаги свети по-ярко, когато удостоиш града ни с присъствието си!

Арлен съжаляваше, че бе казал на търговеца името на баща си. В Красия името на баща ти беше по-важно от твоето собствено. Чудеше се, какво ли биха си помислили, ако им кажеше, че баща му бе страхливец.

Но и той плесна в отговор Абан по рамото с искрена усмивка.

— И аз тебе, приятелю — каза той. Никога нямаше да усвои красианския език и да се научи да се оправя със странната и често опасна култура, без помощта на куция търговец.

— Ела, ела! — каза Абан. — Почини си под моята сянка и измий прахта от гърлото си с моята вода! — Той заведе Арлен до ярка и разноцветна шатра, издигната зад каручките му на чаршията. Плесна с ръце и жените и дъщерите му — Арлен никога не успяваше да ги различи — се разтичаха да отворят капациите на шатрата и да се погрижат за Утринен бегач. Арлен трябваше да се насили да не им помага, докато пренасяха тежките му дисаги в шатрата, защото знаеше, че красианците намираха за непристойно мъж да се труди. Една от жените посегна към защитеното копие, увито в сукно и повесено от предната част на седлото, но Арлен го грабна преди да успее да го докосне. Тя се поклони дълбоко от страх, че може да го е обидила по някакъв начин. Шатрата беше пълна с възглавници от цветна коприна и изкусно изтъкани килими. Арлен остави прашните си ботуши пред входа и вдиша дълбоко от хладния, благоуханен въздух. Отпусна се на възглавниците на пода и жените на Абан коленичиха пред него с вода и плодове.

Когато Арлен се подкрепи, Абан плесна с ръце и жените им донесоха чай с медени сладкиши.

— Добре ли мина пътуването ти през пустинята? — попита Абан.

— О, да — усмихна се Арлен. — Наистина много добре.

После си размениха няколко общи приказки. Абан никога не пропускаше този ритуал, но постоянно стрелкаше очи към дисагите на Арлен и отнесено потриваше ръце.

— Да поговорим по работа, а? — попита Арлен, когато реши, че вече няма да е неучтиво.

— Разбира се, Пар'чин е зает мъж — съгласи се Абан и щракна с пръсти.

Жените бързо донесоха разнообразни подправки, парфюми, копринени платове, бижута, килими и други красиански изделия.

Абан заразглежда стоките от клиентите на Арлен на север, докато Арлен изучаваше неговите. Красианецът намираше кусури на всичко и се мръщеше.

— Прекосил си пустинята, само за да пробуташ това? — попита той с възмущение, когато приключи. — Едва ли си е заслужавало пътуването.

Арлен скри усмивката си, когато седнаха и им сервираха нов чай. Наддаването винаги започваше така.

— Глупости — отвърна Арлен. — И слепец ще види, че съм ти донесъл от най-качествените съкровища на Теса. Къде-къде по-добри от жалките стоки, които жените ти ми донесоха. Надявам се, че имаш и още скрити, защото — той потърка с два пръста един от килимите, истинско произведение на тъкаческото изкуство — съм виждал по-добри килими да гният сред руините.

— Наскърбяваш ме! — извика Абан. — Мен, който ти дадох вода и сянка! Жив да не бях, да се държи така с мен гостенин в собствената ми шатра! — завайка се той. — Съпругите ми са се трудили на стана денонощно, за да направят това, и то само с най-фината вълна! Подобър килим няма да намериш!

Всичко останало беше единствено въпрос на пазарене, а Арлен не бе забравил уроците, които научи, докато наблюдаваше стария Шопар и Рейджън преди цяла вечност. Както винаги, на края на ритуала двамата мъже се правеха на жертви на пладнешки обир, но вътрешно изпитваха удовлетворението, че са преметнали другия.

— Дъщерите ми ще опаковат стоките ти и ще ги пазят до твоето тръгване — каза Абан най-накрая. — Ще останеш ли да вечеряш с нас? Съпругите ми ще приготвят софра, за каквато във вашия север не сте и сънували!

Арлен поклати глава със съжаление.

— Тази нощ ще се бия — каза той.

Абан поклати своята.

— Страхувам се, че си изучил обичаите ни прекалено добре, Пар'чин. Търсиш си същата смърт.

Арлен поклати глава.

— Нямам никакво намерение да умирам и не очаквам рай в отвъдното.

— О, приятелю, никой не иска да отиде при Еверам, докато е още в разцвета на младостта си, но това е съдбата на мъжете, които тръгват на алагай'шарак. Спомням си времената, когато бяхме много на брой, колкото песъчинките в пустинята, но сега... — Той тъжно поклати глава. — Градът е на практика пуст. Пълним коремите на жените си с деца, и пак умират повече, отколкото се раждат на ден. Ако не променим пътя си, след десетилетие Красия ще бъде погълната от пясъка.

— Ами ако ти кажа, че съм дошъл да променя това? — попита Арлен.

— Сърцето на сина на Джеф носи истина — отвърна Абан, — но дамаджите няма да те послушат. Еверам иска война, казват те, и никакъв чин няма да промени мнението им.

Дамаджите бяха управителния съвет на града, съставен от най-високопоставените дамати, представители на всеки един от дванадесетте рода в Красия. Те служеха на Андрах, най-личният дама на Еверам, чиято дума беше закон.

Арлен се усмихна.

— Не мога да ги откажа от алагай'шарак — съгласи се той — но мога да им помогна да победят.

Той отви копието и го подаде на Абан.

Очите на Абан леко се разшириха при вида на великолепното оръжие, но той вдигна длан и поклати глава.

— Аз съм кхафит, Пар'чин. Не бива да докосвам оръжието с нечестивите си ръце.

Арлен отдръпна оръжието и се поклони дълбоко в израз на извинение.

— Не съм искал да те обидя — каза той.

— Ха! — засмя се Абан. — Сигурно си единственият мъж, който ми се е покланял някога! Дори Пар'чин не бива да се бои, че ще наскърби кхафита.

Арлен се намръщи.

— Ти си човек, като всеки друг — каза той.

— С тази нагласа, завинаги ще си останеш чин — каза Абан, но се усмихна. — Не си първият, който е защитил копие — каза той. — Без древните защити обаче, няма никакъв смисъл.

— Това са древните защити — отвърна Арлен. — Намерих го сред останките на Анокх Слънце.

Абан пребледня.

— Намерил си изгубения град? — попита той. — Картата е била върна?

— Защо звучиш толкова изненадан? — попита Арлен. — Нали сам каза, че е сигурна!

Абан се закашля.

— Да, ами — каза той, — аз, разбира се, имах доверие на нашия източник, но никой не е стъпвал там от повече от триста години. Кой може да каже колко точна е картата? — Той се усмихна. — Пък и едва ли щеше да можеш да си поискаш парите обратно, ако се беше оказала грешна.

И двамата се засмяха.

— Мили Евераме, това е хубава история, Пар'чин — каза Абан, когато Арлен свърши разказа за приключението си в изгубения град, — но ако си цениш живота, по-добре да не казваш на дамаджите, че си плякосал свещения град Анокх Слънце.

— Няма — обеща Арлен, — но тъй или иначе, те едва ли ще отречат стойността на копието.

Абан поклати глава.

— Дори да те приемат да говориш с тях, Пар'чин — каза той — макар че се съмнявам, те биха отрели стойността на всичко, донесено от чин.

— Може и да си прав — каза Арлен, — но трябва поне да опитам. И без това имам писма за двореца на Андрах. Да идем заедно.

Абан вдигна патерицата си.

— Дълъг е пътят до двореца, Пар'чин — каза той.

— Ще вървя бавно — отвърна Арлен, тъй като беше наясно, че патерицата няма нищо общо с отказа.

— Не ти трябва да те виждат с мен извън чаршията, приятелю — предупреди го Абан. — Това може да ти струва уважението, което си си заслужил в Лабиринта.

— Тогава ще заслужи още — каза Арлен. — За какво ми е уважението, ако не мога да повървя с моя приятел?

Абан се поклони дълбоко.

— Един ден — каза той — искам да видя земята, която ражда такива благородни мъже като сина на Джеф.

Арлен се усмихна.

— Когато дойде този ден, ще се наема сам да те преведа през пустинята.

Абан сграбчи ръката на Арлен.

— Спри — нареди му той.

Арлен се подчини, тъй като имаше доверие на своя приятел, въпреки че не забеляза нищо нередно. Жените вървяха по улиците с тежките си товари и група членове на дал'Шарум ги предвождаше. Друга група се приближаваше от отсрещната посока. Начело на всяка от групите крачеше по един дама в бяла роба.

— Племето Каджи — каза Абан и посочи с брадичка воините пред тях. — Другите са Маджах. Най-добре ще е, ако почакаме тук.

Арлен присви очи да огледа двете групи. Хората и от едната, и от другата бяха облечени в черно, а копията им бяха обикновени и без никакви украси.

— Как така ги различаваш? — попита той.

Абан сви рамене.

— Че ти не можеш ли? — отвърна той.

Докато гледаха отстрани, единият дама извика нещо на другия. Дватама се изправиха лице в лице и започнаха да спорят.

— За какво мислиш, че се карат? — попита Арлен.

— Винаги за едно и също — отвърна Абан. — Каджи даматът вярва, че пясъчните демони обитават третия кръг на Ада, а въздушните — четвъртия. Според Маджах е точно обратното. Евджах не уточнява

как стоят нещата там — допълни той. Имаше предвид красианския свещен канон.

— Какво значение има това? — попита Арлен.

— Тези, които са на по-долните нива, са най-далече от погледа на Еверам — каза Абан — и трябва първи да бъдат убити.

Даматите вече си крецяха, а дал'Шарум стояха от двете страни, стиснали яростно копията си, готови да защитят водачите си.

— Ще се бият помежду си, за това, кои демони да убиват първо? — попита Арлен невярващо.

Абан се изплю в прахта.

— Каджи биха се били с Маджах и за много по-малко, Пар'чин.

— Но след залез ще имат истински врагове, с които да се бият! — възпротиви се Арлен.

Абан кимна.

— Когато стане време, Каджи и Маджах заедно ще се изправят срещу тях — каза той. — Както казваме тук „През нощта моят враг става мой брат“. Но до залез-слънце остават цели часове.

Един от Каджи дал'Шарумите удари воин от Маджах през лицето с тъпия край на копието си и го повали на земята. След секунди всички воини от двете страни се хвърлиха в боя. Техните дамати се отделиха на крачка-две встрани, безразлични и безучастни към това насилие, и продължаваха да си крецят.

— Защо се допускат тези неща? — попита Арлен. — Андряхът не може ли да го забрани?

Абан поклати глава.

— Андряхът трябва да е хем от всички родове, хем от нито един, но реално винаги е проявявал пристрастие към рода, който го е отгледал. Но дори да не беше така, нито той, нито някой друг може да спре кръвните вражди в Красия. Не можеш да забраниш на мъжете да бъдат мъже.

— Държат се по-скоро като деца — каза Арлен.

— Дал'Шарумът познава само копието, а дамите Евджаха — съгласи се Абан с тъга.

Мъжете не използваша върховете на копията си... все още, но насилието бързо ескалираше. Ако някой не се намесеше скоро, със сигурност щеше да има жертви.

— Дори не си го помисляй — каза Абан и сграбчи ръката на Арлен, който тръгна напред.

Арлен се обърна, за да възрази, но приятелят му, който гледаше към улицата над рамото му, затаи дъх и падна на едно коляно. Дръпна ръката на Арлен, за да направи и той същото.

— Коленичи, ако ти е мил животът — изсъска той.

Арлен се огледа и забеляза какво е предизвикало страха на Абан. По пътя мина жена, увита в свещено бяло.

— Дама'т-инг — прошепна той.

Мистериозните билкарки на Красия рядко излизаха сред хора.

Той снижи поглед, докато тя премине, но не коленичи. Нямаше смисъл; тя не забеляза нито един от двамата и продължи спокойно към схватката. Остана незабелязана, докато почти не стигна мъжете. Даматите пребледняха, когато я забелязаха, и всеки закрепя на своите хора. Изведнъж боят спря и воините се юрнаха да направят път на дама'т-инг. Воините и даматите се разпръснаха скорострелно след преминаването ѝ, и уличното движение се възобнови сякаш нищо необичайно не се бе случило.

— Ти смел ли си, Пар'чин, или просто луд? — попита Абан, когато вече я нямаше.

— Че откога мъжете коленичат пред жените? — попита Арлен, озадачен.

— Мъжете не коленичат пред дама'т-инг, но кхафитите и чин го правят, ако имат акъл в главите — каза Абан. — Дори даматите и дал'Шарумът се страхуват от тях. Казват, че тези жени виждат в бъдещето и знаят кои мъже ще преживеят нощта и кои не.

Арлен сви рамене.

— И така да е, какво от това? — попита той с очевидно съмнение.

Една дама'т-инг му беше предрекла съдбата още първата нощ, когато влезе в Лабиринта, но нищо от преживяното не го бе убедило, че тя наистина може да вижда бъдещето.

— Да обидиш дама'т-инг е като да обидиш съдбата — каза Абан, сякаш Арлен беше глупак.

Арлен поклати глава.

— Сами правим съдбата си — каза той, — дори и дама'т-инг да я виждат предварително, като хвърлят кокали.

— Ами, аз не завиждам на съдбата, дето ще си подредиш, ако обидиш една от тях — каза Абан.

Те продължиха да вървят и скоро стигнаха двореца на Андраха, гигантска сграда с куполи, направена от бял камък, вероятно стар колкото самия град. Защитите му бяха изрисувани със златно и блестяха на ярката слънчева светлина, която падаше върху величавите му, заострени кули.

Още не бяха прекрачили стълбите на двореца, когато към тях се втурна един дама.

— Вън, кхафит! — извика той.

— Толкова съжалявам — извини се Абан, направи дълбок поклон, с поглед, забит в земята, и отстъпи. Арлен не помръдна от мястото си.

— Аз съм Арлен, син на Джеф, вестоносец от севера, известен като Пар'чин — каза той на красиански. Удари копието в земята и дори увито, беше ясно какво е. — Нося писма и дарове за Андраха и неговите свещеници — продължи Арлен и вдигна чантата си.

— Намерил си си лоша компания за някой, който говори езика ни, северняко — каза дамата, без да извъръща начумерения си поглед от Абан, който пълзеше в калта.

Яден отговор му дойде на езика на Арлен, но той го преглътна.

— Пар'чин се нуждаеше от уличен водач — каза Абан към калта. — Искях само да му дам напътствия...

— Не съм ти казвал да говориш, кхафите! — изкрещя дамата и здраво ритна Абан отстрани. Мускулите на Арлен се стегнаха, но приятелят му му хвърли един предупредителен гневен поглед и това го спря.

Дамата се обърна, сякаш нищо не се е случило.

— Аз ще взема вашите писма — каза той.

— Херцогът на Райзън ме помоли лично да поднеса подаръка за дамаджите — осмели се да каже Арлен.

— Няма да е в този живот да пусна един чин и един кхафит да влязат в двореца — надсмя им се дамата.

Отговорът беше разочароващ, но не и неочакван. Арлен досега не бе успявал да зърне дамаджи. Предаде писмата и колетите си и навъсено изпрати с поглед дамата, който се качи нагоре по стълбите.

— Хич не ми се ще да ти го казвам, ама нали те предупредих, приятелю — рече Абан. — Не ти помогнах, като дойдох с теб, но и не те излъгах, като ти казах, че дамаджите не биха изтърпели външен в свое присъствие, пък ако ще да е самият херцог на Райзън. Щяха учтиво да ти кажат да изчакаш, след това щяха да те оставят на някоя копринена възглавница и щяха да те забравят, докато ти се тровиш в унижението си.

Арлен заскърца със зъби. Зачуди се, какво ли е правил Рейджън, когато е посещавал Пустинното копие. Неговият наставник търпял ли е подобно държание?

— А сега ще вечеряш ли с мен? — попита Абан. — Имам дъщеря, едва на петнадесет и е много красива. Ще ти бъде добра съпруга на север, ще се грижи за дома ти, докато пътуваш.

Какъв дом?, зачуди се Арлен, а в съзнанието му изникна малката, пълна с книги квартира в крепостта Анжие, в която не беше стъпвал повече от година. Погледна Абан. Знаеше, че хитрият му приятел се интересува повече от търговските отношения, които би му донесла една дъщеря на север, отколкото от нейното щастие, пък камо ли от домакинството на Арлен.

— Отдаваш ми голяма чест, приятелю — отвърна той, — но още не съм готов да се оттегля.

— Така си и мислех — въздъхна Абан. — Предполагам, че сега ще отидеш да се срещнеш с него?

— Да — каза Арлен.

— И той не търпи присъствието ми повече от дамата — предупреди го Абан.

— Но знае, че си ценен — възрази Арлен.

Абан поклати глава.

— Търпи ме само заради теб — каза той. — Шарум Ка иска уроци по северния език, още откакто те допуснаха за пръв път в Лабиринта.

— А пък Абан е единственият мъж в Красия, който го владее — каза Арлен — и това го прави ценен за Първия войн, въпреки че е кхафит.

Абан се поклонил, но не изглеждаше убеден.

Отправиха се към тренировъчната площадка, която беше недалеч от двореца. Центърът на града беше неутрална територия за всички

родове, там те се събираха да се молят и да се подготвят за алагай'шарак.

Беше късен следобед и лагерът гъмжеше от дейност. Арлен и Абан минаха първо покрай работилниците на оръжейните ковачи и на защитниците, чиито занаяти бяха единствените достойни според дал'Шарум. По-нататък бяха откритите площадки, където офицерите крещяха, а воините тренираха.

От другата страна в далечината беше дворецът на Шарум Ка и неговите лейтенанти, кай'Шарума. По-малък единствено от необятния дворец на Андраха, този гигантски палат приютяваше най-почетните от всички мъже, онези, които неведнъж бяха доказвали храбростта си на бойното поле. Говореше се, че под двореца имало огромен харем, където можели да предадат безстрашната си кръв на бъдещите поколения.

Втренчени погледи и измърморени под мустак ругатни се сипеха по Абан и патерицата му, но никой не смееше да им препречи пътя. Абан беше под покровителството на Шарум Ка.

Задминаха каре от мъже, които упражняваха движения с копие в сгъстен строй, други усъвършенстваха жестоките, ефикасни движения на шарусахк, красианския ръкопашен бой. Воините тренираха точна стрелба или хвърляха мрежи по тичащи момчета; изостряха уменията си за предстоящата нощна схватка. Насред всичко това беше издигната огромна шатра, където двамата намериха Джардир да преглежда чертежи, заедно с един от своите хора.

Ахман асу Хошкамин ам'Джардир беше Шарум Ка на Красия, титла, която се превеждаше на тесиански като „Първи воин“. Беше висок доста над метър и осемдесет, загърнат в черно сукно и с бял тюрбан на главата. По някакъв начин, който Арлен не можа да си изясни напълно, титлата Шарум Ка беше и религиозна, и тюрбанът бе знак за това.

Кожата му имаше тъмен бакърен цвят, а очите му бяха черни като черната му коса, която бе зализана назад и се спускаше над врата му. Черната му брада беше разклонена и оформена безупречно, но в този човек нямаше нищо нежно. Движеше се като граблива птица, бързо и уверено, а широките му ръкави бяха навити и разкриваха здрави, мускулести ръце, нашарени от белези. Не беше много над тридесетте.

Един от стражите на шатрата забеляза идването на Арлен и Абан, и се наведе да подшушне нещо в ухото на Джардир. Първият воин се извърна от изписаната с тебешир дъска, която изучаваше.

— Пар'чин! — извика той, разпери ръце с усмивка и стана, за да ги посрещне. — Добре дошъл отново в Пустинното копие!

Говореше на тесиански, а речникът и произношението му се бяха подобрили значително от последното посещение на Арлен. Той го прегърна здраво и го целуна по бузите.

— Не знаех, че си се върнал. Алагаите ще треперят от страх тази нощ!

Още при първото посещение на Арлен в Красия, Шарум Ка се беше поинтересувал от него, ако не за друго, то поне за да го разбере що за птица е, но оттогава двамата бяха проливали кръв един за друг в Лабиринта, а в Красия нищо не беше по-важно от това.

Джардир се обърна към Абан.

— Какво правиш тук сред мъжете, кхафит? — попита той с отвращение. — Не съм те викал.

— Той е с мен — каза Арлен.

— Беше с теб — натърти Джардир. Абан направи дълбок поклон и се изниза толкова бързо, колкото му позволяваше куцията крак.

— Не знам, защо си губиш времето с този кхафит, Пар'чин — изплю се Джардир.

— Там, откъдето идвам, стойността на един мъж не се измерва единствено с вдигането на копието — каза Арлен.

Джардир се разсмя.

— Там, откъдето идваш, Пар'чин, въобще не го вдигат това копие!

— Тесианският ти е много по-добър — отбеляза Арлен.

Джардир изсумтя.

— Вашият чински език не е лесен, а става двойно и по-труден, когато се нуждаеш от кхафит, за да го упражняваш, докато теб те няма.

Загледа се в куцукация Абан в далечината и се подигра на ярките му копринени дрехи.

— Гледай го тоя. Облича се като жена.

Арлен погледна през двора увита в черно жена, която носеше вода.

— Никога не съм виждал жена да се облича така — каза той.

— Само защото не ми даваш да ти намеря съпруга, чиито воали да свалиш — ухили се Джардир.

— Съмнявам се, че дама ще позволят на някоя от вашите жени да се омъжи за безродствен чин — отвърна Арлен.

Джардир махна с ръка.

— Глупости — каза той. — Заедно сме проливали кръв в Лабиринта, братко. Ако те приема в своя род, дори Андрахът няма да смее да ти откаже!

Арлен нямаше същата увереност, но добре знаеше, че не трябва да спори. Красианците все успяваха да доведат нещата до насилие, ако се усъмниш в хвалбите им, а и можеше да се окаже, че казва истината. Джардир изглежда беше равен поне на един дамаджи. Воините му се подчиняваха безпрекословно, гласът му беше дори по-важен от този на дама.

Но Арлен нямаше никакво желание да се присъединява към племето на Джардир или на който и да било друг. Около него красианците се чувстваха неудобно. Чин, който практикуваше алагай'шарак, но същевременно общуваше с кхафит. Ако влезеше в някой род, неудобството им щеше да се понамали, но в момента, в който това станеше, той трябваше да стане поданик на онзи дамаджи, който властва над рода, да се включи във всяка тяхна кръвна вражда и никога повече да не напуска града.

— Още не съм готов за жена — каза той.

— Е, не чакай прекалено дълго, че мъжете ще те сметнат за пуш'тинг — каза Джардир през смях и удари леко с юмрук рамото на Арлен. Арлен не беше сигурен какво точно означава тази дума, но кимна все пак.

— От колко време си в града, приятелю? — попита Джардир.

— Само от няколко часа — отвърна Арлен. — Току-що си занесох съобщенията до двореца.

— И вече си тук за да предложиш копието си! Мили Евераме — извика Джардир на събратята си, — този Пар'чин трябва да има красианска кръв във вените!

Неговите хора се включиха в смеха.

— Повърви с мен — каза Джардир, сложи ръка върху раменете на Арлен и се отдалечи от останалите. Арлен знаеше, че вече му търси най-подходящото място наум в тазвечершната битка.

— Баджин изгубиха един от своите изкопни защитници миналата нощ — каза той. — Можеш там да се включиш.

Изкопните защитници бяха сред най-важните красианските воители. Те поставяха защитите върху траповете-капани за демони, но така, че да се задействат едва когато ядроните попаднат вътре. Беше рискована работа, защото ако брезентът, с който скриваха дупките, не паднеше вътре така, че да се разкрият защитите изцяло, нищо не можеше да спре пясъчния демон да се изкатери обратно навън и да убие защитника, който се е притекъл да поправи проблема. Само една беше позицията с по-висока смъртност.

— Предпочитам да съм бутащ страж — отвърна Арлен.

Джардир поклати глава, но с усмивка.

— Все най-опасната длъжност да е за теб — смъмри го той. — Ами ако те убият, кой ще ни носи писмата?

Арлен разбра сарказма, въпреки изразения му акцент. Писмата нищо не означаваха за него. Малцина от дал'Шарум можеха въобще да четат.

— Няма да е толкова опасна тази нощ — каза Арлен.

Не можа да сдържи вълнението си, разви новото си копие и гордо го подаде на Първия воин.

— Царско оръжие — съгласи се Джардир, — но воинът е този, който побеждава в нощта, Пар'чин, а не копието. — Сложи ръка на рамото на Арлен и го погледна в очите. — Недей да отдаваш толкова много вяра на оръжието си. Виждал съм воители, по-опитни от теб, да изписват със защити копията си и накрая да свършват зле.

— Не съм го правил аз — каза Арлен. — Намерих го сред останките на Анокх Слънце.

— Родното място на Избавителя? — изсмя се Джардир. — Копието на Каджи е мит, Пар'чин, а пясъците вече са си взели обратно изгубения град.

Арлен поклати глава.

— Бях там — каза той. — Мога да те заведа.

— Аз съм Шарум Ка от Пустинното Копие, Пар'чин — отвърна Джардир. — Не мога просто да си стегна камилата и да отпраша в пясъците да търся някакъв град, който съществува единствено в древните писания.

— Мисля, че ще те убедя, щом слънцето залезе.

Джардир се усмихна търпеливо.

— Обещай ми, че няма да се опитваш да правиш глупости — каза той. — Защитено-незащитено копие, ти не си Избавителят. Ще бъде тъжно да те погребем.

— Обещавам — каза Арлен.

— Добре, тогава! — Джардир го плесна по рамото. — Ела, приятелю, става късно вече. Днес ще вечеряш в моя дворец, преди да се строим пред Шарик Хора.

Вечерята им се състоеше от пикантни меса, градински грах и тънките листове хляб, който красиянките правеха като разстилаха влажно брашно върху горещи, шлифовани камъни. Арлен заемаше почетно място до Джардир, беше заобиколен от кай'Шаруми и лично съпругите на Джардир му сервираха. Арлен така и не разбра, защо Първият воин му отдава такава чест, но след отношението, с което се сблъска пред двореца на Андраха, това беше добре дошло.

Мъжете го молеха да им разказва истории за себе си и искаха да чуят специално тази за осакатяването на Едноръкия, въпреки че я бяха чували многократно. Всеки път искаха историите за Едноръкия или Алагай Ка, както го наричаха. Каменните демони не се срещаха често в Красия, и когато Арлен се съгласи, публиката заслуша разказа му в захлас.

— Построихме нова балиста след последното ти идване, Пар'чин — каза му един от кай'Шарумите, докато отпиваха от нектара си след вечеря. — Може да пониже с копие стена от пясъчник. Сега ще намерим начин да пробием кожата на Алагай Ка.

Арлен се засмя и поклати глава.

— Боя се, че тази нощ няма да видите Едноръкия — каза той, — нито някой друг път. Той вече видя слънцето.

Очите на кай'Шарум се изцъклиха.

— Алагай Ка е мъртъв? — попита някой. — Как го направи?

Арлен се усмихна.

— Ще ви разкажа историята след победата ни тази нощ — каза той.

При тези думи той погали внимателно копието до себе си, жест, който не остана незабелязан от Първият воин.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

АЛАГАЙ'ШАРАК

328 СЗ

— Велики Каджи, Копие на Еверам, дари мощ в ръцете на своите воители и смелост в сърцата им тази нощ, докато вървят напред, за да служат на твоята свещена кауза.

Арлен се въртеше неловко, докато дамаджи даваше на дал'Шарум благословията на Каджи, първия Избавител. На север да твърдиш, че Избавителят е обикновен простосмъртен, можеше да те вкара в някое сбиване, но не беше престъпление. В Красия подобни еретически изказвания се наказваха със смърт. Каджи беше вестоносецът на Еверам, дошъл да обедини цялото човечество срещу алагаите. Наричаха го Шар'Дама Ка, Първ Воин-Жрец, и според сказанието щеше се завърне един ден, за да обедини човечеството, когато то отново стане достойно за Шарак Ка, Първата Война. Всеки, който намекнеше нещо по-различно, свършваше по бърз и брутален начин.

Арлен не беше такъв глупак, че да изразява гласно съмненията си относно божествеността на Каджи, но свещенослужителите все пак го притесняваха. Сякаш винаги си търсеха повод да се обидят от него, външния човек, а да обидиш някого в Красия обикновено означаваше смърт за обидилия.

Но каквито и притеснения да изпитваше около дамаджите, Арлен всеки път се изпълваше с вълнение при вида на Шарик Хора, огромният, украсен с кубета храм на Еверам. Името му буквално означаваше „Кости на герои“. Шарик Хора напомняше на какво е способно човечеството, беше сграда, пред която всеки човешки градеж, който Арлен някога беше виждал, приличаше на джудже. Библиотеката на Херцога в Мливари изглеждаше миниатюрна в сравнение.

Но Шарик Хора впечатляваше не само с големината си. Беше символ на смелостта отвъд живота, защото бе украсена с избелените кости на всеки воин, загинал в алагай'шарак. Имаше ги по цялото

продължение на носещите греди и около всички прозорци. Великият олтар бе изграден изцяло от черепи, пейките — от бедрени кости. Чашата за причастия, от която богомолците пиеха вода, беше издълбан череп, поставен в две мъртвешки ръце; столчето му беше от предмишници, а основата — от чифт крака. Всеки от гигантските полилеи бе направен от десетки черепи и стотици ребра, а големият купол, извисен на шестдесет метра от пода, бе покрит с черепите на загиналите красианските предци, които гледаха надолу осъдително и изискваха почит.

Арлен веднъж се опита да изчисли колко воители украсяваха стената, но задачата му го пребори. Всичките градове и села в Теса, вероятно около двеста и петдесет хиляди души, не можеха да накичат и малка частица от Шарик Хора. Красианците са били безброй някога.

Сега всички красиански воители, някъде около четири хиляди всичко на всичко, можеха да се поместят в Шарик Хора и да им остане още място. Те се събираха там всеки ден, веднъж по изгрев и веднъж по залез, в чест на Еверам, за да му благодарят за избитите ядрони от предишната нощ и да го помолят да ги дари със силата си, с която да ги убиват и на следващата. Най-много обаче се молеха Шар'Дама Ка да дойде отново и да започне Шарак Ка. Всички до един щяха да го последват и в Ядрото.

Письци, понесени от пустинния вятър, стигнаха до Арлен, който стоеше в укритието си и нетърпеливо очакваше идването на ядроните. Воителите около него пристъпваха от крак на крак и изпращаха молитви към Еверам. Някъде другаде в Лабиринта алагай'шарак беше започнал.

Чуха изстрелите на рода Мендинг, които от своята позиция върху стените на града се прицелваха и стреляха с оръдията си, и така пращаха тежки камъни и гигантски копия в редиците на демоните. Някои уцелваха пясъчни демони и ги убиваха или раняваха достатъчно, за да се обърнат срещу тях събратята им, но истинската цел на атаката беше да разгневи ядроните и да ги накара да обезумеят. Демоните се вбесяваха лесно, а след това, само при вида на плячката, можеха да бъдат водени като овце.

Когато ядроните закипяха от ярост, портите на града се отвориха и прекъснаха външната защитна мрежа. Пясъчни и огнени демони се

впуснаха напред, а въздушните се носеха над тях. Обикновено пускаха няколко дузини, преди да затворят отново портите и да възстановят мрежата.

От вътрешната страна на стената ги чакаха група воители и удряха копията си в щитовете. Повечето от тези мъже, познати още като примамки, бяха стари, слаби и заменими, но почитта, на която се радваха, нямаше граници. С крясъци и бойни викове при нахлуването на демоните те се втурнаха в две посоки според предварително уговорен план, така че да разделят нашествениците и да ги отведат по-надълбоко в Лабиринта.

Наблюдателите, застанали по стените на Лабиринта, сваляха вятърни демони с ласа и мрежи с тежести. Когато изчадията се строполяваха, копиеносците излизаха от малки, защитени ниши, хващаха ги, преди те да успеят да се освободят, приковаваха крайниците им към защитени, забити в земята колове и не им позволяваха да се върнат в Ядрото, преди да дочакат изгрева.

Междувременно примамките продължаваха да тичат, като отвеждаха пясъчните демони, заедно с някой и друг техен огнен родственик, към смъртта. Демоните тичаха по-бързо, но не можеха да вземат резките завой на Лабиринта с лекотата на мъжете, които познаваха всяко разклонение. Ако някой демон напреднеше твърде много, наблюдателите се намесваха да го забавят с мрежи. Много от тези опити бяха успешни. Много не бяха.

Арлен и останалите от бутащата стража се напрегнаха като чува виковете на приближаващите примамки.

— Внимавай! — извика наблюдател от стената. — Броя деветима!

Девет пясъчни демона бяха много повече от обичайните два или три, които стигаха до място на засада. Примамките се опитваха да намалят броя им като се разделяха и така засадата рядко се изправяше срещу повече от пет. Арлен стисна още по-здраво защитеното си копие, докато очите на дал'Шарумите подивяваха от вълнение. Да умреш в алагай'шарак означаваше да си извоюваш място в рая.

— Светлини — чу се вик отгоре.

Когато примамките отведоха демоните до мястото на засадата, наблюдателите запалиха ярки нафтени огньове пред огледала, насочени под ъгъл, и заляха пространството със светлина.

Изненадани, ядроните запищяха и заотстъпваха. Светлината не можеше да ги нарани, но даваше на изтощените примамки време да избягат. Подготвени за светлината, те се изнизаха покрай ямите за демони с оттренирана ловкост и се спуснаха в плитките защитени окопи.

Пясъчните демони бързо се възстановиха и подновиха атаката си, в неведение за пътя, по който примамките ги бяха довели. Три ядрона изтичаха право върху брезентите с пясъчен цвят, които покриваха двете просторни ями-клопки, и писъците им проехтяха, докато падаха в шестметровите дупки. Капаните щракнаха, бутащите стражи с викове и копия, стърчащи между кръглите им, обезопасени щитове, се втурнаха от скривалищата си, за да изтласкат останалите ядрони в траповете.

Арлен пребори страховете си с рев и се хвърли напред заедно с останалите, обладан от красивата лудост на Красия. Той знаеше, че по този начин и воините от древността бяха надделявали с боен вик над инстинкта си да побегнат и да се скрият, и така се бяха впускали в битката. За момент забрави кой е и къде се намира.

В този миг копието му удари пясъчен демон, защитите лумнаха съживени и по създанието протече сребриста светкавица. То запищя от болка, но по-дългите копия от двете страни на Арлен го довършиха. Заслепени от искрите на отбранителните защити, никой от останалите мъже не забеляза.

Групата на Арлен избута останалите два демона, настръхнали срещу тях, в зейналата яма от другата страна на засадата. Защитите на ямите бяха еднопосочни, познати само на красианците. Ядроните можеха да влязат в кръга, но не и да избягат. Под утъпканата пръст на дъното на трапа имаше камък, специално изкопан от кариера, който препречваше пътя им към Ядрото и ги затваряше в ямите, докато изгревът не отнемеше живота им.

Арлен вдигна поглед и видя, че хората от отсрещната страна въобще не се справяха толкова добре. Брезентът се беше закачил при падането си в ямата и бе оставил скрити някои от защитите. Преди изкопният защитник да успее да махне пречката, двата ядрона, попаднали в дупката, се изкатериха, измъкнаха се през дупката, и го убиха.

Бутащите стражи в далечния край на засадата се залутаха в безредие, изправени срещу пет пясъчни демона, без годна яма, в която да ги вкарат. Групата им се състоеше само от десет човека, а демоните бяха в средата им, замахваха с нокти и хапеха.

— Връщайте се в скривалището си! — нареди кай'Шарумът откъм страната на Арлен.

— Ядроните да ме вземат, ако го направя! — извика Арлен и се хвърли напред да помага на другата група.

Щом видяха външен човек да проявява такава смелост, дал'Шарумите го последваха, а командирът им остана да крещи към техните отдалечаващи се гърбове.

Арлен спря само колкото да изрита брезента от демонската яма и да задейства мрежата. Без да губи и секунда, той се хвърли в мелето с оживялото си защитено копие в ръка.

Промуши първия демон отстрани и този път мъжете не пропуснаха да забележат магическата светкавица, която протече по оръжието при точния удар. Смъртно ранен, пясъчният демон се срина на земята и по вените на Арлен се плисна дива енергия.

Той улови движение с крайчеца на окото си и се извърна, стиснал с две ръце копието си, за да блокира зъбите-бръсначи на друг пясъчен демон. Защитните фигури по дължината на копието му се задействаха още преди ядронът да впие челюсти и ги скова, както се бяха раззинали. Арлен рязко завъртя копието, магията лумна и строши челюстта на създанието.

Трети демон се спусна към него, но крайниците на Арлен пращяха от сила. Той замахна с опакото на копието си и защитите по края му разсякоха лицето на ядрона през средата. Демонът падна, а Арлен хвърли щита си, завъртя копието в ръцете си и с един силен удар прониза сърцето на демона.

Арлен изрева и се огледа за друг демон, който да пребори, но останалите бяха изतिकани в ямата. Всички мъже наоколо го гледаха със страхопочитание.

— Какво чакаме? — извика той и се втурна в Лабиринта. — Започна ловът на алагаи!

Дал'Шарумите заскандираха „Пар'чин! Пар'чин!“.

Първо се изправиха срещу вятърен демон, който се снижи над тях и разкъса гръкляна на един от мъжете до Арлен. Преди съществуването

да успее отново да се изстреля нагоре, Арлен хвърли копието си и пръсна главата му, поваляйки го сред дъжд от искри.

Арлен си взе обратно копието и продължи да тича напред; яростната магия на оръжието му го понесе напред като герой от легендите. Докато групичката му доочистваше зад него коридорите, броят ѝ нарастваше. Арлен убиваше демон след демон и все повече гласове подемаха възгласа: „Пар’чин! Пар’чин!“ Забравени бяха защитените ниши за засада и ямите за бягство. Изчезнал бе страхът и почитанието към нощта. С металното си копие Арлен изглеждаше недосегаем, а увереността, която излъчваше, беше като наркотик за красианците.

Пламнал от вълнението на победата, Арлен се чувстваше сякаш се бе измъкнал от пашкул, сякаш бе сътворен наново от древното оръжие. Не изпитваше никаква умора, макар да бе тичал и да се бе борил часове наред. Не изпитваше болка, въпреки че целият бе натъртен и надраскан. Мислите му бяха съсредоточени единствено в следващия сблъсък, в следващия демон за убиване. Всеки път, когато усещаше магията да бликва под бронята на ядрон, една и съща мисъл отекваше съзнанието му.

Всеки човек трябва да има такова копие.

Джардир изникна пред него, а Арлен, покрит с демонска сукървица, вдигна високо оръжието си, за да поздрави Първия воин.

— Шарум Ка! — извика той. — Нито един демон няма да избяга от Лабиринта ти тази нощ!

Джардир се засмя и вдигна копието си в отговор. Дойде и прегърна Арлен като брат.

— Подцених те, Пар’чин — каза той. — Няма да повторя грешката си.

Арлен се усмихна.

— Така казваш всеки път — отвърна той.

Джардир кимна към двата пясъчни демона, току-що убити от Арлен.

— Няма вече, бъди сигурен — обеща той и му отвърна с широка усмивка. После се обърна към мъжете, последвали Арлен.

— Дал'Шарум! — извика той и направи знак към мъртвите ядрони. — Съберете тези гнусни създания и ги отнесете върху външната стена! Нашите стрелци с прашка се нуждаят от мишени за да се упражняват! Нека ядроните отвъд стените разберат, колко безумно е да нападнат крепостта Красия!

Мъжете заликуваха и се втурнаха да изпълняват нареждането му. Тогава Джардир се обърна към Арлен.

— Наблюдателите докладваха, че все още се води битка при една от източните засади — каза той. — Напуснал ли те е бойният дух, Пар'чин?

Усмивката на Арлен беше дивашка.

— Води ме — отвърна той. Двамата мъже тръгнаха и оставиха другите да си вършат работата.

Затичаха се с все сила към един от най-отдалечените ъгли на Лабиринта.

— Давай напред — извика Джардир, когато минаха покрай остър ъгъл и навлязоха в едно от местата за засада. Арлен ни за момент не се замисли, защо е толкова тихо. Главата му кънтеше от ударите на стъпалата му и думкането на кръвта му.

Но когато сви край ъгъла, отстрани се стрелна един крак, закачи неговия и го просна на земята. Той се изтъркаля при падането, без да пуска безценното си оръжие, но докато успее да се изправи на крака, единственият изход се оказа блокиран от мъже.

Арлен се огледа наоколо объркано, но не видя и следа от демони или бой. Беше се натъкнал на засада, но тя не беше за ядроните.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА ПРОСТО ЕДИН ЧИН

328 СЗ

Шарумите тръгнаха напред, за да заобиколят Арлен: елитът на Джардир. Арлен познаваше всички тях, мъже, с които се бе хранил и смял същата вечер, с които много пъти се беше бил рамо до рамо.

— Какво значи това? — попита Арлен, макар дълбоко в себе си да знаеше много добре.

— Копието на Каджи е достойно за ръцете на Шар'Дама Ка — отвърна Джардир като приближи. — А това не си ти.

Арлен стисна копието, сякаш от страх да не изхвъркне от ръцете му. Мъжете, които затваряха пръстена си около него, бяха същите, с които вечеря само преди няколко часа, но сега в очите им нямаше приятелство. Джардир беше постъпил умно, като го отдели от привържениците му.

— Не е нужно да става по този начин — каза Арлен и заотстъпва назад, докато ръба на демонската яма в средата на засадата не се окажа под петите му. Смътно отбеляза съскането на пясъчен демон, затворен вътре.

— Мога да направя още от тези — продължи той. — По един за всеки дал'Шарум. Затова дойдох.

— И сами можем да си направим — пропълзя усмивката на Джардир, студена цепка по брадатото му лице. Зъбите му проблясваха на лунната светлина: — Ти не можеш да бъдеш нашият Избавител. Ти си просто един чин.

— Не искам да се бия с теб — каза Арлен.

— Тогава недей, приятелю — каза Джардир нежно. — Дай ми оръжието, вземи си коня и си иди със зората, без да се връщаш повече.

Арлен се поколеба. Не се съмняваше, че защитниците на Красия ще могат да направят дубликати на копието не по-зле от него. За нула време красианците биха могли да обърнат хода на своята Свещена война. Хиляди животи спасени, хиляди демони избити. Имаше ли значение кой ще си припише заслугите?

Заложени на карта обаче не бяха само заслугите. Копието не беше дар за Красия, а за всички хора. Красианците щяха ли да споделят знанието си с останалите? Ако можеше да се съди по случващото се в момента, Арлен реши, че не.

— Не — каза той. — Мисля, че ще трябва да го задържа за малко по-дълго. Нека направя едно за теб и ще си тръгна. Повече няма да ме видиш и ще получиш това, което си искал.

Джардир щракна с пръсти и мъжете стесниха кръга около Арлен.

— Моля ви — каза Арлен. — Не бих искал да нараня нито един от вас.

Елитните воители на Джардир се изсмяха на думите му. Всичките бяха посветили живота си на копието.

Но така бе направил и Арлен.

— Ядроните са врагът! — извика той, когато го нападнаха. — Не аз!

Но дори докато протестираше, той се извъртя, като отклони две задаващи се копия с едно движение на оръжието си и ритна здраво в ребрата един от мъжете, с което го повали върху друг. Гмурна в тълпата, излезе по средата им и развъртя копието си като тояга в отказ да използва върха му.

С дръжката фрасна през лицето един от воините и усети как челюстта му се счупи, после бързо се приведе и замахвайки с оръжието си като с метална бухалка удари коляното на друг. Острие проряза въздуха точно над него, когато войнът падна на земята с викове.

Но вместо да усеща копието си леко, както беше при борбата с ядроните, сега то му тежеше в ръцете, а безкрайната енергия, която го бе тласкала напред в Лабиринта, се изпари. Срещу хора, то беше просто копие. Арлен го застопори на земята и скочи във въздуха за да ритне един от мъжете във врата. Краят на копието удари друг мъж в стомаха и той се преви на две. Острието проряза бедрото на трети и той изпусна оръжието си, за да стисне раната. Арлен се измъкна от развилнялата се около него тълпа и се изправи пред ръба на ямата, така че никой да не може да го заобиколи.

— Аз отново те подцених, въпреки че обещах да не го правя — каза Джардир. Махна с ръка и надойдоха още хора, за да се включат в пресата.

Арлен се би с всички сили, но изходът от ситуацията беше въвн от съмнение. Един прът го удари през лицето и го повали на земята, а воините се нахвърлиха яростно върху него и го засипаха с юмруци, докато не пусна копието, за да покрие с ръце главата си.

В същия момент боят приключи. Вдигнаха Арлен на крака, а двама мускулести мъже му приклециха ръцете зад гърба, докато той гледаше как Джардир се навежда и взема копието му. Първият воин стисна здраво плячката си и погледна Арлен в очите.

— Искрено съжалявам, приятелю — каза той. — Ще ми се да имаше и друг начин.

Арлен се изплю в лицето му.

— Еверам вижда предателството ти! — извика той.

Джардир само се усмихна и избърса плюнката.

— Не споменавай Еверам, чин. Аз съм Шарум Ка, не ти. Без мен Красия ще загине. А за теб кой ще тъжи? Не би могъл да напълниш и едно шишенце сълзи.

Погледна мъжете, които държаха Арлен.

— Хвърлете го в ямата.

Арлен още не беше преодолял шока от удара, когато собственото копие на Джардир падна и затрепери, забито в калта пред него. Вдигна поглед по отвесната шестметрова стена на ямата и видя Първия воин да го гледа отгоре.

— Живя с достойнство, Пар'чин — каза Джардир — и затова ти позволявам да го запазиш и в смъртта си. Умри в бой и ще се събудиш в рая.

Арлен изръмжа и погледна пясъчния демон от другата страна на ямата, който се вдигна на крака и се приготви за нападение. От муцуната му излезе ниско ръмжене, при което се оголиха редове зъби като бръсначи.

Арлен се изправи, без да обръща внимание на болката от натъртените си мускули. Бавно посегна към копието, без да откъсва очи от демона. Позата му, която не беше нито заплашителна, нито страхлива, обърка съществуването и то закрачи разколебано напред-назад.

Човек можеше да убие пясъчен демон с незащитено копие. Техните малки очи без клепачи, предпазвани от кокалестите ръбове на

челото им, се ококорваха при скок. При достатъчна сила, точен удар в това единствено уязвимо за тях място можеше да достигне до мозъка им и да ги убие на място. Но раните на демоните заздравяваха с магическа скорост и ако ударът се разминеше с целта си на милиметри или не беше достатъчно дълбок, това само щеше да ги разяри още повече. Без щит, на бледата светлина на луната и газовите фенери над Лабиринта, задачата беше почти невъзможна.

Докато демонът се опитваше да разгадае поведението му, Арлен бавно задвижи върха на копието по калта, чертаейки защити точно пред себе си — мястото, откъдето демонът най-вероятно щеше да нападне. Съществува щеше бързо да се ориентира и да ги заобиколи, но така поне Арлен печелеше малко време. Резка по резка, той издълба символите в калта.

Пясъчният демон се върна обратно до стената на ямата, където сенките, хвърлени от газовите фенери над тях, бяха най-гъсти. Жълто-кафявите му люспи се сляха с глината и го направиха почти невидим. Открояваха се само зейналите му, черни очи, които отразяваха оскъдната светлина.

Арлен видя атаката, още преди тя да започне. Възлестите мускули на демона се издуха и трепнаха, а задните му крака затъпкаха намясто. Арлен се отмести внимателно зад завършените защити и прекъсна зрителния контакт със звяра, сякаш в знак на смирение.

С ръмжене, което изригна в рев, ядронът — над петдесет килограма нокти, зъби и бронирани мускули — се хвърли към него. Арлен го изчака да се удари в защитите и в мига, в който те лумнаха, прониза незащитените очи, а инерцията на демона даде допълнителна сила на удара.

Красианците, които гледаха отгоре, заликуваха.

Арлен усети как върхът на копието се забодде, но не достатъчно дълбоко, преди ударът и припламналата магия да метнат в другия край на ямата квичачото от болка създание. Погледна копието си и видя, че острието му се е отчупило. Видя го да проблясва на лунната светлина от окото на демона, който вече се отърсваше от болката и отново се изправяше на крака. Задраска по лицето си и измъкна острието. Кървенето му вече беше спряло.

Ядронът заръмжа ниско и запълзя напред по корем по пода на ямата. Арлен го остави да дебне, а междувременно бързаше да

завърши полукръга си. Демонът скочи отново, импровизираните защити повторно лумнаха и го спряха на място. Арлен пак се опита да го промуши, този път със счупения връх на копие в гърлото, където кожата ставаше по-уязвима. Ядронът обаче беше прекалено бърз, стисна копие със зъби и го отскубна от ръцете му, когато защитите отново го метнаха назад.

— Нощите да ме вземат — изруга Арлен. Кръгът му далеч не бе завършен, копие му си отиде, а с него и надеждата да го доизпише.

Докато се свестяваше от удара, пясъчният демон беше напълно неподготвен за атаката на Арлен, който се хвърли иззад защитите си и го повали. Отгоре публиката изрева.

Ядронът задраска и ухапа, но Арлен беше по-бърз, ловко се намести зад него и склучи ръце под мишниците на демона, а пръстите си приклещи зад главата му. Изправи се с цяло тяло и вдигна демона от земята.

Арлен беше по-едър и по-тежък от пясъчния демон, но не можеше да се мери с жилавата сила на мятания се ядрон. Мускулите му се изопваха като дебели вџета, които използваша в каменоломните на Мливари, а ноктите на задните му крака заплашваха да нарежат краката му на панделки. Той завъртя създаването и го тресна в стената на ямата. Преди демонът да се вдигне от удара, Арлен пристъпи напред и отново го стисна. Захватът му отмаляваше срещу яростните атаки на демона, затова този път се завъртя с цяло тяло още веднъж и го метна в защитите. Магията освети трапа и разтърси демона. Арлен грабна копие си и се стрелна обратно зад защитите, преди ядронът да се съвземе.

Разяреният демон започна да се хвърля към защитите, но Арлен бързо завърши импровизирания си полукръг, а стената на ямата му служеше за гръб. В мрежата имаше дупки, но се надяваше, че са прекалено малки, за да ги открие демонът и да се промуши през тях.

Но надеждата му угасна, когато ядронът се хвърли на стената на ямата и заби нокти в пръстта. Изкатери се на стената и запълзя към Арлен с оголени, мокри от слюнка зъби.

Набързо скалъпените защити на Арлен бяха слаби и с кратък радиус на действие, който на височина не надвишаваше рязко отскока на демона.

Нямаше да му отнеме много време да се досети, че може да ги преодолее с катерене.

Арлен се стегна, сложи крак на защитата, най-близка до стената, и прекъсна магията ѝ. Държеше ходилото си на сантиметър от земята, така че да не изтрие рисунката. Изчака демонът да скочи, отстъпи назад и откри защитата. Демонът вече летеше напред, когато мрежата се задейства отново и отблъсна ядронската плът от линията си. Половината от създанието падна в кръга при Арлен. Другата половина се търколи глухо отвън.

Дори откъснат от задните си крака, ядронът продължи да драска и хапе срещу Арлен, който отстъпи бързо назад, натискайки гърба му с копието си. Прекоси защитите и остави туловището на демона в капана на полукръга. То продължи да потрепва, докато черната му сукървица се стичаше в калта.

Арлен погледна нагоре и видя красианците да го зяпат със зейнали усти. Намръщи се и строши копието в коляното си. Вдъхновен от демона, той заби счупения край на оръжието в меката глина на стената. Набра се с изопнат бицепс на него и когато се издигна достатъчно, замахна с другата си ръка и заби върха на копието още по-нависоко.

Ръка след ръка, той изкатери шестметровата яма. Не мислеше за това, което лежеше зад него, или за това, което го очакваше горе. Съсредоточи цялото си внимание в настоящата задача, без да обръща внимание на парещото напрежение в мускулите си или на раздиращата се кожа.

Когато се прехвърли над ръба на ямата, красианците се отдръпнаха, а очите им го гледаха облещено. Много от тях призоваваха Еверам или докосваха челата и сърцата си, докато други рисуваха защити във въздуха, сякаш самият той беше демон.

С крайници като желе, Арлен с мъка се изправи на крака. Обърна се към Първия воин със замъглен поглед.

— Ако ме искаш мъртъв — изръмжа той — ще трябва сам да ме убиеш. В Лабиринта няма повече ядрони, които да свършат работата ти вместо теб.

Джардир пристъпи напред, но се поколеба заради недоволното мърморене на някои от своите хора. Арлен се беше доказал като воин. Нямаше да бъде достойно да го убие сега.

Арлен разчиташе на това, но преди мъжете да успеят да го обмислят, Джардир се стрелна напред и го удари в слепоочието с края на защитеното си копие.

Арлен се просна на земята, главата му избръмча и светът се люшна около него, но той се изплю, сложи ръце под себе си и се избута с всички сили от земята, за да застане отново на крака. Погледна нагоре, само колкото да види как Джардир прави ново движение. Усети удара на металното копие по лицето си и нищо повече.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА ДА ИГРАЕШ В СЕЛЦАТА

329 СЗ

Роджър танцуваше, докато вървяха, а четири топчета в ярки цветове кръжаха около главата му. Жонглирането на място му беше невъзможно, но Роджър Полухват имаше да поддържа репутация и затова се научи да заобикаля несъвършенството си — движеше се с плавна ловкост, за да може осакатената му ръка винаги да е в позиция да хване и хвърли обратно.

Дори за своите четиринадесет години беше дребен, едва минаваше метър и петдесет, с морковено червена коса, зелени очи и кръгло лице, бледо и луничаво. Той приклякаше и се изправяше, и се завърташе в пълен кръг, докато краката му се придвижваха в такт с топчетата. Меките му ботуши с раздвоен връх бяха прашасали от пътя, а облакът, който дигаше с подскоците си, се стелеше наоколо и придаваше на всяка глътка въздух вкус на суха пръст.

— Има ли смисъл въобще, ако не можеш да стоиш на място? — попита Арик раздражено. — Приличаш на аматьор, а на публиката няма да ѝ хареса да диша прах, повече отколкото на мен.

— Няма да изнасям представления на пътя — отвърна Роджър.

— В селцата може и да ти се наложи — възрази Арик. — Там няма дъсчени пътеки.

Роджър изпусна такт и Арик млъкна, докато момчето се пребори да си възвърне ритъма. Накрая отново овладя топките, но Арик цъкна неодобрително с език.

— Без дъсчена настилка как се предпазват от демоните, които им изскачат между градските стени? — попита Роджър.

— И стени нямат — отвърна Арик. — Дори само поддържането на мрежа около едно малко селце би изисквало дузина защитници. Ако в селото разполагат с двама и един чирак, направо се броят за късметлии.

Роджър преглътна вкуса на жлъчка в устата си и се почувства отпаднал. Письци отпреди повече от десетилетие заехтяха в главата му,

той се препъна, падна по гръб и топките се изсипаха върху него. С ярост удари осакатената си ръка в пръстта.

— Най-добре остави жонглирането на мен, а ти се концентрирай върху други умения — каза Арик. — Ако отделяше за упражненията си по пеене поне половината от времето, което хабиш за жонглирането, можеше и да успееш да изкараш три тона преди гласът ти да се изметне.

— Ти винаги си казвал, че „жонгльор, който не може да жонглира, не е никакъв жонгльор“ — отвърна Роджър.

— Няма значение какво съм казал! — сопна му се Арик. — Мислиш ли, че Джейсън проклетия Златен Тон жонглира? Ти имаш талант. Само да успеем да ти направим име и ще се сдобиеш с чираци, които да жонглират вместо теб.

— Защо ще искам някой да изпълнява номерата ми вместо мен? — попита Роджър, събра топките и ги пхна в торбичката на кръста си. В същото време погали за кураж насърчителната издутина на своя талисман, прибран на сигурно място в тайния му джоб.

— Защото пари не се правят с дребни номерца, момче — каза Арик и отпи от мяха за вино, който не излизаше от ръцете му. — Жонгльорите печелят клатове. Направи си име и ще печелиш меко мливарийско злато, като мен навремето. — Той отпи отново, този път с по-дълбока глътка: — Но за да си направиш име, трябва да играеш по селата.

— Златния Тон никога не е играл по селата — каза Роджър.

— Именно! — извика Арик и направи широк жест с ръце. — Чичо му може и да използва връзките си в Анжие, но той няма никакво влияние по селата. Когато ти направим име, ще го закопаем!

— Той не може да се мери със Сладкогласния и Полухват — бързо каза Роджър, като сложи името на майстора си на първо място, макар че напоследък не ги бяха чували по улиците в Анжие в този ред.

— Да! — извика Арик, удари пети и изтанцува набързо една жига.

Роджър успя навреме да отклони раздражението на Арик. През последните години майсторът му все по-често изпадале в пристъпи на ярост и пиеше все повече и повече, докато луната на Роджър растеше, а неговата старееше. Гласът му вече не беше толкова благозвучен и той си го знаеше.

— Колко път има до Щурчов скок? — попита Роджър.

— Трябва да сме там до утре на обяд — отвърна Арик.

— Мислех, че селцата могат да бъдат само на ден разстояние — каза Роджър.

Арик изсумтя.

— Указът на херцога гласи, че селцата не бива да са раздалечени на по-голямо разстояние от това, което един мъж на здрав кон може да измине за ден — каза той. — Доста по-далече ще ти дойде, ако тръгнеш пеша.

Роджър се натъжи. Арик наистина смяташе да прекарат нощта на пътя, без каквато и да било преграда между тях и ядроните, освен стария преносим кръг на Джерал, който не беше виждал бял свят от повече от десет години.

Но Анжие вече не беше напълно безопасен за тях. Ставаха все по-популярни, а майстор Джейсън отделяше специално внимание на това да им пречи. Миналата година неговите чираци бяха счупили ръката на Арик, а и неведнъж окръждаха печалбата им след голямо представление. Това, заедно с пристрастеността на Арик към пиенето и вертепите, често ги оставяше с Роджър без пукнат клат. Може би по селата наистина щеше да им се усмихне късметът.

Да се прочуеш из селата беше бойно кръщение за жонгльорите и докато още бяха на сигурно място в Анжие, на Роджър му изглеждаше като велико приключение. Сега той само погледна към небето и преглътна тежко.

Роджър седеше на камък и пришиваше ярка кръпка върху наметалото си. Както при всичките му други дрехи, първоначалният плат отдавна се бе изтъркал и кръпка по кръпка от него вече нямаше и следа.

— Сло'й кръга кат' свършиш, момче — каза Арик, клатушкайки се леко.

Виненият му мях беше почти празен. Роджър погледна залязващото слънце, потрепери и се втурна да изпълнява.

Кръгът беше малък, само три метра в диаметър. Стигаше точно колкото за двама легнали мъже и огън между тях. Роджър заби един прът в средата на лагера и използва дългата метър и петдесет връв,

закачена за него, за да опише правилна окръжност в пръстта. Постави преносимия кръг върху линията и с права пръчка провери дали защитените плочици са подредени правилно. Не беше защитник обаче, и не можеше да прецени, доколко е успял със задачата.

Когато приключи, Арик се заклатушка към него за да провери какво е направил.

— Изгле'а до'ре — изломоти майсторът му, без да му отделя повече от секунда внимание. Роджър усети смразяваща тръпка по гръбнака си и прегледа всичко отново, за да се увери, че е наред, а после и още веднъж, за да бъде съвсем сигурен. И все пак беше притеснен, докато стъкваше огъня и приготвяше вечерята — слънцето се спускаше все по-ниско.

Роджър никога не бе виждал демон. Поне не някакъв, който да си спомня. Дългите нокти на ръката, която разби вратата на родителите му, бяха запечатани завинаги в съзнанието му, но останалото, дори ядронът, който го беше осакатил, беше само една мъглявина от пушек, зъби и рога.

Кръвта му се смрази, когато горите проточиха дългите си сенки над пътя. Не след дълго една призрачна фигура се издигна от земята недалеч от огъня им. Дървесният демон беше не по-голям от среден на ръст мъж, имаше сбръчкана като кора кожа, опъната здраво върху жилави мускули. Съществото видя огъня им и изрева, като отметна назад рогатата си глава и разкри редици от остри зъби. Изпъна дългите си нокти и ги разкърши, за да ги подготви за лова. Други форми притичваха по ръба на светлината от огъня и бавно започваха да ги наобикалят.

Очите на Роджър се стрелнаха към Арик, който отпиваше дълбоко от мяха. По-рано имаше надеждата, че майсторът, който и преди бе спал в преносими кръгове, ще бъде спокоен, но страхът в очите на Арик казваше друго. С трепереща ръка Роджър се пресегна към тайния си джоб, извади талисмана си и го стисна силно.

Дървесният демон снижи рогата си и атакува, и в този момент в съзнанието на Роджър изплува отдавна подтискан спомен. Изведнъж беше на три години и гледаше над рамото на майка си приближаващата смърт.

Всичко му се върна на мига. Как баща му взе ръжена и застана редом с Джерал, за да спечели време, в което майка му и Арик да

избягат с него. Как Арик ги блъсна настрани, докато тичаше към убежището. Захапването, което му коства пръстите. Саможертвата на майка му.

Обичам те!

Роджър стисна талисмана си и усети духа на майка си наоколо, сякаш тя присъстваше физически. Той вярваше, че ще го опази невредим, повече отколкото на преносимия кръг, върху който ядронът налетя.

Демонът удари здраво защитите. И Роджър, и Арик подскочиха, когато магията припламна. Мрежата на Джерал за момент се изписа със сребрист огън във въздуха; ядронът бе отхвърлен назад и зашеметен.

Облекчението им не трая дълго. Звукът и светлината привлякоха вниманието на други дървесни изчадия и те също се хвърлиха към тях, изпробвайки мрежата от всички страни.

Лакираните защити на Джерал обаче не поддадоха. Един по един или на групички, дървесните демони бяха мятани на земята, след което не им оставаше друго освен да обикалят гневно и да търсят безуспешно пролуки.

Но дори докато ядроните се хвърляха срещу него, мисълта на Роджър беше другаде. Отново и отново той виждаше как родителите му умират, как баща му изгаря, а майка му дави огнен демон, преди да го бутне в убежището. И отново, и отново, той виждаше как Арик ги блъска настрана.

Арик беше убил майка му. Беше толкова очевидно, колкото и ако го бе извършил със собствените си ръце. Роджър допря талисмана до устните си и целуна червената ѝ коса.

— Какво е това, дете го държиш? — попита Арик нежно, когато стана ясно, че демоните няма да успеят да преминат.

Във всеки друг момент, Роджър щеше да получи пристъп на паника заради това, че са разкрили талисмана му, но сега беше другаде, изживяваше повторно кошмара си и отчаяно се опитваше да схване значението му. Арик му беше като баща вече повече от десет години насам. Нима тези спомени наистина бяха верни?

Разтвори дланта си и даде на Арик да види миниатюрната дървена кукла с ярко червената ѝ коса.

— Майка ми — каза той.

Арик погледна тъжно към куклата и нещо в изражението му подсказа на Роджър всичко, което трябваше да знае. Паметта не го лъжеше. Яростни думи дойдоха на устата му и той се напрегна, готов да нападне майстора си и да го хвърли от кръга на ядроните.

Арик свали поглед, прочисти гърлото си и запя. Гласът му, одрезгавял от годините пиене, възвърна нещо от предишната си сладост, когато жонгльорът поде тиха приспивна песен, и тя погъделичка паметта на Роджър точно както срещата му с дървесния демон. Изведнъж си спомни как Арик го държеше в ръце в същия кръг, в който сега стояха, и му пееше същата приспивна песен, докато Речен мост гореше.

Песента, също като талисмана, обгърна Роджър и му припомни под каква сигурна закрила се бе почувствал онази нощ. Арик беше постъпил като страхливец, факт, но беше почел молбата на Кали да се грижи за сина ѝ, макар това да му бе коствало длъжността при краля и провалило кариерата му.

Той прибра талисмана си в тайния джоб и се загледа в нощта, докато картини, стари повече от десетилетие, прелитаха през съзнанието му и той отчаяно се опитваше да ги осмисли.

Накрая пеенето на Арик заглъхна, а Роджър се измъкна от размишленията си и извади готварските съдове. Изпържиха си наденица с домати в малка тенджера с крачета и ги изядоха с твърд, хрупкав хляб. След вечеря започнаха да се упражняват. Роджър извади цигулката си, а Арик накваси устни с последните капки от мяха. Те застанаха един срещу друг, напрегнали всички усилия да не забелязват демоните, които шестваха около кръга. Роджър засвири и всичките му съмнения и страхове изчезнаха, когато вибрацията на струните стана целият му свят. Той поведе с милувка мелодия и кимна, когато беше готов. Арик се включи с леко тананикане със затворена уста, изчакваше ново кимване, за да започне да пее. Продължиха играта, като попаднаха в удобната хармония, която бяха изгладили с години упражнения и изпълнения.

Доста по-късно Арик изведнъж млъкна и се огледа.

— Какво има? — попита Роджър.

— Струва ми се, че откакто започнахме, ни един демон не е нападал защитите ни — отвърна Арик.

Роджър спря да свири и се огледа в нощта. Така беше, осъзна той, учуден, че не го е забелязал по-рано. Дървесните демони се бяха свили около кръга и стояха неподвижно, но щом Роджър срещна погледа на един от тях, той се хвърли към него.

Роджър изкрещя и падна назад, когато ядронът удари защитите и бе отблъснат. Навсякъде около тях магията запламтя, след като останалите създания се отърсиха от опиянението си и атакуваха.

— Било е от музиката! — каза Арик. — Музиката ги е държала настрана!

Като видя обърканото изражение по лицето на момчето, Арик прочисти гърлото си и започна да пее.

Гласът му бе силен и се понесе далече по пътя, като заглуши ревовете на демоните с красивия си звук, но не помогна по никакъв начин, за да ги задържи на разстояние. Даже напротив, демоните запищяха още по-силно и задраскаха по бариерата, сякаш отчаяно искаха да го накарат да млъкне. Гъстите вежди на Арик се сбръчкаха и той смени мелодията, като изпя песента, която бяха упражнявали с Роджър, но ядроните продължаваха да удрят по защитите. Роджър усети остър пристъп на страх. Ами ако демоните намерят слабо място в защитите, както бяха направили...

— Цигулката, момче! — извика Арик. Роджър погледна глуповато надолу към цигулката и лъка, които стискаше в ръце. — Свири, глупако! — нареди Арик.

Но осакатената ръка на Роджър трепереше и лъкът докосна струните с пронизително скърцане, като на нокти по дъска. Ядроните запищяха и отстъпиха крачка назад. Окуражен, Роджър изсвири още няколко дразнещи и неприятни тона, с което накара демоните отново да се отдръпнат. Те завиха и сложиха ноктести ръце върху главите си, сякаш от болка.

Но не избягаха. Демоните заотстъпваха бавно от кръга, докато не се отдалечиха на поносимо разстояние. Там те зачакаха, а черните им очи отразяваха светлината на огъня.

Гледката смрази сърцето на Роджър. Те знаеха, че той не може да свири вечно.

Арик не беше преувеличил, когато каза, че в селцата ще ги посрещнат като герои. Хората от Щурчов скок си нямаха свои жонглиори и много от тях си спомняха Арик още от времето, когато беше глашатай на херцога преди десетина години.

Имаше малка странноприемница, която приютяваше говедари и яйцепроизводители, на път за или от Крайгорско и Овчарска долина. Там двамата бяха посрещнати сърдечно и получиха безплатна стая с пансион. Цялото градче се събра, за да гледа представлението им, и пивото, което се изпи, бе повече от достатъчно, за да покрие разходите на ханджията по настаняването им. Всъщност, всичко течеше превъзходно, докато не дойде време да пуснат шапката.

— Кочан царица! — извика Арик и го разтrese пред лицето му.
— К'во ше правим с'а с т'ва?

— Винаги можем да го изядем — предложи Роджър.

Майсторът му го изгледа злобно и продължи да крачи.

Роджър хареса Щурчов скок. Хората там бяха скромни и добросърдечни, и знаеха как да се наслаждават на живота. В Анжие тълпата се блъскаше напред, за да чуе цигулката му, кимаше и пляскаше, но досега не беше виждал хора, които така бързо да скочат да танцуват, както щурчевци. Преди цигулката му да е излязла и наполовина от калъфа си, те вече се заотдалечаваха, за да си отворят място. Не след дълго се въртяха и подскачаха с буен смях на уста, и понесени от ритъма следваха музиката му накъдето ги отведеше. Без стеснение плакаха на тъжните балади на Арик, а на неприличните вицове и пантомимата се кикотиха до посиняване. Те напълно отговаряха на разбиранията на Роджър за идеална публика.

Когато представлението приключи, скандирането на „Сладкогласни и Полухват!“ беше оглушително. Получиха безброй покани за настаняване, а виното и храната прииждаха в изобилие. Роджър беше пометен зад една купа сено от две чернооки местни момичета, които го нацелуваха, докато не му се зави свят.

Арик не беше толкова доволен.

— Как можах да забравя какво беше някога? — оплака се той.

Той, разбира се, имаше предвид шапката за пари. В селцата нямаше такива, а ако имаше, те бяха твърде малко. Каквото имаше,

отиваше за неща от първа необходимост — семена, инструменти и защитни стълбове. Два дървени клата се бяха утаили на дъното на шапката, но това не беше достатъчно за да покрие дори виното, което Арик изпи по пътя от Анжие. Най-често щурчевци плащаха в жито, а отвреме-навреме хвърляха и по някоя кесийка сол или подправки.

— Размяна! — Арик изсъска думата като ругатня. — Никой винар в Ангийрш ня'я да ти 'жеме чувал ешемик вмешто пари!

Щурчевци бяха платили с много повече от жито. Подариха им осолено месо и пресен хляб, рог със сметана и кошница плодове. Топли одеяла. Нови кръпки за обувките им. Каквито продукти или услуги можеха да прежалат, те признателно им ги предлагаха. Роджър не се беше наяждал така хубаво, откакто напуснаха двореца на херцога, и да го убият, нямаше да разбере нещастieto на господарят си. За какво им бяха парите, ако не за да си купят същите тези неща, които щурчевци им предлагаха в изобилие?

— Поне и'аха винчше — промърмори Арик.

Роджър нервно погледна мяха, от който майсторът му отпи, защото знаеше, че това само ще усили гнева му, но не каза нищо. Нямаше толкова вино на света, което да разгневи Арик така, както препоръката да понамали виното.

— На мен пък ми хареса там — осмели се да каже Роджър. — Ще ми се да бяхме останали по-дълго.

— Гледай ти — сопна се Арик. — Ти си проссо едно тъпо момше. — Той изръмжа сякаш от болка. — В Крайгоршко няма да е по-хубаво — ожалва се той, като погледна надолу по пътя, — а Овчеебната Долинка ще е най-жле от шичките! За к'во ли го жапажих тоя тъп кръг!

Той ритна ценните плочици на преносимия кръг и размести защитите, но изглежда не забеляза това или не го интересуваше, докато залиташе пиянски около огъня.

На Роджър му спря дъхът. Броени секунди ги делиаха от залеза, но не каза нищо, а се хвърли към мястото и като обезумял започна да поправя щетите, като поглеждаше отвреме-навреме хоризонта.

Броени мигове след като приключи, демоните започнаха да се надигат, а той продължаваше да заглажда въжето. Падна назад, когато първият ядрон скочи срещу него, защитите лумнаха, а той изпищя.

— Проклет да ши! — извика Арик срещу демон, който се хвърли към него. Пияният жонгльор издаде брадичка напред и предизвикателно се изхили, когато ядронът се блъсна в защитната мрежа.

— Майсторе, моля те — каза Роджър, хвана ръката на Арик и го задърпа към центъра на обръча.

— А, жначи Полушват е штанал най-големия умник, а? — изсмя се той подигравателно и отскубна ръката си, като усилието едва не го повали. — Горкишкия пиян Шладкоглашни не жнае как се па'и от ядроншки нокти?

— Нищо подобно — възрази Роджър.

— А к'во тога'а? — запита Арик. — Мишлиш ши, че публиката кат' вика твоятто име, можеш да минеш и беж мен, а?

— Не — отвърна Роджър.

— Демоншки си прав — измъмри Арик, отново си дръпна от мяха и продължи да се клатушка наоколо.

Гърлото на Роджър се сви и той се пресегна към тайния си джоб за талисмана си. Потърка гладкото дърво и копринената коса с палеца си, в опит да привика цялата й сила.

— Тооошно така, викни мама! — извика Арик, обърна се и посочи малката кукла. — Забра'и кой те е отгледал, кой те е наушил на шичко дет' го жнаеш! Пожертвах ши живота за тебе!

Роджър стисна талисмана си по-здраво и усети присъствието на майка си, чу последните й думи. Спомни си как Арик я блъсна на земята и в гърлото му се оформи гневна буца.

— Не — каза той. — Ти беше единственият, който не го направи.

Арик се намуси и тръгна към момчето. Роджър се отдръпна, но кръгът беше тесен и нямаше накъде да бяга. От другата страна крачеха гладни демони.

— Дай ми т'ва — ядосано извика Арик и хвана ръцете на Роджър.

— Мое си е! — изрева Роджър.

Боричкаха се за кратко, но Арик беше по-едър, по-силен и имаше две цели ръце. Най-накрая взе талисмана и го метна в огъня.

— Не! — извика Роджър и се хвърли към пламъците, но вече беше прекалено късно.

Червената коса пламна мигновено и още преди да открие клонче, с което да улови талисмана, дървото се подпали. Роджър коленичи в пръстта и остана втрещен да гледа как талисмана му гори. Ръцете му се разтрепераха.

Арик не му обърна внимание, заклатушка се към един дървесен демон, който беше приклепнал до ръба на кръга и дращеше по защитите.

— Ти ши виновен, че штигнах до тук! — извика той. — Ти ши виновен, че ме нагъбиха ш едно неблагоприятно момченче и ши жагубих длъжношта при херчога! Ти!

Ядронът изпищя пред него и разкри редове зъби, остри като бръсначи. Арик изрева в отговор и го прасна по главата с мяха си. Кожата се пръсна и поля двамата с кървавочервено вино и парченца щавена кожа.

— Виното ми! — проплака Арик, като осъзна изведнъж какво бе сторил. Тръгна да преминава защитите, сякаш за да поправи по някакъв начин щетите.

— Майсторе, не! — извика Роджър.

Той се хвърли към него, хвана със здравата си ръка проскубаната, вързана на опашка коса на Арик и го подсече в свивките на коленете. Дръпнат назад, Арик се приземи тежко върху чирака си.

— Махай ши ръцете от мен! — изкрещя Арик, без да съзнава, че Роджър току-що му бе спасил живота. Хвана момчето за ризата, изправи се на крака и го блъсна извън кръга.

Ядрони и хора замръзнаха в този миг. Арик изведнъж осъзна какво се беше случило, когато дървесен демон нададе победоносен писък, затъпка в земята и се хвърли към момчето.

Роджър изкрещя и падна назад, без никаква надежда да се върне в кръга навреме. Вдигна ръце в безпомощен опит да отблъсне съществуването, но преди ядронът да стигне до него, се чу вик и Арик го повали на земята.

— Връщай ше в кръга! — извика Арик.

Демонът изрева, удари го с всички сила и го запрати във въздуха. Тялото му отскочи като удари земята, а един от размятаните му крайници закачи въжето на преносимия кръг и размести защитите.

От всички страни на сечището ядроните се втурнаха към пролуката. И двамата щяха да умрат, осъзна Роджър. Първият демон

отново тръгна да го напада, но Арик го сграбчи и го обърна настрани.

— Цигулката ти! — извика той. — Можеш да ги отблъснеш!

Но в мига, в който думите излязоха от устата му, ноктите на един ядрон се врязаха дълбоко в гърдите му и той изплю пътен балон кръв.

— Майсторе! — извика Роджър. Погледна несигурно към цигулката.

— Спасявай се! — простена Арик и демонът разкъса врата му.

Докато зората пропъди демоните обратно в Ядрото, пръстите на здравата ръка на Роджър вече бяха нарязани и кървяха. С огромни усилия той успя да ги изпъне и остави настрана цигулката си.

Той свири през цялата дълга нощ, свит в мрака, и докато огънят догаряше, той изпращаше във въздуха фалшиви звуци, за да държи настрана ядроните, за които беше сигурен, че го чакат в тъмнината.

Нямаше никаква красота, никаква мелодия, в която да се отнесе, докато свири, само поскърцвания и дисонанс; нищо, което да отнеме мислите му от ужаса наоколо. Но сега, като погледна разпръснатите късчета плът и кърваво сукно — всичко, което беше останало от майстора му — го обзе нов страх и той падна на колене, и започна да повръща.

След известно време гаденето попрестана и той се загледа в схванатите си кървясали ръце, които не спираха да треперят. Стори му се, че пламти отвътре, че му е горещо, но лицето му беше студено на сутрешния въздух, а кръвта се беше оттекла от него. Стомахът продължаваше да го присвива, но в него вече не беше останало нищо за изхвърляне. Обърса уста с шарения си ръкав и се насили да стане.

Опита се да събере достатъчно от Арик, за да го погребее, но от него не беше останало много. Туфа коса. Ботуш, разкъсан на две, за да се извади месото отвътре. Кръв. Ядроните не пренебрегваха нито кокал, нито карантия, а този път се бяха хранили с настървение.

Пастирите проповядваха, че ядроните изяждат жертвите си телом и духом, но Арик твърдеше, че свещенослужителите са големи ментърджии и от жонгльорите, пък майсторът беше лъжец от класа. Роджър се замисли за талисмана си и за това как той го караше да усеща майка си наоколо. Как би могъл да я усеща, ако душата ѝ беше изядена?

Погледна студената пепел в огъня. Малката кукла си беше там, овъглена и спукана, но когато я взе в ръце, тя се разпадна. Недалеч, проснати на земята, лежаха останките от конската опашка на Арик. Роджър взе косата, която беше повече прошарена, отколкото златна, и я прибра в джоба си.

Щеше да си направи нов талисман.

Крайгорско изникна пред очите му доста преди залез-слънце, което беше голямо облекчение за Роджър. Не мислеше, че ще има силата да прекара още една нощ на открито.

Беше му минало през ума да се върне обратно в Щурчов скок и да помоли някой вестносец да го вземе със себе си в Анжие, но щеше да се наложи да обяснява какво се бе случило, а Роджър не се чувстваше готов за това. А и какво го очакваше в Анжие? Без разрешително нямаше право да изнася представления, а Арик беше настроил против себе си всички, при които Роджър би могъл да довърши чиракуването си. По-добре щеше да е да се придържа към периферията на света, където никой нямаше да го разпознае, и гилдията нямаше власт.

Както Щурчов скок, така в Крайгорско беше пълно с добри, земни хора, които приветстваха жонгльорите с отворени обятия, прекалено радостни, за да разпитват за съдбата, довела артиста в селото им.

Роджър приемаше гостоприемството им с благодарност. Чувстваше се като измамник, понеже твърдеше, че е жонгльор, а всъщност бе само един чирак без разрешително. Съмняваше се обаче, че крайгорци щеше много да ги е грижа, ако научеха истината. Щяха ли да откажат да танцуват на цигулката му или да се смеят на пантомимата му?

Но Роджър не смееше да докосне шарените топки в торбата с вълшебствата, а от пеене се измъкваше с молби. Вместо това се премяташе, ходеше на ръце и използваше всичко в репертоара си, за да прикрие несъвършенствата си. Крайгорци не настояваха много и засега това му стигаше.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ПРЕРАЖДАНЕ

328 СЗ

Яркото слънце накара Арлен да дойде в съзнание. По лицето му остана пясък, когато надигна глава и изплю пясъчинки. С усилие се изправи на колене, огледа се, но наоколо се виждаше единствено и само пясък.

Бяха го изнесли отвън на дюните и го бяха оставили да умре.

— Страхливци! — извика той. — Това, че сте оставили пустинята да свърши вашата работа, не ви опрощава греха!

Олюля се на коленете си, докато търсеше сили да се изправи, а в същото време тялото му го умоляваше с писъци да легне назад и да умре. Виеше му се свят.

Беше дошъл за да помогне на красианците. Как можаха да го предадат така?

Не се самозалъгвай, каза глас в ума му. И ти не си света вода ненапита, ако става въпрос за предателства. Избяга от баща си, когато имаше най-голяма нужда от теб. Изостави Коб преди да завършиш чиракуването си. Остави Рейджън и Елиса без дори прегръдка за сбогом. А Мери...

— А за теб кой ще тъжи? — беше го попитал Джардир. — Не би могъл да напълниш и едно шишенце сълзи.

И беше прав.

Ако сега умреше тук, Арлен знаеше, че единствените, които вероятно щяха да забележат липсата му, бяха търговци, по-загрижени за печалбата си, отколкото за живота му. Може би това заслужаваше, задето изостави всички, които го бяха обичали някога. Може би наистина трябва просто да легне и да умре.

Коленете му се подгънаха. Пясъкът сякаш го придърпваше към себе си, зовеше го в прегръдките си. Точно щеше да се предаде, когато нещо хвана погледа му. На няколко метра от него в пясъците лежеше мях с вода. Дали съвестта на Джардир не беше надделяла или някой от хората му не се беше обърнал и съжалил предадения вестоносец?

Арлен пропълзя до мяха и го сграбчи като спасително въже. Можеше и да се окаже, че някой все пак би скърбял за него.

Но това нямаше никакво значение. Дори да се върнеш в Красия, никой нямаше да повярва на думите на един чин, пред тези на Шарум Ка. По нареждане на Джардир, дал'Шарумите щяха да убият Арлен без да се замислят.

Значи ще им оставиш копието, за което рискува живота си?, попита Арлен сам себе си. *Ще им оставиш Утринен бегач, преносимите си кръгове и всичко друго, което притежаваш?*

С тази мисъл Арлен започна да опипва кръста си и с облекчение разбра, че не е загубил всичко. Там, все още невредима, беше простичката кожена чанта, която носеше със себе си по време на боя в Лабиринта. В нея си държеше малък комплект от защити, кесията с билките... и тефтера.

Тефтерът променяше всичко. Арлен бе загубил всичките си тетрадки, но всички те заедно не струваха колкото тази. Откакто напусна Мливари, Арлен бе записвал всяка нова научена защита на страниците ѝ.

Включително и тези по копието.

Нека си запазят проклетото нещо, щом толкова го искат, помисли си Арлен. *Аз ще си направя друго.*

Напрегна сили и се изправи на крака. Взе топлия мях с вода и си позволи една кратка глътка, после го прехвърли през рамо и се изкачи на най-близката дюна.

Покри очи с ръката си и видя Красия, като мираж в далечината, което му даде ориентир как да стигне до Оазиса на Зората. Без кон, пътуването означаваше седмица спане без защити в пустинята. Пясъчните демони щяха да го докопат, преди жаждата да го убие.

Арлен дъвчеше прасекоренче, докато вървеше. Билката горчеше и караше стомаха му да се преобръща, но той бе покрит с драскотини от демон и това помагаше да не се инфектират. А и като няма храна, дори гаденето беше за предпочитане пред спазъма от глад.

Отпиваше пестеливо, макар гърлото му да беше сухо и подуто. Беше си вързал на главата ризата, за да се предпази от слънцето, но гърбът му оставаше незащитен. Кожата му беше на жълти и сини петна

от побоя, и на всичкото отгоре червенееше от изгарянето. Всяка стъпка беше мъчение.

Арлен продължи да върви, докато слънцето не започна да залязва. Нямаше чувството, че въобще е напреднал, но дългата редица от стъпки, които вятърът издухваше зад него, сочеше за изненадващо голямо изминато разстояние.

Нощта дойде, а с нея и ядроните, и суровият студ. И двете по отделно можеха да го убият, затова Арлен се скри от тях като се зарови в пясъка. Така щеше да запази телесната си топлина и да се скрие от демоните. Скъса лист от тефтера си и сви от хартията тънка тръбичка за дишане, но докато лежеше там през нощта, скован от ужас, че ядроните могат да го открият, усещаше, че се задушава. Когато слънцето изгря и стопли пясъка, той се изрови от пясъчния си гроб и продължи да се клатушка напред, без да има чувството, че въобще си е почивал.

И така потече времето, ден след ден, нощ след нощ. Той отслабваше с всеки изминал ден без храна, почивка или повече от глътчица вода. Кожата му се напука и започна да кърви, но той пренебрегна щетите и продължи да върви. Слънцето грееше безжалостно и все по-тежко, а плоският хоризонт си стоеше все така далече.

В някакъв момент бе изгубил ботушите си. Не беше сигурен как или кога. Краката му бяха изстъргани до месо от горещия пясък, кървяха и се изприщваха. Откъсна ръкавите от блузата си, за да ги превърже.

Падаше с повишена честота, понякога се изправяше веднага на крака, друг път губеше съзнание и се будеше минути или часове покъсно. Понякога падаше и се търкаляше надолу по някоя дюна чак до основата ѝ. В изтощението си той приемаше това за благословия, тъй като му спестяваше болезнени крачки.

Когато водата му свърши, той вече не помнеше колко дни са минали. Все още беше на пустинната пътека, но нямаше представа колко път му остава. Устните му бяха напукани и сухи, и дори раните и пришките му бяха спрели да текат, сякаш всичката течност в тялото му се бе изпарила.

Отново падна и се напрегна да намери причина отново да се изправи.

Арлен се сепна от сън, лицето му беше мокро. Беше нощ и това трябваше да го изпълни с ужас, но нямаше сили да се страхува.

Погледна надолу и разбра, че лицето му бе полегнало на ръба на вирчето в Оазиса на Зората, а ръката му беше във водата.

Зачуди се как е станало така, че е там. Последният му спомен... нямаше представа какъв му беше последният спомен. Пътуването през пустинята му се губеше в мъгла, но не това го интересуваше. Беше пристигнал. Само това имаше значение. Между защитените обелиски на оазиса беше в безопасност. Арлен жадно запи от басейна. Миг покъсно повърна и се насили да пие по-бавно. Когато утоли жаждата си, отново затвори очи и заспа дълбоко за пръв път от седмица насам.

Когато се събуди, Арлен нападна запасите на Оазиса. Освен храна там имаше и други провизии: одеяла, билки, допълнителен комплект защиты. Беше прекалено слаб, за да си събере храна и единственото, което правеше през следващите няколко дена, беше да яде от изсушените запаси, да пие от студената вода и да си промива раните. Дотогава вече беше в състояние да бере пресни плодове. След седмица намери силата да си налови риба. На втората вече можеше да се протяга, без да изпитва болки.

В оазиса запасите бяха достатъчно, за да го изведат от пустинята. Можеше и да е полумъртъв, когато изпълзеше от опърлените глинести равнини, но също така щеше да е и полужив.

Сред запасите на оазиса имаше и няколко копия, но в сравнение с великолепното метално оръжие, което беше загубил, заостреното дърво му изглеждаше печално. Без лак, който да затвърди символите, издълбаните защиты щяха да се развалят при пръв досег с грубите ядронски люспи.

Тогава какво? Разполагаше със защиты, които можеха да прогорят живеца на демоните, но за какво му бяха, ако нямаше оръжие, към което да ги прикачи? Помисли си, дали да не изрисува нападателните защиты върху камъни. Би могъл да ги хвърля или дори с ръка да ги притиска към ядроните...

Арлен се разсмя. Ако ще се приближава чак толкова много до демон, направо да ги изрисува по ръцете си.

Смехът му секна, докато мисълта покълваше. Дали ще проработи? Ако да, щеше да има оръжие, което никой нямаше да може да открадне, нито един ядрон нямаше да може го измъкне от ръцете му или да го изненада без него. Арлен извади тефтера си и проучи защитите от върха на копието до края му. Тези откъм острието бяха от атакуващите. Тези откъм тъпата част бяха отбранителни. Забеляза, че защитите в края на дръжката, както и другите, върху острието, не правеха връзка нито с останалите, нито помежду си. Стояха отделени, един и същи символ се повтаряше по обиколката на копието и по тъпата част на края му. Вероятно разликата беше дали мястото служи за пронизване или удряне.

Докато слънцето се спускаше все по-ниско, Арлен прерисуваше ударната защита в пръстта отново и отново, докато не се почувства уверен. Взе четка и паничка с боя от защитния си комплект и нарисува внимателно знака по дланта на лявата си ръка. Подуха ѝ докато не изсъхна.

Изрисуването на дясната му ръка беше по-пипкава работа, но Арлен от опит знаеше, че може да изписва фигури еднакво добре и с лявата си ръка, макар това да изискваше повече време и концентрация.

Когато нощта се спусна, Арлен внимателно разкърши ръцете си за да се увери, че движението няма да пропука или отлющи боята. Доволен от резултата, той отиде до каменните обелиски, които защитаваха оазиса, и се загледа в демоните, които обикаляха около преградата, надушили близка, но недостижима плячка.

Първият ядрон, който го забеляза, не се отличаваше с нищо особено: пясъчен демон, около метър и петдесет на дължина, с дълги предни крайници и издути от мускули крака. Опашката му с шипове се замята напред-назад, щом погледът му срещна този на Арлен.

В следващия миг той се хвърли към защитната мрежа. По време на скока му, Арлен отстъпи настрана и протегна ръка, като по този начин закри частично две защити. Мрежата прекъсна и ядронът се претърколи край него, объркан от липсата на съпротивление. Арлен бързо отдръпна ръката си и възстанови мрежата. Каквото и да се случеше, демонът нямаше да оцелее. Или щеше да загине в бой с Арлен, или щеше да го убие и да умре с изгрева на слънцето в солидно защитения оазис.

Демонът си възвърна равновесието и се обърна, като изсъска с оголените си редове от зъби. Започна да обикаля, жилавите му мускули се напрегнаха и опашката му замаха рязко. След това с котешки писък скочи отново.

Арлен се изправи с лице срещу него и изпъна ръце, по-дълги от тези на демона, с дланите навън. Люспестата гръд на демона се блъсна в защитите. С ярко просветване и агонизиращ вой, ядронът беше отблъснат назад. Удари се тежко в земята и Арлен успя да види тънки струйки пара, които се издигаха от мястото на допира. Усмихна се.

Демонът се изправи на крака и отново започна да обикаля, този път по-предпазливо. Не беше обичайно за плячката да отвърща на удара, но скоро той събра смелост и се хвърли в атака.

Арлен сграбчи китките на ядрона и падна назад, ритна го в стомаха и го преметна над себе си. Щом го докосна, защитите лумнаха и той усети как магията заработи. Не го опари, макар че кожата на ядрона цвърчеше; единственото, което Арлен почувства, бе някакъв гъдел от енергия, сякаш кръвта не стигаше до тях и бяха изтръпнали. Усещането се изстреля нагоре по ръцете му като хладна вълна.

Двамата се изправиха бързо и Арлен отвърна на ръмженето на демона със свое. Ядронът заблiza изгорените си китки в опит да ги облекчи, а Арлен виждаше неохотно страхопочитание в очите му. Страхопочитание и ужас. Този път той беше хищникът.

Неговата увереност едва не му коства живота. Демонът изпищя и се хвърли напред, а Арлен реагира прекалено бавно. Черни нокти одраха гърдите му, когато се опита да отскочи от пътя му.

Удари го в отчаянието си с юмрук, забравяйки, че защитите всъщност бяха на дланите му. Кокалчетата му се охлузиха върху люспите като шкурка, кожата му се разкъса, но ударът му нямаше почти никакъв ефект. С опакото на ръката си пясъчният демон го просна на земята.

Следващите мигове бяха изпълнени с отчаяние. Арлен се хвърли напред и се претърколи за да избегне съсичащите нокти, порещите зъби и плющящата, въоръжена с шипове опашка на демона. Тръгна да се изправя, но звярът се сви и скочи срещу него, като го повали обратно на земята. Арлен успя да свие коляно пред гърдите си и така да задържи демона настрана, но неговият горещ, зловонен дъх го блъсна в лицето, когато пастта му се затръшна на сантиметри от него.

Арлен оголи своите зъби, когато плесна ушите на демона. Ядронът изпищя от болка при възпламеняването на защитите, но Арлен не го пусна. От хватката започна да се процежда пушек, а светлината засия още по-силно. Демонът се мятеше като обезумял и се опитваше да го издере в отчаян опит да избяга.

Но Арлен го държеше в ръцете си и нямаше да го пусне. С всяка следваща секунда гъделът в дланите му се засилваше, сякаш набираше инерция. Притисна главата между ръцете си и се удиви как те се доближиха, сякаш черепът на съществото омекваше, втечняваше се.

Буйстването на демона отслабна и Арлен се превъртя настрани, като преобърна туша. Ноктите на демона обгърнаха безсилно ръцете му в опит да ги отмести, но нямаше смисъл.

С едно последно стягане на мускулите Арлен събра ръцете си и главата на демона се пръсна с кървава експлозия.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ИГЛИ И МАСТИЛО

328 СЗ

Арлен не можа да спи същата нощ, но не заради пулсиращите си рани. През целия си живот бе мечтал за героите от историите на жонгльорите, за това как те обличаха ризниците си и излизаха на бой срещу демоните със защитените си оръжия. Когато намери копието, реши, че мечтата му вече е на една ръка разстояние, но щом се пресегна за нея, тя се изплъзна през пръстите му и той се натъкна на нещо ново.

Нищо, нито дори онази нощ в Лабиринта, когато се почувства неуязвим, не можеше да се сравни с усещането да се изправиш срещу ядрон на негов терен и да усетиш гъделичкането по кожата си, докато магията ти го прогаря отвътре. Арлен жадуваше да изпита същото чувство отново и тази жажда постави всичките му досегашни стремежи в съвсем нова светлина.

Когато си припомни посещението си в Красия, Арлен осъзна, че целта му не е била толкова благородна, колкото си я беше представял. В каквото и да бе убеждавал себе си, винаги бе искал да бъде нещо повече от ковач на оръжия или просто един воин сред многото други. Искаше слава. Да се прочуе. Искаше да бъде записан в анализите като човека, който бе върнал на хората смисъла да се борят.

Като Избавителят дори?

Тази мисъл го обезпокои. За да може спасението на човечеството да означава нещо, да пребъде, то трябваше да дойде от всички, не само от един човек.

Но човечеството искаше ли въобще да бъде спасявано? Заслужаваше ли го? Арлен вече не знаеше. Мъжете като баща му бяха загубили волята да се борят, чувстваха се добре, скрити зад защитите си, а това, което Арлен видя в Красия, и това, което сега виждаше в себе си, го накара да се замисли и за онези, които не бяха хвърлили оръжията си.

Примирието между Арлен и ядроните беше невъзможно. Със сърцето си знаеше, че никога не би могъл да седне спокойно зад защитите си и да ги остави на мира да си танцуват, след като имаше друг избор. Но кой щеше да застане до него, готов да се бие? Джеф го удари още при споменаването на идеята. Елиса го смъмри. Мери го напусна. Красианците се опитаха да го убият.

Още в онази нощ, когато видя баща си, стаен зад защитите на верандата, да наблюдава как ядроните унищожават майка му, Арлен разбра, че най-голямото оръжие на демоните е страхът. Това, което тогава не му стана ясно, беше, че страхът приема много форми. Въпреки всичките си опити да докаже обратното, Арлен се ужасяваше от идеята да остане сам. Искаше да има някой, без значение кой, който да вярва в каузата му. Някой, с когото и заради когото да се бие.

Но нямаше никой. Чак сега му стана ясно. Ако искаше съратници, трябваше да се промъкне обратно в градовете и да приеме техните условия. Ако искаше да се бие, трябваше да го прави сам.

Силата и въодушевлението, които само допреди минути владееха съзнанието му, избледняха. Бавно той се сви, хвана с ръце коленете си и се загледа напред в пустинята. Търсеше път там, където нямаше такъв.

Арлен стана със зората и с леки стъпки отиде до вирчето, за да почисти раните си. Беше ги зашил и намазал с мехлем преди да си легне, но с раните от ядрон нищо не биваше да се оставя на случайността. Докато плискаше лицето си със студената вода, забеляза татуировката си.

Всички вестоносци имаха татуировки, които показваха от кой град произхождат. Беше символ на далечното разстояние, което бяха пребродили. Арлен си припомни първия ден, когато Рейджън му беше показал своята — града сред планините, който украсяваше знамето на Мливари. Арлен мислеше да си направи същата след края на първата си мисия. Отиде при татуировчика, готов да бъде белязан като вестоносец за цял живот, но се поколеба. Крепостта Мливари беше негов дом по много начини, но не от там идваше.

Потока на Тибит нямаше знаме, затова Арлен си направи герба на самия Граф Тибит — тучни поляни, разделени от поток, който се

вливаше в малко езерце. Татуировчикът си извади иглите и запечата на рамото на Арлен рисунката, която завинаги щеше да му напомня за дома.

Завинаги. Идеята се залута из съзнанието на Арлен. Беше наблюдавал внимателно татуировчика. Изкуството на човека не беше толкова различно от това на защитника: изискваше точен рисунък с много старание и нямаше място за грешки. В кесията с билките на Арлен имаше игли, а мастило — в защитния му комплект.

Арлен запали малък огън, докато си припомняше всеки момент, прекаран с татуировчика. Прокара иглите си през огъня и наля малко гъсто лепкаво мастило в купичка. Уви конец около иглите, за да не могат да пробият кожата прекалено надълбоко и внимателно изучи контурите на лявата си ръка, отбелязвайки всяка бръчица и разместване при свиване. Когато се почувства готов, взе игла, потопи я в мастилото и се залови за работа.

Вървеше бавно. Налагаше му се да спира често, за да избърсва дланта си от кръвта и излишното мастило. Време обаче не му липсваше и затова работеше внимателно, със стабилна ръка. Към края на сутринта вече беше удовлетворен от защитата си. Намаза ръката си с мехлем и внимателно я уви, след това се захвана с възстановяването на запасите в оазиса. До вечерта се труди усилено, както и на следващия ден, тъй като беше наясно, че напускайки оазиса, трябваше да вземе със себе си толкова, колкото можеше да носи.

Арлен остана в оазиса още седмица, като сутрините изписваше защити по кожата си, а следобедите прекарваше в събиране на храна. Татуировките по дланите му зарастнаха бързо, но Арлен не спря дотам. След като си спомни за ожулените си кокалчета от юмручната битка с пясъчния ядрон, той защити тези на лявата си ръка и зачака само коричките по дясната му да паднат, за да обработи и нея. Повече никой ядрон нямаше да пренебрегва ударите му. Докато работеше, не спря да си преповтаря битката с пясъчния демон, начинът, по който звярът се движеше, силата и скоростта му, естеството на атаките му и признаците, които ги известяваха. Старателно записа спомените си, проучи ги и помисли как реакциите му биха могли да бъдат по-добри. Не можеше да си позволи повече грешки.

Красианците бяха измайсторили бойно изкуство от бруталните и същевременно прецизни движения на шарусахк. Той започна да нагажда движенията спрямо позициите на татуировките си, така че двете да действат като едно цяло.

Когато Арлен най-накрая напусна Оазиса на Зората, напълно заряза пътя и тръгна направо през пясъка към изгубения град Анокх Слънце. Взе толкова сушени плодове, колкото можеше да носи. В Анокх Слънце имаше кладенец, но не и храна, а планът му беше да остане там известно време.

Още при самото тръгване Арлен знаеше, че водата няма да му стигне за целия път до изгубения град. Свободните мехове в оазиса бяха малко, а пътят до града можеше да му отнеме дори две седмици ходене пеша. Водата нямаше да му стигне и седмица.

Но дори веднъж не погледна назад. *Зад мен няма нищо*, помисли си той. *Мога да вървя само напред*.

Когато залезът застла пясъка с мрак, Арлен си пое дълбоко дъх и продължи напред, без да се мъчи да си прави лагер. Звездите бяха ясни над безоблачната пустиня и му беше лесно да се ориентира. Дори по-лесно отколкото през деня.

Толкова навътре в пустинята нямаше много ядрони. Те се събираха, където имаше плячка, а плячката беше оскъдна сред безплодните пясъци. Арлен вървя часове под студената лунна светлина, преди един демон да го надуши. Чу писъците му много преди съществуването да му се яви, но не избяга, защото знаеше, че то ще го догони, нито се опита да се скрие, защото тази нощ му оставаше още много път. Просто се изправи в очакване, докато пясъчният демон летеше на скокове през дюните към него.

Когато Арлен погледна спокойно демона в очите, ядронът спря объркан. Изръмжа срещу него и задраска в пясъка. Арлен само се усмихна. Демонът изрева предизвикателно, но Арлен не реагира по никакъв начин. Вместо това се съсредоточи в обстановката: прехвърчащите движения в периферното му зрение, шепотът на вятъра и стърженето на пясъка, миризмата, понесена от студения нощен въздух.

Пясъчните демони ловуваха на глутници. Арлен досега не беше виждал единак сред тях и се съмняваше, че точно този е първият. Разбира се, докато вниманието му беше заето с озъбеното, пищящо

създание пред него, други два демона, тихи като смъртта, го бяха наобиколили от двете страни, почти невидими в мрака. Арлен се престори, че не ги вижда и продължаваше да гледа в очите ядрона пред себе си, който се приближаваше все повече и повече.

Атаката дойде според очакванията: не от позирацията на преден план демон, а откъм фланговете. Арлен бе впечатлен от хитростта, която ядроните показваха. Сред пясъците, предположи той, където човек виждаше надалеч във всички посоки, а вятърът пренасяше и най-малкия звук на километри, беше нужно да развиеш усет за заблуда на врага, когато си на лов.

Но макар Арлен още да не се беше превърнал в ловеца, той не беше и лесна плячка. Когато двата пясъчни демона скочиха срещу него от двете му страни, той се стрелна напред към онзи, който трябваше да му отвлече вниманието. Двата нападателя се отклониха от траекторията си, като едва не се сблъскаха, а третият се отдръпна изненадан. Беше бърз, но не толкова, колкото лявото кроше на Арлен. Защитите по кокалчетата му лумнаха, а пращящият удар залюля демона на пети, но Арлен не спря дотам. Вкара му дясната си ръка в лицето и притисна татуираната си длан в очите му. Защитата се задейства, пламна, съществото запищя и заудря сляпо във всички посоки.

Арлен очакваше този ход и се метна назад. Удари земята, превъртя се и се вдигна на крака на няколко метра от ослепеното създание. Там се изправи срещу другите два ядрона, които се хвърлиха към него.

Отново Арлен беше впечатлен. Те не позволиха да ги преметне втори път и затова не нападаха едновременно, а редуваха ударите си, така че той да не може да ги изиграе да се уцелят един друг.

Тактиката обаче им изигра лоша шега, защото Арлен се сдоби с време, за да се справи с всеки поотделно. Когато първият посегна към него, той направи крачка напред, застана в обсега му и го шамароса по ушите. Магическата експлозия събори демона в пясъка, където той запищя и се сгърчи от болка, стиснал с ръце главата си.

Вторият демон дойде точно след първия и Арлен нямаше време нито да избегне удара му, нито сам да удари. Вместо това се сети за друг номер от последния си сблъсък с ядрон. Хвана съществото за китките, хвърли се на гърба му и ритна напред. Острите люспи по

корема на демона се врязаха през превръзките на краката му направо в плътта, но това не попречи на Арлен да използва инерцията на демона, за да го метне. Онзи, когато ослепи, продължи да вършее наоколо, но вече не представляваше заплаха.

Преди хвърленият демон да се съвземе, Арлен скочи срещу този, който се гърчеше на земята и заби колене в гърба му, без да обръща внимание на болката от врязващите се в кожата му люспи. Сграбчи ядрона с едната си ръка за врата, а другата притисна силно в тила му. Усети как магията започна да се натрупва, но прекалено скоро се оказа принуден да изостави хватката, за да се претърколи и изплъзне от новата атака на ядрона, който беше повалил.

Арлен се изправи на крака и двамата с ядрона започнаха да се обикалят предпазливо. Демонът го нападна и Арлен приклепна, готов да се отмести встрани от разсичащите нокти, но съществуването спря на място и заплющя със здравото си, мощно тяло като камшик. Дебелата му опашка блъсна Арлен отстрани и го просна.

Той се удари в земята и се претърколи настрана тъкмо навреме, за да избегне тежкия зъбат край на опашката, който се стовари върху пясъка там, където допреди малко беше главата му. Превъртя се назад, като избегна на косъм и втория удар. Когато пясъчният демон отдръпна опашката си, за да замахне наново, Арлен успя да я сграбчи. Стисна я и веднага усети как защитата загъделичка дланта му, а после как топлината ѝ се усилва с натрупването на магията. Демонът зави и заблъска наоколо, но Арлен го държеше здраво, сплел пръстите на двете си ръце. С танцова стъпка той успяваше да избегне ударите на демона, докато магията набираше сила и прогаряше опашката му. Накрая ръбестият ѝ край се откъсна сред експлозия от сукървица. Прерязването повали Арлен и ядронът, отново свободен, се извъртя към него и го нападна. Арлен хвана китката му в лявата си ръка и заби десния си лакът в гърлото му, но от незащитения удар нямаше голям ефект. Демонът стегна мускулестите си предни крайници и Арлен отново се озова във въздуха.

Когато съществуването му скочи, Арлен призова последните си запаси от сила и го посрещна фронтално, склучи ръце около врата му и го преметна назад. Ноктите на ядрона задраскаха по ръцете му, но крайниците на Арлен бяха по-дълги и той не можеше да достигне тялото му. Паднаха на земята, Арлен закова с колене раменните стави

на демона и така обездвижи крайниците му с теглото си, докато продължаваше да го души, а магията му нарастваше с всяка изминала секунда.

Ядронът се замята, но Арлен стисна още по-силно, прогори люспите му и стигна до уязвимата плът отдолу. Пропукаха се кости и юмруците му се свиха. Вдигна се от вече обезглавения демон и погледна към останалите. Онзи, чиито уши беше пернал, пълзеше немощно в обратната посока, а желанието му за битка се бе изпарило. Слепият демон беше изчезнал, но Арлен не се притесни от този факт. Не завиждаше на съдбата на осакатеното същество, върнало се обратно в Ядрото. Най-вероятно неговите събратя щяха да го разкъсат на парчета.

Довърши демона, който жалко куцукаше по пясъка, превърза раните си, а после, след кратка почивка, нарами вързопа с провизиите си и се отправи към Анокх Слънце.

Арлен пътуваше ден и нощ, и спеше под сенките на дюните, когато слънцето беше най-високо. Само в още две нощи му се наложи да се бие — първия път срещу друга глутница пясъчни демони, а втория — срещу вятърен демон единак. Останалите преминаха спокойно.

Без тежестта на слънцето над главата му, той покриваше по-голямо разстояние през нощта, отколкото през деня. На седмия ден след като напусна оазиса, той вече бе изгорял от вятъра и ожулен, краката му целите бяха в пришки и кървяха, а водата му бе свършила, но в него се вляха нови сили, когато на хоризонта се появи Анокх Слънце.

Арлен напълни меховете си от един от малкото действащи кладенци и запрегльща жадно, а после се захвана да постави защити на сградата, в чиито катакомби бе намерил копието. В някои от срутените сгради наоколо се търкаляха дървени носещи греди, а сушата на пустинята ги беше съхранила. Арлен ги събра, заедно с шумата и клонките от оскъдните храсти, за подпалки. Последните три факли от оазиса и шепата свещи от защитния му комплект нямаше да изтраят дълго, а естествена светлина не стигаше до долу. Внимателно разпредели намалелите си запаси от храна. Краят на пустинята, както и

най-близката надежда за подновяването им, беше най-малко на пет дена път пеша от Анокх Слънце, а може би и на три, ако вървеше ден и нощ. Това не му оставяше много време, а имаше доста за вършене.

През следващите седем дена Арлен разучи катакомбите и внимателно прекопира всички нови защити, където и да ги видеше. Намери още каменни ковчези, но нито един от тях не съдържаше оръжия като първото, което беше открил. Все пак имаше изобилие от защити, издълбани по саркофазите и колоните, а още повече бяха онези, които изписваха по стените различни истории. Арлен не можа да разчете пиктограмите, но разбра доста от жестовете и изразенията по фреските в последователен ред. Рисунките бяха толкова детайлни, че той успя да разчете някои от защитите по оръжията в ръцете на воините.

По картините имаше и непознати породи ядрони. Серия изображения показваше хора, избивани от демони, които досущ приличаха на човешки създания, ако се изключеха зъбите и ноктите им. Една от картините в средата изобразяваше слаб ядрон с източени крайници и мършави гърди, с глава, огромна за тялото му, който стоеше пред тълпа от демони. Ядронът бе изправен лице в лице срещу мъж с роба, който беше начело на сходна по брой войска от хора. Двете лица бяха разкривени, сякаш приклепени в битка за волево надмощие, но между тях имаше значително разстояние. Обгръщаше ги ореол от светлина, към който гледаха съответните им войски.

Може би най-впечатляващото в изображението беше, че човекът не държеше оръжие. Светлината, която излъчваше, изглежда идваше от защита, нарисувана — или татуирана? — върху челото му. Арлен погледна следващата картина и видя как демонът и армията му бягат, докато хората са издигнали копия победоносно.

Арлен внимателно прерисува защитата от челото на мъжа в тефтера си.

Дните отминаваха, а храната намаляваше. Останеше ли още в Анокх Слънце, щеше да умре от глад преди да намери нова. Реши да тръгне още на развиделяване към крепостта Райзън. Щом стигнеше в града, можеше да изтегли заем от банка, с който да си купи кон и провизии, за да се прибере. Идеята да се върне обаче, без дори да се докосне до сърцевината на Анокх Слънце, го измъчваше. Много тунели бяха рухнали и изискваха време да се прокопаят, а оставаха и

доста сгради, които навярно криеха входове към подземни зали. Руините пазеха ключа към унищожаването на демонския род, а вече втори път стомахът му го принуждаваше да ги изостави.

Ядроните се надигнаха, докато все още беше зареян в мислите си. Идваха масово в Анокх Слънце, въпреки липсата на плячка. Вероятно смятаха, че сградите един ден ще привлекат повече хора или просто им беше приятно да властват над място, което някога бе отказало да се подчини на техния вид. Арлен се изправи, отиде до ръба на защитите си и загледа как ядроните танцуваха на лунната светлина. Стомахът му къркореше и той се зачуди, не за пръв път, каква е природата на ядроните. Те бяха магически същества, безсмъртни и нечовешки. Рушаха, но не създаваха. Дори трупове им се изпепеляваха, вместо да изгният, за да наторят почвата. Но Арлен ги беше виждал да се хранят, да серат и пикаят. Беше ли естеството им чак толкова далече от природните закони?

Пясъчен демон изсъска към него.

— Какво си ти? — попита Арлен, но съществото само замахна към защитите и когато те лумнаха, изрева в безсилието си и тръгна назад дебнешком.

С тъмни мисли, Арлен го наблюдаваше как се отдалечава.

— Мамка му и Ядро — промърмори той и изскочи от безопасната зона на защитите си. Ядронът се обърна тъкмо навреме, за да поеме удар от защитените кокалчета на Арлен. Юмруците му се сипеха по нищо неподозиращото същество като мълнии. Преди да разбере какво го бе нападнало, демонът беше мъртъв.

И други ядрони се приближиха заради шума, но се движеха предпазливо. Арлен успя да се стрелне обратно в сградата и закри защитите си за точно толкова време, колкото му трябваше, за да довлече жертвата си вътре.

— Хайде сега да видим, дали от тебе няма да излезе още нещо — каза Арлен на мъртвото същество.

С режещи защиты, изписани върху остро парче обсидиан, той отвори пясъчния демон и с изненада откри, че под здравата броня кожата му беше също толкова уязвима колкото и неговата. Мускулите и сухожилията бяха твърди, но не повече отколкото на всеки друг звяр.

Смрадта на съществото беше непоносима. Черната сукървица, която му служеше за кръв, вонеше толкова ужасно, че очите на Арлен

се насълзиха и му се догади. Без да диша, изрязва месо от съществото и го разтръска енергично, за да отстрани излишната течност, преди да го сложи над малкия си огън. Сукървицата задимя и накрая изгоря, а миризмата на печена плът стана поносима.

Когато готвенето приключи, Арлен вдигна тъмното, противно месо и годините му сякаш се стопиха, връщайки го отново към Потока на Тибит и думите на Колийн Триг. В този ден той беше хванал риба, но люспите ѝ бяха кафяви и болнави, и билкарката го накара да я хвърли обратно. „Никога не яж нещо, което изглежда противно — бе му казала Колийн. — Това, което сложиш в устата си, става част от теб.“

Това също ли ще да стане част от мен?, зачуди се той. Погледна месото, събра сили и го сложи в устата си.

ЧАСТ IV
ХРАЛУПАТА НА ДЪРВАРЯ
331–332 СЗ

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

НОВА СЦЕНА

331 СЗ

Дъждът прераствана в обилен порой, Роджър ускори крачка и наруга късмета си. От доста време насам планираше да напусне Овчарска долина, но не очакваше да е при такива наложителни и неприятни обстоятелства.

Вероятно не можеше да вини овчаря. Факт беше, че мъжът прекарваше повече време със стадото, отколкото с жена си, пък и тя направи първата крачка, но да се върнеш вкъщи по-рано, за да изпревариш дъжда, и да намериш някакво момче в леглото с жена ти... Това рядко подтикваше мъжете към разумен диалог.

По някакъв начин беше благодарен за дъжда. Без него човекът можеше и да събере половината мъже в Долина, за да го подгонят. Овчарци обичаха да си пазят своето. Сигурно защото жените им често оставаха сами, докато мъжете водеха на паша безценните си стада. Овчарите не се шегуваха, станеше ли дума за стадата и жените им. Само да пипнеш с пръст някое от двете и...

След безумна гонитба из стаята, съпругата на овчаря беше скочила на гърба на мъжа си и го бе задържала достатъчно дълго, за да може Роджър да грабне чантите си и да се изстреля през вратата. Багажът на Роджър винаги беше стегнат. Арик го беше научил на това.

— Нощите да ме вземат — промърмори той, когато ботушът му потъна в гъста кална локва. Студът и влагата веднага се просмукаха през меката кожа, но Роджър още не смееше да спре и да си накладе огън.

Загърна се с шареното си наметало и се зачуди защо все излизаше, че бяга от нещо. През последните две години се беше местил почти всеки сезон, беше живял в Щурчов скок, Крайгорско и Овчарска долина, поне по три пъти във всяко село, но все още се чувстваше като външен човек. Повечето селяни прекарваха целия си живот без ни веднъж да напуснат дома си и вечно изкушаваха Роджър да последва примера им.

Ожени се за мен. Ожени се за щерка ми. Остани в хана ми и ще ти напишем името над вратата, да привличаме клиенти. Стопли ме, докато мъжът ми е на полето. Помогни ни да ожънем и остани за зимата.

Казваха го по хиляди начини, но всичко, което имаха предвид, беше: „Откажи се от странстването и зарови корени тук.“

Всеки път, когато чуеше нещо такова, Роджър се оказваше отново на пътя. Беше хубаво чувството да си желан, но като какъв? Съпруг? Баща? Работна ръка? Роджър беше жонгльор и не можеше да си се представи като нещо друго. Първият път, когато се зае да жъне или да помага да догонят изгубена овца, разбра, че поема по права, която бързо щеше да го промени.

Докосна златокосия талисман в тайния си джоб и усети духа на Арик да бди над него. Знаеше, че ще почувства силно разочарованието на своя майстор, ако някога захвърли шарените си одежди. Арик беше умрял като жонгльор и Роджър щеше да направи същото.

Както беше предвидил Арик, селцата наистина изостриха уменията на Роджър. Двете години непрекъснати представления го бяха направили нещо много повече от цигулар и акробат. Арик вече го нямаше, за да води шоуто и Роджър се видя принуден да се разшири и да израстне, като измисли оригинални начини да забавлява публиката сам. Постоянно усъвършенстваше някой нов фокус или мелодия, но въпреки че беше известен с фокусите и музиката си, не по-малко го обичаха и заради уменията му да разказва.

Всички в селцата обожаваха да слушат интересни истории, особено ако в тях се разказваше за далечни места. Роджър се съобразяваше с желанието им и се впускаше в приказки за места, които бе виждал и такива, които не бе, за градове, които се намираха на хълм разстояние, и за такива, които съществуваха само във въображението му. Историите ставаха все по-мащабни с всяко разказване, а героите им се съживяваха в умовете на хората, докато се сблъскваха с различни приключения. Джак Люспоусти, който можел да говори с ядрони и всеки път успявал да праметне глупавите зверове с лъжливите си обещания. Марко Скитника, който прекосил Мливарийската планина и от другата ѝ страна открил богатата държава, където ядроните били почитани като богове. И разбира се, Изрисувания.

Жонгльорите на херцога минаваха през селцата всяка пролет, за да оповестяват заповедите му, а последният им беше разказал за свиреп човек, който скитал из пустошта, избивал демони и се угощавал с месото им. Той твърдеше, че татуировчикът, който бил нарисувал защити по гърба на човека, се е клел във верността на разказа си, а и други са го потвърдили. Публиката беше захласната от историята и когато друга вечер народът го помоли да я разкаже, той се съгласи и я доразкраси по свой вкус.

Слушателите обичаха да му задават въпроси и се мъчеха да го хванат в противоречие, но Роджър се наслаждаваше на словесния си танц, и не оставяше дръвниците да се усъмнят в чуждоземните му истории.

По ирония на съдбата, най-трудно му беше да ги убеди, че може да накара демоните да затанцуват, като засвири на цигулка. Това можеше да го докаже по всяко време, разбира се, но както казваше Арик: „В момента, в който си мръднеш пръста да докажеш нещо, ще започнат да ти искат доказателства и за всичко останало.“

Роджър погледна нагоре към небето. *Съвсем скоро ще посвирия за ядроните*, помисли си той. Цял ден беше облачно и ставаше все по-мрачно. В градовете, където високите стени позволяваха на хората да не видят истински ядрон през целия си живот, никой не вярваше, че те могат да се появяват дори когато времето се смрачи преди дъжд, и въобще обявяваха такива твърдения за селски тъпчиплевели. Животът отвъд градските порти през последните две години обаче беше научил Роджър да не разчита на това. Повечето изчакваха същинския залез, но ако облаците бяха достатъчно гъсти, някои по-смели ядрони щяха да изпробват изкуствената нощ.

Студен и мокър, и без никакво настроение да поема рискове, той се огледа наоколо за подходящо място за лагер. Щеше да изкара късмет, ако успееше да стигне до Крайгорско на следващия ден. По-вероятно беше да изкара две нощи на открито. От тази мисъл стомахът му се преобърна.

И в Крайгорско нямаше да е по-добре отколкото в Овчарска Долина. Или пък в Щурчов скок, всъщност. Рано или късно щеше да докара дете на някоя жена, или още по-лошо, да се влюби, и преди да се усети, ще почне да вади цигулката от калъфа само по празници.

Тоест, докато не се наложи да я замени, за да му поправят ралото или за да си купи семена. Тогава вече щеше да бъде като всички останали.

А можеш и да се прибереш вкъщи.

Роджър често си мислеше да се върне в Анжие, но вечно си измисляше причини да го отложи за още един сезон. Все пак какво можеше да му предложи градът? Тесни улици, препълнени с хора и животни, дървени дъски, пропити със смрадта на тор и боклук. Просяци и крадци, и неизменната тревога за пари. Хора, които превръщаха липсата си на интерес към другия в изкуство.

Нормални хора, помисли си Роджър и въздъхна. Селяните все искаха да разберат всичко за съседите си и отваряха домовете си за непознати, без дори да се замислят. Това беше похвално, но Роджър си беше гражданин по душа. Завръщането му в Анжие щеше да означава отново да се разправя с гилдията. Дните на един жонгльор без разрешително са преброени, но бизнесът на достоен член на гилдията е гарантиран. Опитът му по селата трябваше да е достатъчен, за да заслужи разрешително, особено ако намереше някой от гилдията, който да го препоръча. Арик беше охладил връзките си с повечето от колегите си, но Роджър можеше и да успее да намери някой, който би го съжалил заради участието на майстора му.

Намери дърво, което да му послужи за сносен навес от дъжда, и след като нагласи кръга си, успя да събере достатъчно сухи съчки изпод клоните, за да напаля малък огън. Кладеше го внимателно, но не след дълго вятърът и влагата го изгасиха.

— Майната им на селата — каза Роджър, когато мракът го обгърна и единствено лумването на магията при досега й с някой демон, който изпробваше защитите му, нарушаваше тъмнината.

— Майната им на всичките.

Анжие не се беше променил много по време на отсъствието му. Изглеждаше по-малък, но Роджър беше прекарал доста време сред открити простори, пък и беше израстнал с няколко сантиметра от последния път, когато го видя. Сега беше на шестнадесет, мъж по всички стандарти. Поспря за малко пред града, загледа се в портата и се зачуди, дали не правеше грешка.

Имаше една монета, внимателно отсята от шапката му и скътана за завръщането му, както и малко храна в чантата. Не беше много, но щеше да го спаси от приютите поне за няколко нощи.

Ако всичко, което искам е пълн тумбак и покрив над главата, винаги мога да се върна в селата. Можеше да се отправи на юг към Земеделски път и Хралупата на дърваря, или на север към построения наново от херцога Речен мост откъм анжиерската страна на реката.

Ако, каза си той отново, събра решителност и мина през портата.

Намери странноприемница, която беше достатъчно евтина, извади от багажа най-хубавия си шарен костюм и излезе веднага, щом се преоблече. Домът на Гилдията на жонгльорите се намираше близо до центъра, откъдето обитателите му лесно можеха да си уговорят ангажименти за всяка част на града. Всеки член на гилдията можеше да живее в дома при условие, че поема без оплаквания ангажиментите, които му се определят, и дава половината от печалбата си на гилдията.

— Глупаци — наричаше ги Арик. — Всеки жонгльор, който по собствена воля дава половината от спечеленото за един покрив и три порции овесена каша в столовата, не заслужава да се наричан такъв.

Беше си съвсем вярно. Само най-старите и най-къопавите жонгльори живееха в дома, готови да поемат ангажиментите, които останалите отказваха. И все пак това беше по-добро от беднотията и по-безопасно от обществените приюти. Защитите на дома бяха здрави, а и квартируващите там не бяха толкова склонни да се крадат един друг.

Роджър се отправи към жилищната част и след няколко допитвания вече чукаше на една определена врата.

— К'во? — попита старецът и замижа към коридора, когато отвори вратата си. — Кой си ти?

— Роджър Полухват, господине — каза Роджър и след като по нищо не пролича, че влажните очи са го разпознали, допълни: — Бях чирак на Арик Сладкогласни.

Обърканият поглед се вкисна на секундата и човекът тръгна да затваря вратата.

— Майстор Джейкъб, моля ви — каза Роджър и сложи ръка на вратата.

Старецът въздъхна, но не направи усилие да я затвори; вместо това се прибра обратно в малката стая и седна тежко. Роджър влезе и

затвори вратата след себе си.

— Какво искаш? — попита Джейкъб. — Аз съм стар човек и нямам време за игрички.

— Нуждая се от препоръки, за да кандидатствам за разрешително от гилдията — отвърна Роджър.

Джейкъб се изплю на пода.

— Арик се е оказал прекалено голям товар за плещите ти? — попита той. — Пиенето му забавя успеха ти и затова ще го оставиш да гние и ще почнеш самостоятелно? — Изсумтя. — Заслужава си го. Нали ми причини същото на мен преди двайсет и пет години.

Вдигна поглед към Роджър.

— Заслужил или не обаче, ако смяташ, че аз ще ти помогна да го предадеш...

— Майстор Джейкъб — каза Роджър и вдигна ръце, за да предотврати приближаващата тирада, — Арик е мъртъв. Ядроните го разкъсаха на пътя за Крайгорско преди две години.

— Изправи си гърба, момче — каза Джейкъб, докато вървяха по коридора. — Не забравяй да гледаш водача на гилдията в очите и не говори, преди да те питат.

Казваше му тези неща за хиляден път вече, но Роджър само кимаше. Беше малък за собствено разрешително, но Джейкъб каза, че в историята на гилдията е имало и по-малки. Талантът и уменията ти печелели разрешителното, не годините.

Не беше лесно да си насрочиш час за среща с водача на гилдията, дори с препоръки. Джейкъб от години нямаше силите да се показва пред публика, и макар членовете на гилдията да изпитваха учтива почит към напредналата му възраст, в административното крило на дома беше по-скоро пренебрегван, отколкото тачен.

Секретарят на водача ги остави да чакат отвън за няколко часа и да гледат отчаяно, докато другите му срещи започваха и приключваха. Роджър седеше с изправен гръб и се съпротивляваше на импулса да се размърда или отпусне, докато светлината от прозореца бавно прекосяваше помещението.

— Водачът Чолс ще ви приеме сега — каза писарят най-накрая и Роджър отново се изпъна в поза „мирно“. Бързо стана и подаде ръка на

Джейкъб, за да помогне на стареца да се изправи.

Роджър не беше виждал нищо подобно на кабинета на водача, откакто бе напуснал двореца на херцога. Дебел, топъл килим покриваше пода, шарките му грееха в ярки тонове, а изкусно изработени газови фенери с цветни стъкла висяха от дъбовите стени между картини с велики битки, красиви жени и натюрморти. Бюрото му беше от тъмен, лакиран орех, с преспапиета от малки, изписани статуетки, които бяха миниатюрни копия на по-големите статуи на пиедестали из стаята. Зад бюрото беше емблемата на Жонгльорската гилдия — три цветни топки в голяма емблема на стената.

— Нямам много време, майстор Джейкъб — каза водачът на гилдията Чолс, без дори да си направи труда да вдигне поглед от купа листа на бюрото му. Беше едър човек, поне на петдесет лета, облечен в бродираните дрехи на търговец или аристократ, вместо в шарените одежди на жонгльора.

— Този си струва времето ви — каза Джейкъб. — Чиракът на Арик Сладкогласни.

Чолс най-накрая вдигна очи, пък макар и само да погледне накриво Джейкъб.

— Не знаех, че с Арик все още поддържате връзка — каза той, без въобще да обърне внимание на Роджър. — Чух, че сте се разделили с лоши отношения.

— Годините често смекчават тези неща — каза Джейкъб вдървено, като внимателно мина по границата на лъжата, без да навлезе и сантиметър в територията ѝ. — Помирил съм се с Арик.

— Изглежда си единственият — каза Чолс и се изкиска. — Повечето хора в сградата по-скоро биха го удушили, отколкото да го погледнат.

— Ще са позакъснели — каза Джейкъб. — Арик е мъртъв.

При тези думи Чолс отрезвя.

— Тъжно ми е да го чуя — отвърна той. — Всеки един от нас е ценен. Пиенето ли го довърши?

Джейкъб поклати глава.

— Ядроните.

Водачът на гилдията се намръщи и се изплю в медна кофа до бюрото си, която изглежда беше там единствено за тази цел.

— Кога и къде? — попита той.

— Преди две години, на пътя за Крайгорско.

Чолс тъжно поклати глава.

— Спомням си, че чиракът му беше някакъв цигулар — каза той и погледна към Роджър.

— Точно така — съгласи се Джейкъб. — Че и повече. Представям ви Роджър Полухват.

Роджър се поклони.

— Полухват? — попита водачът с внезапен интерес. — Чувал съм истории за един Полухват, който свирел из западните села. Ти ли си това, момче?

Роджър се ококори, но кимна. Арик му беше казал, че от селцата лесно ставаш известен, но това все пак го изненада. Зачуди се, дали репутацията му е добра или лоша.

— Не се възгордявай — каза Чолс, сякаш му прочете мислите. — Селяндурите преувеличават.

Роджър кимна и продължи да гледа водача в очите.

— Да, господине. Разбирам.

— Ами, добре тогава, да започваме — каза Чолс. — Давай да видим какво можеш.

— Тук ли? — каза Роджър невярващо. Кабинетът беше просторен и изолиран, но с дебелите си килими и скъпите си мебели въобще не изглеждаше подходящ за акробатика и мятане на ножове.

Чолс му махна нетърпеливо.

— Работил си с Арик години наред, така че ще приема, че можеш да пееш и жонглираш — каза той. Роджър преглътна мъчително. — За да си заслужиш разрешително, трябва да покажеш профилирани умения извън основните.

— Посвири му, момче, както на мен ми посвири — каза уверено Джейкъб и Роджър кимна.

Ръцете му леко трепереха, докато вадеше цигулката от калъфа, но щом пръстите му обхванаха гладкото дърво, страхът му се отми като прахоляк във вана. Засвири и щом се отнесе в музиката, изцяло забрави за водача на гилдията.

Много скоро някакъв кръсък отвън го изтръгна от унеса на музиката. Лъкът му се хлъзна по струните и наскоро тишината, която последва, един глас изгърмя зад вратата.

— Не, няма да чакам никакъв безполезен чирак да си приключи изпита! Махай ми се от пътя!

Чуха се звуци от боричкане, точно преди вратата да се отвори рязко и майстор Джейсън да връхлети в стаята.

— Съжалявам, водачо — извини се писарят, — той отказа да изчака.

Чолс махна на чиновника да се връща обратно, докато Джейсън се приближаваше към него с гневна крачка.

— Дал си Херцогския бал на Едъм? — каза той настъпателно. — Това шоу е мое от десет години! Чичо ми ще научи за това!

Чолс отстоя позицията си, скръстил ръце.

— Именно херцогът поиска промяната — каза той. — Ако чичо ти има проблем с това, предложи му да го отнесе към Негово височество.

Джейсън се начумери. Едва ли дори Първият министър Джансън щеше да ходатайства пред херцога заради някакво представление на племенника си.

— Ако си дошъл само за това, Джейсън, ще трябва да ни извиниш — продължи Чолс. — Младият Роджър сега е на изпит за разрешително.

Джейсън се извърна рязко към Роджър и пламна като го разпозна.

— Виждам, че си зарязал старото пиянде — изхили се злорадо той. — Надявам се, че не си го сменил за тази дърта антика. — Той вирна брадичка към Джейкъб. — Офертата стои, ако искаш да работиш за мен. Нека сега за разнообразие Арик да ти посъбира трохите, а?

— Майстор Арик е бил разкъсан от ядрони на пътя преди две години — каза Чолс.

Джейсън се извърна към водача на гилдията и се изсмя гръмогласно.

— Великолепно! — извика той. — Тази новина тотално ми компенсира пропуснатите ползи от Херцогския бал, че и отгоре!

Роджър го удари.

Дори не беше осъзнал какво прави, докато не се оказа над майстора с изтръпнали, влажни кокалчета. Беше усетил крехкото хрущене, когато юмрукът му се сблъска с носа на Джейсън, и беше

разбрал, че шансовете му да си изкара разрешително се бяха изпарили, но в този момент, това не го интересуваше.

Джейкъб го сграбчи и го издърпа, точно когато Джейсън скочи на крака и замаха бясно.

— Ще те убия за това, ти малък...!

Чолс застана между тях на секундата. Джейсън се замята в хватката му, но размерите на водача бяха повече от достатъчни, за да бъде озаптен.

— Достатъчно, Джейсън! — прогърмя той. — Няма да убиваш никого!

— Видя го какво напрафи! — извика Джейсън, докато кръвта се стичаше от носа му.

— И чух какво му каза! — изкрещя в отговор Чолс. — И аз самият бях готов да те фрасна!

— И сева как ще фея дофечера? — поиска да узнае Джейсън. Носът му вече беше започнал да се подува и с всяка изминала секунда думите му ставаха все по-неразбираеми.

Чолс се намръщи.

— Ще намеря някой да те замести — каза той. — Гилдията ще покрие щетите. Дейвид! — Писарят си подаде главата от вратата. — Заведи майстор Джейсън при някоя билкарка и ѝ кажи да изпрати сметката тук.

Дейвид кимна и посегна към Джейсън, за да му помогне. Майсторът го блъсна настрани.

— Тофа не е пвключило — закани се той на Роджър и излезе.

Чолс въздъхна дълбоко, когато вратата се затвори.

— Е, момче, сега вече наистина оплеска работата. Такъв враг не бих пожелал на никого.

— Той вече ми беше враг — каза Роджър. — Чухте го какво каза.

Чолс кимна.

— Чух — отвърна той, — но все пак трябваше да се сдържиш. А какво ще направиш, ако следващия път те обиди някой меценат? Ами ако е херцогът? Членовете на гилдията не могат да ходят нагоре-надолу и да удрят всеки, който ги подразни.

Роджър провеси нос.

— Разбирам — каза той.

— Току-що ми коства една солидна сума, обаче — каза Чолс. — Сега ще трябва седмици наред да подхвърлям на Джейсън пари и важни изяви, та да кротне малко, а като те слушам как свириш, ще съм глупак да те пусна без да ми се издължиш.

Роджър вдигна обнадежден поглед.

— Разрешително с изпитателен срок — каза Чолс и взе лист хартия и перо. — Ще играеш само под надзора на майстор от гилдията, на когото ще плащаш със собствени пари, а половината от общия ви приход ще идва в този кабинет, докато не сметна дълга ти за изплатен. Разбрано?

— Напълно, господине! — каза Роджър с готовност.

— И да си сдържаш гнева — предупреди го Чолс, — че ще ти скъсам разрешителното и повече няма да видиш сцена в Анжие.

Роджър свиреше усилено с цигулката, но с крайчеца на окото си наблюдаваше Ейбъръм, едрият чирак на Джейсън. Джейсън обикновено пращаше някой от чираците си да гледа представлението на Роджър. Това го смущаваше, защото беше наясно, че идват заради напълно злонамерения си господар, но от инцидента в кабинета на водача бяха изминали месеци и сякаш така и не се стигна до някакви последици. Майстор Джейсън бързо се беше възстановил и скоро отново се върна на сцената, като жънеше успехи на всяко елитно събитие в Анжие.

Роджър се осмели да се надява, че случката беше зад гърба им, само че чираците продължаваха да идват почти всеки ден. Понякога Ейбъръм, дървесният демон, се спотайваше в тълпата, друг път пък Сали, каменният ядрон, отпиваше питие в дъното на някоя кръчма. Колкото и безвредни да изглеждаха обаче, присъствието им не беше случайност.

Роджър завърши шоуто си с размах, като хвърли лъка на цигулката си във въздуха, поклони се дълбоко и се изправи тъкмо навреме, за да го хване. Тълпата избухна в аплодисменти и острият слух на Роджър долови подрънкването на монети, докато Джейкъб вървеше из публиката с шапката. Роджър не можа да сдържи усмивката си. Старецът изглеждаше почти пъргав. Докато прибираха съоръженията, Роджър хвърляше по едно око на разотиващата се тълпа, но Ейбъръм се беше изпарил. И все пак, след като на бърза ръка

опаковаха нещата, те поеха по заобиколен път до странноприемницата за да са сигурни, че няма да ги проследят лесно. Слънцето скоро щеше да залезе и улиците се опразваха с видима скорост. Зимата беше към края си, но по дъсчените улици все още на места имаше сняг и лед, и не бяха много хората, които стояха навън, освен ако нямаха някаква работа.

— Дори без дяла на Чолс, наемът ни е платен за дни наред — каза Джейкъб, докато потръскваше кесията със събраните пари. — Когато си изплатиш дълга, ще станеш богат!

— Ние ще станем богати — поправи го Роджър и Джейкъб се засмя, удари пети и плесна Роджър по гърба.

— Погледни се само — каза Роджър и поклати глава. — Какво се случи с тътрещия се полусляп старчок, който ми отвори вратата преди няколко месеца?

— Така стана, защото отново съм сред публиката — каза Джейкъб и се ухили беззъбо на Роджър. — Знам, че не пея и не мятам ножове, но дори минаването с шапката кара прашасалото ми сърце да затупти отново, както не му се е случвало от двайсет години. Чувствам че даже сякаш бих могъл да...

Той отмести поглед.

— Какво? — попита Роджър.

— Просто... — каза Джейкъб, — не знам, да разкажа някоя невероятна история, може би? Или да се правя на тъп, докато ме обстрелваш с остроумни реплики? Е, не нещо дето да те затъмни...

— Разбира се — каза Роджър. — Сам бих те помолил, ако не чувствах, че и без това искам прекалено много от теб, като те влача из целия град да ми наглеждаш представленията.

— Момче — каза Джейкъб, — не мога да си спомня последния път, когато съм бил толкова щастлив.

И двамата се бяха нахилили, когато свиха в един ъгъл и се озоваха право пред Ейбъръм и Сали. Зад тях стоеше Джейсън с широката си усмивка.

— Как се радвам да те видя, приятелю! — каза Джейсън, когато Ейбъръм плесна Роджър по рамото.

Въздухът избухна от стомаха на Роджър, удар с юмрук го накара да се превие на две и да се сниже върху замръзналите дъски. Преди да успее да се изправи, Сали го ритна здраво в челюстта.

— Оставете го на мира! — извика Джейкъб и се хвърли към Сали. Едрото сопрано само се изсмя, сграбчи го и го запрати със сила в стената на сградата.

— О, и за теб ще има достатъчно, старче! — каза Джейсън, докато Сали тежко налагаше тялото му. Роджър чу трошенето на крехък кокал и слабосилните, мокри пъшкания, които излизаха от устата на майстора му. Само стената го държеше изправен.

Дървените дъски под ръцете му се въртяха, но Роджър скочи на крака, хвана цигулката си за шийката с две ръце и бясно заразмахва импровизираната си бухалка.

— Това няма да ти се размине! — извика той.

Джейсън се изсмя.

— При кого ще идеш? — попита той. — Градските съдии ще повярват ли на очевидно лъжливите обвинения на някакъв дребен уличен палячо или ще предпочетат думата на племенника на Първия министър? Отиди при стражите и теб ще обесят.

Ейбръм улови цигулката с лекота, изви ръката на Роджър и вкара коляното си в чатала му. Роджър усети как ръката му се счупи, дори след като слабините му пламнаха, цигулката се стовари на тила му и се пръсна, и той отново падна на дъсчената настилка.

Дори през звъntenето в ушите си, Роджър чу нестихващите болезнени пъшкания на Джейкъб. Ейбръм застана над него и с усмивка вдигна една тежка бухалка.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

ЛЕЧЕБНИЦА

332 СЗ

— Привет, Джизел! — извика Скот, когато старата билкарка дойде при него с паница. — Защо поне веднъж не дадеш на чирачката си да свърши тази работа!

Той кимна към Лийша, която преобличаше някакъв друг мъж.

— Ха! — избумтя Джизел. Тя беше доста едра жена с къса прошарена коса и мощен глас. — Ако ѝ оставя на нея къпането с влажна кърпа, до една седмица половин Анжие ще дойдат да ми се жалват, че ги е тръшнала чумата.

Лийша поклати глава, когато останалите в стаята се разсмяха, но го направи с усмивка. Скот беше безобиден. Вестоносец, чийто кон го беше хвърлил на пътя. Беше късметлия, че въобще е оцелял, особено след като е успял да издири коня си и да се качи на седлото му с две счупени ръце. Нямаше съпруга, която да се грижи за него, и затова Гилдията на вестоносците му покриваше престоя в лечебницата на Джизел, докато не започне да се оправя сам.

Джизел нахисна кърпата в паницата с топла сапунена вода и вдигна чаршафа на мъжа, а ръката ѝ започна да се движи с уверена експедитивност. Вестоносецът изскимтя точно когато тя привършваше и Джизел се разсмя.

— По-добре е, че аз ви къпя — каза тя на висок глас и погледна надолу. — Не бихме искали да разочароваме горката Лийша.

Останалите пациенти се разкикотиха в леглата си за сметка на човека. Стаята беше пълна и всички бяха малко отегчени от лежането.

— Според мен пък тя ще го намери в по-друго състояние, отколкото ти — измърмори Скот и бързо се изчерви, но Джизел само се изсмя отново.

— Скот, милият, много си пада по теб — Джизел каза на Лийша по-късно в аптеката, където стриваха билки.

— Пада си, а? — изсмя се Кейди, една от по-младите чирачки. — Той не си пада, той е влюуююубен!

Останалите чирачки, които чуха, избухнаха в кикот.

— Мисля, че е сладур — отзова се Рони.

— Според теб всички са сладури — отвърна Лийша. Рони тъкмо беше разцъфтяла и беше луднала по момчетата. — Надявам се обаче, че ще проявиш повече вкус и няма да се метнеш на врата на първия, който те помоли за баня с мокра кърпа.

— Не й давай идеи — каза Джизел. — Ако я пусна, ще вземе да изкъпе с мокра кърпа всеки мъж в лечебницата.

Всички момичета се разкикотиха и дори Рони не отрече.

— Поне от благоприличие да се беше изчервила — каза й Лийша и момчетата отново се засмяха.

— Хайде стига толкова! Тръгвайте, смехурани! — напъди ги с усмивка Джизел. — Искам да си поговоря малко с Лийша.

— Почти всеки мъж, който идва, полудява по теб — каза й Джизел, когато другите излязоха. — Нищо няма да ти стане, ако поговориш с някого за нещо повече здравето му.

— Звучиш като майка ми — отвърна Лийша.

Джизел тресна чукалото си на тезгяха.

— Нищо подобно — каза тя, тъй като през годините беше разбрала всичко за Илона. — Просто не искам да умреш като стара мома, само за да й направиш напук. Не е престъпление да харесваш мъжете.

— Но аз харесвам мъжете — възропта Лийша.

— Това не съм го видяла — отвърна Джизел.

— Значи трябваше да скокна и да измия Скот с кърпата? — попита Лийша.

— Разбира се, че не — каза Джизел. — Поне не пред всички — допълни тя и й намигна.

— Ето сега вече звучиш като Бруна — изръмжа Лийша. — Две-три нескопосани приказки няма да ми спечелят сърцето.

Молби като тези на Скот не бяха новост за Лийша. Тя имаше тялото на майка си и това означаваше внимание от страна на мъжете, независимо дали го искаше или не.

— Тогава какво ти е нужно? — попита Джизел. — Какъв мъж би могъл да мине през защитите на сърцето ти?

— Мъж, на когото да мога да се доверя — отвърна тя. — Като го целуна по бузата, да не тича веднага при приятелите си да се хвали, че ме е забол зад плевнята.

Джизел изсумтя.

— По-лесно ще намериш добродушен ядрон — каза тя.

Лийша сви рамене.

— Мисля, че те е страх — обвини я Джизел. — Толкова дълго си чакала за да ти отнемат цветето, че от нещо съвсем естествено, което всяко момиче прави, си изградила някаква непреодолима стена.

— Пълен абсурд — каза Лийша.

— Така ли? — попита Джизел. — Виждала съм те как се чудиш и пелтечиш, почервеняла като домати, когато идват жени да ти искат съвети за проблемите си в спалнята. Как би могла да съветваш другите за телата им, ако не познаваш своето собствено?

— Мисля, че много добре знам кое къде влиза — саркастично каза Лийша.

— Знаеш какво имам предвид — отвърна Джизел.

— Какво предлагаш да направя по въпроса? — каза натъртено Лийша. — Да си избира просто някой случаен мъж, та да отметна тази грижа?

— Ако това е условието — отвърна Джизел.

Лийша я погледна яростно, но Джизел срещна погледа ѝ, без да трепне дори.

— Толкова дълго си пазила цветето си, че вече никой мъж не е достатъчно достоен в очите ти, за да го отнеме — каза тя. — Какво му е хубавото на едно цвете, което е скрито така, че никой да не го види? Кой ще си спомня красотата му, когато увехне?

Лийша изхлипа задавено, но Джизел беше там на секундата, за да я поеме в обятията си, докато тя ридае.

— Нищо, нищо, миличка — зауспокоява я тя, докато галеше косата ѝ, — не е чак такава трагедия.

След вечеря, когато защитите бяха вече проверени, а чирачките изпратени в стаята си да учат, Лийша и Джизел най-накрая намериха време да си сварят билков чай и да отворят чантата на сутрешния

вестоносец. На масата стоеше фенер, зареден и спретнат за дълга употреба.

— Пациенти по цял ден и писма по цяла нощ — въздъхна Джизел. — Да благодарим на светлината, че билкарките не се нуждаят от сън, а? — Обърна чантата с дъното нагоре и по цялата маса се разсипаха пергаменти.

Бързо отделиха личните кореспонденции на пациентите, а Джизел посегна наслуки към един вързоп и погледна към обръщението.

— Тези са за теб — каза тя, подаде вързоба на Лийша и взе друго писмо от купчината, което отвори и започна да чете.

— Това е от Кимбър — каза тя след секунда. Кимбър беше една от чирачките на Джизел, изпратени да учат другаде. Тази беше в Земеделски пън, на ден път на юг. — Обривът на бъчваря се е влошил и отново е плъзнал по тялото.

— Тя просто не вари чая както трябва, убедена съм — изпъшка Лийша. — Никога не го оставя да се накисне достатъчно, а после се изненадва от слабите си лекове. Сега ако ще трябва да ходя до Земеделски пън, да го варя вместо нея, такъв пердах ще й хвърля!

— Тя си го знае — изсмя се Джизел. — Затова ми пише на мен този път!

Смехът ѝ беше заразителен и Лийша скоро се включи. Лийша обичаше Джизел. Имаше твърдостта на Бруна, когато ситуацията го изискваше, но винаги първа се засмиваше.

Лийша усещаше болезнено липсата на Бруна и тази мисъл отново я върна към вързоба. Беше четвъртиден, когато седмичният вестоносец пристигаше от Земеделски пън, Хралупата на дърваря и други южни села. Разбира се, обръщението върху първото писмо в купчината беше с прилежния почерк на баща ѝ.

Имаше и писмо от Вика, и Лийша прочете първо него, а ръцете ѝ стискаха хартията, както винаги, докато не се увери, че Бруна, по-стара от древността, си е жива и здрава.

— Вика е родила — отбеляза тя. — Момче, Джейм. Три килограма и триста грама.

— Това третото ли ѝ е? — попита Джизел.

— Четвъртото — отвърна Лийша.

Вика се беше омъжила за послушник Джона — сега вече пастир Джона — скоро след като пристигна в Хралупата на дърваря и без да се помайва му народи куп деца.

— Значи шансовете да се върне обратно в Анжие не са много големи — оплака се Джизел.

Лийша се разсмя.

— Мислех, че това стана ясно още след първото — каза тя.

Трудно можеше да си представи, че са минали седем години откакто размениха местата с Вика. Временната уговорка се оказа постоянна, което не беше чак толкова неприятно за Лийша.

Независимо какво щеше да прави Лийша, Вика щеше да остане в Хралупата на дърваря, а там изглежда я харесваха повече отколкото Бруна, Лийша и Дарси взети заедно. Тази мисъл накара Лийша да почувства свобода, каквато дори не бе сънувала, че съществува. Беше обещала да се завърне един ден, за да осигури на селото билкарката, от която се нуждае, но Създателят се бе погрижил за това вместо нея. Сега бъдещето ѝ беше на нейно разположение. Баща ѝ пишеше, че е хванал настинка, но Вика се грижела за него и очаквал бързо да се оправи. Следващото писмо беше от Мейри, най-голямата ѝ дъщеря вече била разцъфтяла и обещана, а Мейри вероятно скоро щяла да става баба. Лийша въздъхна.

Във вързопа имаше още две писма. Лийша си кореспондираше с Мейри, Вика и баща си почти всяка седмица, но майка ѝ не ѝ пишеше така често, а когато го правеше, то почти винаги беше в изблик на гняв.

— Наред ли е всичко? — попита Джизел и вдигна поглед от писмото си, за да види намръщената физиономия на Лийша.

— Просто майка ми — каза Лийша, докато четеше. — Тонът се сменя според настроенята ѝ, но съобщението си остава същото: „Прибирай си в къщи и си роди деца, преди да остарееш и Създателят да ти отнеме тази възможност“.

Джизел изсумтя и поклати глава.

Заедно с писмото на Илона имаше и един друг лист, предполагаемо от Гаред, макар че посланието беше с почерка на майка ѝ, тъй като той не знаеше буквите. Но колкото и да се беше старала Илона писмото да изглежда като продиктувано, Лийша беше убедена, че поне половината думи в него принадлежаха на майка ѝ, а може би и другата половина. Тези послания, също както писмата на майка ѝ,

никога не променяха съдържанието си. Гаред беше добре. Гаред страдаше за нея. Гаред я чакаше. Гаред я обичаше.

— Майка ми трябва да ме мисли за много тъпа — каза Лийша с огорчение, докато четеше, — ако очаква да повярвам, че Гаред някога ще напише стихотворение, камо ли пък без рими.

Джизел се засмя, но смехът ѝ угасна преждевременно, когато видя, че Лийша не се присъедини.

— Ами ако е права? — попита изведнъж Лийша. — Колкото и ужасно да е, човек да си помисли, че Илона някога за нещо може да излезе права, аз наистина искам един ден да имам деца и въобще не е нужно да си билкарка, за да знаеш, че дните пред мен, в които мога да го направя, са вече по-малко, отколкото тези зад гърба ми. Ти сама го каза, похабила съм най-добрите си години.

— Съвсем не съм ти казвала такова нещо — отвърна Джизел.

— Но е така — тъжно каза Лийша. — Никога не съм си правила труда да търся мъже, те винаги са успявали да ме намерят, независимо дали съм го искала или не. Просто винаги съм си мислела, че някой ден ще ме открие такъв, който да се впише в живота ми, а не да очаква аз да се впиша в неговия.

— Всички си мечтаем понякога за това, миличка — каза Джизел, — и фантазията е доста приятна, докато си седиш и зяпаш в стената, но не можеш да ѝ възлагаш всичките си надежди.

Лийша стисна писмото в ръцете си и го смачка.

— Значи мислиш да се върнеш и да се омъжиш за този Гаред? — попита Джизел.

— О, Създателю, не! — извика Лийша. — Разбира се, че не.

Джизел изсумтя.

— Хубаво. Току-що ми спести усилието да те ударя по главата.

— Колкото и да копнее коремът ми за дете — каза Лийша, — ще си умра девствена, преди да позволя на Гаред да ми направи такова. Проблемът е, че той се нахвърля върху всеки мъж в Хралупата на дърваря, който се опита да ме докосне.

— Няма проблеми — каза Джизел. — Роди си децата тук.

— Какво? — попита Лийша.

— Хралупата на дърваря е в добрите ръце на Вика — отвърна Джизел. — Самата аз обучих момичето, пък и сърцето ѝ, тъй или иначе, вече е там.

Тя се наведе и сложи месестата си ръка върху тази на Лийша.

— Остани — каза тя. — Направи Анжие свой дом и поеми лечебницата, след като се оттегля.

Очите на Лийша се разшириха. Отвори уста, но от нея не излезе и звук.

— Колкото съм те научила аз през последните няколко години, толкова и ти мен — продължи Джизел. — На никой друг не бих поверила бизнеса си, та дори и Вика да се върне утре.

— Не знам какво да кажа — успя да изрече Лийша.

— За никъде не бързае — отвърна Джизел и потупа ръката на Лийша. — Смея да твърдя, че въобще не смятам да се оттеглям скоро. Просто си помисли върху това.

Лийша кимна. Джизел разтвори обятията си, Лийша се хвърли в тях и силно прегърна по-възрастната жена. Когато се разделиха, някакъв вик отвън ги накара да подскочат.

— Помощ! Помощ! — изпищя някой.

И двете погледнаха към прозореца. Вече се беше стъмнило.

Да си отвориш капациите на прозорците през нощта беше престъпление, наказуемо с бой с камшик, но Лийша и Джизел не се подвоумиха да го направят и видяха към тях по дъсчената настилка да тичат трима градски стражи, двама от които носеха по един мъж.

— Здравейте, лечебницата! — извика водача им, щом съзря отворените кепенци на осветената стая. — Отворете вратата! Убежище! Убежище и лечение!

Лийша и Джизел се втурнаха едновременно към стълбите и едва не се претърколиха, докато бързаха да стигнат до вратата. Беше зима и макар майсторите по защитата на града да се трудеха усилено, за да поддържат отбранителната мрежа чиста от сняг, лед и сухи листа, по няколко въздушни демона неизменно си откриваха пролука всяка нощ, ловуваха бездомници и чакаха някой случаен глупак да се осмели да пренебрегне вечерния час и закона. Един въздушен демон можеше да се спусне като безшумен камък, да разпери ноктестите си крила и с внезапен замах да изкорми жертвата си, сетне да сграбчи тялото с долните си крайници и да отлети с него.

Двете отвориша широко вратата и застанаха да чакат на входната площадка мъжете да се приближат. Порталът беше защитен. Лечители и пациенти бяха в достатъчна безопасност дори без вратата.

— Какво става? — извика Кейди, подаде глава от балкона на втория етаж. Останалите чирачки се натрупаха зад гърба ѝ.

— Слагайте си отново престилките и бързо долу! — нареди Лийша и по-младите момичета се втурнаха да изпълняват.

Мъжете все още бяха далече, но тичаха с всички сили. На Лийша ѝ се сви стомаха, когато чу писъците в небето. Наоколо се въртяха въздушни демони, привлечени от светлината и врявата.

Стражите обаче, напредваха бързо и Лийша вече се надяваше, че ще пристигнат невредими, когато един от мъжете се подхлъзна на леда и падна на земята. Той извика, а пострадалият, който той носеше, се претърколи до дъсчената улица.

Стражът, който все още мъкнеше човек на рамото си, извика нещо на другия, приведе се напред и забърза крачка. Колегата му се втурна назад към падналия им другар.

Внезапното шляпане на кожени криле беше единственото предупреждение, преди главата на злощастния страж да се откъсне от тялото му и да се претърколи на дъсчения път. Кейди изкрещя. Още преди кръвта да заблικά от разреза, въздушният демон изпищя и се метна към небето, завличайки във въздуха тялото на мъртвия човек.

Натовареният страж прекоси защитите и пренесе човека на сигурно място. Лийша погледна отново към човека навън, който се мъчеше да се изправи, и челото ѝ се напрегна в решителност.

— Лийша, не! — извика Джизел и посегна да я хване, но Лийша се изплъзна пъргаво и хукна по дъсчената улица.

Тичаше на остър зигзаг, а писъците на въздушните демони ехтяха в студения въздух над нея. Един от ядроните все пак реши да се спусне и да я нападне в движение, но не я уцели, макар и на сантиметри. Сгромоляса се върху дъските с трясък, но бързо се опомни, невредим под дебелината си кожа. Лийша се завъртя и хвърли шепа от ослепяващия прах на Бруна в очите му. Съществува от болка и Лийша продължи да тича напред.

— Спаси него, не мен! — извика ѝ стражът и посочи с пръст лежащата до него неподвижна фигура. Глезенът на стража беше изкривен под странен ъгъл, очевидно счупен. Лийша погледа към другото тяло, проснато на дъските. Не можеше да носи и двамата.

— Не мен! — извика отново стражът, докато тя се приближаваше.

Лийша поклати глава.

— Теб имам по-голям шанс да те отведе на безопасно място — каза тя с тон, нетърпящ възражения. Застана под мишницата му и го вдигна.

— Не се изправяй много — каза задъхано стражът. — Въздушките по-малко се хвърлят на плячка, която върви ниско.

Тя се прегърби, доколкото може, и подкрепяйки тялото на едрия мъж, тръгна несигурно напред, без да се съмнява, че с това тътрене, ниско или не, доникъде няма да стигнат.

— Сега! — извика Джизел.

Лийша погледна напред и видя Кейди и останалите чирачки да тичат към нея. Над главите си държаха краищата на бял чаршаф. Плющящото платно се разпростря над почти всичко и задачата на демоните да си изберат мишена стана почти невъзможна.

Под това прикритие, госпожа Джизел и първият страж се втурнаха към тях. Джизел помогна на Лийша, докато стражът хвана човека, изгубил съзнание. Страхът им вдъхна нови сили и те бързо преминаха останалото разстояние. Прибраха се в лечебницата и залостиха вратата.

— Този е мъртъв — каза Джизел с хладен тон. — Бих се обзаложила, че е мъртъв от повече от час.

— Едва не се жертвах за мъртвец? — възкликна стражът със счупен глезен. Лийша не му обърна внимание и отиде при другия ранен.

С неговото кръгло, луничаво лице и слаба фигура, той приличаше повече на момче, отколкото на мъж. Бе станал жертва на побой, но все още дишаше, а и сърцето му беше силно. Лийша незабавно се захвана с прегледа, разряза разноцветните му дрехи и започна да го проверява за счупени кости, както и да издирва раните, които напояваха костюма му с кръв.

— Какво се е случило? — Джизел попита ранения страж, докато преглеждаше счупения му глезен.

— Връщаме се, 'начи, от последната обиколка — каза стражът през стиснати зъби — и ги намираме ей тея двамата, жонгльори, ако се съди по външния им вид, лежат на пътя. Требва да са ги обрели след

шоуто. И двамата беха живи, ама не беха добре. Вече се беше стъмнило, ама те немаше да изкарат до утре без да ги види билкарка. Спомних си за тая лечебница и се счупихме да тичаме, пък гледахме така да се движиме под стрехите, та да не ни забележат въздушките.

Джизел кимна.

— Постъпили сте правилно — каза тя.

— Кажете го т'ва на горкия Джонсън — каза стражът. — Създателю, какво ще кажа утре на жена му?

— Тази грижа ще я оставим за утре — отвърна Джизел и поднесе манерка към устните на човека. — Изпий това.

Стражът я погледна с подозрение.

— Какво е то? — попита той.

— Ще те приспи — отвърна Джизел. — Трябва да ти наместя глезена и повярвай ми, не искаш да си буден, докато го правя.

Стражът бързо изгълта отварата.

Лийша почистваше раните на по-младия, когато той се сепна от сън с внезапен хрип и се изправи в леглото си. Едното му око беше подуто и затворено, но другото беше ярко зелено и се стрелкаше наоколо.

— Джейкъб! — извика той.

Бясно се замята и бяха нужни усилията на Лийша, Кейди и последния страж, за да го върнат обратно в легнало положение. Той обърна едното си пронизително око към Лийша.

— Къде е Джейкъб? — попита той. — Добре ли е?

— По-възрастният мъж, когото намериха с теб ли? — попита Лийша и той кимна.

Лийша се поколеба и затърси правилните думи, но паузата ѝ беше достатъчно красноречива. Той извика и отново се опита да се освободи. Стражът здраво го закова за леглото и го погледна в очите.

— Видя ли кой ви направи това? — попита той.

— Той не е в състояние да... — започна Лийша, но човекът я прекъсна с яростен поглед.

— Тази нощ загубих човек — отвърна той. — Нямам време да чакам. — Обърна се отново към момчето. — Е? — попита той.

Момчето го погледна, а очите му се пълнеха със сълзи. Най-накрая поклати глава, но стражът не се отказа.

— Със сигурност си видял поне нещо — настоя той.

— Достатъчно — намеси се Лийша, сграбчи стража за китките и го задърпа настрана с всичка сила. За момент той се възпротиви, но после се отказа. — Изчакайте в другата стая — нареди тя.

Той се намуси, но я послуша.

Момчето плачеше открито, когато Лийша се обърна към него.

— Просто ме остави навън в нощта — каза той и вдигна осакатената си ръка. — Съдбата отдавна иска да умра, и сега всеки, който се опита да ме спаси, умира.

Лийша пое осакатената ръка в своята и го погледна в очите.

— Ще рискувам — каза тя и стисна пръсти. — Ние, оцелелите, трябва да се грижим един за друг.

Тя допря стъкленицата с приспивателно до устните му и, задържайки ръката му в своята за кураж, докато очите му не се затвориха.

Звукът от цигулка изпълни лечебницата. Пациентите пляскаха с ръце, а чирачките танцуваха, докато си вършеха работата. Дори Лийша и Джизел пристъпваха по-скокливо.

— А младият Роджър взел да се притеснява, че няма с какво да ни се отплати — каза Джизел, докато приготвяха обяда. — Почти съм се навила да му предложа пари да ми забавлява пациентите, след като си стъпи на краката.

— И пациентите, и момичетата го обожават — съгласи се Лийша.

— Виждала съм те да танцуваш, докато си мислиш, че никой не те гледа — каза Джизел.

Лийша се усмихна. Когато не свиреше, Роджър разказваше такива истории, че всички чирачки се скупчваха около леглото му, или ги учеше на гримьорски тайни, за които твърдеше, че идват право от личните куртизанки на херцога. Джизел го обгрижваше постоянно, а чирачките от сутрин до вечер ахкаха и охкаха около него.

— В такъв случай той получава една по-дебела телешка пържола — каза Лийша, нарязва месото и го сложи на поднос, вече отрупан с картофи и плодове.

Джизел поклати глава.

— Не знам, това момче къде слага цялото това ядене — каза тя. — Ти и останалите го тъпчете вече месец и нещо, а той още е тънък като тръстика.

— Обядът! — изгърмя тя и момичетата напъплиха в стаята, за да отнесат подносите. Рони веднага посегна към претрупания, но Лийша ѝ го издърпа от ръцете.

— Този аз ще си го занеса — каза тя и се усмихна към разочарованите физиономии в кухнята.

— Роджър трябва да си почине и да хапне нещо, а не да разправя лични истории докато вие, момичета, му режете пържолите — каза Джизел. — Умилкването го оставете за по-късно.

— Антракт! — извика Лийша, нахлувайки в стаята, но не беше нужно да си прави труда. Лъкът се изхлузи от струните с прискърцване в мига на появата ѝ. Роджър се усмихна и ѝ помахна, като събори дървена чаша, докато се опитваше да остави настрана цигулката си. Счупените му пръсти и ръка се бяха оправили напълно, но гипсовите превръзки на краката му все още висяха на канапи и той трудно стигаше до нощното си шкафче.

— Сигурно си доста гладен днес — засмя се тя, сложи подноса в скута му и пое цигулката. Роджър погледна несигурно към подноса и ѝ се усмихна.

— Едва ли би могла да ми помогнеш да го нарежа? — попита той и вдигна осакатената си ръка.

Лийша вдигна вежда.

— Пръстите ти изглеждат достатъчно чевръсти, докато свириш на цигулката си — каза тя. — Защо пък сега са ти недостатъчни?

— Защото мразя да ям сам — разсмя се Роджър.

Лийша се усмихна, седна отстрани на леглото му и взе ножа и вилицата. Отрязва дебела хапка месо, потопи я в соса и набучи картофче, преди да я поднесе към устата му. Той ѝ се усмихна и малко от соса изтече от устата му, което накара Лийша да се изкиска. Роджър се изчерви и белите му бузи станаха червени като косата му.

— И сам мога да вдигам вилицата — каза той.

— Искаш ли просто да ти нарежа месото и да си тръгна? — попита Лийша и Роджър поклати енергично глава. — Тихо тогава — каза тя и поднесе нова хапка към устата му.

— Това не е моята цигулка, де — каза Роджър и погледна назад към инструмента след няколко секунди мълчание. — На Джейкъб е. Моята се счупи, когато...

Лийша се намръщи, когато гласът му заглъхна. След повече от месец той все още отказваше да говори за нападението, дори когато стражът го притискаше. Беше поръчал да му донесат малкото вещи, които имаше, но доколкото тя знаеше, дори не се беше обадил на Гилдията на жонгльорите за да им съобщи какво се бе случило.

— Ти не си виновен — каза Лийша и видя как погледът му охладня. — Не си го нападнал ти.

— И аз да бях, все тая — каза Роджър.

— Какво имаш предвид — попита тя.

Роджър погледна настрани.

— Имам предвид... че аз го накарах да се върне отново към работата. Щеше да си е още жив, ако...

— Ти каза, че според него, завръщането му го е накарало да се почувства истински щастлив за пръв път от двайсет години насам — възрази Лийша. — Звучи сякаш си е поживял повече през това кратко време, отколкото през годините прекарани в онази стаичка в дома на гилдията.

Роджър кимна, но очите му се навлажниха. Лийша притисна ръката му.

— Билкарките често виждат смъртта — каза му тя. — Никой, никой не отива при Създателя с изцяло приключени земни дела. На всички ни е отредено различно време, но въпреки това то трябва да ни е достатъчно.

— Просто сякаш хората, които прекосят пътя ми, си отиват много по-рано — въздъхна Роджър.

— Виждала съм твърде много хора да си отиват по-рано, без дори да са чували за Роджър Полухват — каза Лийша. — И за техните смърти ли смяташ да поемеш отговорността?

Роджър я погледна и тя бутна нова хапка в устата му.

— Няма да помогнеш на мъртвите, ако сам спреш да живееш от вина — каза тя.

Ръцете на Лийша бяха претрупани с чаршафи, когато вестоносецът пристигна. Тя пхна писмото на Вика в престилката си, а другите остави за по-късно. Прибра прането, но в този момент до нея дотича момиче за да ѝ каже, че един от пациентите е изкашлял кръв. След това ѝ се наложи да намества счупена ръка и да преподаде урок на чирачките.

Преди да се усети, слънцето вече беше залязло, а всичките чирачки си бяха по леглата. Намали фитилите докато не получи мека оранжева светлина и направи една последна обиколка покрай редиците с легла, за да се увери, че пациентите са добре, преди да се качи на горния етаж за през нощта. Срещна погледа на Роджър, докато минаваше край него, и той я викна с жест, но тя се усмихна и поклати глава. Посочи го с пръст и събра длани, сякаш за молитва, после ги допря до бузата си и затвори очи.

Роджър се намръщи, но тя му намигна и продължи, тъй като знаеше, че няма да я последва. Той вече нямаше гипс, но се оплакваше от болки и слабост, въпреки че кракът му беше зараснал добре.

В дъното на стаята тя се отби, за да си налее чаша вода. Беше топла пролетна нощ и каната беше изпотена от кондензацията. Лийша разсеяно избърса пръсти в престилката си, за да ги изсуши, и чу шумоленето на хартия. Припомни си писмото на Вика и го извади, счупи печата с палец и наклони страницата към лампата, докато пиеше.

Миг по-късно изпусна чашата си. Не забеляза и не чу как се пръсна керамичният съд. Стисна здраво хартията и избяга от стаята.

Лийша хлипаше тихо в затъмнената кухня, когато Роджър я намери.

— Добре ли си? — попита той тихо, подпрян на бастуна си.

— Роджър? — подсмръкна тя. — Защо не си си в леглото?

Роджър не отговори и седна до нея.

— Лоши новини от дома? — попита той.

Лийша го погледна за момент и кимна.

— Онази настилка, която баща ми беше хванал? — попита тя и изчака Роджър да кимне, че си е спомнил, преди да продължи. — Изглеждаше сякаш се оправя, но се върнала с усложнения. Оказва се,

че е било чревна зараза, която се предала от единия край на Хралупата до другия. Повечето изглежда се справили с нея, но по-слабите...

Тя отново започна да плаче.

— Някой, когото познаваш? — попита Роджър и се наруга, че го е казал. Разбира се, че го е познавала. В селцата всички познават всички.

Лийша не забеляза неволната му грешка.

— Моята менторка, Бруна — каза тя, а едрите сълзи капеха по престилката ѝ. — И още няколко човека, както и две деца, с които така и не успях да се запозная. Повече от дванайсет са общо и половината село все още е на легло. А баща ми е най-зле от всички.

— Съжалявам — каза Роджър.

— Не съжалявай вместо мен. Вината е моя — каза Лийша.

— Какво? — попита Роджър.

— Трябваше да съм там — каза Лийша. — От години не съм чирачка на Джизел. Обещах да се върна в Хралупата на дърваря, когато приключа с обучението си. Ако си бях спазила обещанието, щях да съм там и може би...

— Веднъж видях как в Крайгорско чревна зараза уби няколко човека — каза Роджър. — И тях ли би желала да сложиш на съвестта си? А може би и всички останали, които умират в този град, просто защото не можеш да се погрижиш за тях?

— Много добре знаеш, че не е същото — отвърна Лийша.

— Не е ли? — попита Роджър. — Сама каза, че не помагаш на мъртвите, ако откажеш да живееш заради вината си.

Лийша го погледна, очите ѝ бяха обли и влажни.

— Та, какво ще правиш сега? — попита Роджър. — Ще прекараш нощта в плач или ще започнеш да си стягаш багажа?

— Да си стягам багажа ли? — попита Лийша.

— Имам вестоноски преносим кръг — каза Роджър. — Можем да тръгнем за Хралупата на дърваря утре сутринта.

— Роджър, та ти едва ходиш! — каза Лийша.

Роджър вдигна бастуна, сложи го на тезгяха и се изправи. Ходеше малко сковано, но без помощни средства.

— Да не си се преструвал, за да запазиш топлото легло и въздишащите жени за по-дългичко? — попита Лийша.

— Аз, никога! — изчерви се Роджър. — Аз просто... не съм готов да давам представления все още.

— Но си достатъчно здрав, за да извървиш целия път до Хралупата на дърваря? — попита Лийша. — Ще отнеме седмица без кон.

— Съмнявам се, че по пътя ще ми се наложи да правя задни салта — каза Роджър. — Ще се справя.

Лийша скръсти ръце и поклати глава.

— Не. Абсолютно забранявам.

— Аз не съм ти някоя чирачка, че да ми забраняваш — отвърна Роджър.

— Ти си мой пациент — сопна му се Лийша — и аз бих забранила всичко, което излага здравето ти на опасност. Ще наема вестносец да ме заведе.

— Успех с откриването на такъв — отвърна Роджър. — Седмичният за на юг трябва да е потеглил днес, а по това време на годината повечето са ангажирани. Ще ти струва цяло състояние да накараш някой да си остави работата и да те заведе до Хралупата на дърваря. Пък и аз мога да пъдя демоните с цигулката си. Никакъв вестносец не може да ти предложи това.

— Не се и съмнявам, че можеш — отвърна Лийша, а тонът ѝ ясно казваше, че се съмнява по-скоро в обратното, — но това, от което се нуждае е бърз вестоносски кон, а не магическа цигулка.

Тя пренебрегна възраженията му, пришпори го обратно към леглото му и се качи горе, за да си събере нещата.

— Значи, си сигурна, че го искаш? — попита я Джизел на сутринта.

— Трябва да отида — отвърна Лийша. — Твърде много работа се е струпала на Вика и Дарси.

Джизел кимна.

— Роджър изглежда смята, че той ще те води — каза тя.

— Е, това няма да стане — отвърна Лийша. — Ще наема вестносец.

— Стяга си багажа цяла сутрин — каза Джизел.

— Едва е оздравял — каза Лийша.

— Ба! — разсмя се Джизел. — Минаха вече почти три месеца. Цяла сутрин не съм го видяла да ползва бастуна. Мисля, че просто си е търсил причина да се навърта около теб още малко.

Лийша се ококори.

— Мислиш, че Роджър...?

Джизел сви рамене.

— Просто казвам, че не всеки ден се среща мъж, който ще се изправи срещу ядроните заради теб.

— Джизел, аз съм достатъчно стара, за да му бъда майка! — отвърна Лийша.

— Брей! — подигра ѝ се Джизел. — Ти си само на двадесет и седем, а Роджър твърди, че е на двадесет.

— Роджър твърди много неща, които не са истина — каза Лийша.

Джизел отново сви рамене.

— Ти казваш, че нямаш нищо общо с майка ми — започна Лийша, — но и двете успявате да намерите начин да превърнете всяка трагедия в разискване на моя любовен живот.

Джизел понечи да отговори, но Лийша вдигна ръка, за да я спре.

— Моля да ме извиниш — каза тя. — Имам да си търся вестоносец.

Напусна стаята разгневена, а Роджър, който подслушваше на вратата, едва успя да се махне от пътя и погледа ѝ.

Благодарение на активите на баща си и на спечеленото от Джизел, Лийша успя да изтегли от Банката на херцога сто и петдесет мливарийски слънца. Подобна сума надхвърляше всякакви мечти на обикновения анжиерски селянин, но вестоносците не рискуваха живота си за клатове. Тя се надяваше, че ще ѝ стигнат, но думите на Роджър се оказаха пророчество или проклятие. Пролетната търговия течеше на пълни обороти и дори най-некадърните вестоносци получаваха поръчки. Скот беше извън града, а секретарят на Гилдията на вестоносците направо отказа да ѝ помогне. Най-доброто, което можеха да ѝ предложат, беше човека за на юг другата седмица, което означаваше след цели шест дена.

— За това време мога да стигна и пеша до там! — извика тя на чиновника.

— В такъв случай по-добре тръгвайте — саркастично отвърна той.

Лийша преглътна гнева си и се отдалечи с тежки стъпки. Помисли си, че ще полудее, ако трябва да чака още една седмица. Ако баща ѝ умреше през тези шест дена...

— Лийша? — провикна се глас.

Тя се спря на място и бавно се обърна.

— Наистина си ти! — извика Марик и закрачи към нея с разтворени обятия. — Нямах представа, че все още си в града!

Шокирана, Лийша му позволи да я прегърне.

— Какво правиш в дома на гилдията? — попита Марик и се отдръпна, за да се наслади на гледката. Все още беше красив, с неговите вълчи очи.

— Трябва ми превоз до Хралупата на дърваря — каза тя. — В селото върлува чревна инфекция и имат нужда от помощта ми.

— Предполагам, че бих могъл да те заведа — каза Марик. — Ще трябва да помоля един, който ми дължник, да ме замести за пътуването до Речен мост утре, но това едва ли ще е проблем.

— Имам пари — каза Лийша.

— Знаеш много добре, че не взимам пари за придружаване — каза Марик, изгледа я похотливо и скъси дистанцията помежду им. — Интересува ме само една отплата.

Ръката му се пресегна, за да стисне задника ѝ и Лийша устоя на импулса да се отдръпне. Помисли си за хората, които имаха нужда от нея, и още повече за думите на Джизел за цветята, които никой не вижда. Може би срещата ѝ с Марик в този ден беше по волята на Създателя. Тя преглътна тежко и му кимна.

Марик замете Лийша към една сенчеста ниша, встрани от главната зала. Притисна я към стената зад една дървена статуя и я целуна дълбоко. След секунда тя отвърна на целувката и обви ръце около раменете му; езикът му беше топъл в устата ѝ.

— Този път няма да имам същия проблем — обеща Марик, хвана ръката ѝ и я сложи върху твърдата си мъжественост.

Лийша се усмихна боязливо.

— Бих могла да дойда в странноприемницата ти преди да мръкне — каза тя. — Бихме могли да... прекараме нощта там и да потеглим на сутринта.

Марик хвърли поглед в двете посоки и поклати глава. Отново я притисна до стената, а с една ръка се пресегна надолу, за да разкопчае колана си.

— Прекалено дълго чаках това — изпъшка той. — Сега съм готов и няма да позволя да ми се размине.

— Няма да го направя в коридор — изсъска Лийша и го блъсна назад. — Някой ще види!

— Никой няма да види — каза Марик, натисна я и започна да я целува. Извади коравия си член и задърпа полите ѝ. — Ти си тук като по чудо — каза той, — а този път и аз съм налице. Какво повече да искаш?

— Да се усамотим, а? — попита Лийша. — Легло? Една-две свещи? Каквото и да е!

— Жонгльор да ни свири под прозореца? — присмя ѝ се Марик, докато пръстите му тършуваха между краката ѝ, за да намерят отвора. — Звучиш ми като девственица.

— Аз съм девственица! — изсъска Лийша.

Марик се отдръпна, все още с ерекцията си в ръка и я погледна кисело.

— Всеки знае в Хралупата на дърваря, че си се праскала с оная маймуна Гаред поне дузина пъти — каза той. — Още ли ще лъжеш за това след толкова много време?

Лийша се навъси, заби с всичка сила коляно в чатала му и изхвърча бясно от дома на гилдията, докато Марик все още пъшкеше на земята.

— Никой ли не иска да те заведе? — попита Роджър същата нощ.

— Никой, който да не иска да спи с мен в замяна — изсумтя Лийша, като пропусна да спомене, че по-рано се бе решила на сделката. Дори сега се боеше, че бе направила огромна грешка. От една страна ѝ се искаше просто да се беше оставила на Марик, но дори Джизел да беше права и девственото ѝ съзнание да не беше най-ценното нещо на света, със сигурност струваше повече от това.

Тя стисна очи прекалено късно и с това само помогна на сълзите ѝ да се процедят, макар да искаше единствено да ги възпре. Роджър докосна лицето ѝ и тя го погледна. Той се усмихна, пресегна се и извади разноцветна носна кърпичка, сякаш иззад ухото ѝ. Тя се засмя напук на себе си и взе кърпичката, за да избърше очите си.

— Все още бих могъл да те заведа — каза той. — Изминавал съм целия път оттук до Овчарска долина. Щом съм се справил с това, все ще мога да те заведа до Хралупата на дърваря.

— Наистина ли? — попита Лийша и подсмръкна. — Това не е просто някоя от твоите истории за Джак Люспоусти, като онази, дето разправяш, че омагьосваш ядроните с цигулката си?

— Наистина — отвърна Роджър.

— Но защо би направил това заради мен? — попита Лийша.

Роджър се усмихна и пое ръката ѝ в своята осакатена.

— Ние сме оцелелите, нали? — попита той. — Веднъж един човек ми каза, че оцелелите трябва да се грижат един за друг.

Лийша изхлипа и го прегърна.

Да не съм полудял?, попита Роджър сам себе си, когато оставиха портите на Анжие зад себе си. Лийша беше купила кон за пътуването, но Роджър яздеше за пръв път в живота си, а Лийша най-много за втори. Той седеше зад нея, докато тя направляваше коня със скорост, малко по-бърза от пешеходната.

Още тогава, конят удряше болезнено със скованите си крака, но Роджър не се оплака. Ако беше казал нещо преди да изгубят града от погледа си, Лийша щеше да ги върне обратно.

Точно каквото ти би трябвало да направиш и без това, помисли си той. *Ти си жонгльор, не вестносец.*

Но Лийша се нуждаеше от него, а той беше разбрал от пръв поглед, че никога не би могъл да ѝ откаже нищо. Той знаеше, че тя гледа на него като на дете, но това щеше да се промени, когато я прибереше вкъщи. Тя щеше да види, че той е много повече; че може да се грижи както за себе си, така и за нея.

И без друго, какво го очакваше в Анжие? Джейкъб вече го нямаше, а гилдията вероятно смяташе, че и той е мъртъв, което май беше за негово добро. „Отиди при стражите и теб ще обесят“, беше му

казал Джейсън, но Роджър беше достатъчно умен, за да знае, че ако Златният Тон научи някога, че още е жив, Роджър никога повече нямаше да разказва историите си.

Погледна към пътя напред обаче и стомахът му се сви. Също като Щурчов скок, Земеделски пън беше само на ден път езда, но Хралупата на дърваря беше много по-далече, може би на четири ноци, дори с коня. Роджър никога не бе прекарвал повече от две ноци подред на открито, а и това му се случи само веднъж. Смъртта на Арик проблесна в съзнанието му. Щеше ли да го преживее, ако му отнемеха и Лийша?

— Добре ли си? — попита Лийша.

— Какво? — отвърна Роджър.

— Ръцете ти треперят — каза тя.

Той погледна към ръцете си на кръста ѝ и видя, че беше права.

— Нищо не е — успя да каже той. — Просто ми захладня изведнъж.

— Мразя да става така — каза Лийша, но Роджър едва я чу. Втренчи се в ръцете си и се опита да ги укроти със силата на волята си.

Ти си актьор!, смъмри се той. Изиграй смелчага!

Сети се за Марко Скитника, смелият пътешественик от историите му. Роджър бе описвал човека и бе изигравал приключенията му толкова много пъти, че всяка негова черта и всеки маниер му бяха до болка познати. Гърбът му се изправи, а ръцете му спряха да треперят.

— Каж ми когато се измориш — каза той — и аз ще поема юздите.

— Мислех, че не си яздил досега — каза Лийша.

— Човек се учи в движение — каза Роджър, цитирайки репликата, която Марко Скитника изричаше всеки път, когато се натъкнеше на нещо ново.

Марко Скитника никога не се страхуваше да прави неща, които не е правил досега.

Когато Роджър хвана юздите, тръгнаха по-бързо, но дори така едва стигнаха Земеделски пън преди мръкване. Вкараха коня в

конюшната и влязоха в странноприемницата.

— Ти да не си жонгльор? — попита ханджията, като видя шарените одежди на Роджър.

— Роджър Полухват — каза той, — от Анжие и западните земи.

— Не съм те чувал — изсумтя ханджията, — но стаята ти е безплатна, ако направиш шоу.

Роджър погледна Лийша и когато тя сви рамене и кимна, той се усмихна и извади торбата с вълшебствата.

Земеделски пън представляваше шепа къщи и постройки, свързани със защитени дъсчени пътеки. За разлика от всяко друго село, което Роджър беше виждал, земеделци излизаха навън през нощта и ходеха свободно, макар и забързано, от сграда в сграда.

Тази свобода означаваше пълен салон, което доста се понрави на Роджър. Излезе на сцена за пръв път от месеци, но му идваше отръпки и скоро накара цялата зала да пляска и да се смее на историите му за Джак Люспоусти и Изрисувания.

Когато се върна на мястото си, лицето на Лийша беше леко зачервено от виното.

— Ти си прекрасен — каза тя. — Знаех си, че си такъв.

Роджър засия и тъкмо щеше да каже нещо, когато двама мъже дойдоха при тях с огромно количество халби. Подадоха една на Роджър и една на Лийша.

— Едно благодарско за шоуто — каза човекът най-отпред. — То знам, че не е много...

— Чудесно е, благодаря — каза Роджър. — Моля ви, седнете при нас.

Той посочи към празните столове на масата. Двамата мъже седнаха.

— Какво ви води насам? — попита първият мъж. Беше нисък, с гъста дебела брада. Придружителят му беше по-висок, по-як и ням.

— Тръгнали сме към Хралупата на дърваря — каза Роджър. — Лийша е билкарка и ще им помага да се справят с чревната инфекция.

— Хралупата е доста далече — каза мъжът с черната брада. — Как ще издържите нощите?

— Не се бойте за нас — отвърна Роджър. — Имаме вестоноски кръг.

— Преносим кръг? — попита мъжът изненадано. — Т'ва трябва да ви е струвало сериозна пара.

Роджър кимна.

— Даже повече отколкото си мислиш — каза той.

— Е, ние няма да ви държим настрана от леглата ви — каза мъжът и заедно с придружителя си станаха от масата. — Ще искате рано да тръгнете.

Те се отдалечиха и се присъединиха към трети мъж на друга маса, а Роджър и Лийша довършиха питиетата си и се отправиха към стаята.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

ЗДРАЧ

332 СЗ

— Вижте ме! Аз съм жонгльор! — каза единият от мъжете, кльофна на главата си шарената шапка със звънче и заподскача из стаята. Мъжът с черната брада се изсмя гръмко, но третият им другар, по-голям от другите двама взети заедно, не каза нищо. Всичките се усмихваха.

— Искам да разбера, какво ми метна вещицата — каза чернобрадият. — Наврях си цялата глава в реката, а още си усещам очите като да горят. — Захилен, вдигна кръга и юздите на коня. — И все пак, лесна плячка като тая веднъж ще ти кацне.

— Месеци ще минат, докато ни се наложи пак да бачкаме — каза човекът с шарената шапка, докато подрънкваше кесията с монети, — а по нас няма и драскотина.

Той подскочи и удари пети във въздуха.

— Може по теб да няма — изкиска се чернобрадият, — но аз имам няколко по гърба! Т'ва чукане си струваше почти колкото кръга, макар че едва видях кое къде влезе с тоя прах, дето ми го фърли в очите.

Мъжът с шарената шапка се разсмя, а гигантския им ням другар запляска с ръце, ухилен.

— Тря'ше да си я 'земем с нас — каза мъжът с шапката. — Става студено в тая тъпа пещера.

— Не ставай глупав — каза чернобрадият. — Сега си имаме кон и вестоноски кръг. Вече не ни трябва да стоим в пещерата и това е най-доброто. В Пъна разправят, че херцогът нещо разпитвал за обира. Тръгваме на юг още призори, преди стражите на Райнбек да са ни погнали.

Мъжете така се бяха увлекли в разговора си, че не забелязаха мъжа, който яздеше по пътя насреща им, докато не се окажа само на десетина метра от тях. На бледнеещата светлина той изглеждаше като

привидение, загърнат в развята роба и на гърба на черен жребец, който се движеше в сенките на дърветата покрай горския път.

Когато го забелязаха, веселието се изтри от лицата им, а на негово място се появиха застрашителни погледи. Чернобрадият мъж пусна преносимия кръг на земята, измъкна тежка бухалка от седлото и тръгна към непознатия. Беше нисък и дебел, с оредяваща коса над дългата си рошава брада. Зад него немият вдигна сопа с размерите на малко дърво, а човекът с шарената шапка размаха копие, чието острие беше нащърбено и грубо наточено.

— Това тук е нашият път — обясни чернобрадият на непознатия мъж. — Нищо против да го споделим, нали, ама си има такса.

В отговор мъжът излезе с коня си от сенките.

Колчан с тежки стрели висеше от седлото му, лъкът му беше приготвен и напълно в обхват. Копие, дълго колкото пика, почиваше на ремък от другата му страна, а до него висеше кръгъл щит. Вързани зад седлото, стърчаха няколко по-малки копия, а остриетата им проблясваха зловещо на залязващото слънце.

Но непознатият не се пресегна към нито едно оръжие, само остави качулката му леко да падне назад. Мъжете се ококориха, а водачът им заотстъпва, като прибра набързо преносимия кръг.

— Може и да те пуснем този път — поправи се той и погледна назад към останалите.

Дори гигантът беше пребледнял от страх. Държаха оръжията си в готовност, но внимателно се изнизаха покрай грамадния кон и продължиха заднишком надолу по пътя.

— И повече да не си стъпил на тоя път! — извика чернобрадият, когато се намериха на безопасно разстояние.

Непознатият продължи напред с безразличие.

Роджър се бореше със страха си, докато гласовете им се отдалечаваха. Бяха се закарани да го убият, ако се опиташе отново да се изправи. Той посегна в тайния си джоб, за да извади талисмана си, но намери само дървени трески и туфа жълто-бяла коса. Сигурно се беше счупил, когато немият го ритна в стомаха. Остави парченцата да се изсипят между вдървените му пръсти в калта.

Звукът от сподавения плач на Лийша го проряза и той се уплаши да погледне нагоре. Преди беше направил същата грешка, когато гигантът се вдигна от гърба му, за да си кара реда с Лийша. Един от останалите бързо беше заел мястото му и използва гърба на Роджър за седалка, откъдето да наблюдава купона.

В очите на исполина нямаше много разум, но ако на него му липсваше садизмът, присъщ на другарите му, безмълвната му похот беше още по-кошмарна: щенията на животно в тялото на каменен демон. Ако Роджър можеше да заличи спомена за гиганта, покатерен върху тялото на Лийша, като издере очите си, щеше да го направи без да се колебае.

Беше постъпил като пълен глупак, да разправя така открито за посоката и ценните им вещи. Твърде дългият му престой из западните села беше притъпил естественото му недоверие към непознатите, калено по улиците на големия град.

Марко Скитника нямаше да им се довери, помисли си той.

Но това не беше съвсем вярно. Марко всеки път се оказваше жертва на измама или на удар по главата с бухалка. Оцеляваше като в следващия момент запазваше самообладанието си.

Оцелява, защото това е една история и ти определяш края ѝ, напомни сам на себе си Роджър.

Но идеята за Марко Скитника, който се изправя на крака и се отръсква от прахта, зачовърка съзнанието му и накрая Роджър събра сила и кураж, за да се вдигне на колене. Прониза го остра болка, но не мислеше, че са му счупили кости. Лявото му око беше подуто и едва виждаше с него, а в устата си вкушваше кръвта от удебелената си устна. Целият беше натъртен, но Ейбръм му беше причинявал и по-лошо.

Но този път нямаше стражи, които да го пренесат на безопасно място. Нямаше нито майка, нито майстор, които да препречат с тяло пътя на демона.

Лийша отново изстена и вината го разтърси. Той се би за да защити честта ѝ, но те бяха трима, въоръжени и по-силни. Какво можеше да направи?

Ще ми се да ме бяха убили, помисли си той, оклюмал. По-добре мъртъв, отколкото неволен свидетел на...

Страхливец, изръмжа глас дълбоко в съзнанието му. Ставай. Тя има нужда от теб.

Роджър се изправи несигурно на крака и се огледа. Лийша се беше свила в пръстта на горския път, без да има силата дори да прикрие срама си. От разбойниците нямаше и следа.

Разбира се, това почти нямаше значение. Бяха взели преносимия му кръг, а без него часовете им бяха преброени. Земеделски пън беше почти на ден път зад тях, а напред нямаше да срещнат нищо още дни наред. Щеше да се стъмни след малко повече от час.

Роджър изтича при Лийша и падна на колене до нея.

— Лийша, добре ли си? — попита той и се наруга задето гласът му пресека. Той трябваше да бъде силен за нея.

— Лийша, моля те, отговори ми — примоли се той и стисна рамото ѝ.

Лийша сякаш не го чу и свита на кълбо, продължи да трепери и плаче. Роджър погали гърба ѝ и ѝ зашепна, за да я успокои, докато едва доловимо дърпаше надолу роклята ѝ. Където ѝ да я беше отвел умът ѝ, за да изтърпи мъчението, тя не искаше да се връща от там. Той се опита да я прегърне, но тя го изблъска и отново се сви, срината в сълзи.

Роджър се вдигна и започна да събира от пътя малкото им останали вещи. Разбойниците бяха преровили дисагите им и бяха взели каквото им се хареса, а останалото, подиграно и унищожено, лежеше на земята. Дрехите на Лийша бяха пръснати наоколо, а Роджър откри разноцветната торба с вълшебства на Арик стъпкана в конската тор. По-голямата част от съдържанието ѝ беше взето или строшено. Боядисаните дървени топчета бяха натикани в калта, но Роджър ги остави, където си бяха.

Встрани от пътя, там където го беше изритал немият, лежеше калъфът на цигулката и Роджър си позволи да вярва, че може да оцелеят. Втурна се нататък и намери калъфа разбит. Самата цигулка можеше да се оправи с малко настройване и няколко нови струни, но лъкът беше изчезнал безследно. Роджър се хвърли да го търси в малкото време, което им оставаше, и с нарастваща паника заразмята листа и шума във всички посоки, но без резултат. Нямаше го. Прибра цигулката обратно в калъфа ѝ, разпъна една от дългите поли на Лийша и малкото спасяеми вещи сложи във вързоп.

Силен вятър разкъса тишината със звука от шумолящите листа на дърветата. Роджър погледна нагоре към залязващото слънце и

изведнъж осъзна, по начин, който му беше убягвал преди, че щяха да умрат. Какво значение имаше, че ще държи цигулка без лък и някакъв вързоп с дрехи, когато това се случеше?

Той поклати глава. Все още не бяха мъртви и не беше невъзможно да избегнеш ядроните за една нощ, стига да запазиш самообладание. Той стисна здраво калъфа на цигулката си за успокоение. Ако доживееха до утре, можеше да си направи нов лък с кичур от косата на Лийша. Ядроните нямаше да ги наранят, ако разполагаше с цигулката си.

От двете страни на пътя гората се възправяше над тях мрачна и застрашителна, но Роджър знаеше, че ядроните предпочитаха хора пред всякакви други създания. Щяха да дебнат на пътя. Гората им предлагаше най-добри шансове да се скрият или да си намерят усамотено място, където да направят защитен кръг.

Как?, попита го онзи омразен глас. *Така и не си даде зора да се научиш.*

Върна се обратно при Лийша и коленичи внимателно до нея. Тя все още трепереше и плачеше безшумно.

— Лийша — каза той тихичко, — трябва да се разкараме от пътя.

Тя го игнорира.

— Лийша, трябва да намерим къде да се скрием.

Той я разтръска. Отново никакъв отговор.

— Лийша, слънцето залязва!

Риданията спряха и Лийша обърна към него широки, изплашени очи. Погледна към загриженото му, насинено лице, нейното собствено лице се изкриви и тя заплака отново.

Но Роджър знаеше, че макар и за миг бе стигнал до нея и нямаше да се откаже сега. Не можеше да се сети за много неща, по-лоши от това, което ѝ се случи, но разкъсването от ядрон беше едно от тях. Сграбчи я за раменете и бясно я разтръси.

— Лийша, осъзнай се! — изкрещя той. — Ако скоро не намерим място, където да се скрием, слънцето ще ни намери разпилени по целия път!

Описа нещата доста живо, съвсем не без да иска, и това оказа желанието върху Лийша, която се надигна, за да си поеме въздух; задъхваше се, но вече не плачеше. Роджър изтри сълзите ѝ с ръкава си.

— Какво ще правим? — изписука Лийша и сграбчи ръцете му болезнено силно. Роджър отново се обърна към образа на Марко Скитника и този път той му изникна веднага.

— Първо, ще се махнем от пътя — каза той, сякаш изпълнен с увереност, макар да не беше. Звучеше сякаш има план, макар да нямаше. Лийша кимна и му даде да я изправи на крака. Присви се от болка и това го проряза право в сърцето.

Роджър подкрепяше Лийша и двамата се отдалечиха със залитане от пътя и навлязоха в гората. Оставащата светлина намаля драматично под горския покров, а земята под краката им пукаше от съчките и сухите листа. Наоколо се носеше противно сладката миризма на гниещи растения. Роджър мразеше гората.

Претърси ума си за истории за оцелели насред голата нощ, за думи, които поне звучат правдиво, търсеше нещо, каквото ще да е, само и само да им помогне.

Според всички приказки, пещерите бяха най-доброто. Ядроните предпочитаха да ловуват на открито и една пещера, дори с най-прости защити на входа, беше по-безопасна от всеки друг опит да се скриеш. Роджър се сецаше поне за три поредни защити от кръга си. Може би достатъчно, за да защити отвора на пещера.

Но Роджър не знаеше никакви пещери наблизо и нямаше представа какво да търси. Той се заоглежда безпомощно наоколо и долови шума на течаща вода. И веднага задърпа Лийша в тази посока. Ядроните проследяваха със зрение, слух или мирис. Ако не разполагаш с истинско убежище, най-добрият начин да ги избегнеш беше да заличиш от себе си тези неща. Може би можеха да се закопаят в калта край брега на реката.

Но когато намери източника на звука, разбра, че е просто рехаво поточе без никакъв бряг. Роджър грабна гладък камък от водата и го метна с отчаян рев. Обърна се и видя как Лийша клечеше във водата, която ѝ стигаше до глезените, и плачеше отново, докато загребваше шепи вода и се плискаше. Лицето. Гърдите. Между краката.

— Лийша, трябва да тръгваме... — каза той и посегна, за да хване ръката ѝ, но тя изпищя и я дръпна, като се наведе за още вода.

— Лийша, нямаме време за това! — изкрещя той, сграбчи я и я изтегли на крака. Завлече я обратно в гората, без да знае, какво въобще търси.

Най-накрая той се отказа, когато намери малко сечище. Нямаше къде да се скрият, затова единствената им надежда беше да оформят защитен кръг. Пусна Лийша и се втурна да разчиства гниещите листа, за да стигне до меката, влажна пръст отдолу.

Замъгленият поглед на Лийша бавно се фокусира, докато гледаше как Роджър изгребва листата от горската почва. Облегна се с цяло тяло на едно дърво, тъй като краката ѝ все още не я държаха.

Само допреди няколко минути тя си мислеше, че никога няма да успее да превъзмогне мъчението си, но ядроните, които всеки момент щяха да се надигнат, бяха прекалено непосредствена опасност и Лийша откри, почти с благодарност, че те я отклониха от сцените на нападението, които се преповтаряха отново и отново в съзнанието ѝ, още откакто мъжете грабнаха плячката си и ги зарязаха.

Бледите ѝ бузи бяха омазани с кал и набраздени от сълзите. Опита се да приглади разкъсаната си рокля, да си възвърне някакво чувство за достойнство, но болката между краката ѝ не спираше да ѝ напомня, че достойнството ѝ беше белязано завинаги.

— Вече е почти тъмно! — простена тя. — Какво ще правим?

— Ще нарисувам кръг в калта — отвърна Роджър. — Ще стане точно. Ще направя всичко съвсем точно — обеща той.

— Знаеш ли въобще как? — попита тя.

— Разбира се... предполагам — отвърна Роджър неубедително. — Този, преносимия, го имам от години. Мога да си спомня знаците.

Той взе пръчка и започна да дълбае линии в калта, без да спира да поглежда отново и отново към помръкващото небе.

Правеше се на смел заради нея. Лийша го погледна и усети пронизващо чувство за вина, че го забърка в това. Той твърдеше, че е на двадесет, но тя знаеше, че няколко години го делят от истината. Не биваше да го взима на такова опасно пътуване.

Той изглеждаше почти по същия начин, както на първата им среща — с подпухнало, насинено лице, с кръв, стичаща се от носа и устата му. Той я бършеше с ръкава си и се преструваше, че не се трогва от това. Лийша веднага разгада позата му, разбра, че е точно толкова ужасен, колкото и тя, и все пак, усилията му ѝ подействаха успокоително.

— Струва ми се, че не го правиш както трябва — каза тя, докато надзърташе иззад рамото му.

— Ще стане — сопна се Роджър.

— Сигурна съм, че ядроните ще са възхитени — отвърна му рязко тя, раздразнена от безцеремонния му тон, — тъй като въобще няма да им попречи. — Тя се огледа наоколо. — Можем да се покатерим на някое дърво — предложи тя.

— Ядроните се катерят по-добре от нас — отвърна Роджър.

— Ами ако намерим някакво скривалище? — попита тя.

— Търсехме, колкото можахме — каза Роджър. — То време и за свестен кръг не ни остана, но това все е по-добре от нищо.

— Съмнявам се — отвърна Лийша, като погледна неуверените линии в почвата.

— Само да имах цигулката си на разположение... — започна Роджър.

— Не започвай отново с тези глупости — сопна му се Лийша с остро раздразнение, което се надигна, за да притъпи унижението и страха. — Едно е да се фукаш пред чирачките на дневна светлина, че можеш да омагьосваш демоните с цигулката си, но какво ще спечелиш, като отнесеш лъжата и в гроба си?

— Не лъжа! — настоя Роджър.

— Нека бъде твоето — въздъхна Лийша и скръсти ръце.

— Ще стане — каза отново Роджър.

— Създателю, ама ти не можеш ли да спреш да лъжеш поне за миг? — извика Лийша. — Няма да стане и ти много добре го знаеш. Ядроните не са разбойници, Роджър. Няма да се задоволят само с... — Тя погледна надолу към разкъсаните си поли и гласът ѝ заглъхна.

Лицето на Роджър се сгърчи от болка и Лийша разбра, че е била прекалено остра. Просто искаше да си го изкара на някого, а ѝ беше лесно да обвини Роджър и неговите напомпани обещания за това, което се случи. Но дълбоко в сърцето си знаеше, че вината беше повече нейна, отколкото негова. Той напусна Анжие заради нея.

Тя погледна смрачаващото се небе и се зачуди, дали ще има време да му се извини, преди да бъдат разкъсани на парчета.

Движение сред дърветата и шубраците ги накара да се обърнат от страх. Мъж, загърнат в сива роба, пристъпи в сечището. Лицето му беше скрито под сянката на качулка и макар да не носеше никакви

оръжия, Лийша можеше да отгатне само по движенията му, че беше опасен. Ако Марик беше вълк, този мъж беше лъв.

Тя мобилизира силите си и с нападението, все още прясно в съзнанието ѝ, честно се зачуди кое би било по-лошо: ново изнасилване или демоните. Роджър стана на мига, сграбчи я за ръката и я избута зад себе си. Размаха напред пръчката като копие и оголи заплашително зъби.

Мъжът не им обърна внимание и отиде да прегледа кръга на Роджър.

— Имаш пролуки в мрежата тук, тук и тук — каза той, докато сочеше с пръст — а това — той изрита калта до един недодялан символ, — това дори не е защита.

— Можеш ли да го поправиш? — попита Лийша обнадеждено, като се изтръгна от Роджър и отиде при мъжа.

— Лийша, не — прошепна Роджър с безпокойство, но тя не му обърна внимание.

Мъжът дори не погледна към нея.

— Няма време — каза той и посочи ядроните, които вече се надигаха по ръба на сечището.

— О, не — изстена Лийша с пребледняло лице.

Първият, който се материализира, беше въздушен демон. Изсъска щом го видя и се приведе, сякаш за да се хвърли, но мъжът не му даде никакво време. Докато Лийша наблюдаваше с изумление, той скочи право срещу ядрона и хвана ръцете му, за да му попречи да разпери крилата си. Плътта на ядрона свистеше и димеше от допира му.

Въздушния демон изпищя и раззина паст, пълна с остри като карфици зъби. Мъжът тръсна глава назад, отметна качулката си и с пълен напред блъсна челото на голата си глава в муцуната на ядрона. Проблесна енергия и демонът бе запратен назад. Удари се в земята зашеметен. Мъжът стегна пръстите си и ги вкара в гръкляна на ядрона. Последва ново проблясване и черна сукървица се разпръска наоколо.

Човекът се обърна рязко и избърса сукървицата от пръстите си на минаване покрай Роджър и Лийша. Сега тя виждаше лицето му, макар по него да нямаше почти нищо човешко. Главата му беше напълно избръсната и дори веждите, а на мястото на липсващата коса имаше татуировки. Те минаваха около очите му, издигаха се до темето,

очертаваха ушите и покриваха скулите му, и стигаха надолу до челюстта му и устните.

— Лагерът ми е наблизо — каза той, без да обръща внимание на зяпналите им физиономии. — Последвайте ме, ако искате да видите утрото.

— Ами демоните? — попита Лийша, след като се строи за зад него. Сякаш за да подчертаят казаното от нея, два дървесни демона, целите на буци с грапавината на кора, се надигнаха за да препречат пътя им.

Мъжът свали робата си, под която носеше единствено препаска, и Лийша видя, че татуировките далеч не бяха само по главата му. Защитите минаваха по мускулестите му ръце в сложни мотиви, а на лактите и коленете му бяха по-големи. Защитен кръг покриваше гърба му, а друга едра татуировка стоеше в средата на развитите му гърди. Всеки сантиметър от него беше защитен.

— Изрисувания — прошепна Роджър. Лийша реши, че името ѝ е смътно познато.

— Аз ще се оправя с демоните — каза мъжът. — Вземи това — нареди той и подаде робата си на Лийша.

Засили се към ядроните, като направи салто и с разгръщането си удари и двата демона с пети в гърдите. Магията лумна от удара и изхвърли ядроните от пътя им.

Спринтът през гората премина като мъгла. Изрисувания наложи безмилостно темпо, необезпокоен от ядроните, които им скачаха от всички страни.

Дървесен демон изскочи от дърветата и нападна Лийша, но човекът беше там, за да вкара защитен лакът в черепа му с експлозивна сила. Въздушен демон се спусна, за да съсече Роджър с ноктите си, но Изрисувания го нападна, като проби с юмрук едно от крилата му и го свали на земята.

Още преди Роджър да успее да му благодари, Изрисувания се стрелна напред, проправяйки пътя им между дърветата. Роджър помагаше на Лийша да не изостава, като разплиташе полите ѝ, когато се закачваха в храсталаците. Изскочиха от дърветата и Лийша забеляза огън от отсрещната страна на пътя: лагера на Изрисувания. Между тях и убежището обаче, стоеше група ядрони, придружена от гигантски каменен демон, висок два метра и половина. Каменният демон изрева

и с огромни юмруци заби по здравите си, бронирани гърди, докато обраслата му в шипове опашка се мятеше напред-назад. Събори настрана останалите ядрони, за да завземе плячката за себе си.

Изрисувания без страх пристъпи към чудовището. Извири пронизително и застана стабилно на крака, готов да скочи при нападението на ядрона.

Но преди каменният демон да успее да удари, два огромни шипа прободоха гърдите му, като засвистяха и засвяткаха с магия. Изрисувания нападна бързо, вкара защитената си пета в коляното на ядрона и го събори на земята.

Когато демонът падна, Лийша видя чудовищно черно същество зад гърба му. Звярът ритна и отскубна рогата си, после се вдигна на задните си крака с цвилене и вкара копитата си в гърба на ядрона с гръмоносна магия. Изрисувания се нахвърли върху останалите демони, но те се разпръснаха още с приближаването му. Огнен демон го наплю с пламък, но мъжът разпери ръце и струята се превърна в студен полъх, след като премина през защитените му пръсти. Разтреперани от страх, Лийша и Роджър го последваха в лагера му и прекрачиха в защитния му кръг с огромно облекчение.

— Здравен танцър! — извика Изрисувания и отново подсвирна.

Грамадният кон прекрати атаката си върху проснатия демон и се спусна към тях, скачайки в кръга.

Точно като господарят си, Здравен танцър изглеждаше като изваден от кошмар. Жребецът беше гигантски, много по-голям от всеки друг кон, който Лийша някога бе виждала. Козината му беше гъст, лъскав абанос, а тялото му беше бронирано със защитен метал. Главата му беше въоръжена с два дълги метални рога, с издълбани по тях защити, и дори в черните му копита бяха врязани магически символи, боядисани в сребристо. Извисяващият се звяр приличаше по-скоро на демон, отколкото на кон.

От черното му кожено седло висяха различни ремъци за оръжия, сред които тисов лък и колчан стрели, дълги ножове, ласо и копия с различни размери. Излъскан метален щит, кръгъл и изпъкнал, беше закачен за предницата на седлото, готов да бъде използван на секундата. По краищата му бяха инкрустирани сложни защити.

Здравен танцър стоеше мълчаливо, докато Изрисувания го проверяваше за рани, видимо необезпокоен от демоните, които се

спотайваха само на няколко метра от него. Когато се увери, че конят му е невредим, Изрисувания се обърна към Лийша и Роджър, които стояха нервно в центъра на кръга и все още прехвърляха през главите си събитията от последните няколко минути.

— Размърдай огъня — каза човекът на Роджър. — Имам някакво месо, което можем да сложим отгоре, и хляб.

Тръгна към запасите си, докато потъркваше рамо.

— Ранен си — каза Лийша, излезе от уплаха си и се втурна да преглежда раните му.

Рамото му беше срязано, а на бедрото му имаше още по-дълбока рана. Кожата му беше груба и насечена от белези, които правеха повърхността ѝ грапава, но не и неприятна на допир. Щом го докосна, тя усети в пръстите си лек гъдел, като статично електричество от килим.

— Нищо ми няма — отвърна Изрисувания. — От време на време на някой ядрон му излиза късметът и вкарва нокът под кожата ми, преди защитите да го отхвърлят.

Той се опита да се отдръпне и посегна към робата си, но Лийша беше решена да не приема отказ.

— Няма рана от демон, която да е „нищо“ — каза Лийша. — Седни и аз ще превържа тези — нареди тя и го заведе да се облегне на голям камък.

Всъщност тя беше почти толкова изплашена от мъжа, колкото от ядроните, но беше посветила живота си на грижа за болните и познатата работа отне вниманието ѝ от мъката, която заплашваше да я унищожи.

— Имам кесия с билки в джоба на седлото — каза мъжът и посочи.

Лийша отиде и я намери. Наведе се над светлината на огъня и прерови съдържанието ѝ.

— Предполагам нямаш листа от пом? — попита тя.

Мъжът я погледна.

— Не — каза той. — Защо? Имам достатъчно прасекоренче.

— Нищо — промърмори Лийша. — Вие, вестоносците, смятате, че прасекоренчето е лек за всичко.

Тя взе кесията, заедно с хаванче, чукало и мях вода, коленичи до човека и намачка на каша прасекоренчето, като добави и някои други

билки.

— Защо реши, че съм вестоносец? — попита Изрисувания.

— Кой друг ще скита сам по пътя? — попита Лийша.

— От години не съм вестоносец — отвърна мъжът, без дори да потрепне, докато тя прочистваше раните му и ги мажеше с щипещия мехлем. Роджър присви очи, докато я гледаше как нанася мехлема по набитите му мускули.

— Ти билкарка ли си? — попита Изрисувания, когато тя прокара игла през огъня и ѝ вдяна конец.

Лийша кимна, но не вдигна поглед от работата си. Прибра гъст кичур коса зад ухото си и се захвана да шие раната на бедрото му. Когато Изрисувания не каза нищо повече, тя отмести очи, за да срещне неговите. Те бяха тъмни, а защитите около орбитите им ги караха да изглеждат опустошени, дълбоки. Лийша не можа дълго да задържи погледа си и бързо го отмести.

— Аз съм Лийша — каза тя, — а това е Роджър, който прави вечерята. Той е жонгльор.

Мъжът кимна към Роджър, но също като Лийша, Роджър не успя да посрещне погледа му за по-дълго.

— Благодаря ти, че спаси живота ни — каза Лийша.

Мъжът само изсумтя в отговор. Тя замлъкна за кратко, очаквайки и той да се представи, но той не си направи труда.

— Нямаш ли си име? — попита тя най-накрая.

— Не и такава, което скоро да съм ползвал — отвърна той.

— Но имаш такава — настоя Лийша.

Мъжът единствено сви рамене.

— Е как тогава да ти викаме? — попита тя.

— Не виждам, защо ще ми викате каквото и да било — отвърна мъжа. Забеляза, че тя бе приключила с работата си, отдръпна се от ръцете ѝ и се покри отново от глава до пети със сивата си роба. — Нищо не ми дължите. Бих помогнал на всеки във вашето положение. Утре ще се погрижа да стигнете невредими до Земяделски пън.

Лийша погледна към Роджър до огъня, после пак към Изрисувания.

— Ние тъкмо напуснахме Земяделски пън — каза тя. — Трябва да стигнем до Хралупата на дърваря. Можеш ли да ни заведеш дотам?

Сивата качулка се поклати наляво-надясно.

— Връщането до Земеделски път ще ни коства поне още седмица! — извика Лийша.

Изрисувания сви рамене.

— Това не е мой проблем.

— Можем да ти платим — изтърси Лийша. Мъжът я погледна и тя виновно извърна глава. — Не точно сега, разбира се — поправи се тя. — Нападнаха ни разбойници по пътя. Взеха ни коня, кръга, парите и дори храната. — Гласът ѝ омекна. — Те взеха... всичко. — Тя вдигна поглед. — Но щом стигнем Хралупата на дърваря, ще мога да ти платя.

— Не ми трябват пари — каза Изрисувания.

— Моля те! — проплака Лийша. — Спешно е!

— Съжалявам — каза Изрисувания.

Роджър отиде при тях, намръщен.

— Нищо, Лийша — каза той. — Ако това кораво сърце няма да ни помогне, ние сами ще си намерим начин.

— Какъв ще е този начин? — сопна се Лийша. — Начинът да ни убият, докато ти се опитваш да ни пазиш от демони с тъпата си цигулка?

Роджър се обърна, наскърбен, но Лийша не му обърна внимание и отново заговори на мъжа.

— Моля те — продължи тя и го хвана за ръката, когато той се обърна настрана от нея. — Преди три дни вестоносец донесе до Анжие новината, че в Хралупата се е разнесла чревна инфекция. Вече е убила дузина човека, заедно с най-великата билкарка на света. Местните билкарки не могат да се погрижат за всички. Нуждаят се от помощта ми.

— Значи искаш не само да ме отклониш от пътя, но и да ме вкараш в село, поразено от чревна инфекция? — попита Изрисувания и в тона му се четеше всичко друго, освен желание да помогне.

Лийша заплака, падна на колене и се вкопчи в робата му.

— Баща ми е много болен — прошепна тя. — Ако скоро не стигна, може да умре.

Изрисувания се пресегна колебливо и сложи ръка на рамото ѝ. Лийша не беше сигурна, как точно бе стигнала до него, но знаеше, че го е направила.

— Моля те — повтори тя.

Изрисувания впери в нея поглед и дълго време не го свали.

— Добре — каза той накрая.

Хралупата на дърваря беше на шест дена път на кон от крепостта Анжие, по южните покрайнини на Анжиерската гора. Изрисувания им каза, че ще им трябват още четири нощи за да стигнат селото. Три, ако се насилеха да забързат крачка. Той яздеше до тях, като караше грамадния си жребец да забавя ход съобразно темпото им.

— Ще огледам пътя — каза той след малко. — Ще се върна след около час.

Лийша усети пронизителен страх, когато той ритна хълбоците на жребеца и препусна по пътя напред. Изрисувания я плашеше почти колкото разбойниците и ядроните, но поне в негово присъствие се чувстваше в безопасност от другите две заплахи.

Въобще не беше спала, а устната ѝ пулсираше от многото прехапвания, с които се бе опитвала да спре плача си. След като всички заспаха, тя бе изтъркала всеки сантиметър от себе си, но продължаваше да се чувства омърсена.

— Чувал съм истории за този човек — каза Роджър. — Няколко даже сам измислих. Вярвах, че е само мит, но не може да има двама мъже, изрисувани по този начин, които да убиват ядрони с голи ръце.

— Ти го наричаше Изрисувания — каза Лийша, като си припомни.

Роджър кимна.

— Така го наричат в приказките. Никой не знае истинското му име — каза той. — Чух за него преди около година, когато един от жонгльорите на херцога мина през западните селца. Мислех, че са само пиянски приказки, но изглежда човекът на херцога е говорел истината.

— Какво ти каза? — попита Лийша.

— Че Изрисувания скита в голата нощ и преследва демони — отвърна Роджър. — Избягва контакт с хората, появява се само когато има нужда от провизии и плаща със старинно злато. От време на време се чуват истории, как е спасил някого на пътя.

— Е, и ние можем да потвърдим това — каза Лийша. — Но щом може да убива демони, как така никой не се е опитал да научи тайните му?

Роджър сви рамене.

— Според историите, никой не смее. Дори херцозите треперят от него, особено след случката в Лактън.

— Какво се е случило? — попита Лийша.

— Според приказките, господари на докове от Лактън изпратили разузнавачи да откраднат бойните му защити — каза Роджър. — Дузина мъже, всичките въоръжени и бронирани. Тези, които не убил, останали сакати за цял живот.

— Създателю! — прошепна Лийша и сложи ръка на устата си. — С какво чудовище пътуваме?

— Някои казват, че самият той е отчасти демон — съгласи се Роджър, — издънка от ядрон, изнасилвил жена на пътя.

Той изведнъж зяпна и като осъзна, какво е казал, лицето му поруменя, но необмислените му думи предизвикаха обратен ефект и разчупиха унеса на страха ѝ.

— Това е абсурдно — каза тя и поклати глава.

— Други говорят, че не е никакъв демон — настоятелно продължи Роджър, — а самия Избавител, дошъл да премахне Напастта. Духовни пастири са отправяли молитви към него и са искали благословията му.

— По-скоро ще повярвам, че е половин демон — каза Лийша, макар че не звучеше съвсем убедена.

Вървяха в неудобно мълчание. Само преди ден, Лийша не бе могла да получи и миг спокойствие от Роджър, тъй като той непрестанно се бе опитвал да я впечатли с разкази и музика, но сега беше свел мрачен поглед. Лийша знаеше, че страда, и част от нея искаше да го утеши, но по-голяма част от нея сама се нуждаеше от утеха. Нямаше какво да му даде.

Малко по-късно Изрисувания се върна с коня си.

— Вие двамата вървите прекалено бавно — каза той и слезе от коня. — Ако искаме да си спестим четвъртата нощ на пътя, ще трябва да изминем днес петдесет километра. Качвайте се на коня. Аз ще тичам с вас.

— Не бива да тичаш — каза Лийша. — Ще скъсаш шевовете, които ти направих на бедрото.

— Всичко е заздравяло — отвърна Изрисувания. — Нуждаеше се само от един сън.

— Глупости — каза Лийша, — раната ти беше два сантиметра дълбока.

Сякаш за да докаже тезата си, тя отиде при него, коленичи и повдигна робата от мускулестия му татуиран крак.

Когато махна превръзката, за да прегледа раната обаче, очите ѝ се ококориха от изумление. Нова розова плът вече беше израснала, за да свърже двете страни на разреза, а шевовете ѝ се подаваха от иначе здравата кожа.

— Това е невъзможно — каза тя.

— Беше само драскотина — отвърна Изрисувания, мина със злостно острие през шевовете и ги извади един по един. Лийша отвори уста, но Изрисувания стана и се върна при Здравчен танцьор. Пое юздите му и ѝ ги подаде.

— Благодаря ти — каза тя вцепенено и ги взе. За един миг всичко, което знаеше за заздравяването, се беше оказало под въпрос. Кой беше този човек? Какво беше той?

Здравчен танцьор препускаше в лек галоп по пътя, а Изрисувания тичаше край тях с дълги, неуморими крачки и без проблем поддържаше темпото на коня, докато километрите се топяха под защитените му крака. Когато спряха да си починат, това беше по желание на Лийша и Роджър, а не по негово. Лийша го поглеждаше крадешком, за да открие признаци на умора, но без резултат. Когато най-накрая си устрои лагер, дишането му беше спокойно и равномерно, докато хранеше и поеше коня си, а Лийша и Роджър пъшкаха и разтриваха болките в крайниците си.

Около огъня витаеше неудобно мълчание. Отдавна се беше смрачило, но Изрисувания се разхождаше свободно из лагера, събра дърва за подпалки, свали бронята на Здравчен танцьор и го изчетка. Премина от кръга на коня в техния, без дори да се замисли за спотаените ядрони наоколо. Един се хвърли към него от скривалището си в храсталака, но Изрисувания не му обърна внимание, дори когато демонът се удари в защитите едва на сантиметри от гърба му.

Докато Лийша приготвяше вечерята, Роджър куцукаше криво около огъня, опитвайки се да раздвижи скования си от тежкото целодневно яздене крак.

— Мисля, че топките ми са смазани от цялото това подскачане — изпъшка той.

— Мога да погледна, ако искаш — каза Лийша.

Изрисувания се изсмя. Роджър я погледна унило.

— Ще се оправя — успя да каже той и продължи да крачи. Миг по-късно спря на място и се загледа надолу по пътя.

Всички вдигнаха поглед и видяха зловещата оранжева светлина, която струеше от устата и очите на огнения демон, дълго преди да се появи самият ядрон. Той пицеше и тичаше на четири крака.

— Как така огнените демони не успяват да изгорят цялата гора? — зачуди се Роджър, докато наблюдаваше малките пламъчета, които създаването оставяше след себе си.

— Ей сега ще видиш — каза Изрисувания.

Роджър сметна оживлението в гласа му за още по-обезпокоително от обичайния му монотонен говор.

Едва изрече думите, когато резове известиха задаващата се глутница дървесни демони, цели трима, които тъпчеха пътя след огнения. От челюстта на единия висеше отпуснато друг огнен демон, от който изтичаше черна сукървица.

Огненият демон беше толкова съсредоточен в желанието си да надбяга своите преследвачи, че не забеляза другите дървесни демони, които се събираха в шубраците край пътя, докато един от тях не скочи и не прикова на земята злощастното същество, като го изкорми с ноктите на задните си крака. Ядронът нададе кошмарен писък и Лийша запуши ушите си.

— Дървеняците мразят огнени демони — обясни Изрисувания, когато всичко свърши, а очите му блестяха с удоволствие от убийството.

— Защо? — попита Роджър.

— Защото демонският огън може да ги рани — отвърна Лийша.

Изрисувания погледна към нея с изненада и кимна.

— Тогава защо огнените демони не ги подпалват? — попита Роджър.

Изрисувания се разсмя.

— Понякога го правят — каза той, — но колкото и да са запалими, няма огнен демон на света, който да е достоен противник в

боя с дървесния. Дървеняците са втори по сила след каменните и са почти невидими сред дървета.

— Великият Замисъл на Създателя — каза Лийша. — Власт, власт възпира.

— Глупости — възрази Изрисувания. — Ако огнените демони опожарят всичко, нали и те няма да имат какво да ловуват вече? Природата е намерила начин да разреши проблема.

— Не вярваш в Създателя? — попита Роджър.

— И така си имаме достатъчно грижи — отвърна Изрисувания и по намръщената му физиономия стана ясно, че няма желание да продължи темата.

— Някои те наричат Избавителя — осмели се да каже Роджър.

Изрисувания изсумтя.

— Никакъв Избавител няма да дойде да ни спаси, жонгльоре — каза той. — На този свят ако искаш да видиш мъртви демони, трябва сам да си ги убиеш.

Сякаш в отговор на думите му, въздушен демон отскочи от защитите на Здрачен танцър и озари околността с ярка светлина. Жребецът започна да рови в пръстта с копита, като че ли искаше да изскочи от кръга и да се впусне в бой, но остана на място в очакване на команда от господаря си.

— Как така конят е толкова безстрашен? — попита Лийша. — Дори вестоносците връзват конете си през нощта, за да не се втурнат нанякъде, но твоят сякаш иска да се бие.

— Дресирам Здрачен танцър още откакто се е родил — каза Изрисувания. — Винаги е бил защитен и така и не е успял да се научи да се страхува от ядроните. Баща му беше най-едрият, най-агресивният звяр, който успях да намеря, а и майка му беше същата.

— Но той беше толкова внимателен, докато го яздихме — каза Лийша.

— Научих го да насочва агресивните си импулси — отвърна Изрисувания, не без гордост в обикновено хладния си тон. — На доброто отвръща с добро, но окаже ли се някой от нас двамата застрашен, ще нападне без да се замисли. Веднъж премаза черепа на глиган, който без съмнение щеше да ме разпори.

Приключили с огнените демони, дървесните започнаха да обикалят защитите, стеснявайки кръга все повече и повече.

Изрисувания опъна тетива на тисовия си лък и извади колчана стрели с тежък връх, без да обръща внимание на съществата, които замахваха към преградата и падаха назад. Когато приключиха с вечерята, той взе една небелязана стрела и инструмент за дълбаене от защитния си комплект, и започна внимателно да връзва защити по нея.

— Ако не бяхме тук... — попита Лийша.

— Щях да съм навън — отвърна Изрисувания, без да поглежда към нея. — На лов.

Лийша кимна и замълча за кратко, докато го гледаше. Роджър се размърда нервно заради очевидното ѝ възхищение.

— Виждал ли си дома ми? — попита тя тихичко.

Изрисувания я погледна странно, но не отговори.

— Щом идваш от юг, трябва да си минавал през Хралупата — каза Лийша.

Изрисувания поклати глава.

— Избягвам селцата — каза той. — Един човек да ме види и побягва, и не след дълго ме пресреща тълпа гневни мъже с вили.

Лийша искаше да възрази, но знаеше, че селяните от Хралупата на дърваря щяха да реагират доста близко до това, което той описа.

— Просто се страхуват — каза тя неуверено.

— Знам — отвърна Изрисувания. — И затова ги оставям на мира. В света има много повече от някакви села и градове, и ако цената на едното е да загубиш другото... — Той сви рамене. — Остави хората да се крият по домовете си, затворени като пилци. Страхливците не заслужават по-добро.

— Тогава защо ни спаси от демоните? — попита Роджър.

Изрисувания сви рамене.

— Защото вие сте хора, а те са вредители — отвърна той. — И защото се борехте да оцелеете до последната минута.

— Че какво друго да направим? — попита Роджър.

— Ще се учудите, колко много просто лягат на земята и чакат края си — каза Изрисувания.

Добро разстояние покриха на четвъртия ден, откакто напуснаха Анжие. Нито Изрисувания, нито жребецът познаваха умората, и

Здрачен танцър с лекота поддържаше темпото на едрия бяг на господаря си.

Когато накрая си направиха лагер за през нощта, Лийша сготви тънка супа от останалите провизии на Изрисувания, но тя едва покри дъното на стомасите им.

— Какво ще правим с храната? — попита го тя, когато Роджър довърши остатъка ѝ.

Изрисувания сви рамене.

— Не знаех, че ще имам компания — каза той като седна отново и започна внимателно да рисува защити по ноктите си.

— Два дена яздене ще ни дойдат много без храна — оплака се Роджър.

— Ако искате да съкратим пътуването наполовина — каза Изрисувания, докато подухваше на ноктите си да изсъхнат. — Можем да пътуваме и през нощта. Здрачен танцър надбягва повечето ядрони, а аз ще убивам останалите.

— Прекалено опасно е — каза Лийша. — Няма да сме от полза на Хралупата на дърваря, ако умрем. Просто ще се наложи да пътуваме гладни.

— Аз не напускам защитите през нощта — съгласи се Роджър и разтри стомаха си със съжаление.

Изрисувания посочи ядрон, който дебнеше лагера.

— Можем да изядем това — каза той.

— Шегуваш се! — извика Роджър с отвращение.

— Дори мисълта за това е противна — съгласи се Лийша.

— Не е чак толкова лошо всъщност — каза човекът.

— Ти си ял демон? — попита Роджър.

— Правя каквото ми се налага, за да оцелея — отвърна човекът.

— Е, аз със сигурност няма да ям демонско месо — каза Лийша.

— Нито пък аз — съгласи се Роджър.

— Добре, тогава — въздъхна Изрисувания, стана, взе си лъка, колчан стрели и дълго копие. Свали робата си, откривайки защитената си плът, и отиде до ръба на кръга. — Ще видя какво ще успея да уловя.

— Не е нужно...! — провикна се Лийша, но мъжът сякаш не я чу. След секунда изчезна в мрака.

Мина повече от час, преди да се завърне с чифт охранени зайци, които носеше за ушите. Подаде улова на Лийша, седна на мястото си и отново хвана миниатюрната четка за изписване на защити.

— Свириш ли? — попита той Роджър, който тъкмо бе подменил струните на цигулката си и сега ги настройваше с подръпване.

Роджър подскочи при думите му.

— Д-да — съумя да каже той.

— Би ли изсвирил нещо? — попита Изрисувания. — Не мога да си спомня последния път, когато чух музика.

— На драго сърце — отвърна Роджър унило, — но разбойниците изритаха лъка ми в гората.

Човекът кимна и се замисли за момент. Изведнъж се изправи и извади голям нож. Роджър се отдръпна, но Изрисувания просто излезе от кръга. Срещу него изсъска дървесен демон, но той му изсъска в отговор и демонът се сви.

Скоро след това се върна с пръчка от гъвкаво дърво и обели кората с безкомпромисно наточеното си острие.

— Колко беше дълъг? — попита той.

— Ч-четирийсет и шест сантиметра — заекна Роджър.

Изрисувания кимна, срязва клона на подходящата дължина и отиде до Здрачен танцър. Жребецът не реагира, когато отрязва кичур от опашката му. Издълба дървото от едната страна и завърза конските косми, като оформи гъст, плосък сноп. Коленичи до Роджър и огъна клона.

— Кажи ми, когато напрежението стане колкото трябва — каза той и Роджър сложи пръстите на осакатената си ръка върху космите. Когато показа, че е доволен, Изрисувания завърза и другия край, и му го подаде.

Роджър засия от подаръка и го насмоли, преди да го поднесе към цигулката. Подпря инструмента под брадичката си и изтегли няколко тона с новия лък. Не беше идеален, но той насъбра увереност и спря за да настрои цигулката още веднъж, преди да засвири.

Умелите му пръсти изпълниха въздуха с блуждаеща мелодия, която отнесе мислите на Лийша към Хралупата на дърваря, към съдбата на селото. Писмото на Вика беше от преди близо седмица. Какво ли щеше да завари там? Може би инфекцията беше отминала без повече жертви и ужасното изпитание бе за нищо.

А може би имаха нужда от нея повече от всякога.

Музиката развълнува и Изрисувания, както забеляза тя, защото ръцете му спряха внимателната си работа и той зарея поглед в нощта. Сенките, падащи по лицето му, скриваха татуировките му и по тъжното му изражение тя разбра, че някога е бил хубав. Каква болка трябва да го е тласнала към подобно съществуване, та да се бележи така и да отхвърли собствения си род в полза на ядроните? Тя осъзна, че изпитва болезнено желание да го излекува, макар той да не даваше признаци, че страда.

Изведнъж мъжът тръсна глава, сякаш за да я прочисти, и сепна Лийша от мечтанията ѝ. Посочи към мрака.

— Виж — прошепна той. — Танцуват.

Лийша погледна изумено, защото наистина ядроните бяха спрели да изпробват защитите, бяха спрели дори да съскат и пицят. Обикаляха лагера и се полюшваха в такт с музиката. Огнените демони подскачаха, завъртаха се и изхвърляха спирали от тънък пламък от възлестите си крайници, а въздушните демони се премятаха и гмуркаха във въздуха. Дървесни демони бяха изпъзтели от горското си скривалище, но не обръщаха внимание на огнените демони, привлечени от мелодията.

Изрисувания погледна Роджър.

— Как го правиш? — попита той със страхопочитание.

Роджър се усмихна.

— Ядроните, те имат музикален слух — отвърна той. Изправи се на крака и отиде до ръба на кръга. Ядроните се струпяха наоколо и го загледаха внимателно. Тръгна по периметъра на кръга и те го последваха хипнотизирани. Той спря и се залюля наляво-надясно, без да спира да свири, а ядроните почти напълно копираха движенията му.

— Не ти повярвах — извини се Лийша тихичко. — А ти наистина ги омагьосваш.

— И това не е всичко — похвали се Роджър.

С едно извъртане и няколко резки движения на лъка, той развали мелодията. Чистите тонове от преди сега звучаха фалшиво и покварено. Изведнъж ядроните отново запищяха, като покриваха уши с ноктите си и хукнаха надалеч от Роджър. Отстъпваха все по-назад и по-назад, докато продължаваше музикалната атака, и изчезваха в сенките отвъд светлината на огъня.

— Не са се отдалечили много — каза Роджър. — Веднага щом спра, ще се върнат.

— Какво друго можеш да правиш? — попита тихо Изрисувания.

Роджър се усмихна, толкова доволен да изпълни номерата си пред публика от двама, колкото би бил и пред аплодираща тълпа. Отново засвири нежно, а хаотичните тонове гладко се преляха в блуждаещата мелодия. Ядроните се върнаха, за втори път привлечени от музиката.

— Гледай само — каза му Роджър и отново смени звука, тоновете скочиха нависоко и застъргаха, при което дори Лийша и Изрисувания проскърцаха със зъби и настръхнаха.

Реакцията на ядроните беше още по-отчетлива. Те се разгневиха, запищяха, заръмжаха, и започнаха да се хвърлят срещу преградата в самозабрава. Отново и отново защитите лумваха и ги мятаха назад, но демоните не се отказваха и се блъскаха в заредената мрежа, готови на всичко, за да стигнат Роджър и да го заглушат завинаги.

Два каменни демона навлязоха в тълпата, разбутаха останалите и заудряха тежко по защитите, а след тях и други се присъединиха към натиска. Изрисувания тихо се изправи зад Роджър и вдигна лъка си.

Тетивата избръмча и една от тежките, едровърхи стрели експлодира в гърдите на най-близкия каменен демон като светкавица, осветявайки за миг всичко наоколо. Отново и отново, Изрисувания стреляше по глутницата с ръцете, изгубили очертанията си в бързината. Защитените стрели поваляха ядроните с взрив, а малкото, които се изправяха след това, биваха разкъсвани на парчета от събратята им.

Роджър и Лийша стояха вцепенени от клането. Лъкът на жонгльора се изплъзна от струните на цигулката и увисна, забравен, в осакатената му ръка, докато гледаше какво прави Изрисувания.

Демоните все още пищяха, но този път от болка и страх, а желанието им да нападат беше изчезнало с музиката. Изрисувания обаче не спираше да стреля, отново и отново, докато не свърши всички стрели. Взе копие, метна го и прободе в гърба побягнал дървесен демон.

Сега имаше хаос, малкото останали ядрони отчаяно се опитваха да избягат. Изрисувания съблече робата си, готов да скочи от кръга, за да убива демони с голите си ръце.

— Моля те, недей! — извика Лийша и се хвърли към него. — Те бягат!

— Искаш да ги пощадиш? — изрева Изрисувания и я изгледа свирепо, лицето му изкривено от гняв. Тя падна назад, уплашена, но не спря да го гледа в очите.

— Моля те — проплака тя. — Не тръгвай нататък.

Лийша се изплаши, че ще я удари, но той само я гледаше вторачено, докато гърдите му се издигаха с всяко вдишване. Накрая, сякаш след цяла вечност, той се успокои, взе робата и отново покри защитите си.

— Беше ли нужно това? — попита тя и прекъсна тишината.

— Кръгът не е направен, за да издържи на толкова количество ядрони наведнъж — каза Изрисувания, а гласът му отново беше студен и безизразен. — Нямах представа дали ще издържи.

— Можеше просто да ме помолиш да спра да свиря — каза Роджър.

— Да — съгласи се Изрисувания. — Можех.

— Тогава защо не го направи? — настоя Лийша.

Изрисувания не отговори. Прекрачи кръга и започна да събира стрелите си от демонските трупове.

Лийша спеше дълбоко по-късно същата нощ, когато Изрисувания се обърна към Роджър. Жонгльорът, зареял поглед извън кръга към загиналите демони, подскочи уплашен, когато мъжът клекна до него.

— Имаш власт над ядроните — каза той.

Роджър сви рамене.

— Ти също — каза той. — Повече отколкото аз бих имал някога.

— Можеш ли да ме научиш? — попита Изрисувания.

Роджър се обърна и срещна пронизителния му поглед.

— Защо? — попита той. — Убиваш демоните на килограм. Моят номер какво е в сравнение с това?

— Мислех, че познавам противниците си — каза Изрисувания. — Но ти ми показва, че греша.

— Смяташ, че не могат да са само лоши, щом музиката им харесва? — попита Роджър.

Изрисувания поклати глава.

— Чак покровители на изкуството не са, жонгльоре — каза той.
— Спреш ли да свириш, ще те убият без да се замислят.

Роджър кимна, съгласен с позицията му.

— Тогава защо да се мъчиш? — попита. — Ще хвърлиш прекалено много труд, за да се научиш да свириш, а накрая само ще омайваш зверовете, които би могъл просто да убиеш.

Лицето на Изрисувания стана грубо.

— Ще ме научиш ли или няма? — попита той.

— Ще те науча... — каза Роджър, докато обмисляше идеята, — но ще искам нещо в замяна.

— Имам много пари — увери го Изрисувания.

Роджър махна с ръка пренебрежително.

— Винаги мога да изкарам пари, когато ми потребват — каза той. — Това, което искам, е по-ценно.

Изрисувания не каза нищо.

— Искам да пътувам с теб — заяви Роджър.

Изрисувания поклати глава.

— Никакъв шанс — каза той.

— Човек не се учи да свири на цигулка за една нощ — възрази Роджър. — Ще ти трябват седмици, за да станеш поне среден, а дори това няма да ти е достатъчно, за да омаеш и най-непридирчивия демон.

— А ти какво печелиш от цялата работа? — попита Изрисувания.

— Материал за истории, които ще пълнят амфитеатъра на херцога нощ след нощ — каза Роджър.

— Ами тя? — попита Изрисувания и кимна назад към Лийша.

Роджър погледна към билкарката, докато гръдта ѝ нежно се издигаше и спадаше в съня ѝ, и значението на този поглед не убягна на Изрисувания.

— Тя ме помоли да я придружа до дома ѝ, нищо повече — каза Роджър накрая.

— Ами ако те помоли да останеш?

— Няма да го направи — каза Роджър тихо.

— Пътуванията ми не са ти някаква история за Марко Скитника, момче — каза Изрисувания. — Нямам време да ме забавя някой, който се крие от нощта.

— Сега разполагам с цигулката си — каза Роджър с повече смелост, отколкото изпитваше. — Не ме е страх.

— Трябва ти повече от смелост — каза Изрисувания. — В нощта или убиваш, или те убиват, и нямам предвид само демоните.

Роджър се изпъна и преглътна буцата в гърлото си.

— Всеки, който се опита да ме защити, накрая умира — каза той.
— Време е да се науча сам да се защитавам.

Изрисувания се облегна назад и се замисли за жонгльора.

— Последвай ме — каза той накрая и се изправи.

— Извън кръга? — попита Роджър.

— Ако това не можеш да направиш, няма да си ми от полза — отвърна Изрисувания. Когато Роджър се огледа колебливо наоколо, той допълни: — Всеки ядрон на километри отгук е чул какво се е случило със събратята му. Съмнявам се, че ще ги видим повече тази вечер.

— Ами Лийша? — попита Роджър и се изправи бавно.

— Здравен танцър ще я предпази, ако се налага — каза човекът.
— Хайде.

Той прекрачи кръга и изчезна в нощта.

Роджър изруга, но взе цигулката си и последва мъжа надолу по пътя.

Роджър здраво стискаше калъфа на цигулката си, докато се движеха между дърветата. Беше понечил да я извади още в началото, но Изрисувания му беше махнал да я върне обратно.

— Ще привлечеш внимание, каквото не искаме — прошепна той.

— Нали каза, че е малка вероятността да видим ядрони тази нощ — изсъска в отговор Роджър, но Изрисувания просто продължи да върви в тъмнината, сякаш посред бял ден.

— Къде отиваме? — попита Роджър за около стотен път.

Качиха се на малко възвишение, Изрисувания залегна и посочи надолу.

— Виж там — каза той на Роджър.

Долу Роджър видя трима доста познати мъже и един кон, които спяха в тесните граници на един още по-познат преносим кръг.

— Разбойниците — промълви Роджър.

Заля го вълна от емоции — страх, гняв, безпомощност — и в ума си преживя отново мъчението, на което ги бяха подложили с Лийша. Немият се размърда в съня си и Роджър изпита пристъп на паника.

— Следя ги, откакто ви намерих — каза Изрисувания. — Забелязах огъня им, докато ловувах тази нощ.

— Защо ме доведе тук? — попита Роджър.

— Реших, че може да искаш да си вземеш кръга обратно — отвърна Изрисувания.

Роджър върна погледа си към него.

— Ако откраднем кръга докато спят, ядроните ще ги убият още преди те да се усетят какво става.

— Демоните са малко — каза Изрисувания. — Тези долу имат по-големи шансове, отколкото вие имахте.

— И така да е, какво те кара да мислиш, че бих искал да рискувам? — попита Роджър.

— Виждам — каза мъжът — и чувам. Знам какво причиниха на теб... и Лийша.

Роджър замълча за дълго.

— Те са трима — каза той накрая.

— Това е животът навън — отвърна Изрисувания. — Ако искаш безопасност, върни се в града.

Той изхрани последната дума, сякаш беше ругатня.

Но Роджър знаеше, че и в града няма безопасност. Бе видял как Джейкъб, без да е сторил нищо лошо на никого, се свлича на земята и как Джейсън се смее. Можеше да потърси справедливост след нападението, но вместо това предпочете да избяга. Вечно бягаше и оставяше другите да умират на негово място. Ръката му потърси талисмана, който вече не беше там, докато очите му не изпусаха огъня.

— Сгрешил ли съм? — попита Изрисувания. — Да се върнем ли в лагера?

Роджър преглътна.

— Веднага, щом взема това, което ми принадлежи — реши той.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

ТАЙНИ

332 СЗ

Лийша се събуди от звука на нежно цвилене. Отвори очи и видя как Роджър четкаше червеникавокафявата кобила, която беше купила от Анжие и за миг се осмели да повярва, че последните два дена са били само сън.

Но тогава се показва Здравчен танцър, грамадният жребец, който се извисяваше над кобилата, и всичко случило се нахлу в съзнанието ѝ.

— Роджър — попита тихо тя, — откъде се взе конят ми?

Роджър отвори уста за да отговори, но точно тогава Изрисувания дойде в лагера с два малки заека и шепа ябълки.

— Видях вашите приятелчета миналата вечер — обясни той — и реших, че ще пътуваме по-бързо, ако всичките сме на коне.

Лийша замълча за дълго, докато смилаше новината. През нея преминаха десетки емоции, много от тях срамни и противни. Роджър и Изрисувания ѝ дадоха време и тя им беше благодарна за това.

— Убихте ли ги? — попита тя накрая. Една хладнокръвна част от нея искаше да кажат „да“, макар това да противоречеше на всичко, в което вярваше; на всичко, на което Бруна я беше учила.

Изрисувания я погледна в очите.

— Не — каза той и по вените ѝ се разнесе огромно облекчение. — Подгоних ги, колкото да открадна коня, но това беше всичко.

Лийша кимна.

— Ще изпратим известие за тях до съдията на херцога със следващия вестonosец, който мине през Хралупата.

Платното с билките ѝ беше грубо навито и закачено за седлото. Тя го измъкна, разгледа го и установи с облекчение, че повечето ѝ шишенца и кесийки са невредими. Бяха изпушили всичкия ѝ тъпчиплевел, но пък той беше лесен за набавяне.

След закуска, Роджър яхна кобилата, а Лийша седна зад Изрисувания на Здравчен танцър. Движеха се бързо, защото се събираха облаци и отиваше към дъжд.

Лийша имаше чувството, че би трябвало да я е страх. Разбойниците бяха живи и имаха преднина. Спомни си похотливата физиономия на чернобрадия и хрипливия смях на другаря му. А най-лошото беше, че си спомняше ужасната тежест и малоумния, агресивен нагон на немия.

Трябваше да я е страх, но не усещаше нищо подобно. Дори повече от Бруна, Изрисувания я караше да се чувства в безопасност. Той не се изморяваше. Не се страхуваше. И тя знаеше, че няма беда, която да я сполети, ако е под закрилата му.

Закрила. Беше странно чувство, да се нуждае от закрила, сякаш идваше от някакъв друг живот. Толкова дълго беше закриляла сама себе си, че друго вече не помнеше. Уменията и разсъдъкът ѝ бяха достатъчни, за да я предпазват в цивилизована обстановка, но тези качества не значеха много сред природата.

Изрисувания се помести и тя осъзна, че е обгърнала кръста му с ръце и се е притиснала към него, с глава, полегнала на рамото му. Отдръпна се, така пламнала от смущение, че едва не пропусна да забележи ръката, която лежеше в шубрака край пътя.

Щом я забеляза, изкрещя.

Изрисувания спря, а Лийша на практика падна от коня и се втурна към мястото. Отмести бурените и сподавила дъх осъзна, че ръката не беше прикрепена към нищо. Просто отхапана.

— Лийша, какво има? — извика Роджър, когато с Изрисувания дотичаха при нея.

— Лагерът им някъде наоколо ли беше? — попита Лийша, като вдигна израстъка. Изрисувания кимна. — Заведи ме — нареди Лийша.

— Лийша, каква е ползата от... — започна Роджър, но тя го игнорира, втренчила поглед в Изрисувания.

— Заведи. Ме. Там — каза тя.

Изрисувания кимна, заби кол и завърза поводите на кобилата за него.

— Пази — каза той на Здрачен танцьор и жребецът изцвили.

Скоро след това намериха лагера, плувнал в кръв и полуизядени тела. Лийша вдигна престилката си, за да покрие уста срещу смрадта. Роджър повърна и избяга от сечището.

Но Лийша не виждаше кръв за пръв път.

— Само двама — каза тя, докато преглеждаше остатъците с прекалено смесени чувства, за да започне да ги подрежда.

Изрисувания кимна.

— Липсва немият — каза той. — Гигантът.

— Да — каза Лийша. — Кръгът също.

— Кръгът също — съгласи се Изрисувания след миг.

Натежалите облаци продължиха да се събират, докато тримата се връщаха при конете си.

— Има вестностка пещера на шестнайсет километра нагоре по пътя — каза Изрисувания. — Ако побързаме и пропуснем обяда, ще стигнем преди дъжда. Ще се наложи да останем в убежището, докато бурята отmine.

— Мъжът, който убива ядрони с голи ръце, се страхува от малко дъждец? — попита Лийша.

— Ако облакът е достатъчно плътен, могат да се надигнат по-рано — отвърна Изрисувания.

— И откога се страхуваш от ядрони? — попита Лийша.

— Глупаво и опасно е да се биеш в дъжда — каза Изрисувания. — Дъждът прави кал, а калта скрива защити и проваля стойката ти.

Едва се бяха настанили в пещерата, когато бурята се разрази. Дъжд на парцали превърна пътя в кал, а небето потъмня, разкъсвано от време на време от ярки светкавици. Вятърът свистеше срещу тях, подсилен от грохота на гръмотевици.

По голямата част от входа на пещерата вече беше защитена, символи на мощта бяха изрязани дълбоко в скалата, а Изрисувания бързо подsigури останалата част с набор от защити, скътани вътре.

Както предвиди Изрисувания, няколко демона се надигнаха по-рано във фалшивата нощ. Той гледеше безжалостно, докато излазваха от най-тъмните кътчета на гората, доволни, че са напуснали рано Ядрото. Кратките проблясващи светлини очертаваха гъвкавите им силуети, докато се веселяха в калта.

Опитаха се да си проправят път към пещерата, но защитите бяха непоклатими. Тези, които дръзваха да се приближат повече, съжالياваха, посрещнати с пробождане от жилещото копие на Изрисувания.

— Защо си толкова ядосан? — попита Лийша, докато вадеше паници и лъжици от чантата си, а Роджър накладдаше малък огън.

— Достатъчно зле е, че се надигат през нощта — изсъска Изрисувания. — Нямаат права и върху деня.

Лийша поклати глава.

— Щеше да бъдеш по-щастлив, ако приемаше нещата такива, каквито са — посъветва го тя.

— Аз не искам да съм щастлив — отвърна той.

— Всеки иска да бъде щастлив — надсмя му се Лийша. — Къде е тенджерата?

— В чантата ми — каза Роджър. — Аз ще я взема.

— Няма нужда — отвърна Лийша и стана. — Ти гледай огъня. Аз ще я донеса.

— Не! — извика Роджър, но въпреки че скочи на крака, видя, че е закъснял. Лийша извади преносимия му кръг и се вцепени.

— Но... — заекна тя, — нали те го взеха!

Тя погледна Роджър и видя как очите му прескочиха към Изрисувания. Обърна се към него, но не успя да разчете нищо в сенките на качулката му.

— Някой ще ми обясни ли? — настоя тя.

— Ние... си го взехме обратно — каза Роджър неуверено.

— Знаем, че сте си го взели! — извика Лийша и шибна пода на пещерата с намотаното въже и дървените плочки. — Как?

— Взех го заедно с коня — каза изведнъж Изрисувания. — Не исках да ти тежи на съвестта, затова не ти казах.

— Откраднал си го?

— Те го откраднаха — поправи я Изрисувания. — Аз го взех обратно.

Лийша дълго време остана втрещена в него.

— Взел си го през нощта — тихо каза тя.

Изрисувания не отговори.

— Бяха ли го разпънали? — настоя Лийша през зъби.

— По пътя е достатъчно опасно и без такива хора — отвърна Изрисувания.

— Ти си ги убил — каза Лийша и с изненада установи, че очите ѝ се пълнят със сълзи. „И най-ужасния човек да намериш“, бе казал баща ѝ, „пак ще откриеш нещо по-лошо, само като погледнеш нощем

през прозореца.“ Никой не заслужаваше да стане храна на ядроните. Дори те.

— Как можа? — попита тя.

— Никого не съм убивал — каза Изрисувания.

— Сякаш има разлика!

Човекът сви рамене.

— Те ви сториха същото.

— И това го прави справедливо? — проплака Лийша. — Виж се! Дори не те е грижа! Двама са мъртви най-малкото, а ти пак спиш като бебе! Ти си чудовище! — Тя скочи към него и се опита да го удари с юмруци, но той хвана китките ѝ и продължи да я гледа безучастно, докато тя се бореше с него.

— Защо те е грижа? — попита той.

— Аз съм билкарка! — извика тя. — Дала съм клетва! Заклепа съм се да лекувам, но ти — тя го погледна хладно, — всичко, за което си се заклел, е да убиваш. След секунда желанието ѝ да се бори я напусна и тя се отдръпна.

— Ти се подиграваш на това, което съм — каза тя, свлече се на земята и остана няколко минути, загледана в пода на пещерата. После погледна към Роджър. — Ти каза „ние“ — обвини го тя.

— Какво? — попита жонгльора, опитвайки се да изглежда объркан.

— Преди малко — поясни тя. — Каза „ние си го взехме обратно“. А кръгът беше в твоята чанта. Заедно ли бяхте?

— Аз... — започна да шикалкави той.

— Не ме лъжи, Роджър! — изръмжа Лийша.

Роджър сведе поглед. След миг кимна.

— Той каза истината преди малко — призна Роджър. — Всичко, което взе, беше конят. След като им отне вниманието, аз взех кръга и билките ти.

— Защо? — попита Лийша с глас, който леко пресекваше. Разочарованието в тона и прорязва младия жонгльор като с нож.

— Знаеш защо — отговори Роджър печално.

— Защо? — отново настоя Лийша. — Заради мен? За честта ми? Кажи ми, Роджър. Кажи ми, че си убил в мое име!

— Трябваше да си платят — каза Роджър напрегнато. — Трябваше да си платят за това, което сториха. Беше непростимо.

Лийша се изсмя високо, макар да нямаше хумор в гласа ѝ.

— Не мислиш ли, че знам това? — извика тя. — Нима съм се пазила двацет и седем години, за да дам цветето си на банда разбойници?

Мълчанието се спусна над пещерата за един дълъг момент. Екотът на гръмотевица прониза въздуха.

— Пазила си се... — повтори Роджър.

— Да, ядроните да те вземат! — изпищя Лийша и гневни сълзи потекоха по лицето ѝ. — Бях девствена! Оправдава ли дори това вашия подарък за ядроните?

— Подарък? — каза също Изрисувания.

Лийша се въртна към него.

— Разбира се, подарък! — извика тя. — Убедена съм, че вашите приятели, ядроните, са останали във възторг от малкия ви дар. Нищо не ги радва така, както хора на разположение за убиване. Толкова малко сме останали, че вече сме рядко угощение!

Очите на Изрисувания се разшириха, и отражението на огъня проблесна в тях. Лийша не беше виждала по-човешко изражение на лицето му и това веднага я накара да забрави гнева си. Той изглеждаше напълно потресен и се отдръпна от тях, чак до дъното на пещерата.

Точно тогава ядрон се хвърли към защитната мрежа и изпълни пещерата с ярка сребриста светлина. Изрисувания се извъртя и изкрещя към демона, с глас, какъвто Лийша не бе чувала досега, но който все пак разпозна. Така звучаха чувствата ѝ, когато се бе оказала притисната на земята през онази страховита вечер на пътя.

Изрисувания грабна едно от копията си и го хвърли навън в дъжда. Магията експлодира, когато удари демона и го запрати в калта.

— Проклети да сте! — изрева Изрисувания, разкъса робата си и скочи в проливния дъжд. — Заклех се да не ви давам нищо! Абсолютно нищо!

Той скочи в гръб на един дървесен демон и го повали. Голямата защита на гърдите му лумна и ядронът пламна, въпреки пороя. Зарита го, докато съществото размахваше крайници наоколо.

— Бийте се с мен! — Изрисувания предизвика останалите и застана твърдо в калта. Ядроните се хвърлиха да му служат със зъби и нокти, но самият човек се бореше като демон и те полетяха на всички страни като есенни листа на вятъра.

От задната част на пещерата Здравен танцор цвилеше и се дърпаше в букаите си, обучен да се бие за господаря си. Роджър отиде да успокои животното и погледна Лийша объркан.

— Той не може да пребори всичките — каза Лийша. — Не и в калта.

Много от защитите му вече бяха изцапани с мръсотия.

— Той иска да умре — каза тя.

— Какво ще правим? — попита Роджър.

— Цигулката ти! — извика Лийша. — Изгони ги!

Роджър поклати глава.

— Вятърът и гръмотевиците ще ме заглушат — каза той.

— Не можем да му позволим просто да се самоубие! — извика Лийша.

— Права си — съгласи се Роджър.

Отиде при оръжията на Изрисувания, взе леко копие и изписан със символи щит. Когато осъзна какво е намислил, Лийша понечи да го спре, но той излезе от пещерата преди да успее да го задържи и се втурна на помощ на Изрисувания.

Огнен демон заплю Роджър с огън, но пламъкът изсъска в дъжда и не стигна до целта си. Ядронът се хвърли към него, но той вдигна щита и съществото беше отблъснато. Съсредоточен в това, което се случва пред него, той не забеляза втория огнен демон зад гърба си, докато не стана прекалено късно. Ядронът скочи, но Изрисувания сграбчи еднометровия демон още във въздуха и го запрати настрани, като остави пращяща следа по кожата на съществото.

— Прибирай се вътре! — нареди човекът.

— Не без теб! — отвърна рязко Роджър.

Червената му коса беше прогизнала и залепнала по лицето му, и той присвиваше очи срещу вятъра и проливния дъжд, но към Изрисувания се обърна без колебание, без да отстъпи и на сантиметър.

Два дървесни демона се хвърлиха срещу тях, но Изрисувания се снижи до калната пръст и замете краката на Роджър изпод него. Порещите нокти не успяха да го уцелят, след като жонгльорът падна, а юмруците на Изрисувания отпъдиха съществата. Насъбираха се обаче още и още ядрони, привлечени от проблясващата светлина и шума на битката. Прекалено много за да бъдат преборени.

Изрисувания погледна към Роджър, който лежеше в калта, и безумието напусна очите му. Подаде ръка и жонгльорът я улови. Двамата хукнаха назад към пещерата.

— Какво си мислеше? — захока го Лийша, докато завръзваше последната превръзка. — Какво си мислехте и двамата?

Роджър и Изрисувания, омотани в одеяла до огъня, стояха безмълвни, докато тя ги мъмреше. Постепенно упреците ѝ понамаляха, докато приготвяше гореща супа с билки и зеленчуци. Подаде им я без да продума.

— Благодаря ти — каза Роджър тихо, първите думи, които изричаше, откакто се бе върнал в пещерата.

— Все още съм ти ядосана — каза Лийша, без да среща погледа му. — Ти ме излъга.

— Не съм — възропта Роджър.

— Не ми каза цялата истина — отвърна Лийша. — То е същото. Роджър остана да я гледа.

— Защо напусна Хралупата на дърваря? — попита той.

— Какво? — попита Лийша. — Не сменяй темата.

— Щом тези хора означават толкова много за теб, че си готова да рискуваш всичко, да изтърпиш всичко, само и само да стигнеш до дома си — попита Роджър, — защо напусна?

— Учението ми... — започна Лийша.

Роджър поклати глава.

— Бягането от проблемите не ми е чуждо, Лийша — увери я той. — Не е само това, което казваш.

— Не разбирам, какво ти влиза в работата — каза Лийша.

— Тогава защо изчаквам буря в пещера, заобиколена от ядрони в тоя затънтен пущинак? — попита Роджър.

Лийша се взря в него за няколко дълги секунди, а после въздъхна със стихващо желание да се сражава.

— Вероятно ще чуеш за това съвсем скоро — каза Лийша. — Селяните от Хралупата никога не са били много добри в пазенето на тайни.

Тя им разказа всичко. Не го беше предвидила, но студената, влажна пещера се превърна в някаква изповедалня на пастир, а щом

започна, думите ѝ сами потекоха. Майка ѝ, Гаред, слуховете, бягството ѝ при Бруна, животът ѝ като изгнаник. Изрисувания се наведе напред и отвори уста, когато тя спомена за течния демоногън на Бруна, но я затвори и се облегна обратно назад, избирайки да не я прекъсва.

— Това е то — каза Лийша. — Надявах се да остана в Анжие, но волята на Създателя очевидно е била друга.

— Заслужаваш по-добро — каза Изрисувания.

Лийша кимна и се вгледа в него.

— Защо излезе навън? — попита тихо тя и посочи с брадичка входа на пещерата.

Изрисувания се прегърби и загледа коленете си.

— Наруших обещание — отвърна той.

— Това ли е всичко?

Той я погледна и за пръв път тя не видя татуировките, които очертаваха лицето му, а само погледа му, който я пронизваше.

— Заклех се никога да не им давам нищо — каза той. — Дори от това да зависи живота ми. Но вместо това им дадох всичко, което ме правеше човек.

— Нищо не си им дал — намеси се Роджър. — Аз съм този, който взе кръга.

Ръцете на Лийша стиснаха паницата, но тя не каза нищо.

Изрисувания поклати глава.

— Аз подготвих почвата — каза той. — Знаех как се чувстваш. Когато ги предадох на теб, все едно ги дадох направо на ядроните.

— Щяха да продължат да плякосват по пътя — каза Роджър. — Светът е по-добър без тях.

Изрисувания кимна.

— Но това не е извинение, че ги дадохме на демоните — каза той. — Със същия успех можех да взема кръга и дори да ги убия лице в лице, на дневна светлина.

— Значи тази вечер излезе навън от чувство за вина — каза Лийша. — А всички останали пъти преди това? Защо тази война с ядроните?

— Ако не си забелязала — отвърна Изрисувания, — ядроните са във война с нас от векове. Толкова нередно ли ще е да им се опълчим?

— Ти се мислиш за Избавителя, така ли? — попита Лийша.

Изрисувания се намръщи.

— Очакването на Избавителя спъва човечеството от триста години — каза той. — Избавителя е мит. Няма да дойде и е крайно време хората да осъзнаят това, и да започнат сами да си помагат.

— Митовете имат сила — каза Роджър. — Не ги отхвърляй така бързо.

— Ти пък откога си вярващ? — попита Лийша.

— Аз вярвам в надеждата — каза Роджър. — Цял живот съм жонгльор и ако съм научил нещо през тези двайсет и три години, то е, че историите, които карат хората да плачат, които ги досягат, са тези, които им дават надежда.

— Двайсет — каза Лийша изведнъж.

— Какво?

— Каза ми, че си на двайсет.

— Така ли?

— Нямах и толкова, нали? — попита тя.

— Напротив! — настоя Роджър.

— Не съм толкова тъпа, Роджър — каза Лийша. — Познавам те от по-малко от три месеца, а през това време ти порасна с два сантиметра. Това не се случва на никой двайсетгодишен. На колко си? На шестнайсет?

— Седемнайсет — озъби се Роджър. Метна паницата си и разля остатъка от супата. — Доволна ли си сега? Беше права като каза на Джизел, че си достатъчно голяма да ми бъдеш майка.

Лийша се втренчи в него. Отвори уста за да каже нещо остро, но отново я затвори.

— Извинявай — каза тя вместо това.

— А ти, Изрисувани? — попита Роджър като се обърна към него. — Ти ще добавиш ли „прекалено малък“ към списъка си с причини да не пътувам с теб?

— Аз станах вестоносец на седемнайсет — отвърна той, — а още по-рано започнах да пътувам.

— И на колко е Изрисувания? — попита Роджър.

— Изрисувания се роди в Красианската пустиня преди четири лета — каза той.

— А мъжът зад защитите? — попита Лийша. — На колко беше, когато умря?

— Няма значение колко лета е живял — каза Изрисувания. — Той беше едно глупаво, наивно дете и мечтите му бяха толкова големи, че нищо добро не можеха да му донесат.

— Затова ли трябваше да умре? — попита Лийша.

— Беше убит. И да.

— Как се казваше? — прошепна Лийша.

Изрисувания замълча за дълго.

— Арлен — каза той накрая. — Името му беше Арлен.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА В СВЕТЛИНАТА НА ИДВАЩОТО УТРО

332 СЗ

Когато Изрисувания се събуди, бурята беше затихнала временно, но сиви облаци тежаха в небето с обещание за още дъжд. Той погледна в пещерата, защитените му очи с лекота прозираха в мрака, и различи двата коня и спящия жонгльор. Лийша, обаче, липсваше.

Все още беше рано; сияеше фалшивата светлина преди самия изгрев. Повечето ядрони най-вероятно отдавна вече бяха избягали в Ядрото, но с тежките облаци никой не би могъл да бъде сигурен. Изправи се и разкъса превръзките, които Лийша му беше сложила предишната вечер. Всички рани бяха заздравели.

Беше лесно да проследи пътя на билкарката в гъстата кал и той наистина скоро я откри, коленичила на земята да събира билки. Полите ѝ бяха вдигнати доста над коленете, за да не падат в калта, и видът на гладките ѝ, бели бедра плисна гореща кръв из тялото му. Беше красива на светлината на идващото утро.

— Не биваше да излизаш навън — каза той. — Слънцето още не е изгряло. Не е безопасно.

Лийша го погледна и се усмихна.

— Точно ти ли намери да ми държиш лекции на мен за това, че се излагам на опасност? — попита тя с вдигната вежда. — Пък и — продължи тя, когато той не отговори — кой ще е този демон, който ще ме нарани, щом ти си тук?

Изрисувания сви рамене и клекна до нея.

— Тъпчиплевел? — попита той.

Лийша кимна и вдигна растението с груби листа и едри пъпки на гроздове.

— Изпушен с лула, успокоява мускулите и предизвиква чувство на еуфория. Комбиниран с небесниче може да се използва за сънотворни отвари, достатъчно силни да упоят и разярен лъв.

— Това ще подейства ли на демон? — попита Изрисувания.

Лийша се намуси.

— Ти за нищо друго ли не мислиш? — попита тя.

Изрисувания изглеждаше наскърбен.

— Не си мисли, че ме познаваш — каза той. — Да, убивам ядрони и заради това съм виждал места, за които никой жив човек не си спомня. Да ти порецитирам ли поезия, която съм превел от древен ръски? Да ти нарисувам ли стенописите от Анокх Слънце? Да ти разкажа ли за машини от стария свят, които могат да вършат работата на двацет човека?

Лийша хвана ръката му и той замълча.

— Извинявай — каза тя. — Нямах правото да те съдя. Знам колко е тежко да пазиш знанието на стария свят.

— Не си ме обидила — отвърна Изрисувания.

— Това не ме оправдава — каза Лийша. — И да отговоря на твоя въпрос: наистина не знам. Ядроните ядат храна, изхвърлят изпражнения, логично е да смятаме, че могат да бъдат упоени. Моята менторка ми каза, че много от древните билкарки са загубили живота си в Демонската война. Имам малко небесниче. Ако искаш, мога да ти сваря отварата, когато стигнем Хралупата на дърваря.

Изрисувания закима енергично.

— Можеш ли да ми свариш и още нещо? — попита той.

Лийша въздъхна.

— Чудех се, кога ще ме помолиш за това — каза тя. — Няма да ти направя течен демоногън.

— Защо не? — попита Изрисувания.

— Защото не можеш да повериш на мъж тайните на огъня — каза Лийша и се обърна с лице към него. — Ако ти го дам, със сигурност ще го използваш, та ако ще след това да пламне половината свят.

Изрисувания я погледна без да отговори.

— И въобще за какво ти е? — попита тя. — Вече разполагаш със сили отвъд всичко, което билки и вещества могат да ти предложат.

— Аз съм просто един човек... — започна той, но Лийша го прекъсна.

— На демона хвърчилото — каза тя. — Раните ти заздравяват за минути, тичаш по цял ден с бързината на кон, без дори да се задъхаш. Мяташ наоколо дървесни демони, сякаш са деца, и виждаш в тъмното, като че ли е ден. Ти не си „просто“ каквото и да е.

Изрисувания се усмихна.

— Нищо не ти убягва — каза той.

Нещо в начина, по който го каза, накара Лийша да потръпне.

— Винаги ли си бил така?

Той поклати глава.

— От защитите е — отвърна. — Защитите работят на принципа на обратната връзка. Знаеш ли какво значи това?

Лийша кимна.

— Има го в книгите с древните науки — каза тя.

Изрисувания изсумтя.

— Ядроните са магически същества — каза той. — Отбранителните защити засмукват част от магията им, като я използват, за да създадат бариера. Колкото по-силен е демонът, толкова по-голяма е силата на отблъскване. Атакуващите защити работят по същия начин и отслабват бронята на ядрона, дори когато засилват удара. Неодушевените предмети не задържат заряда задълго и силата се разсейва. Но по някакъв начин всеки път, когато ударя демон или ме удари такъв, малко от силата му се прелива в мен.

— Усетих лекия гъдел онази първа нощ, когато допрях кожата ти — каза Лийша.

Изрисувания кимна.

— Когато защитих кожата си, не само външният ми вид стана... нечовешки.

Лийша поклати глава и пое лицето му в ръце.

— Не телата ни ни правят човеци — прошепна тя. — Можеш да си върнеш човечността, стига да го поискаш.

Тя се наведе по-близо и нежно го целуна.

Той настръхна за момент, но смущението му се разсея и изведнъж той отвърна на целувките ѝ. Тя затвори очи и отвори устата си за него, докато ръцете ѝ галеха гладко обръснатата му глава. Не усещаше защитите, само топлината и белезите му.

„И двамата имаме белези“, помисли си тя. „Неговите просто са видими за света.“

Тя се наклони назад и го придърпа към себе си.

— Ще се накаляме — предупреди я той.

— Вече сме кални — каза тя и се отпусна по гръб под него.

Кръвта бумтеше в ушите на Лийша, докато Изрисувания я целуваше. Прокара ръце по твърдите му мускули, разтвори крака и отърка бедрата си в неговите.

Нека това бъде първият ми път, помисли си тя. Онези мъже са вече мъртви и той може да заличи следите, които оставиха по мен. Правя това, защото сама го искам.

Но тя се страхуваше. Джизел беше права, помисли си тя. *Не биваше да чакам толкова дълго. Не знам какво да правя. Всички си мислят, че зная какво да правя, а аз не знам, но той ще го очаква от мен, защото съм билкарка...*

О, Създателю, ами ако не успея да го задоволя?, притесни се тя. Ами ако каже на някого?

Тя изгони мисълта от главата си. *Той няма да каже на никого. Точно за това трябва да бъде той. Писано е било да е той. Точно като мен е. Самотник, далеч от всички. Извървял е същия път.*

Подхвана неумело робата му, развърза препаската под нея и го освободи. Той простена, когато тя го пое в ръка и дръпна.

Той знае, че бях девствена, напомни си тя и вдигна полите си. Той е твърд, а аз съм влажна и какво друго има да се знае?

— А ако забременееш от мен? — прошепна той.

— Надявам се, че ще стане — прошепна тя в отговор, взе го и го придърпа в себе си.

Какво друго има да се знае?, помисли си тя отново и гърбът ѝ се изви от удоволствие.

Шок разтърси Изрисувания, когато Лийша го целуна. Само секунди по-рано той се беше любувал на бедрата ѝ, но дори не бе сънувал, че тя ще сподели влечението му. Че която и да било жена би го пожелала. За миг той замръзна намясто, парализиран, но както винаги, когато усещаше нужда, тялото му пое командването, притисна я в задушавача прегръдка и отвърна жадно на целувката ѝ.

Колко време мина, откакто бе целунат за последен път? Колко време от онази нощ, когато изпрати Мери и тя му каза, че никога няма да стане съпруга на вестносец?

Лийша подхвана робата му и той разбра, че тя иска да стигне по-далече, отколкото той някога бе стигал досега. Обзе го страх, а това чувство му бе непознато. Нямаше представа какво да прави, как да задоволи жена. Очакваше ли тя от него да притежава опита, който на нея ѝ липсваше? Надяваше ли се, че умението му в боя се пренася и в тази част?

Но навярно точно това се случваше, защото дори докато тези мисли препускаха из главата му, тялото му продължаваше по собствена инициатива напред, следвайки инстинкти, вкоренени във всяко живо същество още от зората на времето. Същите инстинкти, които го караха да се бие.

Но това не беше никаква битка. Беше нещо друго.

Тя ли е единствената за мен?, мисълта проехтя в съзнанието му.

Защо нея, а не Рена? Ако той не беше той, а някой друг, щеше да е женен от почти петнадесет години и да отглежда тълпа от деца. Не за пръв път през ума му премина образът на Рена, такава, каквато би изглеждала сега, разцъфнала в своята женственост, негова и само негова.

Защо нея, а не Мери? Мери, за която щеше да се ожени, ако се бе съгласила да стане съпруга на вестоносец. Щеше да се обвърже с Мливари заради любовта си, точно както Рейджън. Щеше да му е по-добре, ако се беше оженил за Мери. Сега осъзнаваше това, Рейджън беше прав. Той си имаше Елиса...

Образът на Елиса премина през съзнанието му, когато смъкна надолу роклята на Лийша и разкри меките и гърди. Онзи път, когато бе видял Елиса да измъква гърдата си, за да накърми Маря, и само за миг му се бе приискало да посуче вместо детето. След това се бе почувствал засрамен, но тази картина се запечата ярко в съзнанието му.

Лийша ли беше единствената жена за него? Съществуваше ли въобще такава неща? Само миг по-рано той щеше да се присмее на идеята, но сега погледна Лийша, която изглеждаше така красива и тръпнеща от желание, която така добре разбираше кой е той наистина. Тя щеше да го разбере, ако не беше достатъчно умел, ако не знаеше точно как да я докосне или погали. Късче кална земя на светлината на приближаващото утро не можеше да се сравнява с брачна постеля, но в този момент изглеждаше по-добро от пухения матрак в имението на Рейджън.

Но колебанието го човъркаше.

Едно беше да рискува себе си в нощта. Нямахше вече какво да загуби, нямаше кой да скърби за него. Ако паднеше мъртъв, нямаше да напълни и едно шишенце за сълзи. Можеше ли да поеме обаче същите рискове, ако Лийша го чакаше в безопасно убежище? Щеше ли да се откаже от борбата и да стане като баща си? Толкова да привикне с криенето, че да не може вече сам да се защитава?

Децата се нуждаят от своите бащи, чу Елиса да казва.

— А ако забременееш от мен? — прошепна той между целувките, без да знае какво иска да чуе от нея.

— Надявам се, че ще стане — прошепна тя в отговор.

Тя го дръпна, с което заплаши да разруши целия му свят, но му предлагаше нещо повече и той го сграбчи.

И после влезе в нея, и се почувства цялостен.

За момент в света не съществувахе нищо друго, освен думкането на кръвта и плъзгането на кожа върху кожа. Телата им с лекота се справяха със задачата си, веднага след като умовете им се отпуснаха. Робата му беше хвърлена настрана. Роклята ѝ стоеше набрана около талията ѝ. Те се гърчеха и пъхтяха в калта, без да мислят за нищо друго, освен един за друг.

И в този момент дървесният демон нападна.

Ядронът ги беше дебнал тихо, привлечен от животинските им звуци. Знаеше, че утрото приближава, че омразното слънце скоро щеше да изгрее, но видът на толкова много гола плът събуди глада му и той скочи, с желанието да се върне в Ядрото с гореща кръв по ноктите и свежо месо в пастта.

Демонът удари силно открития гръб на Изрисувания. Защитите на това място лумнаха и хвърлиха ядрона назад, а главите на любовниците се блъснаха една в друга.

Пъргав и необезсърчен, дървесният демон бързо се съвзе, снижи се щом удари земята и скочи отново. Лийша изкрещя, но Изрисувания се извъртя и улови предните нокти на ръцете му. Завъртя се, използвайки инерцията на демона, за да го запрати в калта.

Не се поколеба, отдръпна се от Лийша и се възползва от предимството. Беше гол, но това не значеше нищо. Биеше се гол още

от първия път, когато защити кожата си.

Направи пълен кръг и вкара петата си в челюстта на демона. Никаква магия не лумна, тъй като защитите му бяха покрити с кал, но с подобрената му сила ритникът му не беше по-слаб от този на Здрачен танцър. Ядронът се олюля назад, Изрисувания изрева и тръгна към него с пълното съзнание за вредата, която демонът би могъл да му нанесе, ако му оставеше време да се съвземе. Ядронът беше едър за породата си, близо два метра и половина, и спрямо физическата му сила, тази на Изрисувания отстъпваше. Той удряше, риташе и вкарваше лакти, но калта беше навсякъде и почти всичките му защити бяха прекъснати. Броня като дървесна кора разкъсваше кожата му, а ударите му нямаха дълготраен ефект.

Ядронът се завъртя и шибна с опашката си корема на Изрисувания, с което му изкара въздуха и го захвърли на земята. Лийша отново изкреця и звукът привлече вниманието на демона. С писък, той се хвърли към нея.

Изрисувания скочи след звяра и сграбчи опашката му, точно преди да я стигне. Дръпна здраво, спъна демона и двамата бясно се сбориха в калта. Накрая успя да заключи единия си крак под мишницата и около врата на съществото, застопори го с другия и стегна. С двете си ръце задържа крака си свит и попречи на демона да стане.

Ядронът се мятеше и дереше към него, но Изрисувания го бе пристегнал в ключ и съществото не можеше да избяга вече. Търкаляха се доста време в схватка, преди слънцето да се покаже над хоризонта и да си намери пролука между облаците. Кожата като кора задимя и демонът се замята още по-енергично. Изрисувания стегна хватката си.

Само още няколко секунди.

Но тогава се случи нещо неочаквано. Светът около него се замъгли, стана нереален. Усети дърпане от недрата на земята и заедно с демона започнаха да потъват.

Нова пътека се откри за сетивата му и Ядрото го прикани към себе си.

Ужас и погнуса го изпълниха, докато ядронът влечеше надолу. Демонът все още беше материален в ръцете му, макар останалата част от света да се превръщаше само в сянка. Погледна нагоре и видя как безценното слънце избледняваше.

Хвана се за гледката като за спасително въже, отпусна хватката си и задърпа здраво крака на демона обратно към светлината. Ядронът се разбесува, обезумял, но ужасът даде нови сили на Изрисувания и с безшумен вик на решителност, измъкна съществото обратно на повърхността.

Слънцето беше там, за да ги посрещне, ярко и блажено, и Изрисувания усети, че отново се материализира, а съществото избухва в пламъци. Задра земята с нокти, но той го държеше здраво.

Когато най-накрая пусна овъглената черупка, от цялото му тяло течеше кръв. Лийша изтича при него, но той я избута, все още замаян от ужас. Какъв беше той, щом можеше да намери пътя до Ядрото? Беше ли станал самият той ядрон? Какво чудовище щеше да стане от детето на поквареното му семе?

— Ранен си — възрази тя и отново посегна към него.

— Ще се оправя — каза той и се отдръпна.

Внимателният нежен глас, който бе използвал само преди минути, сега го нямаше, а студеният равен тон на Изрисувания се беше върнал. И наистина, много от по-малките рани и ожулвания вече образуваха коричка.

— Но... — възропта тя, — ами това с...?

— Направих своя избор преди много време и избрах нощта — каза Изрисувания. — За миг реших, че мога да го променя, но... — Той поклати глава. — Сега няма връщане назад.

Взе робата си и се отправи към близкото студено поточе, за да измие раните си.

— Ядроните да те вземат! — извика Лийша към гърба му. — Теб и безумната ти мания!

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА
НАПАСТ
332 СЗ

Роджър все още спеше, когато се върнаха. Тихо преоблякоха калните си дрехи, с гръб един към друг, после Лийша разтърси Роджър да го събуди, докато Изрисувания оседлаваше конете. Изядоха студената си закуска в мълчание и се озоваха на пътя преди още слънцето да е стигнало далече. Роджър яздеше зад Лийша върху кобилата ѝ, а Изрисувания беше сам върху грамадния си кон. Гъсти облаци покриваха небето и обещаваха още дъжд.

— Не трябваше ли вече да сме се разминали с вестоносеца, който отива на север? — попита Роджър.

— Прав си — каза Лийша. Огледа се назад-напред по пътя.

Изрисувания сви рамене.

— До обяд ще сме в Хралупата на дърваря — каза той. — Ще ви изпратя дотам и си поемам по пътя.

Лийша кимна.

— Мисля, че така ще е най-добре — съгласи се тя.

— Просто така? — попита Роджър.

Изрисувания наклони глава.

— А ти нещо повече ли очакваше, жонгльоре?

— След всичко, което преживяхме? Нощите да ме вземат, да! — извика Роджър.

— Съжалявам, че те разочаровам — отвърна Изрисувания, — но си имам работа за вършене.

— Не дай си Създателю да мине някоя нощ, без да убиеш нещо — промърмори Лийша.

— Ами онова, за което говорихме? — настоя Роджър. — Аз да пътувам с теб?

— Роджър! — извика Лийша.

— Реших, че е лоша идея — каза му Изрисувания. Хвърли един бърз поглед към Лийша. — Щом музиката ти не може да убива демони, нямам полза от нея. По-добре ще е да съм сам.

— Не бих могла да бъда по-съгласна — намеси се Лийша.

Роджър ѝ се намуси и бузите ѝ пламнаха. Той заслужаваше по-добро, тя осъзнаваше това, но не можеше да му предложи утеха или обяснение, когато бе впрегнала цялата си сила, за да сдържи сълзите си.

Тя бе познала истинската същност на Изрисувания. Колкото и да се беше надявала на обратното, тя знаеше, че сърцето му едва ли ще остане отворено за дълго, че всичко, което може би ще имат, е само миг. Но о, как бе желала този миг! Бе искала да се почувства в безопасност в ръцете му, да го усети в себе си. Разсеяно погали коремчето си. Ако той ѝ беше дал семето си и тя бе забременяла, щеше да засипе детето си с любов, без да се съмнява кой е бащата. Но сега... сред запасите ѝ имаше достатъчно листа от пом, за да направи това, което трябваше.

Продължиха да яздят в мълчание, а студенината между тях се режеше с нож. Не след дълго свиха по пътя и зърнаха Хралупата на дърваря.

Дори отдалеч се виждаше, че селото е димяща развалина.

Роджър се държеше здраво, докато препускаха по пътя. Лийша се беше хвърлила в галоп, веднага щом видя пушека, а Изрисувания я последва. Дори във влагата, огньовете все още бушуваха стръвнишки в Хралупата на дърваря и вдигаха мазен черен дим на талази. Градчето беше опустошено и Роджър откри, че отново изживява разрухата на Речен мост. Останал без дъх, той стисна тайния си джоб преди да си припомни, че талисманът му бе счупен и погубен. Конят отскочи и той отново сграбчи кръста на Лийша, за да не падне. Оцелелите се виждаха как скитат като мравки в далечината.

— Защо не се опитват да потушат огньовете? — попита Лийша, но Роджър просто остана вкопчен в нея, без отговор.

Когато стигнаха града, те спряха и потресени заоглеждаха опустошението.

— Някои от тези горят от дни — отбеляза Изрисувания и кимна към останките на някога уютните домове.

И наистина, много от постройките бяха овъглени развалини, които едва димяха, но други вече бяха студена пепел. Ханът на Смит,

единствената сграда в селото на два етажа, се беше срутил под собствената си тежест и някои от гредите му още тлееха, а на други сгради им липсваха покриви или цели стени.

Лийша се вглеждаше в изпоцапаните, насълзени лица, докато навлизаше все по-навътре в градчето, и разпознаваше всяко от тях. Всички бяха прекалено заети със собствената си мъка, за да забележат малката групичка, която минаваше наблизко. Тя прехапа устна, за да не заплаче.

В центъра на градчето местните бяха събрали мъртвите. Сърцето на Лийша се сви при гледката: поне сто тела, без дори одеяла, с които да ги покрият. Горкият Никълс. Сайра и майка ѝ. Пастир Майкъл. Стийв. Деца, които виждаше за пръв път, и възрастни, които познаваше откакто се помни. Някои бяха изгорени, други разкъсани от ядроните, но повечето нямаха и драскотина. Беше чревната инфекция.

Мейри коленичи до купчината и заплака над малък вързоп. Лийша усети как гърлото ѝ се стяга, но някак си успя да слезе от коня и да се приближи, като сложи ръка на рамото на Мейри.

— Лийша? — попита Мейри, без да вярва на очите си. Миг покъсно се изправи на крака, прегърна силно билкарката и зарида неудържимо.

— Това е Елга — проплака Мейри, като имаше предвид най-малкото си дете, момиченце, ненавършило две години. — Тя... тя си отиде!

Лийша я притисна здраво към себе си и ѝ загука успокоителни звуци, защото нямаше думи. Други започнаха да я забелязват, но останаха на почтително разстояние, докато Мейри изливаше скръбта си.

— Лийша — шептяха те. — Лийша е дошла. Слава Създателю.

Накрая Мейри успя да се съвземе, отдръпна се и вдигна изцапаната си, кирлива престилка, за да замаже сълзите си.

— Какво се е случило? — попита тихо Лийша. Мейри я погледна с ококорени очи и сълзите отново ги изпълниха. Затрепери, неспособна да проговори.

— Чума — каза познат глас, Лийша се обърна и видя Джона, който тежко се приближаваше към нея с помощта на бастун. Пастирската му роба беше изрязана около единия му крак, който в

долната си част имаше шина и стегнати превръзки на кървави петна. Лийша го прегърна и погледна многозначително към крака.

— Счупен пищял — каза той и махна с ръка пренебрежително. — Вика се погрижи за това. — Лицето му помръкна. — Беше едно от последните неща, които направи, преди да се предаде.

Лийша опули очи.

— Вика е мъртва? — попита тя потресено.

Джона поклати глава.

— Не още, но чумата я хвана и бълнува от треската. Не ѝ остава много. — Той се огледа наоколо. — Вероятно на никой от нас не му остава много — каза той тихо, за да чуе само Лийша. — Боя се, че си избрала лош момент да се върнеш, Лийша, но сигурно и това е част от плана на Създателя. Ако беше почакала и ден повече, може би нямаше да има ни един дом, при който да се завърнеш.

Очите на Лийша станаха твърди.

— Не искам повече да чувам подобни глупости! — смъмри го тя. — Къде е Вика? — тя обиколи наоколо и огледа малката тълпа. — Създателю, къде са всички?

— Свещения дом — каза Джона. — Болните до един са там. Тези, които се излекуваха или бяха благословени въобще да не падат в жертва, са навън и събират мъртвите или ги оплакват.

— Тогава значи там отиваме — каза Лийша и се мушна под ръката на Джона за опора, докато вървят. — Сега ми кажи какво се случи. Всичко.

Джона кимна. Лицето му беше бледо, очите хлътнали. Беше влажен от пот и очевидно бе загубил голямо количество кръв, а болката си успяваше да потисне единствено с огромна мобилизация на волята. Зад тях Роджър и Изрисувания ги следваха мълчаливо, заедно с повечето селяни, видели, че Лийша е дошла.

— Чумата тръгна преди месеци — започна Джона, — но Вика и Дарси казаха, че е просто настинка и не ѝ обърнаха внимание. Някои от тези, които я хванаха, най-вече младите и силните, бързо се оправиха, но други останаха на легло седмици наред, а някои дори си отидоха. И все пак изглеждаше като обикновена чревна инфекция, докато не се разрази. Здрави хора се разболяваха изведнъж и само за една нощ губеха силите си, и започваха да бълнуват.

— Тогава тръгнаха пожарите — каза той. — Хората рухваха в домовете си със свещ или лампа в ръка или бяха прекалено болни, за да се погрижат за защитите си. Когато твоят баща и повечето от останалите защитници легнаха болни, мрежите по целия град започнаха да пропадат, особено с всичките тези пушеци и сажди във въздуха, които скриват защитите. Борихме се с пламъците с всички сили, но все повече и повече хора легнаха болни и нямаше достатъчно помощ.

— Смит събра оцелелите в няколко защитени сгради, колкото се може по-надалеч от пожарите с надеждата, че така ще спаси повече хора, но това само разнесе чумата по-бързо. Сайра припаднала миналата нощ по време на бурята, съборила газена лампа и от нея скоро пламнал целия хан. Хората трябваше да избягат в нощта...

Той се задави и Лийша го потупа по гърба, без да се нуждае да чуе повече. Можеше да си представи съвсем ясно какво се е случило после.

Свещеният дом беше единствената сграда в Хралупата на дърваря, направена изцяло от камъни, беше удържал на горящите сажди във въздуха и сега стоеше гордо, напук на разрухата. Лийша мина през гигантската порта и дъхът ѝ секна от ужас. Пейките бяха изнесени и едва ли не всеки сантиметър от пода беше покрит със сламеници почти без разстояние помежду им. Около двеста човека лежах и стениха; много от тях, плувнали в пот, се мятаха, докато други, самите те отслабнали от болестта, се опитваха да ги удържат. Видя Смит в безсъзнание върху един сламеник и Вика недалеч от него. Още две от децата на Мейри и други, толкова много други. Но от баща ѝ нямаше и следа.

Жена погледна към тях, когато влязоха. Беше побеляла преждевременно и изглеждаше изпита и измъчена, но Лийша веднага разпозна набитата ѝ фигура.

— Слава Създателю — каза Дарси, щом забеляза Лийша.

Билкарката пусна Джона и отиде бързо при нея, за да поговорят. След няколко минути се върна при Джона.

— Колибата на Бруна все още ли съществува? — попита тя.

Джона сви рамене.

— Да, доколкото знам — каза той. — Никой не е ходил там, откакто почина. Почти две седмици вече.

Лийша кимна. Колибата на Бруна беше далеч от самото село, скрита зад множество дървета. Едва ли саждите бяха прекъснали защитите ѝ.

— Трябва да отида там и да донеса от резервите — каза тя и излезе обратно навън. Отново заваля, небето бе мрачно и безнадеждно.

Роджър и Изрисувания бяха там, заедно с групичка от местните хора.

— Това наистина си ти — каза Бриана и изтича да прегърне Лийша.

Евин стоеше недалеч от нея и в ръцете си държеше малко момиченце, а до него беше Калън, пораснал висок, макар да нямаше и десет години.

Лийша отвърна сърдечно на прегръдката.

— Някой да е виждал баща ми? — попита тя.

— Той е у дома, където и ти би трябвало да бъдеш — чу се глас, Лийша се обърна и видя майка си да приближава с Гаред по петите. Лийша не знаеше дали да почувства облекчение или ужас при вида им.

— Идваш да видиш как са всички, освен собственото ти семейство? — запита Илона.

— Мамо, аз само просто... — започна Лийша, но майка ѝ я прекъсна.

— Само това, само онова! — извика Илона. — Все причини да обърнеш гръб на собствения си род, когато ти е удобно! Горкият ти баща върви към убежището на смъртта, а аз те намирам тук...!

— Кой е с него? — прекъсна я Лийша.

— Чираците му — отвърна Илона.

Лийша кимна.

— Кажи им да го доведат тук при останалите — каза тя.

— Няма да сторя нищо подобно! — извика Илона. — Да го вдигна от удобното пухено легло, за да го сложа на някой възлив сламеник в тая чумава стая? — Тя сграбчи Лийша за ръката. — Ти ще дойдеш да го видиш веднага! Ти си му дъщеря!

— Не мислиш ли, че знам това? — възрази Лийша и отскубна ръката си. Сълзите се стичаха по бузите ѝ, но тя не направи опит да ги изтрие. — Смяташ ли, че съм имала нещо друго наум, когато заряхах всичко и напуснах Анжие? Но той не е единственият човек в града,

мамо! Не мога да изоставя всички, за да се грижа за един човек, дори това да е баща ми!

— Ти си истинска глупачка, ако смяташ, че тия хора не са мъртви вече — каза Илона и из тълпата се разнесоха сподавени възклицания. Посочи каменните стени на Свещения дом. — Тези защити ще удържат ли на ядроните през нощта? — попита тя, привличайки вниманието на всички към камъка, почернен от пушек и пепел. Действително, почти нямаше защита, която да се вижда. Приблужи се до Лийша и понижи глас.

— Къщата ни е далеч от останалите — прошепна тя. — Може да е последният защитен дом в цялата Хралупа. Няма да побере всички, но ще спаси нас, ако се прибереш у дома!

Лийша ѝ удари шамар. Право в лицето. Илона се озова в калта и остана там втрещена, притиснала ръка към почервеняващата си буза. Гаред изглеждаше готов да се хвърли върху Лийша и да я отнесе, но тя го спря с хладен поглед.

— Няма да се скрия и да оставя приятелите си на ядроните! — изкрещя тя. — Ще намерим начин да защитим Свещения дом и тук ще удържим на атаката. Заедно! И ако някакви демони посмеят да дойдат и се опитат да отнемат децата ми, аз разполагам с тайни на огъня, които ще ги изгорят от този свят!

Децата ми, помисли си Лийша сред внезапната тишина, която настана. Сега аз Бруна ли съм, за да гледам на тях по този начин? Тя се огледа, видя изплашените, осаждени лица, видя как нито едно от тях не се възпротиви, и за пръв път осъзна, че що се отнася до тях, тя беше Бруна. Сега тя беше билкарката на Хралупата на дърваря. Понякога това означаваше да ги лекува, но друг път...

Друг път означаваше щипка пипер в очите или изгаряне на дървесен демон в двора им.

Изрисувания пристъпи напред. Хората зашептяха, когато го зърнаха, привидение в роба и с качулка, което бе останало незабелязано само допреди секунда-две.

— Не само дървесни демони ще ти се изпречат — каза той. — Огнените демони ще останат очаровани от огъня ти, а въздушните ще се реят над него. Разрушаването на града ти може дори да е привлякло каменни демони от подножието на хълмовете. Ще чакат залеза на слънцето.

— Всички ще умрем! — извика Анди и Лийша усети как сред тълпата се надигна паника.

— Теб какво те интересува? — поиска да узнае тя от Изрисувания. — Ти спази обещанието си и ни доведе дотук! Качвай се на ужасния си ядронски кон и си върви! Остави ни на съдбата ни!

Но Изрисувания поклати глава.

— Заклех се да не давам нищо на ядроните и повече няма да наруша обещанието си. Ядрото да ме вземе, ако да им оставя Хралупата на дърваря.

Обърна се към тълпата и дръпна назад качулката си. Нададоха се възклицания от ужас и страх, но за миг надигащата се паника стихна. Изрисувания се възползва от този момент.

— Когато ядроните дойдат до Свещения дом тази нощ, аз ще се изправа пред тях и ще се бия! — заяви той.

Чу се всеобщо ахване и в очите на мнозина проблесна искрата на разпознаването. Историите за татуирания мъж, който убива демони, бяха стигнали и до тук.

— Някой от вас ще ме последва ли? — попита той.

Мъжете се спогледаха със съмнение. Жените ги хванаха за ръцете и ги замолиха с очи да не казват нищо безразсъдно.

— Какво можем да направим, освен да бъдем разкъсани на парчета? — извика Анди. — Няма такова нещо, дето да убие демон!

— Грещиш — каза Изрисувания, с тежки крачки отиде до Здравчен танцър и вдигна нещо, загърнато в платно. — Дори каменен демон може да бъде убит — каза той, отви дълъг, крив предмет и го хвърли в калта пред селяните.

Беше дълъг метър от широката си счупена основа, до острия си връх, гладък и оцветен в грозно жълто-кафяво, като прогнил зъб. Докато селяните стояха зяпнали, блед слънчев лъч проби през облачното небе и го освети. Дори в калта, предметът започна да пуши и свежите капчици ситен дъжд, които падаха върху него, запращяха.

След секунда рогът на каменния демон лумна в пламъци.

— Всеки демон може да бъде убит! — извика Изрисувания, извади защитено копие от Здравчен танцър и го заби в горящия рог. Блесна светлина и рогът избухна в огнени пръски като празничен фойерверк.

— Мили Създателю — каза Джона и нарисова защита във въздуха. Много от селяните последваха примера му.

Изрисувания скръсти ръце.

— Мога да правя оръжия, които хапят ядроните — каза той, — но те са безполезни, ако няма ръце, които да ги владеят, затова ви питам отново, кой ще се бие до мен?

Последва дълго мълчание. Тогава прозвуча едно „Аз“. Изрисувания се обърна и с изненада видя как Роджър дойде и застана до него.

— И аз — каза Йон Грей и пристъпи напред. Подпираше се тежко на бастуна си, но в очите му имаше решителност. — Повече от седемдесет години гледам как идват и ни взимат, един по един. Ако тази нощ ще ми е последната, тогава искам да се изплюя в едно ядронско око преди края.

Останалите хралупари стояха слисани, но тогава Гаред направи крачка напред.

— Гаред, глупако, какво правиш? — поиска да узнае Илона и сграбчи ръката му, но гигантският дървар отхвърли нейната. Посегна колебливо и изтръгна защитеното копие от калта. Сведе поглед и се загледа съсредоточено в защитите по дължината му.

— Тате беше разкъсан от ядрони миналата нощ — каза той с нисък, яден тон. Сграбчи оръжието и, оголил зъби, погледна нагоре към Изрисувания. — Ще им го върна тъпкано.

Думите му пробудиха и други. Един по един и на групички, някои със страх, други с гняв, а още повече с отчаяние, хората от Хралупата на дърваря се изправиха, за да посрещнат идващата нощ.

— Глупаци — изсъска Илона и гневно се изнесе.

— Нямаше нужда да правиш това — каза Лийша с ръце, обгърнали кръста на Изрисувания, докато Здравчен танцър препускаше нагоре по пътя към колибата на Бруна.

— За какво ти е безумна мания, ако не помага на хората? — отвърна той.

— Бях ядосана тази сутрин — каза Лийша. — Не исках да кажа това.

— Напротив, искаше — увери я Изрисувания. — И не си сгрешила. Бях толкова обзет от това, срещу което се бия, че забравих всъщност за какво се бия. През целия си живот съм мечтал само и единствено да убивам демони, но каква полза има, ако убивам демони сред дивата природа, а забравям за онези, които всяка нощ преследват хора?

Спряха при колибата, Изрисувания скочи и ѝ подаде ръка. Лийша се усмихна и му позволи да ѝ помогне да слезе.

— Къщата все още е невредима — каза тя. — Всичко нужно би трябвало да е вътре.

Влязоха в колибата, като Лийша възнамеряваше веднага да се отпрати към запасите на Бруна, но връзката ѝ с мястото изведнъж я съкруши. Осъзна, че никога повече няма да види Бруна, няма да чуе ругатните ѝ, няма да я смъмри, че плюе на пода, няма да черпи от мъдростта ѝ, нито да се смее на грубите ѝ шеги. Този период от живота ѝ беше приключил.

Но нямаше време за сълзи, така че Лийша подтисна чувствата си, отиде до аптеката и започна да събира буркани и шишенца и да ги тика в престилката си, а други подаваше на Изрисувания, който бързо ги опаковаше и ги товареше на Здрачен танцър.

— Не разбирам, защо ти бях нужен за това — каза той. — Би трябвало да чертая защити по оръжия. Остават ни само няколко часа.

Тя му подаде последните билки и когато той им намери място при останалите, го отведе до средата на стаята, издърпа килима и разкри капак на пода. Изрисувания го отвори вместо нея и пред тях се откриха дървени стълби, водещи надолу в мрака.

— Да донеса ли свещ? — попита той.

— Категорично не! — изрева Лийша.

Изрисувания сви рамене.

— Аз виждам достатъчно добре.

— Извинявай, не исках да ти се сопвам — каза тя.

Пресегна се към един от многото джобове на престилката си и извади две малки шишенца. Изля съдържанието на едното в другото и го разклати, при което се получи мека светлина. Вдигна шишенцето и поведе Изрисувания надолу по плесенясалите стъпала към прашно мазе. Стените бяха от отгъпкана пръст, а по носещите греди имаше

изрисувани защити. Малкото пространство беше препълнено от щайги със запаси, полици с бутилки и буркани, и огромни бъчви.

Лийша отиде до една от лавиците и взе кутия с огнени клечки.

— Огънят наранява дървесните демони — замисли се тя. — А какво би направил силният разтворител?

— Не знам — каза Изрисувания.

Лийша му подаде кутията, приведе се на колене и затършува сред стъклените на един долен рафт.

— Скоро ще разберем — каза тя и му подаде голяма стъклена бутилка, пълна с прозрачна течност. Тапата ѝ също беше стъклена, здраво закрепена с усукана мрежа от тънка тел.

— Маса и олиото ще ги направят неустойчиви — промърмори Лийша, без да спира да тършува. — И ще горят с горещ и силен пламък, дори в дъжда...

Тя му подаде две запечатани с восък глинени стомни.

Последваха още предмети. Гърмящи пръчки, които обикновено се използваха за взривяването на упорити дънери, и кутията с празничните фишеци на Бруна: фойерверки, огнесвирки и хвърлибумчета.

Накрая тя го отведе в дъното на мазето до грамадна водна бъчва.

— Отвори я — каза тя на Изрисувания. — Внимателно.

Той изпълни заръката и откри четири керамични стомни, които леко се поклащаха във водата. Обърна се към Лийша и я погледна с любопитство.

— Това — каза тя — е течен демоногън.

Пъргавите, защитени копита на Здрачен танцьор ги отведоха до къщата на бащата на Лийша за минути. Отново носталгията връхлетя Лийша и отново тя изтика емоциите настрана. Колко часа оставаха до залез? Не достатъчно. Това беше сигурно.

Децата и възрастните бяха започнали да пристигат, събираха се на двора. Бриана и Мейри вече им бяха дали задача да събират инструменти. Очите на Мейри бяха празни, докато гледаше децата. Трудно я убедиха да остави двете си деца в Свещения дом, но накрая разумът надделя. Баща им беше решил да се бие и ако нещата се обърнеха на зло, децата щяха да се нуждаят от майките си.

Още при самото им идване, Илона излезе гневно от къщата.

— Твоя идея ли беше това? — настоя тя. — Да превърнеш къщата ми в обор?

Лийша си проправи път покрай нея и заедно с Изрисувания влязоха вътре. Илона нямаше избор, освен да ги последва.

— Да, майко — каза тя. — Беше моя идея. Може да нямаме място за всички, но децата и възрастните, които до този момент са избегнали дизентерията, ще бъдат тук в безопасност, каквото и да се случи.

— Няма да го допусна! — изрева Илона.

Лийша се извърна към нея.

— Нямах избор! — извика тя. — Беше права, когато каза, че имаме единствените здрави защити в града, така че ако искаш остани да се мъчиш тук в тази претъпкана къща, ако искаш се изправи и се бий редом с другите. Но Създателят ми е свидетел, младите и старите тази нощ остават зад защитите на татко.

Илона я изгледа свирепо.

— Нямах да ми говориш така, ако баща ти беше здрав.

— Ако той беше здрав, сам щеше да ги покани — каза Лийша, без да отстъпва и на сантиметър.

Обърна се към Изрисувания.

— Работилницата за хартия е зад тези врати — каза му тя и ги посочи. — Там ще разполагаш с пространство за работа и със защитните инструменти на баща ми. Децата събират всички оръжия в града и ще ти ги донесат.

Изрисувания кимна и изчезна в работилницата без да продума.

— Откъде успя да го намериш тоя? — попита Илона.

— Спаси ни от демони по пътя — отвърна Лийша и тръгна към стаята на баща си.

— Не знам дали ще си му от полза — предупреди я Илона и сложи ръка на вратата. — Акушерката Дарси каза, че сега е в ръцете на Създателя.

— Глупости — каза Лийша, влезе в стаята и веднага изтича до баща си. Той беше блед и влажен от пот, но това не я отблъсна. Сложи ръка на челото му, после прокара чувствителните си пръсти по врата, китките и гърдите му. Докато работеше, питаше майка си за

симптомите, кога са се проявили и какво са опитвали досега с акушерката Дарси.

Илона кършеше ръце, но отговаряше колкото се може по-изчерпателно.

— Много от останалите са по-зле — каза Лийша. — Татко е по-силен, отколкото го мислиш.

За пръв път Илона нямаше омаловажаващ коментар.

— Ще му сваря отвара — каза Лийша. — Ще трябва да му се дава редовно, поне на всеки три часа.

Тя взе парче пергамент и нахвърли няколко предписания с бърза ръка.

— Няма да останеш с него? — попита Илона.

Лийша поклати глава.

— Има близо двеста човека в Свещения дом, които се нуждаят от мен, мамо — каза тя, — а много от тях са по-зле от татко.

— Имат Дарси, която да се грижи за тях — възрази Илона.

— Дарси изглежда сякаш не е спала, откакто е тръгнала заразата — каза Лийша. — Ходи като мъртвец, но дори да беше в най-добрата си форма, не бих ѝ поверила лечението на тази болест. Ако останеш с татко и следваш инструкциите ми, по-вероятно ще е той да види зората, отколкото мнозина други в Хралупата на дърваря.

— Лийша? — простена баща ѝ. — Т'в ти ли си?

Лийша дотърча при него, седна на ръба на леглото и хвана ръката му.

— Да, татко — каза тя, докато очите ѝ се пълнеха със сълзи, — аз съм.

— Ти дойде — прошепна Ърни и устните му се извиха в бавна усмивка. Пръстите му стиснаха безсилно ръката на Лийша. — Знаех си, че ще дойдеш.

— Разбира се, че ще дойда — каза Лийша.

— Но трябва да вървиш — въздъхна Ърни. Когато Лийша не му отвърна, той я потупа по ръката. — Чух какво каза. Върви да направиш каквото трябва. Само като те видях, получих нови сили.

Лийша прохлипа леко, но се опита да го замаскира като смях. Целуна го по челото.

— Толкова ли е зле? — прошепна Ърни.

— Много хора ще умрат тази нощ — отвърна Лийша.

Ръката на Ърни стисна по-здраво нейната и той се поизправи.

— Тогава се погрижи да не са повече, отколкото трябва — каза той. — Гордея се с теб и те обичам.

— Обичам те, татко — отвърна Лийша и го прегърна силно. Избърса очите си и излезе от стаята.

Роджър правеше салта по миниатюрната пътека в импровизираната лечебница, пресъздавайки дръзкия начин, по който Изрисувания ги бе спасил преди няколко нощи.

— Но тогава — продължи той, — между нас и лагера застана най-грамадният каменен демон, който някога съм виждал.

Той скочи върху една маса, вдигна нагоре ръце във въздуха и ги размахва, за да покаже, че дори тази височина не е достатъчна да предаде правдиво размерите на звяра.

— Четири метра и половина беше той — каза Роджър, — със зъби като копия и рогата опашка, която може да смачка кон. Лийша и аз спряхме на място, но подвоуми ли се Изрисувания? Не! Той продължи напред, спокоен като празнична сутрин и погледна чудовището право в очите.

Роджър се наслаждаваше на ококорените очи, които го заобикаляха, и се поколеба, оставяйки напрегнатата тишина да се сгъсти, преди да каже „Бам!“ и да плесне с ръце. Всички подскочиха.

— Просто ей така — каза Роджър — конят на Изрисувания, черен като нощта и самият той като демон, прониза с рогата си гърба на демона.

— Конят е имал рога? — попита старец и повдигна сивата си вежда, гъста и чорлава като катерича опашка. Стоеше подпрян на сламеника си и пънчето на десния му крак поеше превръзките с кръв.

— О, да — потвърди Роджър, като мушна пръсти зад ушите си и предизвика кашлящи смехове. — Огромни, от лъскав светъл метал, прикрепени за оглавника и силно заострени, с мощни защити, врязани в тях! Най-великолепният звяр, който някога сте виждали, е той! Копитата му удариха звяра като гръмотевици и когато повали демона на земята, ние се затичахме към кръга и бяхме в безопасност.

— Ами конят? — попита едно дете.

— Изрисувания подсвирна... — Роджър сложи пръсти на устните си и издаде пронизителен звук — ... и конят му се впусна през демоните, скочи над защитите и право в кръга.

Запляска с ръце бедрата си като звук от галопиране и скочи за да илюстрира идеята.

Пациентите бяха заплени от историята му и това отвлече вниманието от болестта им и надвисналата нощ. Нещо повече, Роджър знаеше, че им дава надежда. Надежда, че Лийша може да ги излекува. Надежда, че Изрисувания може да ги опази.

Щеше му се да може да даде надежда и на себе си.

Лийша беше поръчала на децата да изтъркат големите казани, в които баща ѝ правеше хартиена каша, за да свари в тях отвари в много по-големи количества, отколкото някога бе опитвала. Дори запасите на Бруна свършиха бързо и тя повика на помощ Бриана, която изпрати децата навред за прасекоренче и други билки.

Очите ѝ често-често прескачаха към слънчевата светлина, която се процеждаше през прозореца, и Лийша я гледаше как пълзи по пода на работилницата. Денят вървеше към своя край.

Недалеч от нея, Изрисувания работеше с подобна скорост, а ръката му се движеше с фина прецизност, докато рисуваше защити по брадви, чукове, копия, стрели и прашки. Децата му носеха всичко, което би могло да се използва за оръжие, събираха готовата продукция в момента, в който боята изсъхваше, и я товареха навън в каручки.

От време на време някой нахлуваше в стаята, за да предаде съобщение на Лийша или на Изрисувания. Те даваха бързи инструкции, изпращаха куриера и се връщаха към работата си.

Когато им останаха само два часа до залез-слънце, те откараха каручките обратно през нестихващия дъжд към Свещения дом. Селяните прекъснаха работа, щом ги видяха, и се втурнаха да помагат на Лийша да разтовари лековете си. Няколко отидоха при Изрисувания да му помогнат с разтоварването на каручката му, но само с един поглед той ги отказа.

Лийша отиде при него с тежка каменна стомна в ръце.

— Тъпчиплевел и небесниче — каза тя и му я подаде. — Смеси ги с храната на три крави и се погрижи да изядат всичко.

Изрисувания взе стомната и кимна.

Когато тя се обърна, за да отиде в Свещения дом, той я хвана за ръката.

— Вземи това — каза той и ѝ подаде едно от личните си копия.

Беше дълго метър и половина, изработено от лекото дърво на ясен. Мощни защити бяха издълбани в металния връх, наточен като бръснач. Защити бяха инкрустирани и по дръжката му — отбранителни, лакирани здраво и гладко — а на края на копието беше подсигурен със стоманена защитена капачка.

Лийша го погледна със смесени чувства, без да помръдне за да го вземе.

— Какво точно очакваш да направя с това? — попита тя. — Аз съм билк...

— Не е сега времето за декламации на билкарската клетва — каза Изрисувания и тикна оръжието в ръцете ѝ. — Импровизираната ти лечебница почти няма защити. Ако нашият строй поддаде, това копие може да се окаже единственото, което стои между ядроните и твоите повереници. Тогава какво ще изисква твоята клетва?

Лийша се намръщи, но взе оръжието. Потърси в очите му нещо повече, но защитите му си бяха отново по местата и вече не можеше да види сърцето му. Искаше да захвърли копието и да го обгърне с ръце, но нямаше да понесе да бъде отблъсната отново.

— Ами... късмет — успя да каже тя.

Изрисувания кимна.

— И на теб.

Той се обърна и тръгна към каручката си, а Лийша остана да гледа след него и ѝ идеше да изкрещи.

Мускулите на Изрисувания се отпуснаха, когато се отдалечи. Беше напрегнал цялата си воля, за да ѝ обърне гръб, но тази вечер не можеха да си позволят да объркват чувствата си един на друг. Изтласка Лийша от ума си и се концентрира върху предстоящата битка. Красианската свещена книга, Евджахът, описваше завоеванията на Каджи, първият Избавител. Той я беше изследвал подробно, докато учеше красиански.

Военната философия на Каджи беше свещена в Красия и беше помагала на воините й векове наред в нощните им битки с ядроните. Имаше четири божествени закона, които направляваха битката. Бъдете единни в целите си и следвайте един водач. Вие изберете кога и къде да се биете. Приспособете се към това, което не можете да контролирате, останалото подгответе. Атакувайте по начини, които враговете ви няма да очакват, като откриете и се възползвате от слабите им места.

Красианският воин се учеше още от раждането си, че пътят към спасението е в избиването на алагаи. Когато Джардир изискваше от тях да прескочат безопасността на защитите си, те го правеха без колебание, биеха се и умираха, спокойни в увереността си, че служат на Еверам и че ще бъдат възнаградени в отвъдното.

Изрисувания се страхуваше, че на хралупари ще им липсва същото единство на цел, защото няма да успеят да се отдадат на битката, но докато ги гледаше как тичат напред-назад и се подготвят, си помисли, че може би ги подценява. Дори в Потока на Тибит всички идваха и заставаха зад съседите си в тежки времена. Именно това поддържаше живота и цъфтежа на селцата, макар да нямаха защитени стени. Ако можеше да ги увлече, да не им позволява да се отчайват, когато се надигнат демоните, тогава може би щяха да се сражават като един.

Ако ли не, всички в Свещения дом щяха да умрат тази нощ.

Силата на отбраната на Красия се дължеше толкова на втория закон на Каджи за избор на собствен терен, колкото и на самите воини. Красианският лабиринт бе внимателно проектиран да предлага на дал'Шарум пластове защита и за да насочва демоните към места, където бойците ще имат преимущество.

Едната страна на Свещения дом гледаше към гори, в които властваха дървесните демони, а други две гледаха към разрушените улици и останките от града. Прекалено много места, където демоните можеха да се покрият или да останат невидими. Но отвъд калдъръма на главния вход беше градския площад. Ако успеяха да насочат демоните нататък, може би имаха шанс. Нямахше как да почистят мазната пепел от грапавия камък на стените на Свещения дом и да му подновят защитите в дъжда, затова заковаха дъски по прозорците и огромните врати, и надраскаха бързи защити с тебешир по дървото.

Влизането се ограничаваше до един малък страничен вход със защитени камъни около вратата. На демоните щеше да им е по-лесно да минат през стената.

Самото присъствие на хора навън посред нощ щеше да подейства като магнит за демоните, но въпреки това Изрисувания се беше постарал да отклони ядроните от страничните крила на сградата, така че те да се насочат по пътя на най-малкото съпротивление и да атакуват откъм далечния край на площада. По негови наставления селяните бяха сложили препятствия около другите страни на Свещения дом, бяха разпръснали набързо скалъпени защитни стълбове и знаци, върху които той беше изписал защити за объркване. Всеки демон, който минеше покрай тях, за да атакува стените на сградата, щеше да забрави намеренията си и неминуемо щеше да бъде привлечен от суматохата на площада.

От едната страна на площада имаше дневна кошара за добитъка на духовния пастир. Беше малка, но новите ѝ защитни стълбове бяха силни. Няколко животни кръжаха около мъжете, които вътре издигаха груб подслон.

Другата страна на площада беше осеяна с окопи, които бързо се пълнеха с кална дъждовна вода, и чиято цел беше да подтикнат огнените демони да поемат по по-лесен път. Мазната течност на Лийша плуваше в дебел слой над водата.

Селяните се бяха справили добре с изпълнението на третия закон на Каджи, подготовката. Неспирният дъжд беше направил площада хлъзгав, тънък пласт кал се образуваше върху здраво отъпканата пръст. Вестоноските кръгове на Изрисувания бяха поставени по бойното поле, както бе заръчал, като точки на засада и отстъпление; беше изкопана и дълбока яма, покрита с кален брезент. Хората разстилаха дебел пласт лепкава мазнина с метли по калдъръма.

И четвъртият закон, да атакуват враговете по неочакван начин, щеше да се изпълни от само себе си.

Ядроните въобще нямаше да очакват атака.

— Направих каквото ми заръчахте — каза мъж, който се приближи, докато той размишляваше над терена.

— А? — каза Изрисувания.

— Аз съм Бен, сър — отвърна човекът. — Съпругът на Мейри. — Изрисувания продължи да го гледа втренчено. — Духачът на стъкло

— поясни той и в очите на Изрисувания най-накрая просветна блясъкът на разпознаването.

— Да видим тогава — каза той.

Бен извади малко стъкло плоско шише.

— Тънко е, както поискахте — каза той. — Чупливо.

Изрисувания кимна.

— Колко такива успяхте да направите с чираците? — попита той.

— Три дюзини — отвърна Бен. — Мога ли да попитам за какво са?

Изрисувания поклати глава.

— Ще разбереш достатъчно скоро — каза той. — Донеси ги и ми намери някакви дрипи.

Следващият, който отиде при него, беше Роджър.

— Видях копието на Лийша — каза той. — Дойдох за своето.

Изрисувания поклати глава.

— Ти няма да се биеш — каза той. — Оставаш вътре с болните.

Роджър зяпна към него.

— Но ти си казал на Лийша...

— Да ти дам копие би означавало да ти отнема силата — прекъсна го Изрисувания. — Музиката ти ще се изгуби във врявата навън, но вътре ще бъде по-силна от сто копия. Ако ядроните пробият, ще разчитам на теб да ги удържиш, докато не дойда.

Роджър се намръщи, но кимна и се отправи към Свещения дом.

Други вече чакаха за вниманието му. Изрисувания изслуша сведенията за напредъка им и възложи нови задачи, които те на мига се хвърлиха да изпълняват. Селяните действаха с интуитивна бързина, като зайци, готови да побегнат във всеки момент.

Веднага щом ги отпрати, Стефни дойде с гневна походка, следвана от група ядосани жени.

— Какво трябва да значи това, че ни пращаш в колибата на Бруна? — настоя да узнае тя.

— Защитите там са силни — отвърна Изрисувания. — Няма място за вас в Свещения дом, нито в къщата на семейството на Лийша.

— Това не ни интересува — каза Стефни. — Ще се бием.

Изрисувания я погледна. Стефни беше миниатюрна жена, едва метър и петдесет, и слаба като тръстика. Беше доста навлязла в

петдесетте и кожата ѝ беше тънка и груба, сякаш мъртва и износена. Дори най-дребният дървесен демон би се извисявал над нея.

Но погледът в очите ѝ му подсказа, че това нямаше значение. Тя щеше да се бие, независимо какво щеше да ѝ каже той. Красианците може и да не позволяваха на жените да влизат в бой, но това беше техният недостатък. Той нямаше да откаже на никой, който иска да се изправи срещу демоните в нощта. Взе копие от каручката си и ѝ го подаде.

— Ще ти намерим място — обеща той.

Тъй като очакваше отпор, Стефни беше стъписана, но взе оръжието, кимна веднъж и се оттегли. Другите жени се изредиха при него и той подаде копие на всяка.

Мъжете дойдоха веднага, като видяха, че Изрисувания раздава оръжия. Дърварите си взеха обратно собствените си брадви и загледаха с подозрение прясно изрисуваните защити. Досега не бе имало случай секира да мине през демонска броня.

— Това няма да ми трябва — каза Гаред и върна копието на Изрисувания. — Не съм от тея дет' размахват няк'ва пръчка наоколо, но знам да въртя брадвата.

Един от дърварите доведе момиче със себе си, може би на тринадесет лета.

— Казвам се Флин, сър — каза той. — Дъщеря ми Уонда понякога идва на лов с мен. Не мога да я пусна ей тъй посред нощ навън, ама ако я оставите с лък зад защитите, ще видите, че прицелът ѝ е точен.

Изрисувания погледна момичето. Висока и грозновата, тя приличаше на баща си по големина и сила. Той отиде до Здрачен танцьор и свали собствения си тисов лък, заедно с тежките стрели към него.

— Това няма да ми потрябва довечера — каза ѝ той и посочи към висок прозорец на покрива на Свещения дом. — Виж дали ще можеш да изкъртиш достатъчно дъски, за да стреляш оттам — посъветва я той.

Уонда взе лъка и побягна. Баща ѝ се поклони и отстъпи назад.

Пастир Джона доуцука при него на свой ред.

— Ти би трябвало да си вътре и не на този крак — каза Изрисувания, който никога не се бе чувствал спокоен в компанията на

свещеници. — Ако не можеш да носиш товар или да копаеш окоп, само се пречкаш тук.

Пастир Джона кимна.

— Просто исках да погледна подготовката по отбраната — каза той.

— Би трябвало да издържи — каза Изрисувания с повече увереност, отколкото чувстваше.

— Ще издържи — каза Джона. — Създателят няма да остави тези в дома си без убежище. Затова ни изпрати теб.

— Аз не съм Избавителят, пастире — каза Изрисувания и се намръщи. — Никой не ме е пращал и нищо за тази нощ не е сигурно.

Джона се усмихна отстъпчиво, както един възрастен би се отнесъл към невежеството на дете.

— Значи е съвпадение, че се появи, когато ни трябваше помощ? — попита той. — Не съм аз този, който ще каже дали ти си Избавителят или не, но ти си тук, както всеки един от нас, защото Създателят те е сложил тук, а зад действията му винаги има причина.

— Имал е причина да зарази половината в село? — попита Изрисувания.

— Не се правя, че виждам пътищата му — спокойно каза Джона, — но въпреки това знам, че са там. Един ден ще погледнем назад и ще се чудим, как сме могли да не ги видим.

Дарси клечеше изтощена до Вика и се опитваше да охлади трескавото ѝ чело с влажна кърпа, когато Лийша влезе в Свещения дом.

Тя отиде право при тях и взе компреса от Дарси.

— Иди да поспиш — каза тя като видя умората в очите на жената. — Слънцето ще залезе скоро и тогава всички ще се нуждаем от силите си. Иди. Почини си, докато все още можеш.

Дарси поклати глава.

— Ще си почина, когато ме изядат ядроните — каза тя. — Дотогава ще работя.

Лийша се замисли за миг над думите ѝ и кимна. Бръкна в престилката си и извади нещо черно и смолисто, увито в хартия, намазана с восък.

— Дъвчи това — каза тя. — Утре ще се почувстваш като изядена, но тази нощ ще те държи будна.

Дарси кимна, пое дъвката и я пъкна в устата си, а Лийша се наведе да прегледа Вика. Взе мях закачен на рамото ѝ и издърпа тапата.

— Помогни ѝ да се поизправи — каза тя и Дарси изпълни заръката, като повдигна Вика така, че Лийша да ѝ даде отварата. Тя изкашля малко от нея навън, но Дарси започна да масажира гърлото ѝ и ѝ помогна да преглътне, докато Лийша не остана доволна.

Лийша се изправи и огледа сякаш безкрайната маса от проснати тела. Беше направила сортировка и се беше погрижила за най-тежко пострадалите, преди да се отправи към колибата на Бруна, но имаше още много болезки, които се нуждаеха от лечение, кости за наместване и рани за зашиване, да не говорим за тикането на отвари в дузини гърла в безсъзнание.

Ако разполагаше с време, тя беше убедена, че би се справила с чревната инфекция. Може би неколцина бяха в по-напреднал стадий на болестта и щяха дълго да се възстановяват или дори да умрат, но повечето деца щяха да се оправят.

Ако оцелееха през нощта.

Тя привика доброволците да се съберат, раздаде им лекарства и им обясни какво да очакват и да правят, когато ранените откън започнеха да прииждат.

Роджър гледаше как Лийша и останалите работят, и се чувства като страхливец, докато настройваше цигулката си. Дълбоко в себе си знаеше, че Изрисувания беше прав: трябва да използва силните си страни, както Арик винаги беше казвал. Но и така криенето зад каменни стени, докато другите се готвеха за битка, не започна да му изглежда по-смело. Неотдавна самата мисъл да остави цигулката си, за да хване оръжие, го бе отвращавала, но вече се беше уморил да се крие, докато другите умираха за него.

Ако доживееше, за да разкаже, той си представяше, че „Битката при Хралупата на дърваря“ ще се превърне в история, която ще надживее и децата на децата му. Но каква щеше да е неговата роля? Да

свириш на цигулка на завет от битката не беше подвиг, който заслужава и един писмен ред, пък камо ли строфа.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА БИТКАТА ПРИ ХРАЛУПАТА НА ДЪРВАРЯ

332 СЗ

На предния фронт на площада стояха дърварите. Рязането на дървета и мъкненето на дървесина беше направило повечето от тях яки в ръцете и широкоплещи, но някои, като Йон Грей, отдавна бяха прехвърлили разцвета си, а други като синът на Рен, Линдър, още не бяха дорасли до пълната си сила. Стояха скупчени в един от преносимите кръгове и стискаха мокрите дръжки на брадвите си, докато небето се смрачаваше.

Зад дърварите трите най-дебели крави на Хралупата бяха привързани за кол в средата на площада. След като бяха поели упоената храна на Лийша, те спяха дълбоко на крака.

Зад кравите беше най-големият кръг. Хората в него не можеха да надминат суровия мускул на дърварите, но бяха многочислени. Почти половината от тях бяха жени, някои едва по на петнадесет. Те стояха непреклонни до своите съпрузи, бащи, братя и синове. Меръм, плещестата жена на касапина Дъг, държеше защитен сатър и изглеждаше напълно готова да го използва.

Зад тях имаше покрита яма, а по-нататък беше третият кръг, точно пред грамадните врати на Свещения дом, където Стефни и останалите, които бяха прекалено стари или хилави, за да тичат наоколо из калния площад, стояха в очакване с дълги копия.

Всеки един беше въоръжен със защитено оръжие. Онези, чиито сечива бяха с най-къс обсег, носеха и кръгли щитове, направени от капациите на бъчви, с изписани върху тях възбранителни защити. Изрисувания беше направил само един такъв щит, но останалите го бяха копирали достатъчно добре.

Покрай оградата на дневната кошара, зад защитните постове, беше разположена артилерията — деца, едва навлезли в пубертета, въоръжени с лъкове и прашки. Неколцина възрастни бяха получили по една от безценните гърмящи пръчки, или по едно от чупливите плоски шишета на Бен, натъпкани с напоен парцал. Малките деца държаха

фенери, покрити заради дъжда, с които да палят оръжията. Тези, които бяха отказали да се бият, се бяха сгушили при животните в заслона зад тях, където се пазеха на сухо и празничните огнети на Бруна.

Не бяха малко хората като Анди, които се бяха отметнали от обещанието си да се бият, и приемаха презрението на своите събратя, скрити зад защитите. Когато Изрисувания мина през площада на гърба на Здрачен танцър, забеляза как и други гледаха с копнеж към кошарата, а страхът беше връзан в лицата им.

Нададоха се писъци, когато ядроните започнаха да се надигат, мнозина направиха крачка назад, а решителността им се поколеба. Ужасът заплашваше да победи хралупари още преди началото на битката. Няколкото съвета на Изрисувания за това къде и как трябва да се напада олекваха пред тежестта на страха, продължил цял живот.

Изрисувания забеляза, че Бен трепери. Един от крачолите му беше подгизнал и се беше залепил за потръпващия му крак, и това не беше заради дъжда. Изрисувания слезе от коня и застана пред духача на стъкло.

— Защо си тук, Бен? — попита той на висок глас, за да могат и другите да чуят.

— Д-д-дъщерите м-ми — каза Бен и кимна към Свещения дом. Изглеждаше така, сякаш копието само ще да изхвъркне от ръката му от вибрациите.

Изрисувания кимна. Повечето хралупари бяха там, за да защитят близките си, които лежаха безпомощни в Свещения дом. Иначе всичките щяха да бъдат в кошарата. Посочи ядроните, които се материализираха на площада.

— Страх ли те е от тях? — попита той дори още по-силно.

— Д-да — успя да каже Бен, докато сълзите се сливаха с дъжда по бузите му. Един поглед показа, че и другите кимат.

Изрисувания съблече робата си. Никой досега не го беше виждал без дрехи и очите им се облешиха при вида на защитите, татуирани върху всеки сантиметър от тялото му.

— Гледай — каза той на Бен, но заповедта беше предназначена за всички.

Той прекрачи извън кръга и тръгна към един двуметров дървесен демон, който тъкмо беше започнал да се сдобива с плътност. Обърна се

назад и срещна погледа на колкото се може повече хралупари. Щом ги видя, че гледат внимателно, изкрещя:

— Ето от какво се страхувате!

Изрисувания се обърна рязко, блъсна току-що оформилия се ядрон право в челюстта с длан и го повали, при което магията блесна. Ядронът изпищя от болка, но бързо се оправя и се сви върху опашката си, готов да скочи. Селяните стояха със зяпнали усти, с очи, приковани към сцената, сигурни, че Изрисувания ще умре.

Дървесният демон се хвърли напред, но Изрисувания захвърли сандала си и завъртя с цяло тяло ритник към ядрона. Защитената му пета се надена с гръмотевичен удар в бронираните гърди на демона и той се преметна назад с обгорени и почернели гърди.

По-малък дървесен демон се втурна към него, докато той дебнеше жертвата си, но Изрисувания хвана ръката му и се извъртя зад гърба му, като мушна защитените си палци в очите му. Разнесе се пушещо пращане, ядронът изкрещя и се заклатушка надалеч от битката, дращейки лицето си.

Докато слепият ядрон се препъваше наоколо, Изрисувания продължи с преследването на първия демон и посрещна следващата му атака фронтално. Завъртя се около оста си и обърна инерцията на демона в своя полза, като се захвана за него, докато той минаваше и уви защитените си ръце около главата му. Стисна, без да обръща внимание на напразните опити на демона да се откопчи, и изчака силата на противодействие в ръцете му да нарастне. Накрая, с магически пламък, черепът на съществото поддаде и двамата паднаха в калта.

Другите демони се отдръпнаха настрана, когато Изрисувания се изправи от трупа до него, съскаха и търсеха следа от слабост. Изрисувания изрева към тях и тези, които бяха най-близо, отстъпиха назад.

— Не ти, Бен, духачо на стъкло, трябва да се страхуваш от тях!
— извика Изрисувания с глас като ураган. — Те трябва да се страхуват от теб!

Никой от хралупарите не издаде звук, но много паднаха на колене и започнаха да рисуват защити във въздуха пред себе си. Той се върна обратно при Бен, който вече не трепереше.

— Помни това — каза той, докато бършеше калта от защитите си с робата, — следващия път, когато те сграбчат за сърцето.

— Избавителят — прошепна Бен и останалите започнаха да шептят същото. Изрисувания рязко поклати глава и разпръска дъждовна вода.

— Ти си Избавителят! — извика той и мушна с пръст Бен в гърдите. — И ти! — извика той, извърна се и издърпа грубо на крака коленичил мъж. — Вие всички сте Избавители! — изрева той и размаха ръка към всички, които стояха в нощта. — Ако ядроните се страхуват от Избавител, да им дадем да треперят от сто такива!

Той размаха юмрук и хралупари изреваха.

Гледката за миг задържа на разстояние току-що материализиралите се демони, които ръмжаха ниско, докато крачеха назад-напред. Но обикалянето им скоро замря; един по един те приклякаха и натегнали мускули, тъпчеха по земята.

Изрисувания погледна към левия фланг, а защитените му очи пронизаха мрака. Огнени демони заобикаляха водната яма, но дървесните се приближаваха с пренебрежение към водата.

— Палете я — извика той и посочи ямата с палец.

Бен драсна огнена клечка в нокътя си и предпазвайки миниатюрния пламък от вятъра и дъжда, запали фитила на огнесвирка. Когато фитилът запраця и засвятка, Бен се засили и я запрати към ямата.

Когато стигна до половината на дъгата си, фитилът догоря и от едната страна на огнесвирката изригна фонтан от пламъци. Дебело увитата хартиена тръба се завъртя стремглаво в огнено колело и с пронизителен вой удари мазната слуз в ямата.

Дървесните демони се разпищяха, когато водата около коленете им лумна. Отскочиха назад и ужасено заблъскаха по огъня, с което само разпръскаха мазнината и разпространиха пламъците.

Огнени демони завикаха от радост, докато скачаха в огъня, забравили за водата под нея. Изрисувания се усмихна на виковете им в кипящата вода. Пламъците изпълниха площада с трептяща светлина и някои от дърварите простенаха с изумление при вида на многочислените пълчища срещу тях. Вятърни демони прорязваха небето, умели дори в бурята и дъжда. Пъргави огнени демони се стрелкаха наоколо, а очите и устите им блестяха в червено и

очертаваха силуетите на тромавите каменни демони, които дебнеха откъм краищата на множеството. И дървесни демони. Толкова много дървесни демони.

— Кат'че ли дърветата са се изпра'или срещу дърварите — каза Йон Грей стъписан и много от дърварите кимнаха ужасени.

— До с'а не съм виждал дърво дет' да не мога да го сваля — изръмжа Гаред, който държеше брадвата си в готовност. Хвалбата му се просмука в редицата и другите дървари се изпълниха с повече гордост.

Ядроните скоро откриха това, което търсеха и скочиха срещу дърварите с нокти напред. Защитите на кръга ги спряха на място и дърварите се отдръпнаха за да замахнат.

— Задръжете! — извика Изрисувания. — Спомнете си плана!

Мъжете се удържаха и оставиха демоните да бият напразно по защитите. Ядроните се стекоха около кръга и затърсиха слабо място, а дърварите скоро се изгубиха от поглед сред океана от кожа като дървесна кора.

Един огнен демон не по-голям от котка беше първият, който забеляза кравите. Изпищя, хвърли се на гърба на едното животно и заби дълбоко ноктите си. Кравата се събуди и измуча от болка, когато малкият ядрон отпра парче от кожата ѝ със зъби.

Този звук накара останалите ядрони да забравят за дърварите. Нападнаха кравите в експлозия от кървища, разкъсвайки животните на парчета. Кръвта пръскаше високо в небето и се сливаше с дъжда, преди да се разплиска по калта. Дори един вятърен демон се спусна надолу да грабне парче месо, преди отново да се издигне във въздуха.

Само за миг животните бяха разкъсани, въпреки че никой от ядроните не изглеждаше заситен. Преминаха към следващия кръг и задраскаха по защитите. Въздухът засвятка с магически искри.

— Задръжете! — извика отново Изрисувания, когато хората около него се напрегнаха. Той изтегли назад копието си, докато наблюдаваше демоните съсредоточено. Чакаше.

Но тогава го видя. Един демон се спъна, загубил равновесие.

— Сега! — изрева той, хвърли се от кръга и прониза главата на един демон.

Хралупарите нададоха първичен вик и нападнаха упоените ядрони с бяс, сечаха и пробождаха. Демоните пищяха, но благодарение

на отварата на Лийша реакциите им бяха мудни. Следвайки указанията, хората работеха в малки групи и мушкаха демоните в гръб, когато те се обръщаха да атакуват някой друг. Защитени оръжия лумваха, но този път из въздуха хвърчеше демонска сукървица.

Меръм отрязва ръката на дървесен демон със сатъра си, а мъжът ѝ Дъг наръга касапския си нож дълбоко в мишницата му. Въздушният демон, който беше ял от упоеното месо, се строполи на площада. Тогава Бен вкара копието си в него, завъртя го здраво, защитеното острие запламтя и прониза кожата на ядрона.

Демонските нокти не можеха да проникнат през символите на дървените щитове и когато хората, които ги носеха, видяха това, събраха увереност и заудряха още по-силно по зашеметените демони.

Но не всички демони бяха упоени. Тези в задните редици усилиха натиска си да излязат напред. Изрисувания изчака, докато преимуществото от изненадата им не избледня, и извика:

— Артилерия!

Децата в кошарата нададоха страхотен вик, заредиха прашките си с плоски шишенца и ги запратиха по демонската орда пред кръга на дърварите. Тънкото стъкло се чупеше лесно в грубата броня на дървесните демони и ги покриваше с течност, която полепваше по тях въпреки дъжда. Демоните ревяха, но не можеха да проникнат през защитните стълбове на малката кошара.

Докато ядроните бесуваха, носачите на фенери тичаха напред-назад и докосваха с пламъците си върховете на стрели, увити в парцали и напоени с катран, както и фитилите на фойерверките от Бруна. Не стреляха едновременно, както бяха инструктирани, но това не беше от голямо значение. Още с първата стрела течният демоногън избухна върху гръба на дървесен демон, съществото изпищя, сблъска се с друго и също го изгори. Празничните бомбички, хвърлибумчетата и огнесвирките се присъединиха към залпа стрели и изплашиха някои от демоните със светлината и звука си, а други подпалиха. Нощта се озари, докато демоните горяха.

Една огнесвирка удари плитката бразда пред кръга на дърварите, която минаваше през цялата ширина на площада. Искрата запали течния демоногън в нея и жестоката отвара лумна с пълна сила, като подпали още няколко дървесни демона, а останалите отдели от събратята им.

Но между кръговете и надалеч от огнетиите, битката кипеше безмилостно. Упоените демони падаха бързо, но събратята им не се подплашиха от въоръжените селяни. Екипите се разпадаха и някои от хората, завладени от страх, заотстъпваха назад, давайки на ядроните възможност да се нахвърлят.

— Дървари! — извика Изрисувания, докато пробождаше с копието си огнен демон.

Със защитен гръб, Гаред и останалите дървари изреваха и изскочиха от кръга си, като притиснаха демоните, които атакуваха групата на Изрисувания от задната страна. Дори без магия, кожата на дървесния демон беше дебела и чвореста като стара кора, но дърварите сечаха кора по цял ден и защитите по брадвите им източваха магията, която я правеше по-здрава.

Гаред пръв почувства тласъка, когато защитите по оръжието му поеа магията на демоните и я обърнаха срещу тях. Енергията се изкачи по дръжката на бравата и предизвика лек гъдел в ръцете на дърваря, като за части от секундата през него премина вълна от екстаз. Той съсече гладко главата на демона и изрева, нападайки следващия.

Притиснати от двете страни, демоните понесоха жесток удар. Вековете на господство ги бяха научили, че хората, дори да тръгнат да се бият, не представляват опасност за тях, и така се оказаха неподготвени за съпротивата. Високо от прозореца на Свещения дом, стъпила на балкона на хористите, Уонда стреляше с лъка със страховита точност — всяка защитена стрела удряше демонска плът като светкавица.

Но миризмата на кръв тегнеше във въздуха и виковете от болка можеха да се чуят от километри наоколо. В далечината ядрони виеха в отговор на звука. Подкрепленията им скоро щяха да дойдат, а хората нямаха никакви.

Не след дълго демоните се свързеха. Дори лишени от непробиваемата си броня, демоните пак не бяха съперник за всеки. Най-малките демони бяха по-близки до Гаред по сила, отколкото до обикновен мъж.

Меръм нападна огнен демон с големината на едро куче. Сатърът й вече чернееше от демонска сукървица. С едната си ръка държеше щита пред себе си, а с другата беше вдигнала сатъра в готовност.

Ядронът изпищя и я заплю с огън. Тя изнесе напред щита си за да се предпази, но защитата, изрисувана на него, нямаше власт над огъня и дървото експлодира в пламъци. Меръм изкрещя, когато ръката ѝ се подпали, падна на земята и се овъргала в калта. Демонът скочи върху нея, но съпругът ѝ Дъг беше там, за да го посрещне. Тежкият месар изкорми огнения демон като прасе, но сам извика когато стопената кръв на демона оплиска кожената му престилка и я подпали.

Дървесен демон клекна на четири крака, за да избегне мощната секира на Евин, скочи напред, докато дърварят отново я вдигаше и го повали на земята. Евин изкрещя, когато зъбите се спуснаха към него, но се чу лай и ловджийските му хрътки се блъснаха отстрани в ядрона, помитайки го на земята. Евин бързо се съвзе и съсече проснатия ядрон, макар и не преди той да изкорми едно от огромните му кучета. Евин изкрещя от ярост и отново удари със секирата, но когато се завъртя, намери друг враг с диви очи.

Точно тогава ямата с демоногън догоря и дървесните демони, приклещени в отдалечената част, започнаха отново да приближават.

— Гърмящи пръчки! — извика Изрисувания, докато тъпчеше с копитата на Здрачен танцьор каменен демон.

При командата най-голямото момче в артилерията извади няколко от безценните, избухливи оръжия. Разполагаха с по-малко от дузина, защото Бруна ги произвеждаше в нищожни количества, да не би някой да злоупотреби с тези мощни оръжия.

Фитилите лумнаха и пръчките бяха изстреляни към приближаващите демони. Един селянин изпусна в калта хлъзгавата от дъжда пръчка и бързо се наведе да си я вземе, но не беше достатъчно бързо. Гърмящата пръчка избухна в ръцете му, като взриви него и този, който му носеше фенера, на парчета в огнена експлозия, а взривната вълна повали на земята още няколко човека в кошарата, които завикаха от болка.

Една от гърмящите пръчки избухна между два дървесни демона. И двата бяха хвърлени на земята като сгърчени развалини. Единият, с пламналата си кожа като кора, не се изправи. Другият, изгасен от калта, потреперваше; сложи ръка под себе си и с усилие се изправи. Свирепата му магия вече лекуваше раните му.

Още една гърмяща пръчка полетя към триметров каменен демон, който я хвана и се приведе над нея, за да я проучи отблизо, когато тя

експлодира.

Но когато димът се разнесе, демонът си стоеше спокойно, а после продължи към селяните на площада. Уонда заби три стрели в него, но той само нададе вой и закрачи двойно по-гневен напред.

Гаред го срещна преди да стигне до останалите и отвърна на писъка му със собствен рев. Якият дървар с навеждане избегна първия му удар и заби брадвата си в гръдната му кост, тържествувайки от прилива на магия, който тръгна нагоре по ръцете му. Демонът се свлече на земята и Гаред стъпи върху него, за да извади оръжието си от дебелията му броня.

Вятърен демон се спусна, като кривите му нокти едва не разрязаха Флин на две. От високия си прозорец Уонда нададе вик и уби ядрона със стрела в гърба, но вредата вече бе сторена и баща ѝ се срина на земята.

Дървесен демон замахна и отрязва главата на Рен, като я запрати надалеч от тялото му. Брадвата му падна в калта, когато синът му Линдър отрязва ръката на провинилия се демон.

Близо до кошарата в десния фланг Йон Грей пое кос удар, но дори това беше достатъчно, за да повали стареца на земята. Ядронът го дебнеше, докато той опипваше калта, опитвайки се да се изправи, но Анди нададе сподавен вик, изскочи от защитената кошара, грабна секирата на Рен и я заби в гърба на съществото.

Други последваха примера му и забравили страха си напуснаха безопасността на кошарата, за да вземат оръжията на падналите и да издърпат ранените в убежището. Кийт напъха парцал в последното шише с демоногън, запали го и го хвърли в лицето на дървесен демон, за да прикрие сестрите си, докато изтегляха един човек в кошарата. Демонът лумна и Кийт заликува. В този момент един огнен демон скочи върху падналия ядрон и запищя от радост, докато се наслаждаваше на пламъците. Кийт се обърна, за да избяга, но звярът се метна върху гърба му и го събори.

Изрисувания беше навсякъде в битката; убиваше някои демони с копието си, други само с голи ръце и крака. Здравчен танцор стоеше близо до него и нападаше с копита и рога. Те се намесваха там, където сражението беше най-жестоко, разпръсваха ядроните и ги оставяха за плячка на другите. Вече не знаеше колко пъти бе предотвратил

смъртоносни удари на демони и бе позволил на жертвите им да се изправят на крака, за да се върнат в боя.

В хаоса група ядрони прекосиха с препъване централната линия и минаха отвъд втория кръг, където стъпиха върху брезента и паднаха върху защитените шипове на дъното на трапа. Повечето от тях се загърчиха в конвулсии, прободени със смъртоносната магия, но един от демоните избегна шиповете и се изкатери вън от ямата. Защитена брадва разсече главата му, преди да успее да се върне в боя или да избяга.

Но ядроните продължаваха да прииждат и след като ямата беше открита, те лесно я заобикаляха. Чу се вик, Изрисувания се обърна и видя свиреп бой за грамадните врати на Свещения дом. Ядроните надушваха болните и безсилните вътре, и вилнееха, за да проникнат в храма и да започнат клането. Дори тебеширените защити ги нямаше вече, отмити от нестихващият дъжд. Гъстата мазнина, разстлана по калдъръма пред вратите, донякъде ги забави. Не един падна по опашка или се приплъзна към защитите на третия кръг. Но те изкараха ноктите си, започнаха да ги забиват по-дълбоко в земята и продължиха настъплението си.

Жените на портата мушкаха навън с дългите си копия от безопасността на кръга си и за известно време удържаха положението, но копието на Стефни се заклеци в чворестата кожа на един демон и той я дръпна навън, при което кракът ѝ закачи въжетото на преносимия кръг. За секунда взаимодействието между защитите се наруши и мрежата пропадна.

Изрисувания се втурна натам с цялата скорост, на която бе способен, като прелетя над трапа от три метра и половина с единствен скок, но дори и той не беше достатъчно бърз, за да предотврати клането. Телата хвърчаха наоколо в кървава оргия, когато той стовари силата си върху нападателите, помитайки ги с бяс.

Когато схватката приключи, той се изправи задъхан сред малкото оцелели жени и Стефни като по чудо беше сред тях. Цялата беше опръскана със сукървица, но не изглеждаше ни най-малко пострадала — очите ѝ бяха пълни с твърда решимост.

Грамаден дървесен демон се спусна към тях и те се обърнаха заедно, за да защитят позицията си, но ядронът приклезна извън обсега им и се хвърли така, че да ги подмине в скока си. Ноктите му

намериха лесна опора върху каменния зид на Свещения дом и той се изкатери нагоре, преди Изрисувания да успее да хване вършеещата му опашка.

— Внимавай! — изкрещя Изрисувания на Уонда, но момичето беше твърде съсредоточено в прицела си и го чу едва когато бе станало твърде късно. Демонът я сграбчи в ноктите си и я хвърли назад през рамо, сякаш бе някакво дребно неудобство. Изрисувания се втурна напред и плъзгайки се на колене по мазнината и калта хвана кървавото и изпочупено тяло, преди то да се удари в земята, но в същото време демонът се промъкна през отворения прозорец и влезе в Свещения дом.

Изрисувания се затича към страничния вход, но зад завоя поднесе и спря: пътят му беше препречен от дузина демони, които се въртяха замаяни от объркващите защиты. Той изрева и скочи сред тях, но вече знаеше, че никога няма да влезе навреме.

Каменните стени на Свещения дом ехтяха от болезнени стонове, а демонските писъци точно пред вратите караха всички в сградата да нервничат. Вътре някои ридаеха открито или се клатеха напред-назад, вцепенени от страх. Други вилнееха и се мятаха. Лийша се бореше, за да запази спокойствието им, с думи утешаваше най-разумните, а с лекарства — останалите и така ги предпазваше да не разкъсат шевовете си или да се наранят в трескавата си ярост.

— Мога да се бия! — крещеше Смит, големият ханджия, и влачеше Роджър по пода, докато горкият жонгльор се мъчеше да го спре.

— Не си здрав! — извика Лийша и изтича при него. — Ще те убият, ако излезеш навън!

Тичайки към него, тя изпразни малко шишенце в парче плат. С едно притискане до лицето му, изпаренията от него бързо щяха да го упоят.

— Моята Стефни е навън! — извика Смит. — Синът ми и дъщерите ми!

Той хвана ръката на Лийша, докато посягаше с марлята към носа му, и я изблъска грубо настрана. Тя падна върху Роджър и двамата се строполиха на възел. Той се насочи към резето на главните порти.

— Смит, не! — извика Лийша. — Ще ги пуснеш вътре и ще ни избият всичките!

Но обезумелия от треска ханджия не чуваше предупрежденията ѝ, хвана летвата с две ръце и започна да я вдига.

Дарси го сграбчи за рамото и го завъртя, за да забие юмрук в челюстта му. Смит се въртна още веднъж от силата на удара и се сгромоляса.

— Понякога директният подход върши по-добра работа от билки и иглички — каза Дарси на Лийша, докато тръскаше парещата си ръка.

— Сега разбирам, защо на Бруна ѝ трябваше тояга — съгласи се Лийша и двете подхванаха Смит под мишниците, за да го довлечат обратно до сламеника му. Отвъд стените бушуваха звуците от битката.

— Звучи сякаш всичките демони от Ядрото напират да влязат — промърмори Дарси.

Отгоре се чу трясък и писъкът на Уонда. Парапетът на балкона за хористите се строши, дървените греди се свлякоха на земята и убиха единственият злочест мъж точно под него, а друг раниха. Огромен силует скочи наред болните, нададе вой и разкъса гръкляна на друга пациентка, още преди тя да е разбрала какво я връхлита.

Дървесният демон се изправи в цял ръст, огромен и страховит, а Лийша усети как сърцето ѝ спря да бие. Двете с Дарси замръзнаха, а Смит тежеше върху плещите им. Копието, което Изрисувания ѝ беше дал, стоеше подпряно на една стена, далеч от обсега ѝ, но дори да беше в ръцете ѝ, тя се съмняваше, че би могла да направи нещо на гигантския ядрон. Съществуващото изпищя срещу тях и тя усети как краката ѝ се подкосиха.

В този момент дойде Роджър и застана между тях и демона. Ядронът изсъска срещу него и той преглътна тежко. Всеки инстинкт му казваше да бяга и да се крие, но той нагласи цигулката си под брадичката, положи лъка на струните и изпълни Свещения дом със скръбна, обсебваща мелодия.

Ядронът съскаше към жонгльора с оголени зъби, дълги и остри като касапски ножове, но Роджър не спря да свири. Дървесният демон не отстъпи от позициите си, но изкриви глава и го загледа любопитно.

След няколко секунди Роджър се залюля наляво-надясно. Демонът, приковал поглед в цигулката, направи същото.

Поощрен, Роджър направи стъпка наляво.

Демонът последва примера му.

Върна се отново с крачка надясно и ядронът направи същото.

Роджър продължи да върви около дървесния демон в бавна, широка дъга. Хипнотизираният звяр се извъртя след него и стъпка по стъпка се оказа с гръб към ужасените пациенти.

Междувременно Лийша успя да сложи Смит на сламеника му и да вземе копието си. То изглеждаше не по-голямо от трънче, а обсегът на демона беше далеч по-широк, но тя все пак пристъпи напред със съзнанието, че по-добра възможност няма да ѝ се отвори. Стисна зъби, засили се и заби копието в гръба на ядрона с цялата си мощ.

Последва взрив от енергия; през ръцете на Лийша премина вълна от екстаз и магията я хвърли назад. Тя видя как демонът се разпищя и замята наоколо, докато се опитваше да изкара сияещото копие, което все още стърчеше от гръба му. Роджър се отмести в последния момент, когато ядронът се стовари върху гигантската порта в предсмъртна агония и макар да умираше разби вратата.

Демоните заликуваха и се спуснаха към отвора, но бяха пресрещнати от музиката на Роджър. Нямаше я вече успокояващата, хипнотична мелодия и на нейно място се появиха острите, дразнещи звуци, които накараха ядроните да задраскат по ушите си, препъвайки се назад.

— Лийша!

Страничната врата се отвори с трясък, Лийша се обърна и видя как Изрисувания, плувнал в демонска сукървица и в собствената си кръв, нахлу в стаята и се заоглежда наоколо като обезумял. Видя легналия мъртъв демон и се обърна, за да срещне погледа ѝ. Облекчението му беше очевидно.

Тя искаше да се хвърли в обятията му, но той се обърна и се затича към разбитата врата. Роджър сам удържаше входа с музиката си, която отблъскваше демоните със сигурността на защитена мрежа. Изрисувания изтласка настрана трупа на ядрона, измъкна копието и го хвърли обратно на Лийша. После изчезна в нощта.

Лийша погледна към касапницата на площада и сърцето ѝ се сви. Десетки от децата ѝ лежах мъртви или умираха в калта, а битката все още бушуваше.

— Дарси! — извика тя и когато жената дотича при нея, двете излязоха заедно в нощта и тръгнаха да прибират ранените.

Уонда лежеше на земята и едва дишаше, когато Лийша стигна до нея. Дрехите ѝ бяха разпокъсани и кървави там, където демонът я беше надрал. Дървесен демон ги нападна, когато с Дарси се наведоха да я вдигнат, но Лийша извади шишенце от престилката си и го хвърли, разбивайки тънкото стъкло в лицето му. Демонът изпищя с разядени от разтворителя очи, а билкарките отнесоха ранената.

Оставиха момичето вътре и Лийша изкряска няколко инструкции на една от помощничките си, преди отново да изтича навън. Роджър стоеше на входа, а скрибуцането на цигулката му образуваше стена от звук, която разчисти пътя и предпази Лийша и останалите, които също започнаха да изтеглят ранените вътре.

Битката се усилваше и утихваше през нощта и даваше възможност на хората, които бяха прекалено изморени да продължават, да се довлекат до защитените кръгове или в Свещения дом, за да си поемат дъх или да глътнат малко вода. Цял час нямаше и един демон на хоризонта, а в следващия ги нападна цяла глутница, която изглежда бе изминала километри, за да дойде. Дъждът спря в един момент, но никой не можеше да си спомни точно кога, тъй като всички бяха прекалено заети да атакуват врага и да помагат на ранените. Дърварите образуваха стена пред гигантските порти, а Роджър скиташе из площада и отпъждаше демоните с цигулката си, докато приберат пострадалите.

Когато първите лъчи на утрото надникнаха зад хоризонта, калта на площада беше разбита на противна яхния от човешка кръв и демонска сукървица, тела и крайници се търкаляха навсякъде. Мнозина подскочиха от ужас, когато слънцето достигна демонските трупове и подпали плътта им. Сякаш с експлозии от течен демоногън по целия площад, слънцето довърши битката, изпепелявайки малкото демони, които още потрепваха.

Изрисувания погледна лицата на оцелелите, поне половината от воините му, и беше удивен от силата и решеността, които видя. Изглеждаше невъзможно това да са същите хора, които бяха толкова отчаяни и уплашени само преди ден. Макар да бяха дали много жертви в нощта, хралупари бяха по-силни от всякога.

— Слава на Създателя — каза пастир Джона и се заклатушка по площада на патерицата си, рисувайки защиты във въздуха, докато демоните горяха на сутрешната светлина. Стигна до Изрисувания и застана пред него.

— Това е благодарение на теб — каза той.

Изрисувания поклати глава.

— Не. Ти направи това — каза той. — Всички вие.

Джона кимна.

— Така е — съгласи се той. — Но само защото ти дойде и ни показа пътя. Можеш ли още да се съмняваш в това?

Изрисувания се намръщи.

— Да си присвоя заслугите за битката ще означава да омаловажа саможертвата на всички, които умряха през нощта — каза той. — Запази си пророчествата, пастире. Тези хора не се нуждаят от тях.

Джона се поклони дълбоко.

— Както желаяш — каза той, но Изрисувания усещаше, че въпросът не е приключил.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ВЕЧЕ НЕ Е НА ДЪРВАРЯ

332–333 СЗ

Лийша помахна на Роджър и Изрисувания, които се зададоха по пътеката, яздейки. Прибра обратно четката си в купата на верандата, докато те слизаха от конете.

— Бързо учиш — каза Изрисувания като прегледа защитите, които тя току-що беше нарисувала на перилата. — Тези могат да задържат на разстояние цяла орда ядрони.

— Бързо? — попита Роджър. — Нощите да ме вземат, доста слабо казано. Само преди месец не можеше да различи въздушна защита от огнена.

— Прав е — каза Изрисувания. — Виждал съм пътуващи защитници с петгодишен опит, чиито линии не са и на половина толкова чисти.

Лийша се усмихна.

— Винаги съм учила бързо — каза я. — Но ти и баща ми сте добри учители. Само за едно съжалявам: че не си направих труда да се науча по-рано.

Изрисувания сви рамене.

— Ще ми се всички да можем да се върнем във времето и да вземем решенията си съобразно това, което ни предстои.

— Мисля, че щях да изживея целия си живот по съвсем различен начин — съгласи се Роджър.

Лийша се засмя и ги покани да влизат в колибата.

— Вечерята е почти готова — каза тя и се отправи към огъня. — Как мина срещата на градския съвет? — попита тя, докато разбъркваше димящото гърне.

— Идиоти — промърмори Изрисувания.

Тя отново се засмя.

— Толкова добре?

— Съветът гласува името на селото да стане Хралупата на Избавителя — каза Роджър.

— Име като име, какво толкова — каза Лийша, присъедини се към тях на масата и наля чай.

— Не името е притеснителното, а идеята — каза Изрисувания. — Убедих селяните да спрат да ме наричат Избавителю в лицето, сега ги чувам да си го шепнат зад гърба ми.

— Ще бъде по-лесно за теб, ако просто го приемеш — каза Роджър. — Не можеш да спреш история като тази. Вече всеки жонгльор на север от Красианската пустиня я разказва.

Изрисувания поклати глава.

— Няма да лъжа и да се правя на нещо, което не съм, само за да си улесня живота. Ако търсех лесен живот... — каза той и замлъкна.

— А какво става с възстановяването? — попита Лийша и го издърпа отново при тях, когато очите му се заряха в пространството.

Роджър се усмихна.

— Селяните вече са на крака, благодарение на лековете ти, така че май всеки ден се издига нова къща — каза той. — Скоро ще можеш да се пренесеш в самото село.

Лийша поклати глава.

— Тази колиба е всичко, което ми остана от Бруна. Сега това е моят дом.

— Толкова далече от селото ще бъдеш извън защитената област — предупреди я Изрисувания.

Лийша сви рамене.

— Разбирам защо подреди новите улици във формата на защита — каза тя, — но това, да си извън тях, си има и своите добри страни.

— О? — попита Изрисувания и вдигна защитена вежда.

— Кое му е хубавото на това, демоните да се разхождат по земята, върху която живееш? — попита Роджър.

Лийша отпи от чая си.

— Майка ми също отказва да се премести — каза тя. — Казва, че покрай твоите нови защити и дърварите, които вървят и секат с брадвите си де що видят демон насреща, няма никакъв смисъл човек да се престарава.

Изрисувания се намръщи.

— Знам, че изглежда сякаш сме сплашили демоните, но ако можем да вярваме на историите за Демонските воители, те няма да

оставят работата така. Ще се върнат с пълна сила и тогава искам Хралупата на дърваря да е подготвена.

— Хралупата на Избавителя — поправи го Роджър и се усмихна самодоволно на намусилия се Изрисуван.

— Щом ти си тук, ще бъде — каза Лийша, без да обръща внимание на Роджър, докато отпиваше от чая си. Гледаше внимателно Изрисувания над ръба на чашата си.

Той се поколеба и тя остави чашата си на масата.

— Ти напускаш — каза тя. — Кога?

— Когато Хралупата е готова — каза Изрисувания, без да си прави труда да отрича твърдението й. — Пропилял съм години, за да трупам защиты, които да направят Свободните градове такива не само по име. Дължа го на всеки град и селце в Теса, да се погрижа да имат това, което ще им помогне да се изправят гордо в нощта.

Лийша кимна.

— Искаме да ти помогнем — каза тя.

— Помагате ми — отвърна Изрисувания. — Докато Хралупата е в твои ръце, знам, че ще бъде в безопасност и без да съм тук.

— Ще ти трябва повече от това — каза Лийша. — Някой да научи другите билкарки да правят огнени изделия и отрови, както и да лекуват демонски рани.

— Всичко това можеш да ми го запишеш — каза Изрисувания.

Лийша изсумтя.

— И да оставя на мъж тайните на огъня? Едва ли.

— Във всеки случай, аз не мога да ти напиша уроци по цигулка — каза Роджър, — дори да знаех буквите.

Изрисувания се поколеба и поклати глава.

— Не — каза той. — Вие двамата само ще ме забавите. Ще прекарам седмици сред пустошта, а вие не можете да понесете това.

— Не можем да го понесем ли? — попита Лийша. — Роджър, затвори капациите — нареди тя.

И двамата мъже я погледнаха странно.

— Направи го — нареди тя отново, Роджър отиде, спря достъпа на светлината и колибата се изпълни с гъст мрак.

— Мазето — каза тя и Изрисувания вдигна капака за трапа, откъдето бяха взели демоногъня. Въздухът, който излезе оттам, беше пропит с миризмата на химикали.

Лийша ги поведе надолу в мрака, вдигнала високо шишенцето си. Мина покрай няколко фенера на стената и допълни химикали в стъклените им буркани, но защитените очи на Изрисувания, които виждаха в абсолютен мрак не по-зле отколкото посред бял ден, вече се бяха разширили, още преди светлината да изпълни стаята.

Долу в мазето бяха поставени тежки маси и там, разпънати пред него, лежаха половин дузина ядрони, разрязани до различна степен.

— Създателю! — извика Роджър и се задави. Той изтича нагоре по стълбите и те го чуха как се опитва да си поеме въздух.

— Е, може би, Роджър още не може да го понесе — съгласи се Лийша, ухилена. Погледна Изрисувания. — Знаеше ли, че дървесните демони имат два? Стомаха, имам предвид. Единият се намира над другия, като пясъчен часовник.

Тя взе инструмент и започна да бели слоеве от плътта на демона, за да покаже.

— Сърцата им са встрани от центъра, долу вдясно — допълни тя, — но има пролука между третото и четвъртото им ребро. Нещо, което всеки човек, който иска да нанесе смъртоносен удар, трябва да знае.

Изрисувания наблюдаваше с изумление. Когато отново погледна към Лийша, сякаш я виждаше за пръв път.

— Откъде ги намери тези...?

— Кратък разговор с дърварите, които ти изпрати да патрулират из този край на Хралупата — каза Лийша. — Радвах се да ми услужат с екземпляри. И това не е всичко. Тези демони нямат полови органи. Всичките са безполови.

Изрисувания я погледна изненадано.

— Как е възможно това? — попита той.

— Случва се често при насекомите — отвърна Лийша. — Имат работнически касти, които се трудят и защитават кошера, и полови касти, които го управляват.

— Кошера? — попита Изрисувания. — Имаш предвид Ядрото?

Лийша сви рамене.

Изрисувания се намръщи.

— В гробниците на Анокх Слънце имаше рисунки, рисунки на Първата демонска война. Някои от тях изобразяваха странни видове ядрони, каквито досега не съм виждал.

— Не се изненадвам — каза Лийша. — Толкова малко знаем за тях.

Тя се пресегна и хвана ръцете му.

— През целия си живот съм усещала, че чакам нещо по-голямо от това да варя лекове за настинка и да израждам деца — каза тя. — Това е моят шанс да променя живота на доста повече от шепа хора. Според теб приближава война? Роджър и аз ще ти помогнем да я спечелиш.

Изрисувания кимна и стисна ръцете ѝ в отговор.

— Права си — каза той. — Хралупата оцеля в онази първа нощ точно толкова заради вас с Роджър, колкото и заради мен. Трябва да съм пълен глупак, да не приема помощта ви.

Лийша пристъпи напред и посегна в качулката му. Ръката ѝ беше хладна на допир и той притисна лицето си в нея.

— Тази колиба е достатъчно голяма за двама — прошепна тя.

Очите му се разшириха и тя усети, как се напрегна.

— Защо това те ужасява повече от битката с демони? — попита тя. — Толкова ли съм отвратителна?

Изрисувания поклати глава.

— Разбира се, че не — каза той.

— Тогава какво? — попита тя. — Няма да те държа настрана от войната ти.

Изрисувания замлъкна за малко.

— Двама скоро ще станат трима — каза той накрая и се отдръпна от ръцете ѝ.

— Толкова ли е ужасно това? — попита тя.

Изрисувания си пое дълбоко въздух и отиде до следващата маса, без да поглежда Лийша в очите.

— Онази сутрин, когато се борех с демона... — каза той.

— Помня — подтикна го Лийша, когато той не продължи.

— Демонът се опита да избяга обратно в Ядрото — каза той.

— И се опита да те завлече със себе си — каза Лийша. — Видях как и двамата ставате мъгляви, и потъвате под земята. Ужасих се.

Изрисувания кимна.

— Не повече от мен — каза той. — Пътят към Ядрото се отвори за мен, зовеше ме, дърпаше ме надолу.

— Какво общо има това с нас? — попита Лийша.

— Защото не беше от демона, беше от мен — каза Изрисувания.
— Аз поех контрол над преминаването и завлякох демона обратно на слънце. Дори сега усещам притегателната сила на Ядрото. Ако си го позволя, бих могъл да се плъзна надолу в пъклените му недра при останалите ядрони.

— Защитите... — започна Лийша.

— Не е от защитите — каза той и поклати глава. — Казвам ти, че е от мен. През годините съм поел прекалено много от магията им. Вече дори не съм човек. Кой знае какво чудовище би се пръкнало от семето ми?

Лийша отиде при него и пое лицето му в ръце, както бе направила онази сутрин, когато правиха любов.

— Ти си добър човек — каза тя и очите ѝ се изпълниха със сълзи. — Каквото и да ти е сторила магията, не е успяла да промени това. Нищо друго няма значение.

Тя се приближи да го целуне, но той бе научил сърцето си да ѝ устоява и я задържа на разстояние.

— За мен има значение — каза той. — Докато не разбера какво съм, не бих могъл да бъда с теб или с която и да било.

— Тогава аз ще открия какво си — каза Лийша. — Обещавам.

— Лийша — каза той, — ти не можеш да...

— Не ми казвай какво мога и какво не! — сряза го тя. — Толкова много хора са ми го казвали, че ще ми стигне за цял живот.

Той вдигна ръце отстъпчиво.

— Извинявай — каза той.

Лийша подсмръкна и стисна ръцете му в своите.

— Няма нужда да се извиняваш — каза тя. — Това е състояние, което може да се диагностицира и лекува като всяко друго.

— Аз не съм болен — каза Изрисувания.

Тя го погледна тъжно.

— Аз знам това — каза тя, — но изглежда, че ти не го знаеш.

В Красианската пустиня имаше оживление на хоризонта. Появиха се редици мъже, десетки хиляди, увити в широко черно сукно, загърнато около лицата им, за да ги предпазва от жулещия пясък. Авангардът беше съставен от две групи конници: в по-малката

яздеха леки, бързи коне, а в по-голямата — мощни, гърбати зверове, подходящи за пустинни преходи. Следваха ги колони от пехотинци, а тях — безкрайна наглед върволица от каруци и провизии. Всеки воин носеше копие, издълбано със сложни защитни мотиви. Начело яздеше мъж, целият в бели одежди върху лъскав жребец в същия цвят. Той вдигна ръка, ордата зад него спря и застана в мълчание, вперила взор в руините на Анокх Слънце.

За разлика от дървените и стоманени копия на своите воини, този мъж носеше древно оръжие от светъл, непознат метал. Той беше Ахман асу Хошкамин ам'Джардир, но неговият народ от години не го бе наричал така.

Наричаха го Шар'Дама Ка, Избавителят.

Издание:

Питър В. Брет. Защитения

Книга първа от „Демонски цикъл“

Американска, първо издание

Превод: Лилия Трендафилова

Редактор: Кристина Димитрова

Коректор: Нели Германова

Формат: 60×90/16

Печатни коли: 29,5

Предпечатна подготовка: „Колибри“

Печатница: „Симолени“

ИК „Колибри“, 2012 г.

ISBN: 978-954-529-993-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.